

ဒီလေးမောင်

မုခ်မုခ်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

မူးယစ်ဆေးဝါး
သုံးစွဲခြင်းသည်
သေမင်းနှင့်
မိတ်ဆွေဖွဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်

Paraphrase :
Yung Moe Hlaing

အမှတ် ၂၃၂ ၊ ဇွန်လ ၂၀၁၅ခုနှစ်

BURMESE
CLASSIC

တောခြောက်တာလား
နတ်ငှက်တာလား
မိုးတွမ်တီးစောပေ
ပိညာဉ်မျက်ရည်

အယ်ဒီတာ အဖွဲ့

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ၃ တိယထပ် (၃၄လမ်းအထက်) ကျောက်တံတားမြို့နယ်
မိုးဝေ့ရွာစင်ရဲလှ

Email ; True.megazine@ gmail.com www.facebook.com/true.megazine

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 ကိုဒီ ၊ သိဟ်မြလှိုင် ၊ စံပြနီ
မျက်နှာပုံချောင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်
ဖြန့်ချိမှုတာဝန်ခံ

အောင်မိုးလှိုင်
အကြံပေး

စက်ဆက်အောင်
ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ

မိုးမြင့်လှိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးခန်း

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ်

(၃၄ လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊

ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

True.megazine@gmail.com

ကာတွန်း

စိုးရဲထိုက်၊ ဦးအောင်၊
ဖိုးဖော်၊ ကျော်ဖြိုးလွင်၊
ပေါက်ကျိုင်း၊ သခွတ်၊ သူရမိုး
ပန်းချီဒီဇိုင်းသရုပ်ဖော်
ကျော်ဦး၊ မိုးဝေ၊ သီဝံ၊
စက္ကူ၊ ကျော်စိုးညိုနိုး၊
ညီညီလွင်၊
မျက်နှာပုံစာရုပ်ဖော်ဒီဇိုင်း
အောင်မိုးလှိုင်
အတွင်းစာမျက်နှာ

မဆွေ

DTP

အနာဂတ်ကမ္ဘာ

CTP ကမ္ဘာဦး

KabaOo Colour Separation

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ရွှန်လ ၂၀၁၅

ပထမအကြိမ်

တန်ဘိုး ၇၀၀

အုပ်ရေ ၁၀၀၀

ဦးကျော်ဌေးမင်း (၀၀၄၃၅)

အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၄၄ (၁)

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်းတွင် ပုံနှိပ်၍

မိုးကောင်းလှိုင် (၀၄၈၇၀)

မူခင်းစာပေ

၃ / ၂၆၇ ၊ ခရေပင်လမ်း၊ ဝေဘာဂီ၊

မ / ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်း မှ ထုတ်ဝေသည်

လှိုင်းလေကြားမှာ သင်ခန်းစာ

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုမှောင်နေရာမှ ဝန်းကန် ရွာချလိုက်ပြီ။ ဒါက မိုးဦးကာလရဲ့သင်္ကေတပဲပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုရွှေမိုးက တစ်ဦးတည်းမလာ။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကိုပါ အဖော်ခေါ်လာပြန်တယ်လေ။ ဖြစ်ကြောင်းတလျှောက် အံ့ဆိုင်းရီဝေနေသလို လေတိုက်နှုန်းကြောင့်လည်း အသေးစားလှိုင်းလေး တွေက ခေါင်းထောင်လာပြန်တယ်။

ဒီခရီးကို သွားနေကျ ကြံ့နိုင်လှတဲ့ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးကတော့ သည်မိုး၊ သည်လေ၊ သည်လှိုင်းတွေလောက်တော့ မပူပါဘူး။ သူ့လမ်းကို သူ တည်ငြိမ်စွာ သွားနေပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်ပါ ခရီးသည်တွေက မတည်ငြိမ်ကြဘူးလေ။ မိုးစက်တွေကို လေက ပင့်လာတော့ သင်္ဘောတစ်ခုလုံးရေထွေ ရွဲကုန်ပြီ မဟုတ်လား။ ခရီးသည်တွေက မိုးလွှတ်ရာကို ခုပြုမိုက်နေချိန်မှာတော့ ခရီးသည်အချို့ကတော့ သင်္ဘောကာ တာလပတ်ပြားကြီးကို ဆွဲချနေတယ်လေ။ မိုးပတ်မိုးမိုတဲ့ဒဏ်ကလွှတ်သွားပေမဲ့ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးပေါ်ပေါက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့သတိမပြုကြဘူးလေ။ သင်္ဘောကြီးက ခရီးပန်းတိုင်ကို ရောက်တော့မယ်။ ဆိပ်ကမ်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။

သည်အချိန်မှာ လေပြင်းက ဝန်းကန် ဆောင့်တိုက်လိုက်တော့ ဘေးကာတွေချထားတဲ့သင်္ဘောကြီးဟာ တုန်းကနဲ့ ဘေးတိုက် လဲကြသွားတော့တယ်။

ကယ်ပါ၊ ယူပါဆိုတဲ့ အော်ဟစ်သံတွေဟာ သည်တိုက်မှာငရဲပွက်သလို ဆူညံသွားပါတော့တယ်။ ဒါဟာ လူတွေ မမှေ့နိုင်ကြသေးတဲ့ ရန်ကုန်-သန်လျင်သွားနှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး ယခုလိုမိုးဦးကာလမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ကြမ္မာဆိုးဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။

မိုးဦးကာလရောက်ပြန်ပြီ။ မိုးသံလေသံတွေ ကြားနေရပြီ။မိုးဦးရာသီမိတ်ဖက် မုန်တိုင်းသတင်းကြော်ငြာချက်တွေ ထွက်ပေါ်နေပြီ။

သည်နှစ်က ပြင်းထန်တဲ့ အပူရှိန်ကြောင့် လူတွေကမိုးကို ဈေးကြတယ်။ ဟော.....မိုးကလာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့မိတ်ဖက် လေပြင်းမုန်တိုင်းကိုပါ အဖော်ခေါ်လာပါပေါ့လား။

လေလှိုင်းမုန်တိုင်း အန္တရာယ်ဆိုးတွေကြောင့် သေကြေပျက်ဆီးရတဲ့ အမင်္ဂလာ သတင်းတွေကို ပြည်ပသတင်းတွေမှာ တွေ့လာရတော့ မိုးဦးကာလရဲ့ နိဒါန်းအဟော မကောင်းလှဘူးလို့ ယူဆရပါတယ်။ဒီတော့ ဖြစ်ပေါ်လာမဲ့အန္တရာယ်ကို ကြိုတင် ကာကွယ်ရမှားက လူသားတွေရဲ့ တာဝန်ပါ။ ရေကြောင်းသွား ရေယာဉ်တို့ရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ ခရီးသည်တွေအန္တရာယ်ကင်းစေရေးအတွက် ကြိုတင်ကြပ်မတ် စစ်ဆေးမှုကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ကြိုတင်ကြပ်မတ် စစ်ဆေးမှုကကောဘယ်လိုလဲ။

တကယ်တော့ ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်သွား သင်္ဘောများရဲ့ကြံ့နိုင်မှုက အာရုံစိုက်မရှိပါဘူး။ အသက်ကယ်ဘော ဆိုတာကလည်း အဖြစ်လောက်သာပါသလို အရေးအကြောင်းဆို သူတို့သင်္ဘောကိုတစ်ခုလုံး အထွက်ပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ခည်းကမ်းလိုက်မှာမှ လျှော့နည်းတာလည်း မြင်နေရတာပဲ။

ရေယာဉ်ရဲ့ ကြံ့ခိုင်အားကို တိုင်းတာပြီး ကုန်ချိန်ဘယ်လောက်၊ ခရီးသည်ဘယ်လောက်သာ တင်ရမယ် လို့သက်ဆိုင်ရာက သတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီသတ်မှတ်စည်းကမ်းကို လိုက်နာသူရှိသလိုဘယ် သူသေသေ ငတေမာပြီးရော ဆိုတဲ့စကားလက်ကိုင်ထားတဲ့ သူတွေလည်းရှိနေပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ် လို့ကတော့ ဘာမှကြားရမှာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဖြစ်လို့ကတော့ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း။

တစ်ခါက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သွား သင်္ဘောတစ်စီး နှစ်ခွဲဘူးတယ်။ သေသူဘယ်လောက်၊ ရှင်သူ ဘယ်လောက် စာရင်းကောက်တော့ သင်္ဘောပေါ်တင်သွားတာ ခရီးသည်ပေါင်း ငါးရာကျော် စာရင်း ပေါက်နေပြီ။ တကယ်တင်ခွင့်ရှိတဲ့ ခရီးသည်က နှစ်ရာငါးဆယ်ပါတဲ့။ ကဲ...ကောင်းသေးရဲ့လား။

တကယ်လို့သာ သည်သင်္ဘောဟာသတ်မှတ်စည်းကမ်းကို လိုက်နာခဲ့ရင် ခရီးသည်တွေ မဆန့် မပြီမတင်ခဲ့ရင် ဒီလို အဖြစ်ဆိုကြီး ပေါ်ကောင်းမှပေါ်မှာပါ။

XXXX

ရန်ကုန်-လေကူးတို့စက်တပ်သမ္မာန်တွေကို လူဦးရေကန့်သတ်ထားပေမဲ့ ညနေပိုင်းရောက်လျှင် ဆန့်သလောက်တင်တယ်။ မြင်ကွင်းက သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်ကား ကြည့်နေရသလို စိတ်မောစရာ ကောင်းပါတယ်။ ယခုလို မိုးလေရှိတဲ့ကာလမှာ ကြပ်မတ်ဖို့ လိုနေပါတယ်။

တလောက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သွား မော်တော်တစင်းမှောက်လို့ ခရီးသည်အချို့ သေဆုံးရတဲ့ဖြစ် ရပ်တခု ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြဿနာအစက လူတွေမတန်တစ တင်ခြင်းကပေါ့တယ်။ မော်တော်က တစ်ထပ်မော်တော်၊ လူတွေအပြည့်အသိပ်တင်တော့ ခရီးသည်တွေက မော်တော်ခေါင်မိုးပေါ်ကတက် စီးတယ်။ ခရီးမဆုံးမီ မော်တော်ခေါင်မိုးပေါ်က လူတွေအလေးချိန်ကြောင့် ခေါင်မိုးကျိုးကျတယ်။ အောက်ကခရီးသည်တွေအပေါ်ပိနေတယ်။ ကြောက်လန့်တကြား ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်တော့မော်တော် မှောက်တယ်။ ခေါင်မိုးကျိုးကျ ပိညပ်နေသူတွေ မော်တော်နှင့်အတူ မြုပ်ပါကုန်တယ်။ အန္တရာယ်ကိုမကြည့် ငွေရရေသာ ကြည့်ခဲ့တဲ့ လောဘသမား မော်တော်သမားကြောင့် ရစ်လှတဲ့လူ ဘဝကို ခွန်လွှတ်ခဲ့ကြရတာဟာ ရင်နင့်စရာကောင်းလှပါတယ်။ သည်လိုခရီးသည်တင် ရေယာဉ်တို့ ရဲ့ ကြံ့ခိုင်မှုမရှိခြင်း၊ တာဝန်မဲ့ခြင်း၊ စည်းကမ်းမောက်ခြင်း၊ ပေါ့စခြင်းတို့ကြောင့် လှိုင်းလေကြားတွင် ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုမျှား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပါပြီ။

ကြမ္မာဆို၊ ဝင်ခဲ့ရတဲ့ တိုင်းမော်နှင့်တိုးအေး၊ သင်္ဘောများရဲ့အဖြစ်ကို လူတွေမမှီနိုင်ကြပါဘူး။ ရေကြောင်းသွားလာရေးနှင့် သက်ဆိုင်သူများကလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့် ဖြစ်ရပ်များကိုသင်ခဏ်းစာယူ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုတွေမကြုံအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ် ။

နီလေးမောင်

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များသည်တူ
၁၃.၃.၂၀၁၅ တွင်နှစ်မြှုပ်ခဲ့သည့် အောင်တံခွန် (၃) သင်္ဘောသို့.....

www.burmeseclassic.com

၆၊ ခရစ်နှစ်

နီလေးမောင်
မြန်မာ့မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၂၃၂၊ ဖွဲ့နီလ ၂၀၁၅ ခုနှစ်

- ခရီးသည်အချို့ သေဆုံးရတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြဿနာအစ ကလူတွေမတန်တဆတင်ခြင်းကစပါတယ်
လှိုင်းလေကြားမှာ သင်ခန်းစာ - နီလေးမောင် ----- ၄
- ခရီးသည်များ သေဆုံးမှုအတွက် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်၊ သင်္ဘောပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအတွက် ငါးနှစ်နဲ့ ခရီးသည်တွေ
နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာ - ကန်ရာဇာ ----- ၁၇
- အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သောမျှခင်းများကို ရဲတပ်ဖွဲ့တွေက ထိန်းချုပ်အရေးယူနိုင်စွမ်း အားလျော့ခဲ့ပါတယ်
အကြမ်းဖက်သမားများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာဝယ် - ခင်မမမျိုး ----- ၂၆
- ယနေ့ခေတ် အခြေအနေတွင် စည်းကမ်းဆိုသည်ကိုကျင့်သုံးဖို့ဝေးစွာ ရှိမှန်းပင် သိကြသေးရဲ့လားမသိတော့ပါ။
သိလျက်နှင့် မရှိသူများ - ဇော်မြင့်သိန်း ----- ၄၂
- ခင်များက ပစ္စည်းရတာနဲ့ဒီလူကိုအမှုမတိုင်ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ရရင်နောက်တစ်ခါ ဒီလူထပ်လုပ်ဦးမှာပဲ။
တွေ့ရကြုံရ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဘဝ - ကျော်သူ ----- ၅၀
- လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ဘုရားကျောင်းအလှူခံပုံထဲမှလိုက်ဆံများနှင့် သူဦးလေးတော်၏ အိတ်ထဲမှ
ဖျံကလိပ် ဘိုးတော်နှင့် သပွတ်အူမယ်တော် - ညီညီနိုင် ----- ၁၀၀
- လင်ဖြစ်သူကတစ်ပါးသောမိန်းမနှင့်ကျူးလွန်လျှင် ထိုပြစ်မှုတစ်ခုတည်းဖြင့်မယားဖြစ်သူ၌ကွာရှင်းခွင့်မရှိသော်လည်း
ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း - စန်းသွင် (ဥပဒေ) ----- ၆၂
- ဂါဝန်တိုတိုအောက်မှဖြူဖွေးနေသော ပေါင်သားနှစ်လုံးကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်လိုက်ရသော အဘိုးကြီးမှာ
ဂါဝန်တိုပြဿနာများ - ဦးဟိန်စွန် ----- ၉၄
- ဇနီး(မိန်းမ)၏ နာမည်ဖြင့် အိမ်ခြံမြေဝယ်ယူထားခဲ့လျှင် နိုင်ငံခြားသား လင်ယောက်ျားခင်ပွန်းသည်အနေဖြင့်
သည်ဥပဒေသင်သိပါသလား - ကေတိအောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ----- ၃၆
- လူတွေရဲ့စရိုက်၊ လူတွေရဲ့မနောကိုထဲထဲဝင်ဝင်ထွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိလွန်းလို့လည်း စောဖေ၊ နောကျေလို့
စိုးတွမ်တီး စောဖေ - မောင်မိုင်းညို (ချောင်းဦး) ----- ၁၁
- ကိုရီးတေကြီးကတော့ သုဆန္ဒတွေပြည့်ဝသွားပြီမို့ ဆေးလိပ်တို့ကို မီးညှိပြီးတွင်တွင် ဖွာနေတယ်။
ဝိညာဉ်မျက်ရည် - စိုးဝေ ----- ၁၁

အသံအတွင်းက သစ်ရွက်ခြောက်တို့က အတွဲများအတွက် ခင်းပေးထားတဲ့သဘာဝမွေ့ယာကော်ဖော။
ယုံမှတ်လို့ပုံအပ်မိပါတယ် - ကျော်သောင်း (ဘုတလင်) ----- ၆၉

ဘီးစီးသွားတဲ့ မိန်းကလေးကိုဆောက်လုပ်ရေးလုပ်နေတဲ့ ပန်းရန်နှစ်ဦးက အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်သွားကာတဲ့
ကြီးထွားလာတဲ့ ပုမိမ်းစုအန္တရာယ် - ရဲရင့်ထက် (သံတောက်) ----- ၁၂၂

အတန်းမလုပ်ရင်ခိုက်တတ်တယ်လို့သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စာရေးသူတို့မိသားစု ကားတိုက်ခံရတာလား။
နှစ်ဘဝရဲ့မိခင် - ရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး (ငြိမ်း) ----- ၂၁၅

ဆိုင်ဆိုင်တော့ဒီလိုမျိုးပြဿနာပွေလိမ့်တဲ့နေရာဒေသပဲ။ လူလူချင်းစောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းနေရတာဆိုတော့
သိုးဖောင်ဆောင်သော ဝံပုလွေများ - ထောင်းဖူးမေ ----- ၁၉၆

သီတာလည်ပင်းမှဆွဲကြိုးကို အတင်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး သီတာအနားမှ အလျင်အမြန်ခွာရန် ပြင်လိုက်သည်။
သီတာခွင့်လွတ်နိုင်ပါစေ - ဝင်းထွန်းအောင် (စစ်ဆေး) ----- ၁၉၀

ဆစ်ကလည်းကိုက်၊ လက်ကလည်းကုတ်မြဦးတစ်ယောက်ရင်ဘတ်ဟက်တက်ကွဲကာအရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားပြီ။
သွေးကြွေးဆပ်သည့်ပွဲ - မောင်ခက်ကျူ (ရွှေစက) ----- ၁၅၄

မတွေ့တောင် ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ယူတဲ့လူ ။
အနီးကပ်ရန်သူ - ဝင်းသောင်း (ရမည်းသင်း) ----- ၁၃၈

ဆစ်ကိုင်းကျိုး သံတွေလည်းကြားရသည်။ တောထဲမှာအသံမျိုးစုံတွေလည်းကြားနေရာ လမ်းကိုလည်းမမြင်ရ။
နတ်ဝှက်တာလား တောမာယာလား - မောင်ဝညာ (ရွှေမန်း) ----- ၁၃၂

သားကျားအလောင်းဆို စောင်တို့ အင်္ကျီတို့ပုဆိုးတို့သူတို့ကတောင်းတာ။ မြှုပ်ပစ်မယ့်အရာတူသူတို့ကိုပေးပါပေါ့။
အချိန်နှင့်အပြိုင် - ချိုဖြိုး (နဂါးစန်) ----- ၇၈

အိမ်ကပယ်ရှားနှင်ထုတ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှာမီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များရဲ့အင်အားကို အသုံးပြုတာမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူးလို့
အိမ်ခြံမြေလူ အဓမ္မအနိဋ္ဌာရုံများ - ဖြတ်နီ ----- ၁၁၀

www.burmeseclassic.com

ပုဂံတော်အမတ်တွေ
ဝန်ကြီးတွေကို လစာနဲ့
အဆောင်အယောင်တွေ
တို့ ဖြင့်ပေးလိုက်သလို
ပုဒ်မ(၁)အကျဉ်းသားတွေ
ကိုလည်း -

အဆောင်
အယောင်တွေ
ခိုးဖြင့်လိုက်တယ်
ဆိုတော့ အကျဉ်း
နဲ့ပဲ

သံဓမ္မချင်းတွေ
နဲ့ပါ

www.burmeseclassic.com

မင်းပဲပုလင်းဖုံးထဲက ကံစမ်းမဲပေါက်ရင်
ကားစီးချင်တယ်ဆို၊ ဥတော့ ငါသေပြီး
ပုလင်းစောင့်သရဲဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့ကို
တစ်ပုလင်း ခေါ်စာလာ ပစ်စမ်း

အားရဲပြိုင်ဆိုင်မှု ကို ဆက်ခံပါဘူး
အားရဲဆွမ်းစားရဲပြိုင်ဆိုင်မှုပဲ
အိပ်ပါရစေ.....

ဘာကြည့်လို့
ဆန္ဒပြကြတာလဲ..

လစာနည်းလို့

ထွက်ပေးလေ!
ဖို့ဖို့လေ!

တားမကောက်လို့...

ဒါဆို...
တက်ကြွပွဲကလေး
ဖို့-ဖို့

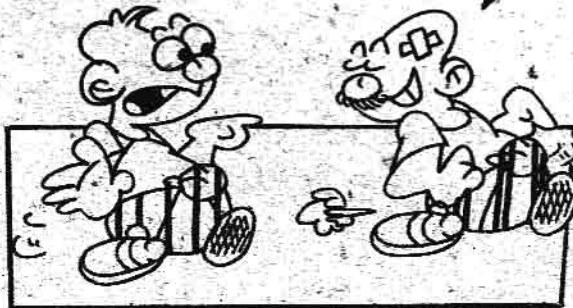

ဘုရား...ရှေ့...

ဆရာကြီးသူများကို
မလိမ္မော်ရင်ဘယ်လို
လုပ်သလဲလည်းဟင်

ဟ...ကိုယ်တော်
ကိုယ်ပြန်လိမ္မော်
တကယ်တော့...

စာရေး: နှစ်ဦး

ကျွန်သမီးတစ်ယောက်
ဘယ်လိုသွားသွား
စိတ်မချစ်ရမရှိ
ဘူးဟင်...

ငါလည်း အခုလို
ခိုးစားနေရတာကို
မိတ်ကုန်ပြုကြော့

အာရုံစိုက်... အမြင်မှန်
ရနေပြီ... ယင်းတယ်

ဒီတော့...

မီးဖြတ်ခိုက်စား
ကြမို့...

ဟင့်...

အေးအေး

ဘာကြောင့် ပြစ်မှုပြစ်ပွားရလဲ
မှိုင်းကျောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

- ပြစ်မှုပြစ်ပွားခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းအချက်များ
- ရာဇဝတ်ကောင်တို့၏ အမှုအကျင့်၊ အလေ့အထ၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်းများ
- မြန်မာနိုင်ငံခံ့ဉ်ပိုင်ခွင့် မှိုင်းကျောင်းရေး စောင်ရွက်ချက်များ
- ဆီအရက်သောက် ကြိုက်သိထားပါလျှင်
- အသက်တန်ခာမခံသော်လည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့ရတတ်သည်ဟူသော ကောင်းကို ကောင်းသွားနိုင်မည် ပြစ်ပါ၏။

ခါကြောင့်

လောက ခပ်ဆ၊ မောဟ တရားတို့၏ ဆိုးကျိုးကို မီးမောင်းထိုးပြကာ
အယဇ်အေးငါး တိုက်ဖျက်စေရန်နှင့်
မှိုင်းမား လောကနည်းကျောင်းရေးသို့
ဟူသော ဦးဆောင်ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော

နီလေးဟောင်
မြန်မာ့ မှိုင်း

သက်စွဲဖြုတ်စွပ် ပြစ်ပါမယ်

ကပ္ပတိန် Schettinoရဲ့ သင်္ဘောကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ပုံအပေါ် အစိုးရစုံစမ်းသူတွေကအပြင်းအထန်ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

ပေတစ်ထောင်နီးပါးအရှည်ရှိတဲ့ အပျော်စီးသင်္ဘောကို သတ်မှတ်လမ်းကြောင်းအတိုင်းမမောင်းပဲ ကမ်းနဲ့အနီးကပ် ခုတ်မောင်းခဲ့တဲ့အတွက် သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်နဲ့ ကျောက်ဆောင်တိုက်မိပြီး သင်္ဘောတိုင်းမှောက်နှစ်မြှုပ်ခဲ့ရသည်။

Costa Concordia သင်္ဘော ပြန်လည်ဆယ်ယူရေး အချိန်နှစ်နှစ် ခွဲကြာခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ငွေကုန်ကြေးကျအများဆုံး သင်္ဘောဆယ်ယူရေး စီမံကိန်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမေရိကန်စစ်ပြန်တပ်ကြီးကို လူသတ်မှုဖြင့် သေဒဏ်ပေး

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်မှ ဗီယက်နမ်စစ်ပြန် တယောက်ကို လူသတ်မှုနဲ့ သေဒဏ်ပေး ဤကွပ်မျက်ခဲ့သည်။

ယခုလက်ရှိ အသက် ၆၆ နှစ်အရွယ် အန်ဒရူး ဘရန်နန်ဟာ ၁၉၉၈ခုနှစ်က ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်သူ အသက် ၂၂ အရွယ် ကက်ဒင်ကလားကို မီးပွိုင့်တွင် သေနတ်နဲ့ ၉ချက် ပစ်ခတ်ခဲ့သည့် အတွက်သေဒဏ် စီရင်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပစ်ခတ်မှု အဖြစ်အပျက်ကို ကက်ဒင်ကလား ရဲ့ကင်းလှည့် ကား ဗွီဒီယို မှတ်တမ်းကသက်

သေခံနေသလို တရားခံကိုယ်တိုင် ကဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

တရားခံရဲ့ ချေနေက သူ့အမှုသည်ဟာ စိတ်မူမမှန်တဲ့ ဝေဒနာရှိတယ်လို့ အသိအမှတ် ပေးသောအထိကို ဆိုင်းနံ့ထားဖို့ တင်ပြပေးမယ့် ဂျော်ဂျီယာ တရားရုံးချုပ်နှင့် ပြည်ထောင်စု

တရားရုံးချုပ် တို့မှ ယယ်ချ လိုက်ပါသည်။

တရားခံကို မနေ့မနက်ပိုင်း ကဆေးထိုးပြီး ကွပ်မျက်လိုက် တယ်လို့ အစိုးရရှေ့နေချုပ်ရုံးက ကြေညာချက် ထုတ်ခဲ့ပါသည်။

အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကက်ဒင် ကလားရဲ့ ဖခင်က ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှသူ့သား အသက်ပြန်မရှင်လာ နိုင်ပေမယ့် တရားမျှတမှုတော့ ပေါ်ပေါက်လာပြီလို့ သူရဲ့ ဖေ့ဘွတ် စာမျက်နှာမှာရေး သားခဲ့သည်။

ပါမီရိုင်းဂျာနယ်ရှင်မင်းသား လှသော်မူဖြင့်
ဆီလော သန်း အာမခံတင်

ဆူတာက လိုက်လံပြီးအ
တင်းတံခါး ဖွင့်ခိုင်းခဲ့ရာမှ အချင်း
များပြီး ယခုလို ကိုယ်ထိလက်
ရောက် ကျူးလွန်မှုတွေ ဖြစ်ပွား
ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပြီး
နောက်မက်ဒီနာက ၉၁၁ကို
ဖုန်းခေါ်ခဲ့ပြီး စုံထောက်တွေ
မေးမြန်းတာကို ဖြေကြား
ခဲ့ပါသည်။

မက်ဒီနာဟာ ၂၀၀၂ ခုနှစ်ပိုင်း
Power Rangers Wild
Force ဇာတ်ကားမှာ
အနီရောင် ရိန်းဂျာ အဖြစ်
သရုပ်ဆောင်ခဲ့သလို 'ဆာမူရိုင်း
မပါဝါရိန်းဂျာ' ဇာတ်ကားမှာ
ထပ်မံ သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

□ □ □

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
ကယ်လီဖိုးနီးယား မှာအခန်း
ဖော်ကိုဓားနဲ့ ထိုးမှုကြောင့်
ပါဝါရိန်းဂျာ မင်းသားက
ဒေါ်လာ တစ်သန်း အာမခံတင်
ထားရသည်။

စကားများ ခဲ့ကြပြီး နောက်
မင်းသား ရိုကာဒို မက်ဒီနာက
အခန်းဖော် ဂျော့ရွာဆူတာ
ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်
တဲ့အတွက်သေဆုံးသွား ခဲ့သည်။

ရိုကာဒိုက အခန်းကို
ရည်းစား ခေါ်လာတဲ့အတွက်

ထိုင်ဝမ်အကျဉ်းထောင်ကို ၁၄နာရီကြာထိန်းချုပ်ခဲ့သော
လက်နက်ကိုင် ၆ ဦး အဖမ်းမခံဘဲ ကျယ်ကျယ် အဆုံးစီရင်

ထိုင်ဝမ်ကျွန်း ကောင်းရှုံမြို့မှာ အကျဉ်းထောင်အာဏာပိုင် ၃ ဦးကို လက်နက်ကိုင် အကျဉ်းသား ၆ ဦး ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသား ၆ ဦးလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြတယ်လို့ ထိုင်ဝမ်တရားရေးအာဏာပိုင်တွေကသတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံး အစောင့် ၂ ဦးကို ဓားစာခံတွေအဖြစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁ ရက်နေ့က ၁၄ နာရီကြာ ဖမ်းဆီးထားခဲ့ကြပြီး လက်နက်ကိုင်အကျဉ်းသား ၆ ဦးလုံး အဆုံးစီရင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသား ၆ ဦးလုံး လူသတ်မှု၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမှုတွေနဲ့ ထောင်ဒဏ် ၂၅ နှစ်ကနေ ၄၆ နှစ်အထိ ကျခံနေရသူတွေဖြစ်ပြီး သူတို့အပေါ် ထောင်အာဏာပိုင်တွေရဲ့ ဆက်ဆံမှုကို မကျေနပ်တာကြောင့် ယခုလို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြတာလို့ အာဏာပိုင်တွေက ပြောကြားလိုက်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ အကျဉ်းသား ၂ ဦးက နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထောင်စောင့် ၂ ဦးကို ဓားစာခံအဖြစ် အရင်ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဓားစာခံ ထောင်အစောင့်တွေကို လက်နက်တိုက်သို့ခေါ်ဆောင်သွားခိုင်းပြီး လက်နက်တွေနဲ့ ကျည်ဆန် ၂၀၀ ရယူခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဓားစာခံတွေကို အထိအခိုက်မရှိ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဘာကြောင့် အကျဉ်းသားတွေက ဆီယိုကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြလဲဆိုတာ အတိအကျမသိရသေးကြောင်း ကောင်းရှံမြို့နယ် ရဲညွှန်ချုပ် Wu Jia-Qing က ပြောပါတယ်။

လက်နက်ကိုင်အကျဉ်းသားတွေဟာ တောင်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့ကြတယ်လို့ သိရှိရပါသည်။ သို့ပေမယ့် ထောင်တခုလုံး ဝိုင်းထားခံရမှန်းသိပြီး လွတ်လမ်းမရှိတော့တာကို သိရှိသွားပုံရတယ်လို့လည်း ရဲညွှန်ချုပ်က ပြောခဲ့သည်။

အကျဉ်းထောင်အပြင်ကနေ ထိုင်ဝမ်လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ၁၀၀၀ လောက် ဝိုင်းခဲ့ကြတယ်လို့လည်း သတင်းထောက်ထံမှသတင်းရရှိသည်။

□ □ □

အိန္ဒိယ ရထား မတော်တဆမှု လူ ၃၀ သေဆုံး

အိန္ဒိယနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းက အူတာ ပရာဒက်ရှ် ပြည်နယ်မှာ မီးရထားတစ်စီး လမ်းချော် တိမ်းမှောက်ခဲ့လို့ အနည်းဆုံး လူ ၃၀ သေဆုံးခဲ့တယ်လို့ အိန္ဒိယ အရာရှိတွေက ပြောပါတယ်။

ဒယ်ဟရာဒွန်မြို့နဲ့ ဗာရာဏ သီမြို့ကို ပြေးဆွဲတဲ့ မီးရထားက ခေါင်းတွဲနဲ့ လူစီးတွဲ နှစ်တွဲလမ်း ချော်ခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရသူ တစ်ရာကျော် ရှိတယ်လို့လည်း အရာရှိတွေက ဆိုပါတယ်။

ရထားတွဲတွေထဲမှာ ပိတ်မိ နေတဲ့သူတွေကိုလည်းခက်ခက် ခဲခဲဆွဲထုတ် နေရတယ်လို့ဆိုပါ တယ်။

လူစီး ရထားစင်းရေ တစ်သောင်း နှစ်ထောင် ရှိပြီး နေ့စဉ် ခရီးသည် နှစ်ဆယ်သုံး သန်းလောက် အသုံးပြုနေတဲ့ အိန္ဒိယ မီးရထား ပို့ဆောင်ရေးမှာ ခုလို မတော်တဆ မှုတွေ မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

အိုဟောင်းနေတဲ့ ရထား လမ်းတွေကို ငါးနှစ်အတွင်း ပြုပြင်ဖို့ ဒေါ်လာ ၁၃၄ ဘီလျံ ကုန်ကျမယ့် အစီအစဉ်ကို အိန္ဒိယ အစိုးရက ပြီးခဲ့တဲ့ လကမှ ကြေညာခဲ့ပါတယ်။

□

မြေ အစာအဖြစ် ကြွက်မျှေးဖို့ အငြင်းပွားဖွယ် ဖြစ်နေ

ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့ တိရစ္ဆာန် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေသစ်ကြောင့် ထိုင်း မြောက်ပိုင်းရှိ အူတရတ်ဒစ်ခရိုင်က မြွေမွေးမြူရေးစခန်းမှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ကြုံတွေ့လာနိုင်ပါတယ်။ အူတရတ်ဒစ်ခရိုင်မှာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး - မြွေမွေးမြူရေးစခန်း ဆောက်လုပ်နေတယ်လို့ နေရှင်းသတင်းမှာ ပါရှိပါတယ်။

ဒီစခန်းအတွက် ဘုတ်ငွေ သန်း ၃၀၀ အကုန်ကျခံပြီး မြွေအကောင်တစ်ထောင်လောက် မွေးမြူမှုကို ဒေသခံတွေက မစိုးရိမ်ကြပေမယ့် ကြွက်အကောင်ပေါင်း တစ်သောင်းလောက်ကို မွေးပြီး မြွေ အစာအဖြစ် ကြွေးမယ့်ကိစ္စကိုတော့ ပူပန်နေကြတယ်လို့

ခရိုင်အရာရှိတဦး ဖြစ်တဲ့ Jh Pisit Wongthong က ပြောပါတယ်။

မြွေတွေကျွေးဖို့ ကြွက်တွေကို မွေးတာဟာ တိရစ္ဆာန် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ရာ မကျဘူးလားလို့ မစ္စတာ Pisit က ပြောဆိုပြီး ဒီလိုအစာအဖြစ် မွေးမြူမယ့်ကိစ္စကို သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေအနေနဲ့ ဒေသခံတွေကို ရှင်းပြဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ တိရစ္ဆာန် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေကို ၂၀၁၄ နိုဝင်ဘာမှာ ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီး တိရစ္ဆာန်တွေကို စနစ်တကျ မစောင့်ရှောက်ဘဲ မွေးမြူခဲ့ရင် ဥပဒေ ချိုးဖောက်မှုနဲ့ အပြစ်ပေးမှာ ဖြစ်ပြီး ငွေဒဏ်နဲ့ ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ်အထိ ချနိုင်တယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း ဘန်ကောက်ပို့စ်မှာ ဖော်ပြပါတယ်။

ဒေသဆိုင်ရာ တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေးရုံးက အရာရှိတဦးကတော့ မြွေတွေကို ကြွက်အရှင်လတ်လတ်တွေ ကျွေးရတာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မွေးမြူရေးစခန်း ပိုင်ရှင်တွေထဲကတော့ သဘောထားမှတ်ချက် တစ်ခုတရာ ပြောကြားတာ မရှိဘူးလို့ သိရပါတယ်။

ဘီဘီစီ သတင်းထောက်ကတော့ ထိုင်းက တချို့မြွေမွေးမြူရေး စခန်းတွေမှာ မြွေဆိပ်ထုတ်ပြီး သုတေသန လုပ်တာတွေ ရှိပေမယ့် တွားသွားသတ္တဝါ မွေးမြူတဲ့ စခန်းတွေကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီး သည်တွေအတွက် ဆွဲဆောင်မှုတခုအနေနဲ့ ပြသနေကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဘက်စာတွင်း ဝင်ရောက်ရယူယူကို
ဘက်ဝန်ထမ်းများ ဖမ်းဆီး

ဖမ်းဆီးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအမျိုးသားဟာလန်းဖန်း
မြို့ထဲက ဝမ်းအန်း နယ်မြေမှာ
ရှိတဲ့ဘဏ်ထဲကို နေခင်းအချိန်မှာ
ကောင်တာ ပြတင်းတံခါးကို တူနဲ့
ဖျက်စီးပြီးဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဏ်ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီး
ကရဲကိုချက်ချင်း အကြောင်းကြား
ခဲ့ပြီးအနီးနားက ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့နယ်
မြေခံတွေက ဝိုင်းဝန်းဖမ်း
ဆီးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

အသက် ၂၂ နှစ် အမျိုးသား
ကိုထိန်းသိမ်းထားပြီး စုံစမ်း
နေတယ်လို့ ရဲအဖွဲ့ကပြော
ပါတယ်။ □□□

တရုတ်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်းက လူယက်ဖို့ ကြိုးစားသူတ
ဟီဘိုင်ပြည်နယ်ထဲမှာ နေနေပါရှိ
၂ ရက်နေ့က ဘဏ်ထဲဝင်ပြီး ပြည်သူတွေက ဝိုင်းဝန်း

မွန်ဂိုလီးယားမော်ဒယ်ကို သတ်မှတ်ပြီး
မလေးကျွန်းမန့်ဒီ ၂ ဦးကို ဆေးဒဏ်ချမှတ်

မွန်ဂိုလီးယား မော်ဒယ်တ
ဦးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့မှုနဲ့မလေး
ရှားကွန်မန်ဒို တပ်ဖွဲ့ဝင် ၂ ဦးကို
သေဒဏ်ချထားတဲ့ တရား
ရုံးဆုံးဖြတ်ချက်အား မလေးရှား
ဗဟိုတရားရုံးက နေ့နံပါတ်
၁၃ ရက်နေ့မှာ ဆက်လက်
အတည်ပြုလိုက်ပါတယ်။

သေဒဏ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို

အဖွဲ့ဝင်၅ ဦးပါ တရားသူကြီး
အဖွဲ့က တည်တည့်တည်းအ
တည်ဖြူ ပေးခဲ့တာလည်းဖြစ်
ပါတယ်။

အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်
မွန်ဂိုလီးယား မော်ဒယ်အလန်
တူယာကို ကွန်မန်ဒို အထူး
တပ်ဖွဲ့ဝင် အာဆီလာနဲ့ ဆာရူးတို့
နှစ်ဦးက ၂၀၀၆ ခုနှစ်အောက်
တိုဘာ ၁၈ ရက်နေ့မှာသတ်
ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
သူတို့ ၂ ဦးလုံးဟာ အဲဒီကာလ
က ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး
ဖြစ်နေတဲ့ နာဂျစ်ရာဇတ်ရဲ့
လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ရှေ့နေ ကမာရယ်
ကတော့ဘယ်အချက်နဲ့ အမိန့်ကို
ဆက်လက်အတည်ပြု ကိုင်စွဲ

ခဲ့တယ်ဆိုတာ အတိအကျ
မသိရပေမယ့် အခုလိုဆုံးဖြတ်
ချက်ကြောင့် ၇ နှစ်ကြာတရား
ပြိုင်ဆိုင်မှုကို အဆုံးသတ်
လိုက်တာလို့ ပြောဆိုပါတယ်။
၂၀၀၉ ခုနှစ်က တရားခံ

အာဇီလာ နဲ့ ဆာရူး တို့ကို
ဖမ်းဆီးပြီး ကြိုးမိန့်ချခဲ့ပေမယ့်
၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ မလေးရှား
တရားရုံးတရုံးက အမှုကို
ပယ်ပယ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ဝန်ကြီးချုပ် နာဂျစ်ရာဇတ်နဲ့
နီးစပ်တဲ့ လက်နက်အဝယ်တော်
အဗ္ဗူ ရာဇတ် ဘာဂင်ဒါ
ဆိုသူကိုလည်း သတ်ဖြတ်မှုမှာ
ပါဝင်ပတ်သက်မှုနဲ့ ဖမ်းဆီး
ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
အထောက်အထား ခိုင်လုံမှု
မရှိဘူးဆိုပြီး ၂၀၀၈ အောက်တို
ဘာလက တရားသေ ပြန်လွှတ်
ခဲ့ပါတယ်။

□ □ □

ထိုင်ဝမ်ပေယျာဉ် အင်ဂျင်ညီနောင်များကြောင့် ပျက်ကျခဲ့

ထိုင်ဝမ်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကပျက်
ကျသွားခဲ့တဲ့ ထရန်ခ်အေးရှား
လေကြောင်းပိုင် လေယာဉ်ဟာ
အင်ဂျင်နှစ်ခုလုံးကို သွားတဲ့
လျှပ်စစ်ပါဝါ ပြတ်တောက်သွား

တာကြောင့် ပျက်ကျ ခဲ့တာလို့
လေယာဉ် ပျံသန်းမှု မှတ်တမ်း
Black box ရဲ့အချက်
အလက်တွေက ဖော်ပြကြောင်း
စုံစမ်း စစ်ဆေးသူတွေကပြော

ပါတယ်။
ပျံသန်းမှု မှတ်တမ်းအ
ချက်အလက်တွေ အရအင်ဂျင်
လုံးအနက် တစ်လုံးကိုပိတ်ပြီး
ပြန်နှိုးပို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်မ

လေယာဉ်မှူး Liao Chien-tsung ကို မြေပြင်ပေါ်က တိုက်ကာ အဆောက်အအုံတွေကို ဝင်မတိုက်အောင် ထိန်းကြောင်း ခဲ့တဲ့အတွက် တိုင်ပေမြို့တော် ဝန်က ချီးကျူးခဲ့ပါတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ လူ ၅၈ ဦးလိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ၁၅ ဦးအသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သည်။

Source Internet
ကန်ရာစာ(စုစည်းတင်ပြသည်)

အောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း သိရ ပြန်နှိုးပေးမယ် မအောင် ပါတယ်။ မြင်ခဲ့ကြောင်း ထိုင်ဝမ်လေ

လေယာဉ် ပျံတက်ပြီး ကြောင်းလုံခြုံရေး ကောင်စီ အမြင်ပေ ၁၂၀၀ ရောက်တဲ့အချိန် ညွှန်ကြားရေးမှူး Thomas မှာအင်ဂျင် တစ်လုံးရပ်ဆိုင်း Wang က ပြောပါတယ်။

သွားခဲ့တဲ့အတွက် လေယာဉ်မှူးက လေယာဉ် မောင်းတံ နောက်အင်ဂျင်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ကိုင်လျက်သား သေဆုံးခဲ့တဲ့

၂၆ မြန်မာ

အုပ်စုဖွဲ့ ကျားလွန်သော
မြောင်းများကို
ခံစားမိထုတ်ခြင်း

ခင်မမမျို :

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းများအား စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခြင်း

(Organized Crime Investigation)

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သောမှုခင်း (organized crime) ဆိုတာ မှုခင်းအမျိုးအစားတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတိယားဂိုဏ်းကို ဥပမာအဖြစ် ဖော်ပြလေ့ရှိကြပါတယ်။ စစ်သုံးစကားလုံးဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတကာ မှုခင်းအဖွဲ့အစည်းများ (international criminal organizations)၊ ထောက်လှမ်းရေးသုံး စကားလုံးဖြစ်တဲ့ အင်တာပရိုက်စ်မှုခင်း (enterprise crime) စတာတွေကလည်း ဒီသဘောတရားနဲ့ အလားတူ သဘောတရားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မှုခင်းဗေဒပညာရှင် Abadinsky ဆိုသူကအုပ်စုဖွဲ့ ကျူးလွန်သောမှုခင်းဆိုတာကို လူမှုဆက်သွယ် ပတ်သက်မှုရှိသူများမှ အမြတ်အစွန်းရရန်နှင့် ပါဝါရရှိရန် ရည်ရွယ်၍ တရားဥပဒေနှင့် မညီသော လုပ်ဆောင်မှုများ လုပ်ဆောင်ရန် စုဖွဲ့ထားသည့် အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုစုဖွဲ့ရာမှာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါဝင်မှုဟာ ဆွေမျိုးတော်စပ်မှုနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုတွေအပေါ်မှာ အခြေခံထားပါတယ်။ မှုခင်းဗေဒပညာရှင် Finckenauer ဆိုသူကအဖွဲ့တွေရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက်ပြည်သူ့ ရေးရာဝန်ထမ်းတွေကို လာဘ်ပေးမှုတွေပါရှိကြောင်း ထောက်ပြပြောဆိုထားပါတယ်။

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းနှင့် စီးပွားရေးလောကဆက်သွယ်မှုများ

အချို့အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းတွေနဲ့ စီးပွားရေးလောကအကြားမှာ ဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ တရားဝင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအဖြစ် မှတ်ပုံတင်ထားပြီး၊ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ စာရင်းကိုင်တွေပါခန့်ထားပေးမယ့်၊ ဦးဆောင်လုပ်နေသူတွေနဲ့ နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်နေသူတွေက တရားမဝင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပါ လုပ်ဆောင်နေတာမျိုးတွေပါ။ ကမ္ဘာ့မှုခင်းရာဇဝင်မှာ နာမည်ကြီးတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ Al Capone၊ Meyer Lansky နဲ့ Lucky Luciano စသူတို့ရဲ့မြေအောက်ကမ္ဘာကြီးဟာ တရားမဝင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့တာပါ။ တရားမဝင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ စားသောက်ကုန်၊ အိမ်ခြံမြေ၊ စားသောက်ဆိုင်၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ နိကာလပ်စတာတွေ ပါဝင်ပြီး၊ တရားမဝင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လောင်းကစား၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ ကြေးစားလူသတ်ခြင်း စတာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

သွင်ပြင်လက္ခဏာများ

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သောမှုခင်းများရဲ့ အကြီးမားဆုံး သွင်ပြင်လက္ခဏာကတော့ အကြမ်းဖက်မှု (violence) ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မှုခင်းကျူးလွန်နေသူများဟာ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၊ လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းနဲ့ ပါဝါတွေအတွက် စုဖွဲ့ထားကြတာဖြစ်ပြီး၊ အကြမ်းဖက်မှုများ လုပ်ဆောင်ရန် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ စုဖွဲ့ထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြားသွင်ပြင်လက္ခဏာတွေကတော့ ဆက်သွယ်ပတ် သက်မှုသဏ္ဌာန် (interaction patterns)၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ စဉ်ဆက်မပြတ် ရပ်တည်မှု၊ စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှု၊ အဖွဲ့ဝင်ခွင့် ကန့်သတ်မှု စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းတွေကို အားကောင်းစေတဲ့ အခွင့်အရေး လေးခုရှိပါတယ်။ ပထမ တခုကလူနေမှုအဆင့်အတန်း နိမ့်ပါးမှု၊ တရားမဝင်ဝန်ဆောင်မှုများအား တောင်းဆိုမှုနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုရှိသော ဝန်းကျင်အနေအထားစတဲ့ စီးပွားရေးရာ အခွင့်အရေးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယတစ်ခုကတော့ အဂတိ လိုက်စားမှု၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု စတဲ့အုပ်ချုပ်မှုရေးရာ အားနည်းချက်အခွင့်အရေးများ ဖြစ်ပါတယ်။ တတိယတစ်ခုကတော့ ဥပဒေစိုးမိုးမှုရေးရာ အားနည်းချက် အခွင့်အရေးများ ဖြစ်ပါတယ်။ စတုတ္ထအချက် ကတော့ မှုခင်းကျူးလွန်မှုကို အားပေးအားမြှောက်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ လူမှု (သို့) နည်းပညာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းများကို ထိန်းချုပ်ရေးအတွက် စီမံချက်များ ရေးဆွဲရာမှာ ဒီအချက်တစ်ခုချင်းစီကို အာရုံစိုက် ရေးဆွဲသင့်ပါတယ်။

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းများ၏ သမိုင်းအစ

alien conspiracy theory အရ (၁၉၀၀) ခုနှစ်ဝန်းကျင်မှာ Black Hand ဆိုတဲ့ အဖွဲ့တစ်ခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ စတင် ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့က dk Johnny Torrio ဆိုသူက ဦးဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ Five Points Gang ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ အီတလီလူမျိုးနွယ်များက ဦးစီးတဲ့ မှုခင်းမိသားစုများရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှုခင်းမိသားစုများဟာ သူတို့ဟာ သူတို့ La Cosa Nostra (LCN) အဖြစ် ခေါ်ဝေါ်ကြပေမယ့် လူအများစုကတော့ မာဖီးယားဂိုဏ်းများ အဖြစ် သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ ဒီမှုခင်းမိသားစုတွေထဲမှာ ထင်ရှားတဲ့ မိသားစုငါးခုကတော့ Gambino၊ Columbo၊ Lucchese၊ Bonnano၊ EJU Genovese စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၉၂၀) နဲ့ (၁၉၃၀) ကာလတွေအကြားမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအခြေစိုက် Sicilians တွေ လွှမ်းမိုးတဲ့ ဂိုဏ်းတွေနဲ့ အီတလီတွေ လွှမ်းမိုးတဲ့ ဂိုဏ်းတွေအကြား ဂိုဏ်းတိုက်ပွဲတွေကို ရှောင်ရှားပြီး၊ အမြတ်အစွန်းရှိရေးကို အဓိကထားဖို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပထမ အစပိုင်းမှာ အရက်သေစာကို အာရုံစိုက်ခဲ့ကြပြီး၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကာလမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ လောင်းကစားကို အာရုံစိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှောင်းပိုင်းကာလမှာတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အုပ်စုဖွဲ့မှုခင်းကျူးလွန်တဲ့ ဂိုဏ်းတွေရဲ့ အဓိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ စားသောက်ဆိုင်၊ ဟိုတယ်၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်း စတာတွေပါ ပါဝင်လာပါတယ်။ (၁၉၅၀) ကာလနှောင်းပိုင်းကာလတွေမှာ ဂိုဏ်းစတားတွေက ထင်ရှားတဲ့ လူရိုသေရှင်ရိုသေ စီးပွားရေးသမားတွေအထိ ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီး၊ အချို့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေမှာ ဝင်ရောက်နေရာယူလာခဲ့တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဥပဒေအရ အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း

အစဉ်အလာတွေအရ အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သောမှုခင်းများကို ရဲတပ်ဖွဲ့တွေက ထိန်းချုပ်အရေးယူနိုင်စွမ်း အားလျော့ခဲ့ပါတယ်။ မှုခင်းကျူးလွန်တဲ့ အုပ်စုတွေမှာ လူသိရှင်ကြား စီးပွားရေးသမားများ ပါဝင်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေးလောကနဲ့ ဆက်နွယ်မှုများရှိခြင်း၊ နိုင်ငံရေးသမားများကို လွှမ်းမိုးထားခြင်း၊ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ် မှုများရှိခြင်း စတာတွေကြောင့် ဖမ်းဆီးရေးမှာသာမက ဖမ်းဆီးပြီးသူများကို ရုံးတင် တရားစွဲဆိုရေးမှာပါ ခဲယဉ်းစေတဲ့ အတားအဆီးတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံပေါင်းစုံမှာ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေး နည်းလမ်း ပေါင်းစုံကို အသုံးပြုလာကြပါတယ်။ အသုံးအများဆုံးနည်းလမ်းကတော့ သံသယဖြစ်ဖွယ် အဖွဲ့အစည်း (သို့မဟုတ်) လုပ်ငန်းထဲမှာ ရဲအရာရှိများအား လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံခြင်း၊ သတင်းပေးများ စည်းရုံးထားရှိခြင်း၊ ဂိုဏ်းဝင်များအား ဖမ်းဆီးအရေးယူပြီးပါက လွှတ်မြှောက်ချိန်တွင် အဖွဲ့သို့ပြန်လွှတ်၍ မြှုပ်နှံခြင်း၊ နောက် ယောင်ခံခြင်း စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းများကို တိုက်ဖျက်ရာမှာ မူးယစ်

ဆေးဝါးမှု၊ လောင်းကစားမှု၊ လူသတ်မှု စတာများကို သီးခြားဖြစ်ပွားသော မူခင်းများအဖြစ် မရူမမြင်ဘဲ မူခင်းကွင်းဆက်များရှိမရှိ စနစ်တကျ လေ့လာ ဆန်းစစ်နိုင်ဖို့ အလွန်ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

ဖမ်းဆီးအရေးယူမှု မဟုတ်တဲ့ အခြားသော အရေးယူဆောင်ရွက်မှု နည်းလမ်းများကိုလည်း မူခင်းပညာရှင်များက ဖော်ထုတ်အကြံပြုထားကြပါတယ်။ ပထမနည်းလမ်းကတော့ အနီရောင်စုနီ၊ အနက်ရောင်စုနီ စတာများ သတ်မှတ်ပြီး၊ သီးခြားထိန်းချုပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယနည်းလမ်းကတော့ မူခင်းကျူးလွန်သော အဖွဲ့များရဲ့ အမြတ်အစွန်းရရှိမှုများ နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် အခွန်နှုန်းထားများ တိုးမြှင့်ကောက်ထားခြင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို စဉ်ဆက်မပြတ် စောင့်ကြပ်စိစစ်ခြင်း စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တတိယနည်းလမ်းကတော့ တရားမဝင် ပစ္စည်းဖြန့်ဖြူးရေး ကွန်ရက်များကို အလုပ်လုပ်ဆောင်၍ မရအောင် တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိုလှောင်သိမ်းဆည်းမှုများအား ရှောင်တခင် ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခြင်း စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အုပ်စုအမျိုးအစားများ

အုပ်စုဖွဲ့ပြီး မူခင်းများ ကျူးလွန်ကြရာမှာ အုပ်စုဖွဲ့မှုကို တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ဂျပေတာ၊ အီတလီ၊ နိုက်ဂျီးရီးယား၊ မက်ဆီကန် စတဲ့ လူမျိုးနွယ်ဖွားပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပြုလုပ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ တရုတ်နွယ်ဖွား အုပ်စုတွေထဲမှာ စီးပွားရေးရာ မသမာမှုများကို တရုတ်မာဖီးယားတွေက ကြီးစိုးထားပြီး၊ မက်ဆီကန်နွယ်ဖွားများနဲ့ ပူးတွဲပြီး လူကုန်ကူးမှုများ လုပ်ဆောင်နေသော အုပ်စုများ၊ ထိုင်ဝမ်အခြေစိုက် မြေအောက်ကြက်သွန်ဖြူကုန်သွယ်ရေး လုပ်ဆောင်နေသော အုပ်စုများ၊ ကွန်ပျူတာဆော့ဝဲလ်ဒိုးယူမှုများ လုပ်ဆောင်သော အုပ်စုများနဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လောင်းကစားနှင့် ပြည်တန်ဆာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်သော အုပ်စုများ ရှိပါတယ်။

ကိုလံဘီယာနွယ်ဖွားအုပ်စုအများစုကတော့ drug cartels များ ဖြစ်ကြပြီး၊ အမျိုးအစားနှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ပထမတစ်မျိုးက Mendellin-type cartels ဖြစ်ပြီး၊ လမ်းပေါ်မှာ လှုပ်ရှားကြပါတယ်။ ဒုတိယတစ်မျိုးကတော့ Cali-type cartels များဖြစ်ပြီး၊ တရားဝင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအဖြစ် အရေခြုံပြီး လှုပ်ရှားကြပါတယ်။ အီတလီနွယ်ဖွားများကတော့ မာဖီးယားဂိုဏ်းအဖြစ် ထင်ရှားတဲ့ အုပ်စုများဖြစ်ပါတယ်။ ဂျပေကန်နွယ်ဖွား အုပ်စုများကတော့ ကမ္ဘာ့ crack market တစ်ဝက်ကျော်ကို ထိန်းချုပ်ထားသူများဖြစ်ပြီး၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ လူသတ်ခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်းနဲ့ ကားခိုးခြင်းတွေကိုပါ လုပ်ဆောင်လေ့ရှိကြပါတယ်။

ဂျပန်နယ်ဖွားအုပ်စုများကိုတော့ ရာကူဇာများလို့ လူအများက သိထားကြပြီး၊ အာရှအခြေစိုက် အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သောမှုခင်းများမှာ ပါဝင်လေ့ရှိပါတယ်။ ငွေမည်းမှ ငွေဖြူပြောင်းခြင်း၊ လက်နက်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခြင်း စတာတွေက သူတို့ရဲ့ အဓိက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများဖြစ်ပေမယ့်၊ တရားဝင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများဖြစ်တဲ့ ဘဏ်လုပ်ငန်းနဲ့ အိမ်ခြံမြေလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အရေခြုံထားလေ့ ရှိကြပါတယ်။ မက်ဆီကန်နယ်ဖွားအုပ်စုများကိုတော့ မက်ဆီကန်ဗာဗီးယားများအဖြစ် လူအများက သိထားကြပါတယ်။ ဒီအုပ်စုများရဲ့ အဓိကစီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကတော့ လူကုန်ကူးခြင်း၊ လက်နက် ကုန်ကူးခြင်းနဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ဆောင်ဖြန့်ဖြူးရောင်းဝယ်ခြင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုက်ဂျီးရီးယားနယ်ဖွား အုပ်စုများကတော့ ဆိုင်ဘာမုခင်းများကို အများဆုံး ကျူးလွန်လေ့ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ ကွန်ပျူတာအသုံးပြုအန္တရာယ်လိမ်လည်မှုများ၊ ကွန်ပျူတာမှတစ်ဆင့် ခိုးယူသုံးစွဲမှု များ စတဲ့ မှုခင်းတော်တော်များများဟာ နိုက်ဂျီးရီးယားအုပ်စုများမှ ဖြစ်ပါတယ်။

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မှုခင်းများတွင် ပါဝင်ပတ်သက်လေ့ရှိသူများ

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်တဲ့ မှုခင်းများမှာ ပါဝင်ပတ်သက်လေ့ရှိသူ အများစုဟာ ငွေကို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ရှာဖွေပြီး၊ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ လမ်းပေါ်မှာ လှုပ်ရှားခဲ့သူများဖြစ်ပြီး၊ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်ကျော်မှာ တစ်ထက်တစ် အဆက် အသွယ်နယ်ပယ် တိုးချဲ့ပြီး၊ မှုခင်းများ ပူးပေါင်းကျူးလွန်လာကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အချို့ကတော့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ အဆက်အသွယ်များ ရလာပြီး၊ ထောင်က ထွက်လာချိန်မှာ အဖွဲ့အစည်းတွေလည်း ဆက်လက်ရောက်ရှိသွားကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရဲအရာရှိများအား ထိုးဖောက်မြှုပ်နှံထားရေး စီမံချက်တွေမှာ အကျဉ်းထောင်တွေကို ကနဦး အာရုံစိုက်ပြီး၊ မြှုပ်နှံသူနဲ့ သံသယဖြစ်ဖွယ် ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်တို့ကို ထောင်ကျအကျဉ်းသားများအဖြစ် ကြိုတင် ပူးတွဲပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် သံသယဖြစ်ဖွယ် အဖွဲ့ဝင်က ရဲအရာရှိကို ရာဇဝတ်လောကသားအဖြစ် ယုံကြည်လက်ခံသွားပြီး၊ သူ့အဖွဲ့ရှိရာကို ခေါ်တောင် သွားပေးစေရန် ရည်ရွယ်ပါတယ်။

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မူခင်းများဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းရေးဆန်းစစ်ချက်
(intelligence analysis)

အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မူခင်းများဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းရေးဆန်းစစ်ချက်များ ပြုလုပ်ရာမှာ ဆန်းစစ်လေ့လာချက် နည်းလမ်းမျိုးစုံကို အသုံးပြုပြီး လိုအပ်ပါတယ်။ အသုံးဝင်တဲ့ ပထမနည်းလမ်းတစ်ခုကတော့ ဆက်စပ်မှုလေ့လာဆန်းစစ်ချက် (association analysis) ဖြစ်ပါတယ်။နောက်ယောင် ခံလိုက်ရာက ရရှိတဲ့ သတင်းအချက်အလက်များနဲ့ သတင်းပေးများမှ ပေးပို့သော သတင်းအချက်အလက်များကို စုပေါင်းပြီး၊ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သိရှိပြီးသားအဖွဲ့ဝင်များနဲ့ သံသယဖြစ်ဖွယ် အဖွဲ့ဝင်များအကြားက ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော ကွင်းဆက်ဇယား (link chart) ကို ရေးဆွဲထားရှိပြီး၊ ဆက်စပ်မှုလေ့ လာဆန်းစစ်ချက်တွေ ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။

ဒုတိယနည်းလမ်းကတော့ တယ်လီဖုန်း လေ့လာဆန်းစစ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းကြား ဖြတ် သတင်းယူမှုမှတစ်ဆင့် ရရှိတဲ့ သတင်းအချက်အလက်များအပေါ် အခြေခံပြီး၊ တယ်လီဖုန်းခေါ်ချိန်၊ စကားပြောပြီးချိန်၊ စကားပြောသူများ စတာတွေကို ကြိမ်နှုန်းပြဇယား (frequency distribution chart) နဲ့ ဖော်ပြခြင်းအားဖြင့် ဘယ်လိုအချိန်မှာ၊ ဘယ်သံသယဖြစ်ဖွယ် လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်တတ် တယ် ဆိုတာကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်လာနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် လောင်းကစား ပြုလုပ်သူတွေဟာ ပွဲမတိုင်မီအချိန်မှာ အများဆုံးတယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်လုပ် နေလေ့ရှိပါတယ်။

တတိယနည်းလမ်းကတော့ စကားအပြန်အလှန်ပြောခြင်းဆိုင်ရာ လေ့လာဆန်းစစ်ချက် (con- versation analysis) ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များတွင် ပြောဆိုချက်များအား အသံဖမ်းယူထားချက်များ၊ မြှုပ်နှံထားသူများနှင့် သတင်းပေးများမှ အသံဖမ်းယူထားချက်များ၊ တယ်လီဖုန်း ကြားဖြတ် သတင်းရယူထားမှုများမှ သတင်းအချက်အလက်များကို အခြေခံပြီး၊ သတင်းအချက်အလက် ပါဝင်မှုဆိုင်ရာ ကားချပ် (content analysis chart) ကို ရေးဆွဲနိုင်ပါတယ်။ ဒီကားချပ်ကနေတစ်ဆင့် စကားဝှက်များ၊ အသုံးအနှုန်းများနဲ့ မူခင်းကျူးလွန်လေ့ရှိသော အချိန်၊ နေရာများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါတယ်။

နိဂုံး

(၁၉) ရာစုနဲ့ (၂၀) ရာစုကာလတွေမှာ အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မူခင်းများဟာ ပြည်တွင်းအခြေစိုက် သဏ္ဌာန်တွေ ဆောင်ခဲ့ရက၊ (၂၁) ရာစုမှာတော့ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော် အုပ်စုဖွဲ့ကျူးလွန်သော မူခင်းများအဖြစ် ကမ္ဘာတဝှမ်းဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ကမ္ဘာလုံခြုံရေးတွေကို တစ်စထက်တစ်စ ခြိမ်းခြောက်စိန်ခေါ်လာနေပြီဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ပြည်တွင်းအခြေစိုက် အုပ်စုဖွဲ့ ကျူးလွန်သောမူခင်းများနဲ့ နယ်စပ် ဖြတ်ကျော်အုပ်စုဖွဲ့ ကျူးလွန်သော မူခင်းများကို ကာကွယ်တားဆီးနိုင်ရေးအတွက် မူခင်းများအား အထောက်အကူ ပြုစေသော

အချက်များအား ဖော်ထုတ်ခြင်း၊ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် နည်းလမ်းများချမှတ်ခြင်း၊ အုပ်စုအမျိုးအစားများနှင့် ဆက်သွယ်မှုများအား ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်း၊ ထောက်လှမ်းရေးဆန်းစစ်ချက်များ စနစ်တကျပြုလုပ်ခြင်းများကို ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်ပါကြောင်း ရေးသား တင်ပြအပ်ပါသည်။

စင်စစ်ပရိယာ

ရည်ညွှန်းကိုးကား

- Albanese J. (2000). "The causes of organized crime" Journal of Contemporary Criminal Justice 16(4): 409-423.
- Albanese J. (2002). "The prediction and control of organized crime." Crime & Justice International 1A(60): 9-10, 26-27.
- Cressey, D. (1972). Criminal Organization: Its Elementary Forms. NY: Harper.
- Finckenaue J. (2005). "Problems of definition: What is organized crime?" Trends in Organized Crime 3(3), 63-83.
- Grennan, S. & Britz M. (2006). Organized crime: A worldwide perspective. Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Hagan F. (1983). "The organized crime continuum." Criminal Justice Review 8(2): 52-57.
- Maltz M. (1990). Measuring the effectiveness of organized crime control efforts. Chicago: Office of International Criminal Justice.

ဒုစရိုက်မှုလျော့နည်းစေရေး ဆောင်ရွက်ချက်များ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့နယ်မြေအတွင်း မူခင်း
ဖြစ်ပွားမှုလျော့နည်းစေရေးအတွက် ခရိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့နယ်မြေ
အလိုက် မူခင်းအဖြစ်များသည့်မြို့နယ်များအား စိစစ်ရွေး
ချယ်ပြီး အထူးမူခင်းနှိမ်နင်း ရေးလုပ်နည်းတစ်ရပ်အနေဖြင့်
မူခင်းအသိပညာပေး ဟောပြောခြင်း၊ ပညာပေးလက်ကမ်း
စာစောင်များ ဖြန့်ဝေခြင်း၊ နေ/ည လှည့်ကင်း၊ ရပ်ကင်းများ
ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ လူစည်ကားရာနေရာများတွင် ဆောင်ရွက်

ရပ်ကင်းများဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ယာဉ်စစ်ဆေးခြင်း၊ ခည့်စာရင်းများစစ်ဆေးခြင်းနှင့် ကြိုတင်
ကာကွယ်မှုများဖမ်းဆီးခြင်းတို့ကို ခန့်ခက်ပြုတ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

အရှေ့ပိုင်းခရိုင်မှ ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း) မြို့နယ်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ
မြို့နယ်၊ သံလုံနီးကွန်းမြို့နယ်နှင့် သာကောတမြို့နယ်၊ အနောက်ပိုင်းခရိုင်မှ လှိုင်၊ ကမာရွတ်နှင့်
ကြည့်မြင်တိုင် မြို့နယ်၊ တောင်ပိုင်းခရိုင်မှ သန်လျင်၊ ဒလနှင့် စွဲတေးမြို့နယ်၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင်မှ
အင်းစိန်၊ လှိုင်သာယာ၊ ရွှေပြည်သာ၊ ထန်းတပင်၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ မွန်ဘီ၊ တိုက်ကြီးနှင့် လှည်းကူး
မြို့နယ်တို့တွင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများဖမ်းဆီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အဆိုပါမြို့နယ်များတွင် အမှုအမျိုးအစားအလိုက်စုစုပေါင်း ယစ်မျိုးမှ
(၁၂) မှု၊ ရဲအက်(၁၀) မှု၊ ကျပ်-၅၄ (၃) မှု၊ ပြည်တန်ဆာ (၈) မှု၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ဖမ်းဆီး
မှု (၁) မှုနှင့် ပြေး (၄) ပြေး (၂)ဦးတို့ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း သတင်း
ရရှိသည်။

၁၆

သည့်ဥပဒေ သင်သိပါသလား

ကေတီအောင်သိန်း
(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မေး(၁) ။ ။

နိုင်ငံခြားသား၊ တရုတ်(သို့မဟုတ်)၊ ကုလား(သို့မဟုတ်)၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးသည် မြန်မာနိုင်ငံသား၊ ဗမာလူမျိုး၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး၊ ၎င်းက ဇနီး(မိန်းမ)၏ နာမည်ဖြင့် အိမ်(မြဲ)ဖြေဝယ်ယူထားခဲ့လျှင် နိုင်ငံခြားသား လင်ယောက်ျားခင်ပွန်းသည်အနေဖြင့် ယင်းအိမ်(မြဲ)ဖြေနှင့်ပတ်သက်၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိနိုင်ပါသလား။

ဖြေ ။ ။

မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်သူ၊ ဇနီး(မိန်းမ)၏ အမည်ဖြင့်ဝယ်ယူထားသည့် အိမ်နှင့်မြဲဖြေ အပေါ်၌ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည်လင်ယောက်ျားအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လင်မယား ဖြစ်လင့်ကစား၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ အကျိုးခံစားခွင့်မရရှိနိုင်ပါ။
(ခုရူးဟောက် ၂ နှင့် ဒေါ်ဝန်) အမှုစီရင်ထုံး (မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်)

မေး(၂) ။ ။ ရွှေနေရွှေရုပ်တစ်ဦးသည် အမှုစစ်ဆေးမေးမြန်းရာတွင် သက်သေအဖြစ် လာရောက် အစစ်ဆေးခံရသော သက်သေတစ်ဦးအား။ ၎င်းသက်သေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အကျင့် စာရိတ္တ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ထိခိုက်လောက်အောင် အပြန်အလှန် စစ်မေးခွင့် ရှိပါသလား။

ဖြေ ။ ။ ရှေ့နေများအနေဖြင့်၊ သက်သေအား အပြန်အလှန် စစ်မေးခွင့်ပြုထားသည်မှာ မှန်ပါသော် လည်း သက်သေ၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ထိပါးစေသည့် မေးခွန်းမျိုး၊ စွပ်စွဲချက်ပါရှိသော မေးခွန်းမျိုး စသည်တို့ကို မေးခွင့်မရှိပါ။ သက်သေများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်နစ်နာစေ သည့် မေးခွန်းမျိုးကို အထူးရှောင်ကြဉ်ကြရပါမည်။
နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ် (ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဦးမောင်မောင်ယု အမှုစီရင်ထုံး)

မေး(၃) ။ ။ အချင်းဖြစ် ဖြေကွက်တစ်ကွက်ပေါ်တွင် အုတ်တံတိုင်းကာရံထားပြီးကြောင်း သိရှိပါ လျက် ဝင်းထရံကာရံခြင်း မပြုရန်နှင့် သွားလာခွင့်ကို မပိတ်ပင်ရန်အတွက်၊ ထာဝရ တားဝရမ်း လျှောက်ထားမှုတွင် အမိန့်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးသင့်ပါသလား။

ဖြေ ။ ။ မြို့နယ်ကောင်စီ၏ အမိန့်၊ ခွင့်ပြုချက်ရယူပြီး ခြံစည်းရိုး၊ အုတ်တံတိုင်းကာရံထားခြင်း၊ နောက်ဖေးလမ်းကြား ပိတ်ပင်ခြင်းဖြစ်လျှင် ထာဝရတားဝရမ်းလျှောက်ခွင့် တားမြစ်ခွင့် အမိန့်ဒီကရီချမှတ်ခွင့် မရှိတော့ပါ။
(တရားရုံးချုပ်) (ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ပါ (၂)နှင့် ဦးစံသိန်းပါ (၂) အမှုစီရင်ထုံး)

မေး(၄) ။ ။ ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျားက အိမ်တွင်မရှိချိန်၊ ဇနီး(မိန်းမ)ဖြစ်သူက လင်ပိုင်ဥစ္စာ ပစ္စည်း၊ ရွှေငွေများကိုပိုက်ပြီး နေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့လျှင် ဇနီး(မယား)အား ခိုးမှုဖြင့် စွဲဆိုပိုင်ခွင့် ရှိပါသလား။

ဖြေ ။ ။ လင်မယားအတူပိုင်ပစ္စည်းတို့ကို မယားကယူသွားခြင်းသည် ခိုးမှုမမြောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက ၎င်း၏ဇနီး (မိန်းမ)အပေါ်၌ ခိုးမှုဖြင့်၊ တရားမစွဲဆိုနိုင်ပါချေ။ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ၊ လင်ယောက်ျားခင်ပွန်းသည် ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတွင် မယားဖြစ်သူကလည်း၊ အတူပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
(တရားရုံးချုပ်) (ဦးခင်မောင်နှင့် U.B.R) အမှုစီရင်ထုံး။

မေး(၅)

အမှုတစ်ခုတွင်ဧည့်သည်များအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနှင့် အပမ်းခံရ၊ တရားခံအဖြစ်ဆိုခံရသည်။ ဧည့်သည်များပေးလျှော် လိုက်ရန်နှင့် အပြစ်မှ လွတ်ကင်းခွင့်၊ အမှုကြေအေးခွင့် ရှိပါသလား။

ဖြေ ။ ။ အလွဲသုံးစားပြုထားသော ငွေကိုပေးလျှော်လိုက် ရုံမျှဖြင့် တရားခံသည် ၎င်းကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုမှ ကင်းလွတ်ခွင့်မရရှိနိုင်ပါ။ အမှုကြေအေးခွင့်လည်း မရှိပါ။ (ဦးခင်မောင်နှင့် U.B.R (ဦးကျော်စိန်) အမှုစီရင်ထုံး)

မေး (၆) ။ ။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက ဇနီး(မိန်းမ)အပေါ်၌ မပေးကမ်း၊မထောက်ပံ့ စွန့်ပယ်ထားခဲ့လျှင်မယားကလင်ယောက်ျား ခင်ပွန်းသည် အပေါ်တွင် ကွာခွင့်ရှိပါသလား။

ဖြေ ။ ။ လင်ကမယားအပေါ် မပေးကမ်း၊ မထောက်ပံ့၊ မကြည့်ရှုဘဲ စွန့်ပယ်ထားခဲ့ရာတွင် အချိန် (၇)နှစ်ကာလ မပြည့်လျှင် မယားကကွာခွင့်မရှိပါ။ (မခင်သိန်းနှင့် မောင်ညိုဝိ အမှုစီရင်ထုံး)

မေး (၇) ။ ။ မူလတရားရုံးတော်အနေဖြင့် မိမိ ချမှတ်ပြီးခဲ့သော အမိန့်(စီရင်ချက်)ကို ပြန်လည် ပယ်ဖျက်ခွင့် ရှိပါသလား။

ဖြေ ။ ။ တရားခံအပေါ်တွင် တရားရုံးတော်က ပြစ်မှုအကြောင်းအရာ အမိန့်(စီရင်ချက်)ချမှတ် ပြီးစီးပါက၊ ယင်းမူလတရားရုံးတော်အနေဖြင့် ထိုအမိန့် (စီရင်ချက်)ကို ပြန်လည်ပယ် ဖျက်ခွင့် ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ (ဦးခင်မောင်နှင့် U.B.R (ဦးလှသန်းပါ - ၇၃)။

မေး(၈) ။ ။ လင်ဘက်မှရရှိသောအမွေ သို့မဟုတ် ဇနီး(မယား)ဘက်မှရရှိသော အမွေ (အမွေရ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း)မည်သို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပါသလဲ။

ဖြေ ။ ။ ငယ်လင်ငယ်မယားဖြစ်စေ၊ အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်စေ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းကြရသည့် အခါတွင် အမွေရလက်ထက်ပွားပစ္စည်းကို အောက်ပါအတိုင်းခွဲဝေကြရပါသည်။ အမွေ

ဆက်ခံရရှိသူက သုံးပုံနှစ်ပုံသော်လည်းကောင်း၊ အမွေဆက်ခံမရရှိသူအနေဖြင့်ကား သုံးပုံတစ်ပုံသော်လည်း ခွဲဝေယူကြရပါမည်။

မေး(၉) ။ မိမိယုံကြည်ရာ ဘာသာကို ကူးပြောင်းကိုးကွယ်ခွင့် ရှိပါသလား။
ဘာသာကူးပြောင်းခွင့် နှင့် ပတ်သက်ပြီး မေတ္တာဗြဟ္မစာသုံးလျှင် ခြိမ်းခြောက်လျှင် ပြစ်ဒဏ်မည်သို့ သတ်မှတ် ပြဋ္ဌာန်းထားပါသနည်း။

ဖြေ ။ ။ မြန်မာနိုင်ငံဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ၊ ပုဒ်မ(၃၄)အရ၊ မည်သူမဆိုလွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့် ရှိသလို၊ မိမိကိုးကွယ်သည့် ဘာသာလိုက်လည်း လွတ်လပ်စွာ ကူးပြောင်း ကိုးကွယ် ယုံကြည်နိုင်ပေသည်။ မိမိယုံကြည်ရာ ဘာသာကူးပြောင်းကိုးကွယ်ရာတွင် မိမိသဘော ဆန္ဒအရောက် ဘာသာကူးပြောင်းကိုးကွယ်နိုင်သဖြင့်၊ တစ်ဖက်မှ မတရားဩဇာသုံးပြီး ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သွေးဆောင်ပြားယောင်း မြူစွယ်ခြင်းဖြင့်သော် လည်းကောင်း ဘာသာကူးပြောင်းစေခြင်းမပြုရ၊ ပြုမှုကျူးလွန်လျှင် ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ် သို့မဟုတ် ငွေဒဏ်ကျပ် ၁၀၀,၀၀၀/- (ကျပ်တစ်သိန်း) သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံး ကျခံကြရမည်ဖြစ်၏။ သို့တည်းမဟုတ်ယင်းသို့ဘာသာ ကူးပြောင်းရာတွင် နှောင့်ယှက် ဖျက်စီးလျက် ခြိမ်းခြောက်လျှင် ထိုသို့ပြုမှုကျူးလွန်ပါက ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်၊ သို့မဟုတ် ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၀၀,၀၀၀/- (ကျပ်တစ်သိန်း) သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ် နှစ်ရပ်စလုံး ကျခံကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မေး(၁၀) ။ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာကူးပြောင်းသူ၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်မည်သို့ ရှိပါသနည်း။

ဖြေ ။ ။ ကူးပြောင်းခွင့်ရရှိထားသည့် ကိုးကွယ်ရာဘာသာမှ မူလ မိမိကိုးကွယ်ရာ ဘာသာသို့ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အခြားဘာသာ တစ်ဘာသာသို့ဖြစ်စေ၊ ပြန်လည်ကူးပြောင်းခွင့် ရှိပါသည်။ မိမိကိုးကွယ်ရာဘာသာသို့ ကူးပြောင်းပြီးသည့်နောက်၊ ထိခံမြားလက်ထပ်မှု ကိစ္စ၊ အမွေဆက်ခံမှုကိစ္စ၊ ပစ္စည်းခန့်ခွဲမှုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိကူးပြောင်းခွင့်ရ ရှိသည့် သက်ဆိုင်ရာဘာသာ၏ ဥပဒေနှင့်အညီ အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိပါသည်။
(ဥပဒေကိုးကားချက်) (ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာကူးပြောင်းမှု ဥပဒေ၊ အခန်း(၄)၊ ပုဒ်မ (၁၂) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ)

ကေတီ - အောင်သိန်း
(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မဏ္ဍိကိုကျောင်းသားများကို မူးယစ်ဂိုဏ်းက မှားယွင်းသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု အစိုးရမှပြော

မဏ္ဍိကိုမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ လကပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကျောင်းသား ၄၃ယောက်ဟာ မူးယစ်ဂိုဏ်းတိုက်ခိုက်မှုမှားယွင်းသတ်ဖြတ်မှုကို ခံလိုက်ရတယ်လို့ အစိုးရရှေ့နေချုပ်ရုံးက ဇန်နဝါရီ ၂၇ရက်နေ့မှာပြောပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ ၂၆ရက်နေ့ညပိုင်းကအိုင်ဂွာလာမြို့မှာလမ်းပေါ်ရန်ပွဲတခုဖြစ်ပြီးနောက် ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းကကျောင်းသားတွေပျောက်ဆုံးခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက်မဏ္ဍိကိုအစိုးရဟာပြည်တွင်း နိုင်ငံတကာရဲ့ဝေဖန်မှုတွေနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတာပါ။

ကျောင်းသားတွေကို ဖြိုင်ဖက်မူးယစ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်လို့ထင်မှတ်ပြီးသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့သံသယနဲ့ဖမ်းဆီးထားတဲ့ ၈၂ရိုက်ယူနီဒီမူးယစ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်တယောက်အ ဖြောင့်ချက်ပေးတယ်လို့ အစိုးရရှေ့နေချုပ်ရုံးကပြောပါတယ်။

စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေအရ မူးယစ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်တယောက်ကို ဖမ်းဆီးမိခဲ့ပြီး သူရဲ့ သက်သေထွက်ချက်အ ကျောင်းသားတွေအသတ်ခံရမှုမှာ ဘယ်သူကအဓိကပေးသလဲ၊ ကျောင်းသားတွေကိုအမှိုက်ပုံတခု ဖမ်းခေါ်သွားပြီးနောက် သတ်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကိုသိရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

အဲဒီ မူးယစ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က ကျောင်းသားတွေဟာ လော့ဂျိုစစ်လို့ ခေါ်တဲ့သူတို့ ဖြိုင်ဖက် မူးယစ်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့အထင်မှားခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမယ့်သံသယရှိသူတွေအားလုံးကိုမစစ်ဆေးနိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာအမှုကိုပိတ်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး လို့လည်း ရှေ့နေချုပ်ဂျိုးဇက်မာရေးလိုက်ပြောပါတယ်။

ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပြီးနောက် အလောင်းဖျောက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ အမြောက်အမြား ရှိတယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

ကျောင်းသားတွေကိုသတ်ပြီးအလောင်းဖျောက်ဖို့အမိန့်ပေးခဲ့တဲ့မူးယစ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ တိကျသေသပ်လွန်းတဲ့အတွက်အလောင်းတွေကိုပြန်ရှာဖို့ခက်ခဲတယ်လို့လည်းပြောပါတယ်။

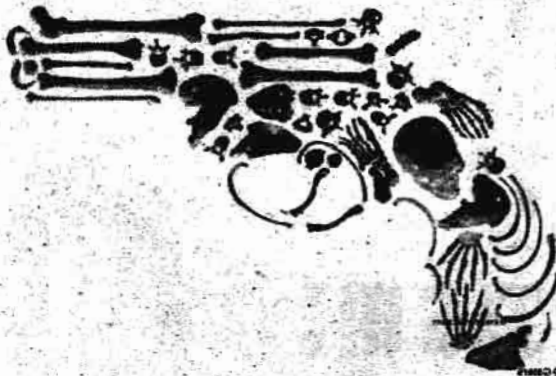
အခုထိကျောင်းသား တယောက်ရဲ့ အကြွင်းအကျန်ကိုပဲ ဖော်ထုတ်နိုင်ပါတယ်။

ဒီကိစ္စမှာ စစ်တပ်က ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်ဆိုပြီး မီဒီယာတွေက ခန့်မှန်း ရေးသားချက်တွေကိုတော့ ရှေ့နေချုပ်က ငြင်းဆန်ပါတယ်။ ဒီစွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သက်သေအထောက်အထား လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မြို့တော်ဝန်နဲ့ ဇနီးတို့ကို အဓိက တရားခံ ၂ ယောက်အဖြစ် ဖမ်းဆီးထားပါတယ်။

အခုအချိန်အထိ အစိုးရကတော့ အဲဒီညက ရန်ပွဲအပြီးမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ အကျင့်ပျက်တဲ့ ရဲတွေ လက်ထဲရောက်ခဲ့ပြီး ရဲက နယ်ခံမူးယစ်ဂိုဏ်းလက်ကို တဆင့်လွှဲပြောင်းရာက အသတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပဲလို့ ယုံကြည်နေပါတယ်။

source . internet

၄၂ မြန်မာ

၁၂၃၄၅၆၇၈၉၁၀

၆၈

၆၉

၇၀

၆၈

၆၉

၇၀

၇၁

၇၂၇၃၇၄၇၅၇၆၇၇၇၈၇၉၈၀

သီလျက်နှင့် မရှိသူများ

မော်ဒန်ကဏ္ဍ

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ လူ့လောက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် စည်းစနစ်၊ နည်းစနစ်ဆိုသည်က အင်မတန် အရေးပါသောအချက် တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ အရေးပါ သည်ထက် မရှိမဖြစ်သောအချက် ြစ်တစ်ခု လူတိုင်းလိုက်နာကျင့် သုံးရမည့် အချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

နေရာတိုင်း၊ ဌာနတိုင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတိုင်းတွင် ရှိကိုရှိရပါ မည်။ အလုပ်တစ်ခုတွင် စည်း စနစ် သေချာမှုမရှိ ပရမ်းပတာ ဖြစ်လုပ်လျှင် မည်သည့်အခါမှ အောင်မြင်မှုရမည် မဟုတ်ပါ။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၊ ဌာနတစ်ခု တွင်လည်း စည်းကမ်းဥပဒေပြု ထုတ်ထားခြင်း မရှိလျှင် စည်း ကမ်းဥပဒေ ရှိသော်လည်း လိုက်

နာဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိကြလျှင် ယင်းဌာန အဖွဲ့အစည်းသည် အောင်မြင် တိုးတက်ခြင်းမရှိ၊ အချိန်ကာလ မကြာမီပျက်စီးသွား နိုင်ပါသည်။ အဖွဲ့အစည်း ဌာန တွင်း ရှိနေကြသူအားလုံး၊ မိမိ တာဝန် ယူနေရသည့် အဆင့် အတိုင်း တိကျသေချာစွာလုပ်ကိုင် ရမည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာကျင့် သုံးကြရပါမည်။ အားလုံးကိုယ်စီ စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာကျင့် သုံးကြမှသာမိမိ အဖွဲ့အစည်းဌာန တိုးတက် အောင်မြင်မှုကို ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သည်နယ်စည်းကမ်း ရှိရှိ တာဝန်သိသိ နေထိုင်၊ လုပ်ကိုင် လိုသော စိတ်ဓာတ်ရှိရန်၊ ငယ်စဉ် ကပင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ရမည့်

တာဝန်မှာ မူလဆရာဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိဘက နေချင်သလိုနေ မည်၊ သားသမီးကလည်း နေချင် သလိုနေမည်။ ပြဿနာဖြစ်လာမှ သားသမီးတွေကို ဆူပူကြိမ် မောင်း ရိုက်နှက်သည်ဆိုလျှင် မှန်ကန်မည်မဟုတ်ပါ။ မိဘ ကိုယ်တိုင် စည်းစနစ်မှန်ကန်စွာ နေထိုင် လုပ်ကိုင်ပြရမည်။ ပြီး တော့မှ သားသမီးများကို အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားပြောဆို သင်ကြားပေးရမည်။ ဆုံးမသင် ကြားရာတွင် တဖြည်းဖြည်းချင်း နားဝင်အောင် ညင်သာစွာ ပြော ဆိုရပါမည်။ အတင်းအကြပ်စေ ခိုင်းခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆို ခြင်းတို့ မပြုသင့်ပါ။ စည်းစနစ် ကျနစေရန် လက်တွေ့ပြသရှင်း

လင်းပေးခြင်းဖြင့် နားဝင်စွဲမှတ် သွားစေသင့်ပါသည်။

ဆုံးမသင်ပြရာတွင် သား သမီး၏ အသက်အရွယ် စိတ် အခြေအနေတို့ကို သတိပြုပြီးမှ စဉ်းစားဝေဖန်နိုင်မှု၊ မှတ်သားနိုင် မှုတို့နှင့်အညီ လိုအပ်သမျှနည်း နည်းစီ သင်ပေးရပါမည်။ အရွယ် နှင့် မမျှအောင် မြင့်မားသော အတွေးအခေါ်မျိုး မဖြစ်စေသင့် ပါ။ များသောအားဖြင့် မိဘတွေ က ကျောင်းမှဆရာတွေ အပေါ် တွင် တာဝန် ပုံအပ်ထားလိုကြ သည်။ မိမိတို့တွင်လည်း တာဝန် ရှိသည်ကို မေ့လျော့နေကြသည်။ “ကျောင်းထားပေးတာပဲ ဆရာ ..ဆရာမတွေက သင်ကြားပေး မှာပေါ့” ဆိုသည့် အပြောမျိုးတွေ ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။

ဆရာ...ဆရာမတွေက ကျောင်းသားနှင့် နာရီပိုင်းမျှသာ တွေ့ဆုံကြရသူများ ဖြစ်ကြ သည်။ တိုတောင်းသော အချိန် ကာလအတွင်း များစွာသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို သင်ကြား ပေးနေကြရသည်။ အားလုံး ပြည့်စုံအောင် သင်ကြား နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပုဗ္ဗစရိယ

မိနှင့်ဘာ ဆိုသလိုအဓိကဖြစ်သော မိဘက တာဝန်ယူနိုင်သမျှတာဝန် ယူသင်ကြားပေးရပါမည်။ မိဘ နှင့်ဆရာ နှစ်ဘက် တက်ညီ လက်ညီ သင်ကြားပေးမှသာ လူ ကောင်းလူတော်တစ်ဦး ဖြစ်လာ ပေမည်။ “ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ က စီးပွားရေး လုံးပမ်း နေရတာ၊ စားရေးသောက်ရေး လုပ်နေရ တာ” ဆိုသည့် ဆင်ခြေဆင် လက် ဆင်နားရွက်တွေနှင့် သား သမီးတွေကို လျစ်လျူပြုထားကြ သည်။

သည်လို ဥပက္ခာပြုထားခဲ့ ကြပြီး တစ်စုံတစ်ခုသော ဆိုး ကျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါမှ ရင်ဘတ်စည်တီး မျက်ရည် ချောင်းစီး ဖြစ်တတ်ကြသည်။

တချို့မိဘတွေက “ဆို သူကသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်လာမှာပေါ့” “ကံကြမ္မာဆိုတာ လူပြုပြင်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ” ဆိုသည့် တာဝန်ခွဲ စကားမျိုး ပေါ့ပေါ့ဆ ဆ ပြောတတ်ကြသည်။ သည် လို မိဘမျိုးမှမွေးလာသည့် သား သမီးတွေမှာ လူတော်ဖြစ်လာနိုင် စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ စည်းစနစ် ကျနစွာသင်ကြားပြသ

ထိန်းကျောင်းခဲ့သော မိဘများ၏ ကလေးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မရ အောင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ တစ်ပါးသားသမီးက တိုးတက် ထွန်းကားလာသည့်အခါ မိမိ သားသမီးတို့ကိုဆူပူ ကြိမ်းမောင်း တတ်သေးသည်။ မိမိတို့ကဦးစွာ ဆုံးမ သွန်သင်ပေးခဲ့ပါရဲ့လား ဆို တာ ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်ပါ။

တချို့သော ကလေးငယ် များမှာ မိဘက ဥပက္ခာထားခဲ့ သော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုကောင်း အောင် ကြိုးစားခဲ့၍ ကောင်းကျိုး ခံစားခဲ့ရသော ကလေးငယ်များ ကို တွေ့မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ သို့ သော်လည်း ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကလေး ငယ်များမှာ မိဘတွေ ရပ်တည် နေရသော အခြေအနေ စီးပွားရေး အခြေအနေ စသည်တို့ကို တွေ့ မြင်နေရပြီး မိမိကိုယ်ကို ကောင်း အောင် တိုးတက်အောင် ကြိုးစား မည်။ မိဘကို တစ်ဖက်တစ် လမ်းက ကူညီနိုင်ရန်ဆိုသော စိတ်ဓာတ်နှင့် ကြိုးစားခဲ့ကြသော လူငယ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ (ယခုခေတ်မဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့ သော နှစ်လေးဆယ်ကျော်ကဖြင့်

ပါသည်။) သည်ကဲ့သို့ စိတ်
ဆတ်မျိုးနှင့် ကြိုးစားခဲ့ကြသော
လူငယ်တွေမှာ ထိပ်တန်းမရောက်
ခဲ့စေကာမူ ဒုတိယ တန်းအဆင့်
နှင့် အောင်မြင်စွာ ရပ်တည်နေနိုင်
ကြပါသည်။

သည်ကဲ့သို့သော လူငယ်
တွေကို အားကျအတုယူကာပြု
မူကြပါလျှင် များစွာတိုးတက်
အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။

သို့သော်လည်းပေါ့..သည်
ထို စံပြရမည့် လူငယ်မျိုးက
ဘော သည်ခေတ်မှာရှိတော့ ရှိ
နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မတွေ့
ဘူးသေးပါ။ တွေ့နေရသည်က
ဘော ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း
တွေမှာ လူကြမ်းလေးတွေအဖြစ်

နှင့် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များသို့
တရားမဝင် လုပ်သားများနှင့်
အနှိမ်ခံ လုပ်သားများဘဝရောက်
နေကြသူများသာ ဖြစ်ကြပါ
သည်။

ယနေ့ခေတ် အခြေအနေ
တွင် စည်းကမ်းဆိုသည်ကို ကျင့်
သုံးဖို့စေးစွ ရှိမှန်းပင် သိကြသေး
ရဲ့လား မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော်
တွေ့မြင်သမျှ ရေးပြပါမည်။ စာ
တတ်သူတွေ ပြန်လည်တွေးကြည့်
ကြပါရန်..။

F F F

ခရီးတိုသွားသည်ဖြစ်စေ..
ခရီးရှည်သွားသည်ဖြစ်စေ
မြင်ရ တွေ့ရ ကြုံရပါမည်။

မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊
ဘတ်စ်ကား စီးသွားသည့်အခါ
သေချာတွေ့မြင်ရမည်။ မိုးရွာ
သည့် အခါရော၊ နေပူသည့်အခါ
မှာပါ တွေ့ရပါသည်။ ဘတ်စ်
ကား ရပ်သည်နှင့် ဆင်းသူက
အောက်ကို ထီးထိပ်စိုက်ဖွင့်ပြီး
ဆင်းသည်။ တက်မည့်သူကလည်း
ထီးကိုကားထဲထိုးပြီး ပိတ်သည်။
အကယ်၍ဆင်းသူကြောင့် ကား
ပေါ်တက်မည့်သူကို ထီးချွန်နှင့်
ထိုးမိနိုင်သလို တက်မိသူထီး
ကြောင့်ဆင်း မည့်သူကိုထိုးမိနိုင်
သည်။ မိမိကိုယ်ကို နေရောင်
နည်းနည်းလေး အထိမခံချင်၊ မိုး
ရေနည်း နည်းစိုမှာကြောက်
သည်။ မိမိအတွက်သာ စိုးရိမ်ပူ

ပန်သည်။ တစ်ဖက်လူ ထိခိုက်
သွားနှိမ့်သည်ကို မစဉ်းစားပါ။

ထိုင်ခုံနေရာ ရပြန်တော့
နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံကိုတစ်ယောက်
ထဲ အပိုင်ယူထားသည်။ ပါလာ
သည့် အိတ်၊ အထုပ်၊ ခြင်းတောင်း
ကိုချထားသည်။ ကလေးအမေ
က သူကလေးကို ထိုင်ခိုင်းထား
သည်။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်
ရွယ်လေးတွေ ပေါင်ပေါ်တင်
ထားလျှင် ရပါလျက် တစ်ဖက်
လူကို စာနာစိတ်မထား၊ တစ်
ကိုယ်-ကောင်းသမားမှန်း သိသာ
ပါသည်။ ခြင်းတောင်းချထား
သူရဲ့ ခြင်းထဲက အရည်ထွက်ပြီး
နံ့စော်ပေကျမှုတို့က နောက်လူ
အမှတ်တမဲ့ ထိုင်မိလျှင် ဒုက္ခပေး
ပါတော့သည်။ လမ်းသွားရင်း
ပေကျမှုကြောင့် ကြီးမားသောဒုက္ခ
အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်ရပါ
တော့သည်။ အကယ်၍မိမိကိုယ်
တိုင် ထိုဒုက္ခကြုံရပါက မည်မျှ
ခံစားရပါလိမ့်။ ကိုယ်ချင်းစာ
ကြည့်ပါ။

အဲ... မိုးတွင်းကာလဆိုပို
ဆိုးသည်။ အတက်သမားရော
အဆင်းသမားပါ အလုအယက်
ဖြစ်ကြသည်။ မိမိနေအိမ်တွေ

ခြေထောက်ပေါက် ထွက်ပြေး
ကုန်မည်ထင်၍လား မသိကြပါ။
တက်မည့်သူတွေထဲက ထီး
သမား၊ မိုးကာ၊ ဂျာကင်သမား
တွေက ပထမဆုရရန် လုတက်
ကြသည်။ မိုးကာနှင့် ဂျာကင်
သမားတို့က ခတ်တင်းတင်းပင်၊
ကားခေါင်မိုးက မိုးယိုသည်ကို
ကြောက်၍ ထင်ပါရဲ့။ မိုးကာနှင့်
ဂျာကင်ကို မချွတ်ပါ (စာနာစိတ်
ရှိသူတွေ တချို့ကချွတ်ပါသည်)
စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မိမိမိုးစိုမည်
ကြောက်သလို ကားထဲက
ခြောက်သွေ့ နေကြသူတွေလည်း
မိုးမစိုချင်ကြပါ။ ဂျာကင်စို၊ မိုး
ကာစိုတွေနှင့် မိုးမစိုသူတွေကို
တီးညှိုးပြီး မိုးစိုစေပါသည်။ ထိုသူ
တွေ စိတ်ဓာတ်ကို တွေးကြည့်
ပါ။

ထိုင်ခုံနေရာရ၍ ထိုင်ပြန်
လည်း ဂျာကင်နှင့် မိုးကာသမား
က မချွတ်ဘဲ ဝင်ထိုင်သည်။
ခြောက်သွေ့နေသော နေရာမှာ
ရေစိုသွားသည်။ နောက်လူဝင်
ထိုင်ရန် ခက်သွားတော့သည်။
သည်ကိစ္စလေးက သာမန်အား
ဖြင့်ဆိုပါက အသေးအမွှားဖြစ်
ပါလိမ့်မည်။ သေချာစဉ်းစား

ကြည့်ပါက ထိုသူများသည်စည်း
စနစ်မရှိသူ တစ်ကိုယ်ကောင်း
စိတ်ဓာတ်ရှိသူမှန်း သိနိုင်သည်။
အသေးအမွှားလေးကိုပင် ဂရု
မစိုက်သူသည် တကယ် အရေး
ပါသည့် နေရာမျိုးမှာဆိုလျှင်
စိတ်ချနိုင်ဖို့ ယုံကြည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်
တော့ပါ။ အင်ဂျင်နီယာ တစ်
ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူသူ ဖြစ်
လျှင် ထိုသူတာဝန်ခံပြုလုပ်သော
အဆောက်အဦးသည် စိတ်ချရ
မည် မဟုတ်တော့ပါ။

နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးက
လမ်းပေါ် စကားကြောရှည်တတ်
သူတွေ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း
မည်မျှကြာကြာ ကွဲကွာနေခဲ့ရ
သည်မသိ၊ နှစ်ပေသုံးပေမျှသာ
ကျယ်သော လူအများသွားလာ
နေကြသည့် လမ်းပေါ်အသိမိတ်
ဆွေ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လိုက်
သည်ဆိုလျှင် ထီးဆောင်းလျက်
လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း စကား
ဝိုင်း စတော့သည်။ သာကြောင်း
မာကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်
နှောင့်အားလပ်မှ အေးအေးဆေး
ဆေးတွေ့ကြရန် လိပ်စာပေး
ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး လမ်းခွဲပေါ့။
ယခုတော့ သည်လိုမပြုလုပ်ပါ။

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို
မဖြုတ် ထီးဆောင်းလျက် ကွမ်း
စားရင်း လေကြောရှည်နေသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပါ။

မိမိတို့ကို ရှောင်တိမ်းသွား
နေကြရသူတွေကို အားမနာပါ။
ကွမ်းဝါးရင်းက ရှေ့နောက်
မကြည့် ကွမ်းတံထွေး ထွေး
ကုတ်လိုက်တော့သည်။ သည်
အခါ ခရီးသွား တစ်ယောက်
ယောက်ကို ထွေးမိပေကဲ့သို့သွားစေ
မိတော့သည်။ ထွေးမိတော့မှ
“ဟာ...ဆောရီးဗျာ” ဆိုသည့်
စကားလေးသာ ကြားရသည်။
ခံလိုက်ရသူအဖို့ ရှေ့ခရီးကို ပေ
ပေကွက်ကွက်ကြီးနှင့် အဘယ်သို့ခရီး
ဆက်ရပါလိမ့်။ မိမိလည်း ယခု
လို ခံလိုက်ရလျှင်ရော ဘယ်လို
နေမလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ။
စကားကြာကြာ ပြောရန်ရှိပါက
လူရှင်းရာနေရာ လမ်းဘေးနေရာ
ကို ရွှေ့ပြောင်းကာ တစ်နေကုန်
ပြောနိုင်ပါသည်။ သည်လိုတော့
မစဉ်းစားကြပါ။ မိမိအတွက်
ရာသက်ပန် အပိုင်စားပေးထား
သလိုအများနှင့်ဆိုင်သည့် နေရာ
ကို ကိုယ်ပိုင် သဘောထားနေသူ
များပင်။

မိမိ ပြုလုပ်လိုက်သည့်
အတွက် ခံလိုက်ရသူမှာ စိတ်
ဆတ်သူတစ်ယောက် သို့မဟုတ်
စုံတွဲတတွဲ ဖြစ်နေလျှင် သည်
နေရာမှာ ဆော်ပလော်တီးပွဲတစ်ခု
အိုက်ကီဒို၊ ဝူရှူးတွေ၊ ကိုက်ကွမ်
ဒိုတွေ၊ လက်ဝှေ့ပြိုင်ပွဲတွေ ဖြစ်
လာနိုင်သည်။ နောက်ဆက်တွဲ
ဇာတ်လမ်းက ရဲစခန်းနှင့် ဘဲရား
ရုံးရောက်မည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်း
အခြေအနေကတော့ နှစ်ယောက်
စလုံး ကောင်းဖို့မမြင်၊ ဒိုင်စား
သွားပေတော့မည်။

နောက်တစ်မျိုးကလည်း
နေ့စဉ်လမ်းပေါ်တွင် ရှောင်လွှဲမရ
သော လူစားတစ်မျိုး ဖြစ်ပါ
သည်။ နွေကာလရော၊ မိုးကာလ

တွင် အမြဲထီးဆောင်းတတ်သော
လူစားတွေပါ။ နေထိမခံ မိုးစိုမခံ
နိုင်သည့် လူတွေဖြစ်ကြသည်။

ထီးအမြဲတန်း ကိုင်ဆောင်
နေကြသော်လည်း သေချာကရ
တစိုက် ကြည့်ပါက ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း
သော လူတွေကသာ တကယ်
ထီးဆောင်းကြပါသည်။ ကျန်
သော ၇၅ရာခိုင်နှုန်း လူတွေက
(အများဆုံးမြင်ရသည်မှာ မိန်းမ
သားများ) ထီးကို ထမ်းလာနေ
ကြသည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်။
ထီးဆောင်းသူများ မဟုတ်ကြ။
ထီးထမ်းသမားများသာ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။ ကဲ ကြည့်ပါ။ မိမိ
ကိုယ်ကို နေပူမှာ ကြောက်
သည်။ မိုးရေ အစိုမခံချင်ပါ။
ထီးကိုတော့ သေချာစနစ်တကျ
မကိုင်ချင်ရေသာခိုပြီး ပုခုံးပေါ်
ထမ်းလာကြလေ့ရှိသည်။ ထီး
ကိုင်သည်ကို စနစ်တကျဆို၍
ကြီးကျယ်သည့် မထင်ပါနှင့်
သေချာ လက်ကိုင်ရိုးကကိုင်၍
ဆောင်းကြည့်ပါ။

ရှေ့နောက် ဟန်ချက်ညီ၍
ကိုင်၍ ကောင်းပါသည်။ လူနှင့်
ဖြစ်စေ၊ ဆိုင်ကယ်၊ ဆိုက်ကားနှင့်
ဖြစ်စေ ရင်ဆိုင်မိပါက အလွယ်

တကူ ဘယ်ညာရှောင်တိမ်းနိုင်
၍ အန္တရာယ်ကင်းပါသည်။ ပခုံး
ပေါ် ထမ်းထားပါက ရုတ်တရက်
ရှောင်ချိန်မရတော့ပါ။ မိမိ ထီးနှင့်
ယာဉ်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ချိတ်မိပြီး
အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ ထိခိုက်
သွားစေနိုင်သည်ကို စဉ်းစား
ကြည့်စေချင်ပါသည်။ ထီးနှင့်
ချိတ်မိ၍ သေဆုံးမှုများကိုပါ
သုံးကြိမ်တိုင်မြင်ဖူးခဲ့၍ သတိ
ပေးခြင်းပါ။

ပိုပြီးဆိုးသည်က ဆိုက်
ကားစီးရင်း ထီးထမ်းနေကြသူ
တွေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခြေလျင်
သွားနေသူချင်းက ရှောင်တိမ်းချိန်
ရသေးသည်။ အမှတ်တမဲ့ထိမိ
လျှင်လည်း ကြီးကြီးမားမားမထိ
ခိုက်နိုင်ပါ။ ဆိုက်ကားနှင့် လာ
သည်မို့ လျင်မြန်သော အရှိန်ရှိနေ
သည်။ ရှောင်တိမ်းချိန်မရနိုင်ပါ။

ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ သူက ထိ
ခိုက်မိလည်း မသက်သာနိုင်၊ သူ
ကိုယ်တိုင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်
ဖြစ်စေ၊ မော်တော်ကားဖြစ်စေ ငြိ
တွယ်သွားပါက သူလည်းသက်
သာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထီး
ထမ်းသမားတွေ အနေနှင့် တွေး
မိပုံ မရပါ။ ထိခိုက်ပုံကို ရေဝေး
သို့ ရောက်သွားမှ သိမည့်လူတွေ။

ဆိုက်ကားဆရာကလည်း
ခြေလျင် ခရီးသွားတွေအပေါ်
အမြဲအနိုင်ကျင့် လူခိုက်လုပ်ချင်
သူ၊ တစ်လမ်းလုံး သူနင်းချင်
သလို နင်းသွားသည်။ လမ်း
လျှောက်သူကသာ ရှောင်ဖယ်
ပေးပေတော့ လမ်းကြောင်းအမှန်
ကနေ ဘယ်ဘက်ကပ်ပြီးနင်း
တတ်သည်။ တစ်လမ်းမောင်းကို
လည်း ပြောင်းပြန်နင်းဝင်သည်။
(ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ မြင်နိုင်ပါ

သည်။) ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်း
စည်းကမ်းတွေ လာပြောမနေနှင့်
မျဉ်းဖြူကြောင်းရှည်တွေ ဖြတ်
သည်၊ ကွေ့သည်။ မီးပွိုင့်နီနေပါ
လျက် ခတ်တည်တည်ဖြတ်သွား
သည်။ လိုအပ်သည့် လိုင်စင်
ပြည့်စုံသူတွေက ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း
ရှိမည် မထင်။ တချို့ကခပ်တည်
တည် လိုင်စင်အတုပင်ထပ်ထား
ကြသေးသည်။

သည်ဆိုက်ကားတွေကို
ယာဉ်ထိန်းခံကြီးတွေက စစ်ဆေး
သည်ကို ယနေ့အထိ တစ်ကြိမ်မှ
မမြင်ဘူးပါ။ (တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်
လိုင်စင်အသစ်လဲရန် စစ်ဆေးခြင်း
သာ ရှိသည်။) အထူးကင်းလွတ်
ခွင့်ရ ယာဉ်အမျိုးအစားတွေလည်း
မသိပါ။ ပြီးတော့သူတို့ဆိုက်ကား
နှင့် ပြဿနာဖြစ်သော ခရီးသွား
များ၊ မော်တော်ယာဉ်များ အေး
တွင် လူအုပ်နှင့် အနိုင်ကျင့်သော
အကျင့်ဆိုးရှိကြသည်။ သူတို့
ဆိုက်ကားတွေကသာ အမြဲတမ်း
မှန်သည်ဟု ယူဆထားကြ
သည်။ အထူးသဖြင့် ပုဇွန်တောင်
ဈေး၊ သိမ်ကြီးဈေးတဝိုက်
မော်တော်သံဈေး၊ ကံဘုဘူလီ
လမ်းဈေးတလျှောက် မအုတ်

ကုန်တိုက်တိုက် တာမွေပလာ
စာဈေး၊ လှည်းတန်းလမ်းဈေး
တိုက် အင်းစိန်ဈေးသစ်ကြီး
တိုက် အဲဒီနေရာတွေမှာ အများ
ဆုံး တွေ့နိုင်ပါသည်။သည်လိုလူ
စည်ကားသော နေရာများတွင်
သေချာဂရုစိုက်ကြည့်လျှင် ထူး
ခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းကတော့ ဟို
မှ သည်မှ ဥဒဟိုစည်းကမ်းမဲ့
သွားလာနေကြသည့် စည်းကမ်း
မဲ့သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်
ပါလျက် သတိပေး ပြောဆိုမှု
လေးပင် မပြုလုပ်သည့်ယာဉ်
ထိန်းရုံကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဧကန္တ
ယာဉ်ထိန်းရုံ မဖမ်းသည်မှာဆိုက်
ကားလူမိုက်တွေ ဝိုင်းရိုက်မည်ကို
ကြောက်၍ ဖြစ်မည်လားဟုတွေး
မိသည်။ တရားဥပဒေကို ကျူး
လွန် ဖောက်ဖျက်သူတွေ ဒုစရိုက်
သမားတွေ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်
လိုသူ ပြည်သူတွေအပေါ်မတရား
အနိုင်ယူ၊ ဒုက္ခပေးသူတွေကို ဖမ်း
ဆီးရန် မပြုလုပ်ရဲမှတော့ ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင် မလုပ်ပါနှင့်တော့။ သူတို့
အစား စည်ပင်က ဝန်ထမ်းတွေ
ကိုသာ တာဝန်ပေးဖို့ကောင်းပါ

သည်။ ကျွန်တော် ပြောသည်မှာ
မှန်သည်မဟုတ်ပါလား။သတင်း
စာ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ကြည့်ပါ။

စည်ပင် ဝန်ထမ်းဆိုလျှင်
အားလုံး တစ်နိုင်ငံလုံးက
ကြောက်ပြီးသား။ ကြည့်လေ
စည်ပင်ဝန်ထမ်း ဆိုသည်ကအစိုး
ရ အင်မတန် အားကိုးအားထား
ပြုရအောင်ကို သတ္တိပြောင်ကြ
ရဲရင့်ကြသူတွေကိုး။

အဲ...အဲ ကျွန်တော်စောင့်
ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ယာဉ်ထိန်းရုံ
ကြီးက ခရာကို တအားမူတ်လိုက်
သည်။ အငှားကုန်တင်ကား တစ်
စင်း အငှား လူစီးကားတစ်စင်း
တို့ကို လမ်းဘေးချရပ်ခိုင်းသည်။
ကားမောင်းသူ နှစ်ယောက်ကို
လည်း လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနှင့်
ပြပြီး ပြောဆိုနေပြန်သည်။ လိုင်
စင်တောင်းကြည့်သည်။ စကား
တွေ ပြောနေကြသည်။ ဟော
သိပ်မကြာပါ။ ကားနှစ်စင်းလုံး
ထွက်ခွာ သွားကြတော့သည်။
ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အဆင့်နှင့်မမျှ
သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ဖြေနေရ
သလို ဖြစ်သွားရသည်။ ရဲအဖမ်း
ခံရပါလျက် ဝမ်းပမ်းတသာ ပြုံး
ရယ်ကာ ရဲကြီးကို အလေးတွေ

ပြု၊ နှုတ်ဆက်သွားကြသည်ကို
မြင်မိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။

ကိုယ့်ကိုဖမ်းခဲ့သူကို ဝမ်း
သာအားရ ပြုံးရယ်ပြသည်။
လေးစားသမှုနှင့် အရှိအသေပင်
ပေးလိုက်သေးသည်။ ဘာကြောင့်
ပါလိမ့်။ ပြီးတော့တစ်ခု သတိ
ထားမိသည်ကအပြစ်ရှိ၍ ဖမ်း
ဆီးသည်ဆိုလျှင် ထုံးစံအရ လိုင်
စင်သိမ်းပြီး ချလံဖြတ်ပေးရပါ
မည်။ သို့ပါလျက်လိုင်စင်မသိမ်း၊
ချလံဖြတ်ခြင်းကို မတွေ့ရ၍ ဖြစ်
ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲပေါ့။ ကျွန်တော်တွေးဆ
ကြည့်မိသည်။

အင်းပေါလေ ဥပဒေရှိ၍
ဥပဒေအတိုင်း လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်
မည်...ဟူ၍သာ...

စော်မြင့်သိန်း

၂ မင်း

ကျော်
DESIGN
KIM CO

မိုးကြိုးတိုက်ခတ်နေသော

ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် အနှစ်၂၀ ကျော်မျှ တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ရသည့်ကာလအတွင်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သတိလစ်လျှင် ခံရသည့် ရဲနှင့် တရားခံတို့၏ဖြစ် ရပ်ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်လက် မှ တရားခံ ထွက်ပြေးသည့်ဖြစ် ရပ်နှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ ကံ ကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်တော် အဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူခံရ ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ တရားခံပြေးလျှင် တာဝန်ကျ ရဲတပ်သားမှအစ တာဝန်မှူး၊ စခန်းမှူးအလယ်၊ မြို့နယ်မှူးအဆုံး ထိရောက်စွာ အရေးယူ အပြစ်ပေးခံရသည့် ထို ကာလတွင် ကျွန်တော်အရေးယူ ခံရခြင်း မရှိသည်မှာ အများ တကာအတွက် အံ့သြစရာ ဖြစ် နေခဲ့ရသည်။ ထိုပြဿနာနှင့်ပတ် သက်၍ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကျွန်တော် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ မည်သူ ကိုမျှ နစ်နာထိခိုက်စေလိုသည့် ဆန္ဒ မရှိပါကြောင်း ကြိုတင် တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။

(၁)

တရားခံနှင့် တရားလိုပါပြေးခြင်း

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၃ ခုနှစ်လောက်က ရန်ကုန် ဘူတာ ကြီးရှိ ရထားရဲစခန်းတွင် ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) အဆင့်ဖြင့် အမှုစစ် အရာရှိတာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည်၁၉၇၀ ခုနှစ်က ဒုရဲအုပ်အဆင့်ဖြင့် သင် တန်းဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ဟုတ်တာ ပြော၊ မှန်တာလုပ်လျှင် ပြဿနာ ရှုပ်တတ်သည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပစ်စာ၊ တိုင်စာ၊ ဒီအီး (ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေး ခံခြင်း)၊ ပီအီး (ပဏာမ စုံစမ်းစစ် ဆေးခံရခြင်း) အရေးယူအပြစ်ပေး ခံရခြင်း စသည့်ပြဿနာအရပ်ရပ် ဖြင့်ရာထူးမတိုးဘဲ (၁၃) နှစ်ကာ လမျှ ကျင်လည်ခဲ့ရာမှ ယခုတစ် ကြိမ်တွင် ပထမဆုံး ရာထူးတိုး မြှင့်ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရာထူးတိုးခံရ သော်လည်း ကျွန်တော်မှာဘူတာ ကြီးရထားရဲစခန်းမှူး၊ ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) ဦးမျိုးမြင့် (ရဲအုပ်

အငြိမ်းစား၊ ကွယ်လွန်) ၏လက် အောက်မှာပင် အမှုစစ်အရာရှိ အဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေရပါသည်။ ရထားရဲ တပ်ဖွဲ့သို့ ရောက်ရှိတာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့စဉ်က တပ်ခွဲ၊ တပ်စုများ တွင် တာဝန် ချထားခံရသော် လည်း မှန်သည်ထင်လျှင် ထင် သလို ပြောတတ်၊ လုပ်တတ် သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဒေသ ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပြဿနာအမျိုးမျိုး တက်တတ် သဖြင့် တပ်ဖွဲ့မှူးအဆက်ဆက် က 'ဟိုထား၊ မရ၊ ဒီထား၊ မရ၊ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းလို ရောက် တဲ့နေရာမှာ မီးတောက်တယ်။ လူကြီးတွေနဲ့ နီးနီးနားနားထား' ဟု မှတ်ချက်ပြု၍ ဘူတာကြီး ရဲစခန်းမှာပင် တာဝန်ချထားခဲ့ရာ ရာထူးတိုးသည့်တိုင် ထားစရာ နေရာ မရှိသေးဘဲ ဘူတာကြီး ရဲစခန်း အမှုစစ်အရာရှိအဖြစ် တာဝန်သာ ဆက်လက်ချထား ကြဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်း ဆင်းစကာလ အလုပ်သင်အရာရှိ ဘဝနှင့် ကျိုင်းတုံတွင် တရားခံ ပြေးသည်နှင့် ဦးစွာကြုံကြိုက်ပြီး

သင်ခန်းစာရခဲ့၏။ (တွေ့ကြုံရ
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဘဝ (၇) ဖြစ်ရပ်မှန်
တွေ့စင်း)။ ထိုကဲ့သို့ တွေ့ကြုံခဲ့ရ
သည့်အလျောက် ရှမ်းပြည်နယ်
တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်
ကာလတစ်လျှောက်လုံး တရားခံ
နှင့်ပတ်သက်၍ အထူးပင် သတိ
ထားဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ရှမ်းပြည်
နယ်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်
တ တရားခံပြေးသည့်ဖြစ်ရပ်မျိုး
တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် ဖြစ်ပွားတွေ့
ကြုံရခြင်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်
ရထား ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့
တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလ
တွင်လည်း တရားခံမပြေးရန်
အထူး ဂရုစိုက်တတ်ပြီး အပြော
လည်းကြီးခဲ့ပါသည်။ သူငယ်
ချင်းမိတ်ဆွေများနှင့် အလုပ်ကိစ္စ
ကောင်း ပြောကြရာတွင် တရားခံ
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လာ
လျှင် 'တရားခံ ပြေးချင်တယ်ဆို
ရင် စမ်းကြည့်လိုက်ပါ။ အပြေး
ကောင်းရင် နှစ်ချက်ပဲ' ဟု ခါးမှ
ဆေနတ်ကို ပုတ်ပြပြီး ကျွန်တော်
ခပ်ကြွားကြွား ပြောတတ်၏။
ထိုသို့ကြွား ရင်းမှပင် အငိုက်မိ၍
ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) ရာထူးတိုး
ကာလ ကာလတွင် တရားခံပြေး

ဖျက်နာ
ဦးငါးစုံ
လျှားများရဲသော
ဂူတစ်ခုရှိလည်း
မိမိအုပ်ချုပ်
နည်းစနစ် ညစ်ညမ်း
ငါးစုံကြည့်
ဦးငါးစုံ ဖျက်နာ
လျှားများ
ရဲဖျက်ပြုသော
ကျွန်တော်၏ စာတန်းမှူး
စာမူလူကြီး
အထူးဂရုစိုက်ကြသည်။

သည်နှင့် ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
သည်။
တစ်ရက်တွင် ရန်ကုန် ဘူ
တာကြီးရှိ ရထားရဲစခန်းတွင်
ကျွန်တော် တာဝန်မှူးဝတ္ထရား
ဆောင်ရွက်နေ၏။ ညနေ ၆ နာရီ
လောက်တွင် စခန်းရုံးရှိတာဝန်
မှူးစားပွဲတွင် ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး
အမှုတွဲများ ရေးသားဆောင်ရွက်
နေသည်။ စခန်းမှူးရုံးခန်းထဲတွင်
လည်း စခန်းမှူး ဦးမျိုးမြင့်မှာ
ယူနီဖောင်း မချွတ်နိုင်သေးဘဲ
အမှုတွဲများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။
ညနေပိုင်း အလုပ်ပါးချိန်ဖြစ်၍
နယ်ထိန်းအဖွဲ့မှာလည်း စခန်းရုံး
ထဲတွင်နားကာ စကားစမြည်
ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။ ထို
အချိန်တွင် မော်လမြိုင်မှလာသော
ရထားတစ်စီး ဘူတာသို့ ဆိုက်
ရောက်လာသံ ကြားရ၏။ ခရီး
သည်များ၏ ရုပ်ရုပ်သံသံ အသံ
များ ကြားရပြီးဘူတာ စကြနံ
ဘက်ရှိ ရဲစခန်းသို့ ဝင်ပေါက်
ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍
ရဲစခန်းရုံးထဲသို့ လူတစ်စု ဝင်
လာကြသည်။ (ထိုစဉ်က ရထား
ရဲစခန်းမှာဘူတာ ကုန်းကျော်တ်
တားဟောင်းမြောက်ဘက် စာ

တိုက်ရုံးနှင့် ကုန်တင် ကုန်ချဌာန အကြား စင်္ကြံနံ (၁) နှင့် ကပ် လျက်တည်ရှိပါသည်။ ဝင်လာ ကြသူများမှာ ထိုအခါက ရန်ကုန် -မော်လမြိုင် အစုအဆန် ရထား များတွင် ရွာဖွေစစ်ဆေးရေး အတွက် စီမံချက်နှင့် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်နေရသော အဖွဲ့ဝင် များ ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့်အတူ ကုလားလင်မယားနှစ်ဦး လိုက်ပါ လျက် မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းတို့ တွင် သွေးများ ရဲနေသောလူ တစ်ဦးကိုလည်း စီမံချက်အဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးက ညှပ်တွဲ၍ ခေါ်လာကြ သည်။ ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာတွင် သွေးများ ရဲလျက် ရှိနေသူကို ကျွန်တော်၏ တာဝန်မှူးစားပွဲရှေ့ တွင် ချထားလိုက်ကြသည်။ သွေး သံရဲရဲဖြင့်လူမှာ ကျွန်တော်စားပွဲ ရှေ့ ဒူးတုပ်လျက် သံမံတလင်း ကို ခေါင်းဆိုက်ပြီး လဲနေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာ လဲ ဆရာတို့”

စီမံချက်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ပဲခူးဘူတာက ရထား အတွက် ရထားပေါ်မှာ ဟိုအမျိုး သမီးဆီက ဒီကောင်က ဆွဲကြိုး

ဖြတ်လို့ တွဲပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေက ဝိုင်းရိုက်ဖမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အပ်ပေးလိုက်လို့ လာရိတာပါ”

စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် က ရှင်းပြသည်။ စခန်းရုံးထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆူဆူညံညံ အသံ များကြားရ၍ စခန်းမှူး ဦးမျိုးမြင့် က သူရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့် သည်။

“ဘာ ... ဆွဲကြိုး ဖြတ် တဲ့ကောင်ဟုတ်လား။ လက်ထိပ် ခတ်ထားလိုက်လေကွာ”

ဦးမျိုးမြင့်က စိတ်မြန်ကိုယ် မြန်ဖြင့်ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင် သွားသည်။ နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက ကျွန်တော်စားပွဲရှေ့တွင်

လဲနေသူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ဆွဲယူပြီး လက်ထိပ် ခတ်လိုက်၏။

“အဖြတ်ခံရတဲ့ ဆွဲကြိုး က ဘယ်မှာလဲ။ သက်သေခံ ပစ္စည်းသိမ်းရမယ်။ အမှုတိုင်မယ့် တရားလိုလည်း ဒီကိုကြွပါ”

ကျွန်တော်က စီမံချက်အဖွဲ့ နှင့်ပါလာသော ကုလား လင် မယားအား လှမ်းပြောလိုက် သည်။

“အဖြတ်ခံရတဲ့ ဆွဲကြိုး က အမျိုးသမီးဆီမှာပဲ ပြန်ပေး ထားတယ်။ သူပဲ အမှုတိုင်လိမ့် မယ်။ ကဲ ... လာပြီး အမှု တိုင်ပါ”

စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကလည်း ထပ်ပြောသည်။

“အမှုမတိုင်ပါရစေနဲ့ ဆရာ ရယ်။ ဆွဲကြိုးကိုလည်း သက် သေခံပစ္စည်း မသိမ်းပါနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းပြန်ရလို့ ကျေနပ် ပါပြီ။ အမှု မတိုင်ချင်တော့ပါ ဘူး”

ဆွဲကြိုးရှင် အမျိုးသမီးက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တောင်း ပန်သည်။ ကျွန်တော်က စီမံချက် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာကို

ကြည့်လိုက်သည်။ စီမံချက် အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်မျက်နှာတင်းသွား၏။

“မတိုင်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ။ ဒီ ရိုက်နှက်ဖမ်းလာတဲ့
တရားခံကြီးကို ကျုပ်တို့ကဘယ်
လိုလုပ်မှာလဲ။ ထိုင်ကန်တော့ပြီး
ပြန်လွှတ်လိုက်ရမှာလား”

စီမံချက် အဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်က ဒေါသထကြီး ပြော
သည်။

“မတိုင်ပါရစေနဲ့ ဆရာ
ရယ်။ အမှုမတိုင်ပါရစေနဲ့တော့”

ဆွဲကြိုးရှင် အမျိုးသမီးက
လည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်
တောင်းပန်နေ၏။ ကျွန်တော် က
ထိုအမျိုးသမီးလင်မယား ထိုင်နေ
သည့် ထိုင်ခုံတန်းဆီသို့ လျှောက်
သွားလိုက်ပြီး ဖျောင်းဖျ ပြောဆို
ရသည်။

“ခင်ဗျားဆွဲကြိုးက အမှု
ပြီးသွားရင် ပြန်ရမှာပဲဗျာ။ စိတ်
မပူပါနဲ့။ ခင်ဗျားက ပစ္စည်းရတာ
နဲ့ ဒီလူကို အမှုမတိုင်ဘဲပြန်လွှတ်
လိုက်ရရင် နောက်တစ်ခါ ဒီလူ
ထပ်လုပ်ဦးမှာပဲ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်
ရင် ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံ
ရမှ တရားနည်းလမ်းကျမှာပေါ့။
ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အမှု

တိုင်သင့်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ပြောဆိုနေစဉ်
မှာပင် ဘူတာစင်္ကြန် (၁) မှ
ရန်ကုန်-မန္တလေး အမှတ် (၅)
အဆန်အမြန်ရထား ထွက်ခွာသံ
ကြားရသည်။ (ထိုစဉ်က အမှတ်
(၅) အဆန်ရထားမှာ ညနေ
၆း၄၅ တွင်ထွက်ပါသည်)ဘူတာ
အတွင်းတွင် ရထားထွက်သံပြေး
လွှား အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများ
ဖြင့် တဝန်းဝန်း စာရုံးရုံး ဆူညံ
နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ထိုင်ခုံတန်း
တွင်ထိုင်နေသော ဆွဲကြိုး ပိုင်ရှင်
အမျိုးသမီးအား ဖျောင်းဖျပြောဆို
နေသည့် ကျွန်တော် နောက်မှ
လူတစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးသံနှင့်
အတူ ဆင်နားရွက် တံခါးအား

“ဒိုင်း” ခနဲ တိုက် ဖွင့်ပြေးသံ
ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ ဘူတာစင်္ကြန်
ဘက် ထွက်သော ဆင်နားရွက်
တံခါးအား ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည်
လုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ ကျွန်
တော် မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ပြေးပြီ ... ပြေးပြီ
တရားခံပြေးပြီ”

ရဲစခန်းရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူ
များ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ
စီစီညီညီကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်
စားပွဲရှေ့သို့လှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ
လဲနေသော တရားခံမရှိတော့ပါ။

“ဟိုက် ... ခွေးမသား
ပြေးပြီ”

ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်

ပြီး ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်၍ ဆင်နားရွက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဘူတာထဲသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှ စခန်းမှူး ဦးမျိုးမြင့်က ခြောက်လုံးပြူးကိုလျက် လိုက်လာပြီး နယ်ထိန်း အဖွဲ့လည်း တစ်အုပ်ကြီး လိုက်လာကြသည်။ မန္တလေးဘက်သို့ ရထားက တရွေ့ရွေ့ ထွက်နေဆဲ အထွက်ဘက်ထိပ်တွင် လူတွေက တရုံးရုံး ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများက ရွပ်ရွပ်ထွေးထွေးနှင့် တွေ့ရသည်။ ထိုသူများကြားက ပြေးနေသည့် လက်ထိပ် နောက်ပြန် ခတ်လျက် တရားခံကို မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော် ခြောက်လုံးပြူးကို မြှောက်ချိန်လိုက်သည်။

“မပစ်နဲ့။ ဘေးလူတွေ ထိကုန်မယ်။ မိအောင်လိုက်”

စခန်းမှူးဦးမျိုးမြင့်၏ အော်ပြောသံ ကြားလိုက်သည်။ တဒဂ်မျှအတွင်း တရားခံနှင့် ကျွန်တော်ကိုက် ၅၀ လောက် ဆေးကွာသွားသည်။ ရထားက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြန်လာသည်။ ဘူတာစင်္ကြံထိပ်မှ တရားခံ လက်ထိပ် နောက်ပြန်နှင့် တွဲအမှတ် (၆)

ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ ရထားက အရှိန်ပြင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟိုး ... ဟိုး ဂါတ် ဗိုလ်ကြီး၊ ရထား ... ရထားရပ်၊ ရထားရပ်”

ကျွန်တော့် နောက်ဘက်ရှိ နယ်ထိန်းအဖွဲ့က ဂါတ်တွဲအား လက်ပြတားပြီး အော်ကြ ဟစ်ကြသည်။ ရထားသည် အရှိန်လျော့သွားပြီး စတော့ဂိတ်ကုန်း(သိမ်ဖြူကုန်း) အောက်လောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ ဆောင်းကာလဖြစ်၍ ထိုအချိန်တွင် မှောင်စပြုနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြေးလိုက်သွားပြီး တွဲအမှတ် (၆) ပေါ်သို့ တက်ရှာကြသည်။

“မရှိတော့ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖမ်းမယ်အလုပ် ရထားအရှိန်လျော့သွားတုန်း ဟိုဘက်ပေါက်ကနေ ပြန်ခုန်ဆင်းသွားတယ်”

တွဲစောင့်က ဆီးပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမောဆိုသွားသည်။ ရထားက ဆက်ထွက်၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရုံး

အောက်ဘက် ဝဲယာတို့တွင် ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ရှာကြသည်။ တရားခံကို မတွေ့ရတော့ပါ။ တစ်နာရီခန့်ရှာပြီး လက်လျှော့၍ ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်နေသော ဆွဲကြီးပိုင်ရှင် လင်မယားလည်း မရှိတော့ပါ။ စီမံချက်အဖွဲ့ဝင်များကမူ ရဲစခန်းရုံးတွင် ရှိနေကြသေးသည်။

“ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ လင်မယား ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ကျွန်တော်က ရဲစခန်း ရှေ့တွင် တာဝန်ကျ ကင်းသမားကို မေးကြည့်သည်။

“ခုနက ဆရာတို့ ဆရာခံ နောက်လိုက်နေတုန်း အဲဒီလင်မယားကတိုက်ကရိုက်နဲ့ ရဲစခန်းရှေ့ကထွက်ပြီး လေးဘီးငှားစီးသွားကြတာပဲဆရာ” အလှည့်ကျ ကင်းသမားက ဖြေသည်။

“ဟာ ... မင်းကမတားလိုက်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ကင်းရဲဆော်အား မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် တားမလဲ ဆရာ။ သူတို့က ဘာမှန်းမှ ကျွန်တော်မသိဘဲ”

ကင်းသမားက ဖြေ၏။ အင်း
... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ဟု
တွေးရင်း ကျွန်တော် ရဲစခန်း
ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်
လာခဲ့သည်။ အခြေအနေကဘယ်
လိုလုပ်ရမှန်း ဝေခွဲမရနိုင်လောင်
အောင် ရှုပ်ထွေးနေကြ၏။

“ကဲ ... ဘယ်လို လုပ်
မလဲ။ ကျုပ်တို့အုပ်ပေးတဲ့တရားခံ
တော့ ပြေးပြီ”

ကျွန်တော်ကို တာဝန်မှူး
စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော စီမံချက်
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကဆီးမေးသည်။

“ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းကို
မသိတော့ဘူးဗျာ။ တရားခံတင်
မကဘူး၊ အမှုဖွင့်မယ့်တရားလိုပါ
ပြေးတာဗျ”

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။ စီမံချက် အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင် မကျေမနပ် ဖြစ်
သွားသည်။

“ဒါဖြင့် တရားခံပြေးတဲ့
အကြောင်း ဝန်ကြီးဌာနကို ကျုပ်
အစီရင်ခံစာရေးတင်ရလိမ့်မယ်”

စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
က ပြောသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ အခုဟာ
က အမှုလည်း ဖွင့်ရသေးတာ၊

မဟုတ်တော့ တရားခံပြေးတာလို့
မဆိုနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား အစီရင်ခံစာ
ရေးလိုက်ရင် ပြဿနာတွေတက်
ပြီး ရှုပ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်”

စခန်းမှူးဦးမျိုးမြင့်က ဝင်
တောင်းပန်သည်။

“မရဘူးဗျာ။ ကျုပ်က
တော့ အစီရင်ခံစာ ရေးရမှာပဲ”

စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
က ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြော
သည်။

“ကဲ ... ဆရာ၊ ဒီအချိန်
မှာ ကျွန်တော်က တာဝန်မှူးပါ။
ပြဿနာတက်ရင် ကျွန်တော်က
တော့ ပြုတ်မှာ သေချာနေပြီ။
ဆရာ မဝတ်သက်အောင် ကျွန်

တော် တာဝန်ခံပြီး ရှင်းသွားပါ
မယ်။ ဆရာ အေးအေးဆေးဆေး
သာ ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်နေပါ
ဆရာ”

ကျွန်တော်က စခန်းမှူး
ဦးမျိုးမြင့်အား ပျောင်းပျော် ရုံးခန်း
ထဲသို့ဆွဲခေါ်ပြီး အထိုင်ခိုင်းလိုက်
ရသည်။ ထို့နောက် အပြင်သို့
ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ အပြင်ရှိ တာဝန်
မှူးစားပွဲတွင် စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်က ထိုင်၍ အစီရင်ခံစာ
ရေးနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစီရင်ခံစာ
ရေးနေတာလား ဆရာ”

ကျွန်တော်ကမေးကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်”

စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က
ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဖြေသည်။

“ရေးတာတော့ ဟုတ်ပါ
ပြီဆရာ။ ကျွန်တော်တစ်ခုတော့
သတိပေးချင်တယ်။ တရားခံက
ဆရာတို့တရားခံနော်။ ကျွန်တော်
တို့ဆီမှာ အမှုလည်း မဖွင့်ရသေး
ဘူး။ ပြီးတော့ တရားဝင်လည်း
မအပ်ရသေးဘူး”

စာရေးနေသော စီမံချက်
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် စာအရေး ရပ်
သွားသည်။ စီမံချက်အဖွဲ့ဝင်များ

နှင့် ဖုံးခန်းထဲရှိရာ ရဲခန်း အဖွဲ့
ဝင်များအားလုံးက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးအား ငိုင်းလန်း အကဲခတ်နေ
ကြသည်။

“ဘာမျှ ... ကျုပ်တို့က
တရားခံကို ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲ
အပ်ပြီးသားပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ
တရားခံဖမ်းတယ်ဆိုရင် တိုင်ချက်
စာအုပ် (Fir) မှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး
တော့ ဂျီဒီ (အရပ်ရပ် နေ့စဉ်မှတ်
တမ်း) မှာ အကြောင်းဖော်ပြပြီးတော့
မှ ဂျီဒီမှာပဲ တရားခံအဖမ်းပြပြီး
တရားခံစာရင်း သွင်းရပါတယ်။
တခြားက တရားခံလာအပ်ရင်
လည်း ဂျီဒီမှာပဲ တရားခံလွှဲ
ပြောင်းလက်ခံ ရရှိကြောင်း လွှဲ
လက်ခံလက်မှတ် ရေးထိုးပြီးမှ
တရားခံလွှဲအပ်တာ တရားဝင်ဖြစ်
ပါတယ် ဆရာ။ အခုကိစ္စက
တရားခံစာရင်းမဝင်သေးတဲ့အပြင်
တရားဝင်လွှဲအပ်ခြင်းလည်း မရှိ
သေးတော့ ဆရာတို့လက်ကပဲ
တရားခံပြေးတယ်လို့ ဆိုရမလို့
ဖြစ်နေပါတယ်”

ကျွန်တော်က စီမံချက်
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အား ရှင်းပြ
လိုက်ရသည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့
သက်သက်မဲ့ ညစ်တာပဲ။ တရား
ခံအပ်ပေးလိုက်လို့ ခင်ဗျားတို့ပဲ
လက်ထိပ်တောင် ခတ်ထားလိုက်
ကြသေးတယ်”

“လက်ထိပ်က ဘယ်က
လက်ထိပ်လည်း မသိဘူးဆရာ။
ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းက လက်
ထိပ်တော့ မဟုတ်ဘူး ဆရာ။
ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းမှာ လက်
ထိပ် ထုတ်ပေးထားတာ ၁၈ နံ
ရှိပါတယ်။ ဟေ့ ... တင်စိုး၊
လက်ထိပ်စာရင်းမှတ်တင်စာအုပ်
နဲ့ လက်ထိပ်တွေ အပြည့်အစုံ
ရှိ၊ မရှိ ထုတ်ပြလိုက်ပါကွာ”

ကျွန်တော်က ပြောပြရင်း
စာရေး ရဲတပ်ကြပ်တင်စိုးအား
လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဒုတိယ
ကြပ်တင်စိုးက လက်ထိပ် စာရင်း
စာအုပ်နှင့် လက်ထိပ်များကို
ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်၍ ပြ
လိုက်၏။ တကယ်တမ်းတရားခံ
အားခတ်သည့် လက်ထိပ်မှာနယ်
ထိန်းအဖွဲ့မှ ကိုယ်ပိုင် ဆောင်
ထားသော လက်ထိပ်ဖြစ်မှန်း
ကျွန်တော် သိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့
ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုညာ
တာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ”
စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
က ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ညစ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ အခုက
ဆရာတို့စီမံချက်နဲ့ ပတ်သက်
တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့
ဘာသာ ဖုံးမရဖိမရနဲ့ ပြဿနာ
တက်လာရင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ပဲ ရှင်းသွားမှာပါ။ အခုက
ဆရာတို့က တိုင်တွဲသံဘော
အစီရင်ခံစာ ရေးတင်ရင်တော့
ကျွန်တော်တို့က ပြုတ်မယ့်သူ
ဆရာတို့ပါ ပြဿနာရှင်းကြလို့
ကျွန်တော် ဆိုလိုတဲ့သဘော

ဆရာ သဘောပေါက်မှာပါ”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

“ရေးလက်စ အစီရင်ခံစာကို ချိုးချေ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

“အေးဗျာ ... ဒီတစ်ခါ အတော့။ နောက်တစ်ခါကျရင် အတော့ကျသေးတာပေါ့ဗျာ”

စီမံချက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပြောသည်။

“ရပါတယ် ဆရာ။ နောက်တစ်ခါ ဆုံကြသေးတာပေါ့။ အားလုံးတင်ပါတယ်”

စီမံချက်အဖွဲ့ ရုံးခန်းထဲက သူတို့ သွားကြသည်။ သူတို့ အတွက် ပြဿနာပြီးသွားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ပြဿနာ ပြီးသေးပါ။ ဘူတာတွင် ရှိနေသော သတင်းထောက် ကိုထွန်းဝင်း (ယခု မြို့တော်သတင်းစာ) ဆက်လက်ပြန်သည်။

“ဗိုလ်ကျော် တရားခံ ပြေးသွားကြားလို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“တရားခံလို့လည်း ဆိုလို့ သေးပါဘူးဗျာ။ အခုဟာက အတိုင်မယ့် တရားလိုပါ ပြေးသွားပြီ။ သတင်း မရေးလိုက်ပါနဲ့

ဦးဗျာ။ ခင်ဗျား သတင်းရေးမှ ပြဿနာရှုပ်ပြီး ကျုပ်ပြုတ်နေပါဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ကိုထွန်းဝင်းအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်ရ၏။ ပြဿနာတစ်ခု ပြီးသွားပြန်သည်။ သို့သော် ထိုည တစ်ညလုံး စခန်းရုံးထဲတွင်စခန်းမှူးဦးမျိုးမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ဘယ်နေရာတွင် တရားခံကို လက်ထိပ် တန်းလန်းနှင့်မိပြီး ပြဿနာ တက်လာမလဲဟူ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်စားကာ မိုးလင်းခဲ့ရ၏။

ဘာပြဿနာမှ တက်မလာဘဲ နေ့လည် ၁၁ နာရီလောက်တွင် မြို့နယ်မှခင်းကော် မတီအဖွဲ့သို့ ကျွန်တော် အစည်းအဝေး သွားတက်ရ၏။ အစည်းအဝေးမစမီ ရုံးခန်းထဲတွင်မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်ဦးဝင်းသောင် (ယခု ဒုတိယရဲမှူးကြီး၊ စာရေးဆရာ ဝင်းသောင်-ရမည်းသင်း) လည်း ရှိနေသည်။

“ရဲကတော့ တရားခံပြေးရင် စခန်းမှူး၊ မြို့နယ်မှူးပါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူခံရတယ်။

အခုလည်း မနေ့ညက ရထားရဲစခန်းမှာ တရားခံပြေးလို့တဲ့”

ဦးဝင်းသောင်က မှခင်းကော်မတီဥက္ကဋ္ဌအား လှမ်းပြောလိုက်သံကြားရသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းကြီးသွား၏။ မှခင်းကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက စာရွက် စာတမ်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ ဖြစ်၍ ကြားလိုက်ဟန်မတူပါ။

“ဆရာ ... ဆရာ၊ ရထားရဲစခန်းမှာ ညက ကျွန်တော် တာဝန်မှူးပါ ဆရာရယ်။ ဒီကိစ္စဘာမှ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဦးဆရာ။ ကျွန်တော် နောက်တော့ ရှင်းပြပါ့မယ်”

ကျွန်တော်က ဆရာဦးဝင်းသောင် အနားကပ်၍ ကယာတောင်းပန်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှ ဦးဝင်းသောင်က ကျွန်တော်အား ညာတာစိတ်ဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါ။ ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် အစည်းအဝေးမှ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး ရဲစခန်းရုံးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ ... ပဲခူး ရထားရဲတပ်စုက ဖုန်းလာနေတယ်”

ရုံးခန်းထဲတွင် ခေတ္တ ထိုင်

နေစဉ် အကူစာရေး ဒုတပ်ကြပ် တင်စိုးက သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း သွားကိုင်လိုက်၏။ ပဲခူးရထားရဲတပ်စုမှူး ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) ဦးမြင့်မောင် (ယခု ရဲအုပ်အငြိမ်းစား) ထံမှ ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“ဗိုလ်ကျော်လား၊ ကျွန်တော် မြင့်မောင်ပါ။ မနေ့က (၅) အဆန်ရထားမှာ တွဲကြားထဲက စီးလာပြီး ဘူတာအဝင်မှာ ခုန်ဆင်းတဲ့ လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ လူတစ်ယောက် မိထားတယ်။ မနေ့က ဘယ်လိုမှ စစ်လို့မရဘူး။ ဒီနေ့မှ ရန်ကုန်ရထားရဲစခန်းတ ပြေးလာတာပါလို့ပြောတယ်။ ဟုတ်သလား။ အဲဒီကောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပို့လိုက်ရမလား။”

ဦးမြင့်မောင်က မေးသည်။

“ဟာ ... မပို့လိုက်နဲ့တော့ ကိုမြင့်မောင်ရေ။ ခင်ဗျား ပို့လိုက်ရင် ဒီမှာ ပြဿနာရှုပ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဒီကောင်ကို မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ရဲအက်(၃၅) (ရန်ကုန်ရဲအက်-၃၀(ဃ)နှင့်တူသည်) နဲ့တော့ ဆွဲတင်လိုက်ပေါ့

ဗျာ။ အဲ ... လက်ထိပ်ကိုတော့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ဦး။”

ကျွန်တော်က ဦးမြင့်မောင်အား ပြန်ပြောပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ မောင်မင်းကြီးသား ချောချော မောမော ပဲခူးကို ရောက်သွားပြီးကာမှ အဖမ်းခံရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်စားနေရသည့်အဖြစ်မှ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။ ကံတရား၏ ဖေးမမှုကိုသာ မှတ်ချက်ချရမလို ဖြစ်နေပါတော့သတည်း။

(၂)

ပြေးမလွတ်

ရန်ကုန် ရထားရဲစခန်းတွင် ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) အဆင့် အမှုစစ်အရာရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် တာဝန်မှူးကျသော တစ်နေ့တွင် တရားခံပြေးသည်နှင့် ကျွန်တော် ကြုံရပြန်သည်။

ထိုစဉ်က မင်္ဂလာ တောင်ညွန့်မြို့နယ် တရားရုံးသည် ဘူတာကြီးနယ်မြေ ဘူတာကြီး၌

ကုန်တင်ကုန်ချ ရုံးဘေးတွင် မြို့နယ်တရားရုံးခွဲတစ်ခု ထားရှိသည်။ ထိုရုံးတွင် စစ်ဆေးရမည့် တရားခံများကို ရထားရဲစခန်းအချုပ်တွင် ထောင်မှ လမ်းကြောင်း အချုပ်ကားဖြင့် သယ်လာ၍ထားပြီး ရုံးထုတ်အမှုစစ်ဆေးသည်။ ညနေပိုင်းတွင် လမ်းကြောင်းအချုပ်ကားဖြင့် ပြန်ခေါ်ယူ၍ ထောင်သို့ပို့သည်။ နံနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း အချုပ်ကားလာလျှင် တာဝန်မှူး ကြပ်မတ်၍ နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် ရဲစခန်းကင်းအဖွဲ့တို့က အချုပ်ကားနှင့် ရဲစခန်းအပေါက်အထိ နှစ်တန်းတန်းကာ စီတန်း စောင့်ကြပ်ပြီး တရားခံအတင်အချ ဆောင်ရွက်ကြရပါတယ်။

ကျွန်တော် တာဝန်မှူး ကျသောနေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ညနေ ၅ နာရီလောက်တွင် အချုပ်ကားပေါ်သို့ တရားခံတင်နေ၏။ အချုပ်ကားမှ အမည် စာရင်းခေါ်သူများကို ကင်းမှူးက အချုပ်မှထုတ်ပေးပြီး တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် စသည်ဖြင့် ရေတွက်၍ စောင့်ကြပ်နေကြသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်တန်းကြားမှ အချုပ်ကား

ပေါ်သို့ လျှောက်သွားကာ တက်
စေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘီအေ
-၅၂ စတင်းကို သိုင်းလွယ်ထား
သည့် အလှည့်ကျ ကင်းသားက
ခန်းအပေါက်မှ ကြည့်ရှုကြပ်
တော်နေ၏။ ထိုစဉ် ခန်းပေါက်ဝ
မှ အချုပ်ကားဆီ လျှောက်သွား
သော တရားခံတစ်ဦးက ဘေးမှ
ဆောင့်ကြပ်နေသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
တစ်ဦးကို ဆောင့်တိုးပြီးပြေး၏။
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
များ ကြောင်သွားကြသည်။

“ဟာ ... ပြေးပြီ”

အလှည့်ကျ ကင်းသားက
ဘီအေ-၅၂ စတင်းကို မောင်းဆွဲ
တင်လိုက်၏။

“မပစ်နဲ့ -ငါလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်က အလှည့်ကျ
ကင်းသားကို လှည့်တားလိုက်ပြီး
ထွက်ပြေးသော အချုပ်သား
နောက်သို့ လိုက်ရန်ပြင်လိုက်
သည်။ ထွက်ပြေးသူမှာ ပြေးရ
ဏှီး မနပ်ပါ။ လေးငါးလှမ်းမျှ
သာ လှမ်းလိုက်ရသည်။ လမ်း
ဘေးတွင် မိလ္လာပိုက်ပျက်၍ ရေ
ဆိုးများ လျှံထွက်နေသဖြင့် ပြု
ပြင်ရန် အဖုံးဖွင့်ထားသော မိလ္လာ
ဆက်ထဲသို့ တည့်တည့်ကြီး ကျ

သွား၏။ လက်နှစ်ဖက်ပါ တွင်း
ပေါက်ထဲတွင် ချုပ်ထားသလို
ကျကာ ရင်ဘတ်အထက်မျှသာ
ပေါ်၍ မလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင် ဖြစ်
နေသည်။ မိလ္လာရေများက လျှံ
ထွက်နေသည်။

“အမယ်လေး ကယ်ကြ
ပါဦး ဆရာကိုရေ။ နံလိုက်တာ
လုပ်ကြပါဦးဗျ”

အနီးသို့ ရောက်လာသော
ကျွန်တော်အား အချုပ်သားက
အော်ပြောသည်။

“ပြေးတုန်းက ပြေးပြီး
တော့ ဘာအခုမှ ကယ်ပါ ယူပါ
လုပ်နေတာလဲကွ ဟင်။ ဆောင့်
နေတဲ့ အချုပ်ကား အားနာလို့
သာ။ ငါ့အလိုအတိုင်းဆိုရင် တစ်
ညလုံးတောင် ထားလိုက်ချင်
သေးတယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်
ပေါက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
မိလ္လာတွင်းထဲမှ တရားခံကိုမနည်း
ကြီး မတင်ဆွဲထုတ်၍အချုပ်ကား
ပေါ် တင်ပေးလိုက်ရ၏။ ညစ်
ပတ်နံ့စေနေသဖြင့် အချုပ်ပေါ်မှ
တရားခံများက ဆွဲဆွဲညည်းဖြင့်
ကန့်ကွက်ကြသည်။

“ထောင် ရောက်တော့မှ

ကြည့်ရှင်းကြတော့ဟေ့။ ခုတော့
အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်က အော်ပြောပြီး
အချုပ်သားများကို ဆက်၍
အတင်ခိုင်းကာ အချုပ်ကားကို
အထွက်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ အဖုံး
ပွင့်နေသော မိလ္လာတွင်း ကယ်၍
သာ တော်တော့သည်။ သို့မဟုတ်
ပါက ပြေးကြ လိုက်ကြနှင့်တော်
တော် အလုပ်ရှုပ်ပေးဦးမည်ဟု
ကျွန်တော် မှတ်ချက် ချလိုက်မိပါ
သတည်း။

ကျော်သူ

၆၇

ကွာရှင်းပြတ်ခဲခြင်း

ခန်းသွင် (၃၀၆၃)

လူတို့၏သဘာဝသည် မွေးဖွားလာစဉ်က တစ်ဦးတည်း မွေးဖွားလာခဲ့သော်လည်း အရွယ်ရောက်၍ လူလားမြောက်လာသောအခါတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှင့် ပေါင်းဆုံမိကြပြီး အိုးသစ်၊ အိမ်သစ်၊ 'ဘဝသစ် တစ်ခု' ကို ထူထောင်လိုကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာတို့၏ 'ဓလေ့ထုံးတမ်း' မှာ အိမ်ထောင်ရေးစနစ်သည် 'မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အကြင်နာ၊ ခေတနာ' တရားစုံဖြင့် ဖွဲ့စည်းချည်နှောင်ထားသော လူမှုဘဝဖြစ်ရာ 'မယားကို လင်ကပိုင်ပြီး လင်ကိုမယားကပိုင်' သည်ဟု နားလည်လက်ခံထားကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာအမျိုးသား၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့ 'တရားဝင်ထိမ်းမြားလက်ထပ်' ကြရာတွင် အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးသည့်အတိုင်း ခိုင်မြဲသော ခံယူချက်များထားရှိပြီး၊ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြသည့် 'ဓလေ့ထုံးတမ်း'

များရှိပြီးဖြစ်ရာ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးတို့သည် လက်မထပ်မီ သေချာစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ နှစ်ဦးသဘောတူ ထိမ်းမြားလက်ထပ်သင့်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

ရှေးမြန်မာ ပညာရှိများက 'အိမ်ထောင်ပြုခြင်း' နှင့် ပတ်သက်၍ 'အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုပ်ထိုး၊ ဤသုံးချက်ခုမပိုင်လျှင် နောင်ပြင်နိုင်ခက်သည့်အမျိုး' ဟူ၍ 'ဆိုရိုးစကားများ ထားရှိခဲ့သည့်အပြင် မြန်မာအမျိုးသမီးတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြရာတွင် (အထူး) သတိထားသင့်ကြောင်း ကိုလည်း 'ကုန်စွဲလျှင်တစ်ခေါက်၊ လင်ကုန်စွဲလျှင် တစ်သက်လုံးမှောက်' ဟူ၍ ဆိုရိုးစကားထားရှိခဲ့ ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့သည် 'အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ' ကို အလေးအနက်ထားကြရန်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် 'ဘဝအရေး' ဖြစ်၍ သေသေချာချာ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးမှသာ လက်ထပ်ကြရန် လိုအပ်လှပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့သည် တရားဝင်ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမပြုမီ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြပြီးမှ လက်ထပ်သင့်ကြောင်းနှင့် 'တရားဝင် လင်မယား' ဖြစ်သွားပြီးနောက် လင်ခန်း၊ မယားခန်း ပြတ်စဲရန်အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာကာ 'ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း' အခြေအနေအထိ ဖြစ်ပျက်၊ ရောက်ရှိသွားတတ်ရာ စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတအနေဖြင့် 'လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် 'ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း' နှင့် ပတ်သက်၍မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေပါ ဓလေ့ထုံး တမ်းများမှ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များကို ဆက်လက်လေ့လာ ရေးသားဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေတွင် 'လင်ခန်း၊ မယား ခန်း' ပြတ်စဲရန် အဓိကအကြောင်းအရင်း (၃) မျိုးရှိကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း၊ (၂) လင်ဖြစ်သူ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းခြင်းနှင့် (၃) အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှုကြောင့် ကွာ ရှင်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအချက်ဖြစ်သည့် 'နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်း' ဆိုရာတွင် မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမှာ လင်နှင့်မယားတို့ နှစ်ဦးသဘော တူ ပြုလုပ်သောကိစ္စဖြစ်၍ 'ကွာရှင်းရေး' တွင်လည်း နှစ်ဦးသဘောတူ အချိန်မရွေးကွာရှင်းနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါ သည်။ ထိုသို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းလျှင် ရုံးအမိန့် ဒီကရီ စာချုပ်စာတမ်း၊ အသိသက်သေပင်မလိုဘဲလင်မယား

နှစ်ယောက်စလုံး၌ ‘လင်ခန်း၊ မယားခန်း’ ပြတ်စဲလိုသောဆန္ဒဖြင့် သဘောတူညီချက်ပြုရန်သာ လိုအပ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းလျှင် ‘လင်ခန်း၊ မယားခန်း’ ပြတ်စဲသည်ဟု ‘မနှင်းငုံနှင့်မောင်အောင်’ စီရင်ထုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ လင်မယားကွာရှင်းရေး၌ စာချုပ်စာတမ်းမလိုသော်လည်း စာချုပ်စာတမ်း ပြုလုပ်ထားလျှင် နောင်တွင် အရှုပ်အထွေးဖြစ်ပေါ်လာပါက စာချုပ်စာတမ်းသည် အခိုင်အမာဆုံး သက်သေခံချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ‘နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်’ ဆိုရာတွင် တစ်ဦးကဒေါသအလျောက် အလောတကြီး ရေးသည့်စာကို အခြေပြု၍ တစ်ဦးက ကွာရှင်းရန် အခွင့်အရေးမယူနိုင်ဟု ‘မောင်တင်စောနှင့် မသိန်းမြ’ စီရင်ထုံးတွင် ပြဆိုထားကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

လင်မယား ‘နှစ်ဦးသဘောတူကွာရှင်းခြင်း’ တွင် ‘ဂြိုဟ်ပြေနံပြေ (ဟန်ဆောင်) ကွာရှင်းခြင်း’ ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ အချို့သော အိမ်ထောင်ဖက်များသည် ကျန်းမာရေး သို့မဟုတ် စီးပွားရေးအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်းများအရ ကာလပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ယတြာချေသည့် သဘောနှင့်နှစ်ဦးသဘောတူ ခေတ္တကွာရှင်းကြရာ တရားရုံးက ‘ဟန်ဆောင်ကွာရှင်းခြင်း’ ဟု အသိအမှတ်ပြုကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထိုသို့ဟန်ဆောင်ကွာရှင်းခြင်းသည် ‘အမှန်တကယ်ကွာရှင်းခြင်း’ မမြောက်ဟု ‘ဒေါ်တင်နှင့်ဒေါ်ခင်ခင်စော’ စီရင်ထုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဒုတိယအချက်ဖြစ်သည့် လင်ဖြစ်သူ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းခြင်းဆိုရာတွင် လင်ဖြစ်သူ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားလျှင် လင်ခန်း၊ မယားခန်း၊ အလိုအလျောက် ပြတ်စဲကြောင်းနှင့် ရဟန်းပြုခြင်းသည် လူ့ဘောင်လောကကို စွန့်ခွာခြင်းဖြစ်ရာ ‘မပွဲနှင့်မောင်မြတ်သာ’ စီရင်ထုံးတွင် လူတစ်ယောက် ရဟန်းပြုလျှင် လူအဖြစ်နှင့် ၎င်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းရပ်များ၌ ပိုင်ထိုက်၊ ပိုင်ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရှိတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ လူ့လောကကို စွန့်ခွာရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရဟန်းပြု (ဒုလ္လဘ ရဟန်းမဟုတ်) ရာတွင်မယားဖြစ်သူကခွင့်ပြုခဲ့ပါလျှင် လင်ခန်း၊ မယားခန်း ပြတ်စဲသည်ဟု ‘မောင်ညွန့် တင်နှင့်မပု’ စီရင်ထုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ ရဟန်းဝတ်သည် ဆိုရာတွင် ရက်ပိုင်းခြား၍ ရဟန်းပြုသည့် ‘ဒုလ္လဘရဟန်း’ ပြုခြင်းနှင့်မဆိုင်ပါ။ ‘ဒုလ္လဘရဟန်း’ ပြုခြင်းမှာ မကောင်းသော ဘေးဥပဒ်မှ ကင်းဝေးစေရန် ရည်ရွယ်၍ ‘ဂြိုဟ်ပြေ၊ နံပြေ’ သဘောဖြင့်သာ ရဟန်းပြုခြင်းဖြစ်၍ လူ့လောကကို စွန့်ခွာရန် ရည်ရွယ်ခြင်း မဟုတ်သဖြင့် လင်မယား ‘ကွာရှင်းပြတ်စဲ’၍ မရကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

တတိယအချက်ဖြစ်သည့် ‘အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုကြောင့် ကွာရှင်းခြင်း’ ဆိုရာတွင် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုများ၌ သာမန် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု (၅) မျိုးနှင့် ကြီးလေးသော အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု (၂) မျိုးတို့ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ သာမန်အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု (၅) မျိုးတို့မှာ နှိပ်စက်မှု၊ လင်ဖြစ်သူ တစ်ပါးသူနှင့်

ကျူးလွန်မှု၊ မယားငယ်ယူမှု၊ စွန့်ပစ်မှုနှင့်လည်ဆယ်မှုတို့ဖြစ်ကြပြီး၊ ကြီးလေးသော အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုကြီး (၂) မျိုးတို့မှာ မယားဖြစ်သူတစ်ပါးသူနှင့် ကျူးလွန်မှုနှင့် ကြီးလေးသော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတို့ ဖြစ်ကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

သာမန် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု (၅) မျိုးအနက် 'နှိပ်စက်မှု' ဆိုရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသက်ကိုသော်လည်းကောင်း အန္တရာယ်ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်စေမည့် ပြုမူချက်များနှင့် စိတ်ဆင်းရဲစေခြင်းတို့ကို ခေါ်ဆိုပါသည်။

'လင်ဖြစ်သူ တစ်ပါးသူနှင့် ကျူးလွန်မှု' ဆိုရာတွင် လင်ဖြစ်သူက တစ်ပါးသော မိန်းမနှင့်ကျူးလွန်လျှင် ထိုပြစ်မှုတစ်ခုတည်းဖြင့် မယားဖြစ်သူ၌ ကွာရှင်းခွင့်မရှိသော်လည်း လင်ဖြစ်သူမှ ထိုသို့ကျူးလွန်သည့် အပြင် 'နှိပ်စက်မှု' လည်း ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက မိန်းမတွင် 'ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်' ရှိပါသည်။

'မယားငယ်ယူမှု' ဆိုရာတွင် ဓမ္မသတ်များအရ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် မယားအများအပြား ယူနိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မယားကြီးအား ကွာရှင်းခွင့်မပေးခဲ့ကြောင်း စီရင်ထုံးဟောင်းများ၌ တွေ့ရှိရသော်လည်း 'မောင်မီနှင့်မစိန်စီရင်ထုံး' မှစ၍ မယားက ကွာရှင်းခွင့်ရရှိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ မယားကြီးရှိလျက် ဒုတိယမယားယူခြင်းသည် ရက်စက်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ မယားကြီး၌ 'ကွာရှင်းခွင့်' ရှိပါသည်။

'စွန့်ပစ်မှု' ဆိုရာတွင် လင်က မယားအား (၃) နှစ်၊ မယားက လင်အား (၁) နှစ် အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ စွန့်ပစ်ထား၍ ထောက်ပံ့ခြင်းမပြုလျှင် လင်ခန်း၊ မယားခန်း ပြတ်စဲနိုင်ကြောင်း ဓမ္မသတ်များတွင် ပါရှိပါသည်။ သို့သော် စွန့်ပစ်ထားရုံမျှဖြင့် လင်မယား အလိုအလျောက် ပြတ်စဲခြင်းမရှိပေ။ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူက ထိမ်းမြားမှုကို ပျက်ပြယ်လိုပါက ပျက်ပြယ်နိုင်ခွင့် ပေးထားခြင်းမျှသာဖြစ်ပြီး စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူက လင်ခန်း၊ မယားခန်းပြတ်စဲလိုသော ရည်ရွယ်ချက်မရှိလျှင် 'လင်ခန်း၊ မယားခန်း' အလိုအလျောက် မပြတ်စဲကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

'လည်ဆယ်မှု' ဆိုရာတွင် မယားကြီးရှိပါ

လျက် မယားကြီးမရှိဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လူပျိုဟူ၍လည်းကောင်း၊ လိမ်လည်လှည့်ဖျားပြီး အိမ်ထောင်ပြုသောကိစ္စတွင် လင်ကိုမယားက ကွာရှင်းပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဓမ္မသတ်များတွင် ပါရှိပါသည်။

‘ကြီးလေးသော အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှု’ (၂)

မျိုးအနက် မယားဖြစ်သူက တစ်ပါးသူနှင့်ကျူးလွန်မှုဆိုရာတွင် သူတစ်ပါးနှင့်မယားက ကျူးလွန်လျှင် ထိမ်းမြားခြင်းသည် အလိုအလျောက် မပျက်ပြယ်ဘဲ လင်သည် မယားအားခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သဘောတူကွာရှင်းနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် တရားစွဲဆို ကွာရှင်းနိုင်ကြောင်း စီရင်ထုံးများတွင် ပြဆိုထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

* ‘ကြီးလေးသော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု’

ဆိုရာတွင် လင်ဖြစ်သူသည် ကြီးလေးသော ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မှုကို ပြုလုပ်လျှင် မယားဖြစ်သူနှင့် ကွာရှင်းခွင့်ရနိုင်သည်သာမက လင်သည်ပါရင်းပစ္စည်းအပါအဝင် လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းများမှ လင်ရသင့်သည့် ဓလေ့အားလုံးဆုံးရှုံးခြင်းခံရမည်ဟု ‘ဒေါ်ပုနှင့်မောင်ထွန်းခ’ စီရင်ထုံးတွင် ပြဆိုထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ လင်ဖြစ်သူသည် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပြုခြင်း၊ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်စေခြင်းတို့ကို ကျူးလွန်ပြီးနောက် မယား၏နာကျင်မှုကို ဂရုမစိုက်လျှင် ‘ရက်စက်မှု’ မြောက်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ လင်ဖြစ်သူ၏ ‘ရက်စက်မှု’ မှ ရရှိသည့်ဒဏ်ရာမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၂၀ ၌ ပြဆိုထားသည့် အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှုဖြစ်လျှင် လင်မယားကွာရှင်းရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် ‘ပါရင်းပစ္စည်း’ ပါဝင်သည့် နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းရှိ ၎င်း၏အစုကို ဆုံးရှုံးခြင်းခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း လေ့လာ တွေ့ရှိရပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဓလေ့ထုံးတမ်းများမှာ တရားဝင်လင်နှင့်မယား အိမ်ထောင်ပြုကြပြီးနောက် ‘ကွာရှင်းပြတ်စဲ’ ကြသည့် အဓိကအကြောင်းအရင်း (၃) မျိုးရှိကြောင်းကို စာဖတ်သူများ လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် ရှင်းလင်းဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ လင်နှင့်မယား အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာ ပစ္စည်းခန်း ခွဲဝေကြပုံအကြောင်းတို့ကို လေ့လာရေးသားသွားမည်ဖြစ်ရာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လင်နှင့်မယားတို့ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော ပစ္စည်း (၄) မျိုးအနက် ပစ္စည်း (၅) မျိုးဖြစ်သည့် ပါရင်း၊ အထက်ပါ၊ ခန်းဝင်၊ လက်ထက်ပွားနှင့် နှစ်ပါးစုံပစ္စည်းတို့အား လင်နှင့်မယား ခွဲဝေခံစားကြပုံတို့မှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ပါရင်းပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဦး၏ ပါရင်းပစ္စည်းတွင် တစ်ဦးက (၃ပုံ-၁ပုံ) အကျိုးခံစားခွင့်ရှိပါသည်။ အထက်ပါ ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မည်သည့်အခါမျှ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းမဖြစ်နိုင်ပေ။ အိမ်ထောင်ကြီးချင်း မှုဆိုးဖို၊ မှုဆိုးမချင်း၊ ထိမ်းမြားကြလျှင် တစ်ဦး၏ အထက်ပါပစ္စည်းကို အခြားတစ်ဦးက အကျိုးခံစားခွင့် ရှိပါ။ (ဤသို့ သတ်မှတ်ထားခြင်းမှာ ယခင်အိမ်ထောင်ဟောင်းမှ သားသမီးများ၏အကျိုးကို ကာကွယ် ဆေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။)

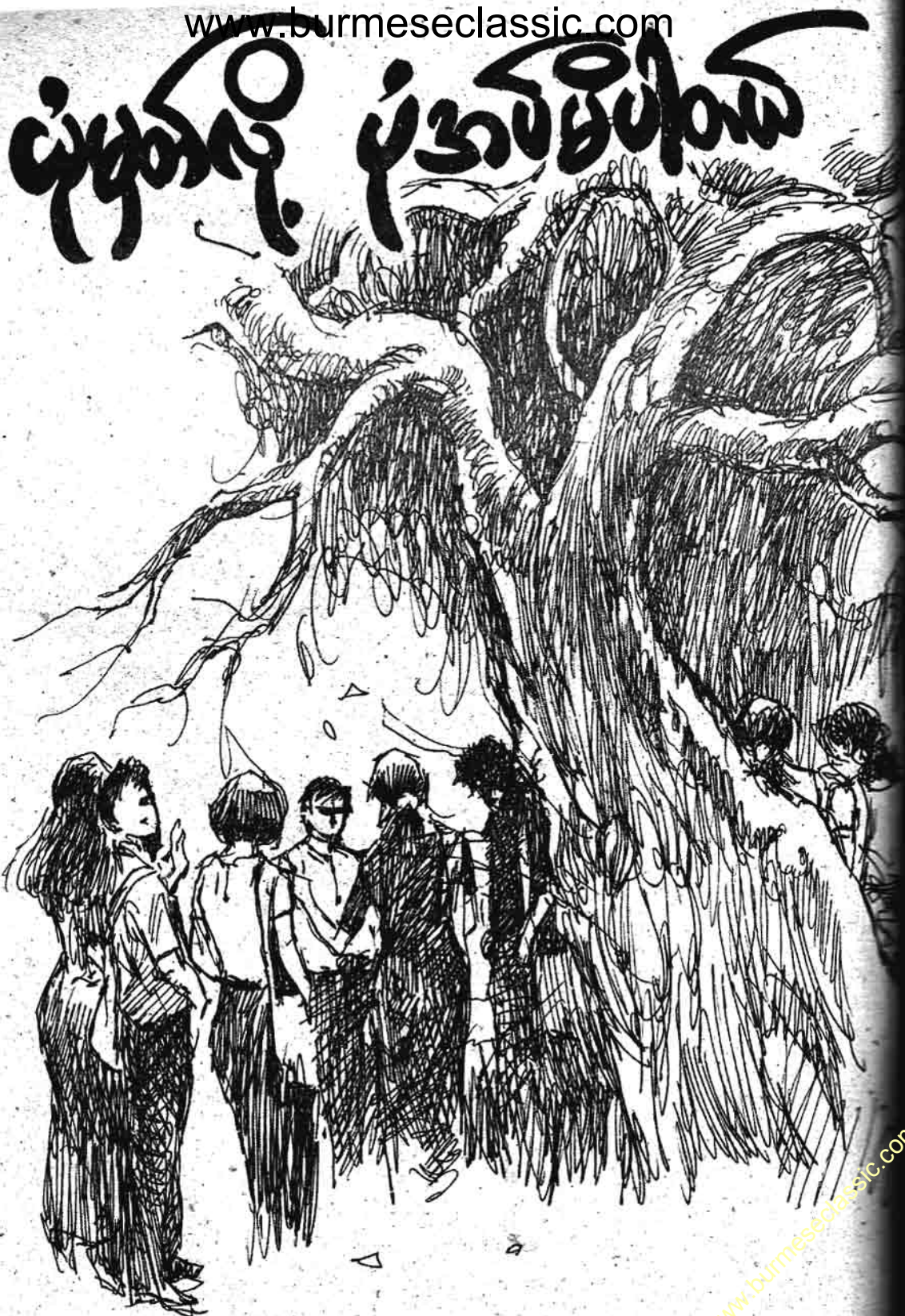
ခန်းဝင်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လင်နှင့်မယားတို့ နှစ်ဦးအတွက်ပေးသောပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် အညီအမျှ ခွဲဝေခံစားခွင့်ရှိပါသည်။ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လင်သို့မဟုတ် မယားတစ်ဦးတည်း၏ ခြွင်းပမ်းမှုဖြင့်ရရှိသော သာမန်လက်ထက်ပွားပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် အညီအမျှ ခွဲဝေခံစားခွင့်ရှိပါသည်။ စီးပါးစုံ ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လင်နှင့်မယားတို့ အညီအမျှ ခံစားခွင့်ရှိပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ လေ့ထုံးတမ်းတို့မှာ လင်နှင့်မယား 'ကွာရှင်းပြတ်စဲ' ကြသည့်အခါ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းခန်း ခွဲဝေကြရာတွင် မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေမှ လေ့ထုံးတမ်းများနှင့်အညီ ခွဲဝေဆက်ခံကြ ရမည့်တို့ကို ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်ကာလ နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ လင်မယား ကွာရှင်း ခြတ်စဲခြင်း ကြော်ငြာများ တွေ့ရှိရသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းအား ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း ခြင်း ကြော်ငြာများကို တွေ့ရှိရပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့သည် တရားဝင် လင်နှင့်မယား အဖြစ် အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီးနောက် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် အိမ်ထောင်ရေး ဆောင်မပြေမှု၊ မကျေနပ်မှုများနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းနှင့် ဆက်သက်၍ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေပါ လေ့ထုံးတမ်းများနှင့်အညီ 'မည်ကဲ့သို့ အဆုံးအဖြတ် ခံယူကြရ မည်ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူများသိရှိရန်နှင့်ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် မြန်မာလေ့ထုံး တမ်းဥပဒေမှ လေ့လာကောက်နှုတ် စုဆောင်းရေးသားလိုက်ရပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ခန်းသွင်(ဥပဒေ)

ARTO
2014

မိုးမိုး
(ဂုဏ်)

ယုံမှတ်လို့ ပုံအပ်မိပါတယ်

(Handwritten signature)
(၇၇၇၇၇)

စန္ဒာဝင်း၊ မြမိုးဆွေ၊ သီတာအေး၊ ဝင်းဝင်းမြိုင်၊ နှင်းဝေ။ သူတို့က တစ်ဆောင်တည်းအတူနေကြတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေ။ သူတို့တက်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကမဲ့ ရွာတက္ကသိုလ်။

မုံရွာတက္ကသိုလ်ဆိုလို့အရိပ်အာဝါသကောင်းပြီး လူနေရပ်ကွက်နှင့် ဆက်စပ် နေတဲ့နေတဲ့နေရာမှာလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ တက္ကသိုလ် မဖွင့်မီဒေသကောလိပ် စဖွင့်စဉ်ကတော့ မုံရွာမြို့အထက (၂) မှာစတင်ဖွင့်လှစ်ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်တာက မုံရွာမြို့ရဲ့အရှေ့သုံးမိုင်ခန့်ဝေးတဲ့နေရာ။ တောင်သူလယ်သမားများ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်တဲ့

အရိပ်အာဝါသကင်းမဲ့ပြီး စိုက်ပျိုးခင်းတို့ရဲ့ အလယ်လွင်တီးခေါင်နေရာမှာပါ။

ပေါက်ရောက်တဲ့ သစ်ပင်အများအပြားက ဆူးဖြူပင်တွေ ပေါက်ရောက်တဲ့ နေရာဖြစ်လို့ စာပေ ဖွဲ့ခဲ့ကြတဲ့အခါ သမီးရည်းစားချိန်တွေကြတာကို ရေးဖွဲ့ကြရင်ဆူးဖြူပင်၊ ဆူးဖြူတောမပါလျှင် မပြီးဘူးပေါ့။ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင် ထွက်လိုက်ရင်တော့ ထနောင်းပင်ကြီးတို့ကွဲကွဲ၊ စိုက်ခင်းတွေရဲ့ခြားရိုး၊ ကစင်းရိုးတို့မှာတော့ ချုံတန်းများ ရှိတဲ့နေရာ။

ဆူးဖြူပင်နှင့် ချုံတန်းလေးတို့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေရဲ့ သမီးရည်းစား

ချိန်းတွေ့ရာနေရာ၊ အတွဲများရဲ့ မှီခိုအားထားရာ မိမာနံ၊ ချုံနွယ်အတွင်းက သစ်ရွက်ခြောက်တို့က အတွဲများအတွက် ခင်းပေးထားတဲ့ သဘာဝ မွေ့ယာကော်စော။

စန္ဒာဝင်းနဲ့ မြမိုးဆွေတို့က ရွှေဘိုဘက်က ဖြစ်ကြပြီး သီတာအေးနဲ့ ဝင်းဝင်းမြိုင်တို့က ရေဦးရွှေဘိုဘက်က၊ နှင်းဝေက မြောင်နယ်ကဖြစ်ကြပြီး အလွန်ခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေအံ့ပေါင်း အသင်းတွေ။ သူတို့နေကြတဲ့အဆောင်က မြဝတီ ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ။

သူတို့အဆောင်နဲ့ မနီးမဝေးလေးမှာရှိတဲ့ အဆောင်က အမျိုးသားအဆောင်။ အဲဒီအမျိုးသားဆောင်မှာနေကြတဲ့ ကျော်မျိုးတွေ

က ရွှေဘိုဘက်က၊ ထင်ကျော်
က မြောင်၊ အောင်ဝင်းက စစ်
ကိုင်း၊ ထွန်းကျော်က ကနီ၊ ကျော်
လှက ရေဦး။ သူတို့က ငါး
ယောက်။ အမျိုးသမီးဆောင်က
ငါးယောက်။ အဆောင်ချင်းက
နီး၊ နယ်ချင်းကလည်း မကွာလှ
တော့ အလွန်ရင်းနှီးကြတယ်
လေ။

ကျောင်းတက်ရတာလည်း
စက်ဘီး ကိုယ်စီဆိုတော့ သူတို့

တစ်တွေ ကျောင်းပိတ်ရက်
ကျောက္ကာ၊ ရွှေဝူနီ၊ ထန်းဇလုပ်
သွားတဲ့အခါသွား၊ ဗောဓိမိုးညင်း
သွားလိုသွား၊ တစ်ခါတလေ
ညနေပိုင်း ရွှေစည်းခုံ၊ ဆုတောင်း
ပြည့်၊ ကန်သာယာ၊ ကျောက်
ဆောင်ဆိပ် သူတို့မရောက်တဲ့
နေရာ မရှိသလောက်ပေါ့။

ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်၊
တတိယနှစ် ရောက်တော့ မြောင်
သား ထင်ကျော်နဲ့ ရွှေဘိုသူ စန္ဒာ

ဝင်းတို့က တစ်တွဲ၊ ရွှေဘိုသူ
မြမိုး ဆွေနဲ့ မြောင်သား
ကျော်လှတို့က တစ်တွဲ၊ ရေဦးသူ
သီတာအေးနဲ့ စစ်ကိုင်းက
အောင်ဝင်းနဲ့က တစ်တွဲ၊ ကနီက
ထွန်းကျော်နဲ့ ဝင်းဝင်းမြိုင်
ရေဦးတို့က တစ်တွဲ၊
နောက်တစ်တွဲက ရွှေဘိုသား
ကျော်မျိုးဆွေနဲ့ မြောင်သူနှင်းဝေ။
သူတို့အတွဲက အကဲဆုံး။

အဖွဲ့လိုက်၊ အကွဲလိုက်

လည်း နေရာတကာ ရောက်
တယ်။ သူတို့တစ်တွဲထဲလည်း
နေရာတကာ ရောက်တယ်။
ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ရှိတဲ့
ဆူးဖြူပင်အောက်၊ ကျောက္ကာ
လမ်းက တမာပင်အခြေ၊ ကား
လမ်းဘေးက ချုံပုတ်ကြား၊ ယာ
ခင်းစပ်က သနောင်းပင်အခြေ၊
ကစင်းရိုးပေါ်က ချုံကြားအို စုံလို့
စုံလို့။ သူတို့နှစ်ယောက် အမြဲ
တမ်း ပြောဆိုနေကြစကားက
ကျောင်းပြီးရင် နှင်းဝေကို လက်
ထပ်ယူမှာတဲ့။

နှင်းဝေ ပြန်ပြောလိုက်တာ
က ...

“ကိုကျော်မျိုးဆွေ ကတိ
တည်ပါစေ” တဲ့။

“တည်ပါတယ် ဝေလေး
ရယ်၊ ကိုကျော်မျိုးဆွေလေ ...
ဧဝံကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါ။
နောင်လည်း လက်ထပ်မယ်၊ အခု
လည်း ချစ်တယ်”

“ကိုကျော်မျိုးဆွေ မကဲနဲ့
နော်။ ကျောက္ကာ လမ်းပေါ်မှာ
တွေ့လား၊ ဗြို့ထဲကပန်းရံ၊ လက်
သမားလာလုပ်တဲ့ ဇလုပ်သူ၊
ဇလုပ်သားတွေ ရှက်စရာကြီး”

“ချစ်လို့ပါ အချစ်ကလေး

ရယ်” တဲ့။

တတိယနှစ်ကျောင်းပြီးလို့
စတုတ္ထနှစ် တက်ရန် ကိုယ့်ရွာ
ကိုယ့်ရပ်ကနေ အဆောင်ပြန်
ရောက်လာကြပြီးတစ်လ၊ နှစ်လ၊
သုံးလကြာတော့ ကျောင်းပိတ်
ရက်တစ်နေ့မှာ ကျော်မျိုးဆွေက
နှင်းဝေအဆောင် လာတွေ့ပြီး
....

“တို့ ဒီကနေ့ တို့နှစ်
ယောက်တည်း ကျောက္ကာ ထန်း
ဇလုပ်ကို သွားရအောင်” တဲ့။

“အစ်ကိုသဘောလေ”

“ဝေ ... ”

“ရင်”

“အခု (၇) နာရီခွဲပြီ
(၈) နာရီလောက် သွားရအောင်။
အလှပြင် ဖီးလိမ်းပြီးရင် သွားရ
အောင်”

နှင်းဝေက ကပျာကယာ
ဖီးလိမ်းပြီး သူ့စက်ဘီးမယူတော့ပဲ
ကျော်မျိုးဆွေ စက်ဘီး နောက်က
ကယ်ရီယာမှာထိုင်ပြီး ကျော်မျိုး
ဆွေ ခါးဖက်လျက် မြဝတီရပ်
ကွက်မှ ကျောက္ကာလမ်းအတိုင်း
ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ခရီးနှင်ခဲ့ကြပါ
တော့သည်။

ကျောက္ကာ ရွှေဂူနီဘုရား

ရောက်တော့ ဘုရားဝင်ပူး၊ ဘုရား
ဝင်ပူးပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်
ဝင် ခေါက်ဆွဲသုတ်စား၊ ခေါက်ဆွဲ
သုတ်စားပြီး နှစ်ယောက်သား
ထန်းဇလုပ်ဘက် ဆက်သွား၊
ထန်းဇလုပ်ရောက်တော့ စီးလာ
တဲ့စက်ဘီးကို ထန်းရေဆိုင်အုပ်ပြီး
ကျော်မျိုးဆွေ ထန်းရည် တစ်
လင်းမှာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်
ခွက်ငဲ့သောက်၊ သူ့သောက်ပြီး
နောက်တစ်ခွက် ဖန်ခွက်မှာ ငဲ့ပြီး

“ဝေ သောက်၊ ကျန်း
ရေးကောင်းတယ် ဝေ”

“အစ်ကိုကလည်း ဝေ
မသောက်ဘူးဘဲနဲ့”

“နို့ ... ကျန်းမာ
ကောင်းအောင် သောက်ပါဆို”

“အို ... အစ်ကို
လည်း ဝေ မူးမှာကြောက်တယ်”

“မမူးပါဘူး။ ဆီးကောင်
တယ်ကွ။ မြန်မာဘီယာပါ
သောက်ပါဆို ... သောက်လို
ပါ”

ကျော်မျိုးဆွေရဲ့ တိုက်ထဲ
မူကြောင့်နှင်းဝေ ဘယ်တုန်း
မသောက်ဖူးတဲ့ ထန်းရည်
ခွက်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး မျိုချ
ပါသည်။

“အစ်ကိုရယ် ... အနံ့ကြီးကလည်း ဆိုးလိုက်တာ။ ဝေတော့ မူးတော့မယ် ထင်ပါတယ်။”

“မမူးပါဘူးကွာ။ မူးရင် အစ်ကိုတွဲမှာပေါ့”

“ကဲ ... ဝေ အစ်ကိုတို့ ဟိုဘက်သွားရအောင်”

“ဘယ်ဘက်လည်းအစ်ကို”

“ချောင်းအထက်ဘက်ပေါ့”

“ဝေ ခေါင်းထဲက နောက်ကျိကျိကြီး”

“အို ... ဝေကလည်း အစ်ကို တွဲမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝေလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ အတွက် အစ်ကိုခေါ်ရာ ပါသွားပါတော့သည်။

နှင်းဝေ ခေါင်းထဲက နောက်ကျိကျိ၊ မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေနှင့် ထန်းလှော်ချောင်း အထက်ဘက်ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ခုံအတွင်း ရောက်ပြီး သဲချောင်းအတွင်း ကျော်မျိုးဆွေ နှင်းဝေ လက်ကို ဆွဲပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

နှင်းဝေအတွက် ထန်းရည် တစ်ခွက်ကြောင့် ရီဝေထိုင်းနှိုင်း

နေသော်လည်း ကျော်မျိုးဆွေကတော့ ဖြူဟန်မတူ။ နှစ်ယောက်သား သဲချောင်းအတွင်း ထိုင်ချမိလိုက်ကြတော့ နှင်းဝေ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်ပြီး ...

“အစ်ကို ဝေကို ချစ်လိုက်တာတဲ့”

“အစ်ကို ဝေ ကြောက်တယ် ... ဝေ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဝေရယ်။ အစ်ကို ချစ်လို့ပါ။ အစ်ကို ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ယူမယ်။ အစ်ကိုကို ယုံပါ။ အစ်ကို

ချစ်လို့ပါ”

နှင်းဝေတစ်ယောက်ထန်းရည် တစ်ခွက်ကြောင့် ရီဝေဝေ နောက်ကျိကျိဖြစ်နေခဲ့ရာမှ လက်ထပ်ယူမယ်၊ ယူမယ်ဆိုတဲ့ ကျော်မျိုးဆွေရဲ့ နားဝင်ချီသောအသံကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြင့် ကျော့ကွာထန်းလေ့တတ်ချောင်းဖျားရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အလယ်က သဲချောင်း သဲပြင် ကမ္ဘာလာပေါ်ဝယ် ကျော်မျိုးဆွေ ပြုသမျှ နုလိုက်ရပါတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်မသိ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ လေးနာရီကျော်နေပြီ။

“အစ်ကို ... ဝေတော့ ... ဝေလေ ... အစ်ကို့စကားကိုယုံလို့ ပုံအပ်မိပါပြီ။ ကျောင်းပြီးရင် ဆရာကို လက်ထပ်ပါနော်”

“စိတ်ချပါ ဝေလေးရယ်။ အစ်ကို ကတိ မပျက်ပါဘူး အချစ်ကလေးရယ်”

“ပြန်ကြစို့အစ်ကိုရယ်”
နှစ်ယောက်သား ထန်းရည်ဆိုင်အပ်ထားသော စက်ဘီးကိုယူပြီး ကျော့ကွာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြရာ အဆောင်ကို နေဝင်မှ ရောက်ပါတော့သည်။

ရွေးလူကြီးစကားပုံ ရှိ

တယ်လေ။ ဆားငံရည်သောက် တဲ့အခါ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေတဲ့။

ကျော်မျိုးဆွေနဲ့ နှင်းဝေတို့ နေရာပေါင်းများစွာ၊ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ချစ်တင်းနှောခဲ့ကြပြီလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်ယောက်သားမန္တလေး ညအိပ်ညနေ သွားကြပြီး တည်းခိုခန်းမှာလည်း တည်းခိုဖူးခဲ့ကြပြီ။ နှင်းဝေရဲ့ ထူးခြားချက်က စာကိုတော့ အပျက်မခံ။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ပြေဆိုကြတော့ ကျော်မျိုးဆွေက ရိုးရိုး စာမေးပွဲ အောင်ပြီး နှင်းဝေက ဂုဏ်ထူးတန်းဝင်ခဲ့တယ်။

စာမေးပွဲပြီး သူတို့နှစ်ယောက်
ထတိ ထားခဲ့ကြတာက နှင်းဝေ
ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ် ရန်တဲ့။
နှင်းဝေက ကျောင်းတက် ရင်း
ကျော်မျိုးဆွေ ဗုံရွာလာတဲ့ အခါ
အဆင်ပြေအောင် ရယ် သူ့
အတွက် ကျောင်းစရိတ်လည်း ရ
အောင်ဆိုပြီး ကျော့ကွာလမ်းတွင်
တိုက်ခန်းငှားပြီး အထည်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့
တယ်။

စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီး ကျော်
မျိုးဆွေ ပြန်သွားခဲ့ရာမှ နောက်
ပညာသင်နှစ် နှစ်ဝက်ခန့်အထိ
နှင်းဝေရှိရာ တစ်ခေါက်မှ မလာ
တော့နေခဲ့ရာ ကျောင်းတက်လို့
နှစ်ဝက်ခန့်အကြာ ခိုင်နှင်းဝေရဲ့
သူငယ်ချင်း ရွှေဘိုသူ စန္ဒာဝင်း
ဗုံရွာကျော့ကွာ လမ်းရှိ ခိုင်နှင်း
ဝေအထည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာပြီး
လက်ကိုင်အိတ်အတွင်း ထည့်ယူ
လာသော မင်္ဂလာ ဆောင်ဖိတ်
စာ တစ်စောင်ကို ခိုင်နှင်းဝေ
လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်ရာ။

ခိုင်နှင်းဝေ မင်္ဂလာဆောင်
ဖိတ်စာအိတ် အတွင်းမှ ဖိတ်စာ
ခေါက်ကို ထုတ်ယူဖတ်ကြည့်
လိုက်ရာ ဖိတ်စာကိုင်ထားသော

ပန္နလေး
တည်းခိုသုံးတွင် ညီမိပ်
တည်းခိုသုံးတွင်
ပန္နလေးချော့ညီ
ကောလျှော်ဖြတ်ပိုင်
နှစ်ခုတို့ကို တင်ပြ၍
ပုံစံပြုလုပ်
တရားစိုးသို့
ဦးတိုက်လျှောက်ထား
တင်ပြခဲ့ရာ

လက်နှစ်ဖက် တုန်ရုံပြီး ဖိတ်စာ
လွတ်မကျရုံတမယ် ကိုင်ထား
လျက် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု တဆတ်
ဆတ်လှုပ်ရှားလျက်

“ရက်စက်လိုက်တာကျော်
မျိုးဆွေရယ်။ နင် ငါ့ကို မှီချိုး
မျှစ်ချိုး မာင်းရွက်ကန် စွန်းလို
သဘောထားတဲ့ကောင်။ ငါ
အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိ
စေရမယ်”

“မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်
မယ်။ ဂျင်းစိမ်းနဲ့ မိတ်သလင်
သူခင်မှ ငါခင်မယ်။

ငါလေ ... ငါ ... ငါ့ကို
ရက်စက်တဲ့ ကျော်မျိုးဆွေ နင့်ကို
ငါလက်စားချေမယ်”

စန္ဒာဝင်းလာပေးတဲ့ ဖိတ်
စာရပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဗုံရွာ
မြို့မှာရှိတဲ့ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ
ကြီးတစ်ဦးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၄၁၇၊ လိမ်
ညာလှည့်ဖြားပြီး ကာမအရယူ
သွားတဲ့အတွက် တရားလိုသက်
သေများအဖြစ် ထန်းဇလုတ်မှာရှိ
တဲ့ ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊
မန္တလေးက တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်
နှင့် ကျောင်းသူသူငယ်ချင်းများကို
တင်ပြ၍ စာရွက်စာတမ်းသက်

သေအဖြစ် မန္တလေး တည်းခိုခန်းတွင် ညအိပ်တည်းခိုစဉ်က ငွေပေးချေသည့် ဘောင်ချာဖြတ်ပိုင်း နှစ်ခုတို့ကို တင်ပြ၍ မုံရွာ မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားတင်ပြခဲ့ရာ မြို့နယ်စာရင်းရုံး တရားသူကြီးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ-၂၀၀ ဖြင့် ခိုင်နှုန်းဝေအား စစ်ဆေးရန် လက်ခံလိုက်ပါသည်။

မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးသည် ခိုင်နှုန်းဝေအား ရက်ချိန်းပေးပြီး တရားရုံးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ တရားခံ ကျော်မျိုးဆွေအား ဝရမ်းစာထုတ်ဆင့်၍ နောက်ရုံးချိန်းတွင် စတင်စစ်ဆေးပါစော့သည်။ တရားလိုနှင့် တရားလိုပြ သက်သေများကို ရုံးချိန်း နှစ်ချိန်း စစ်ဆေးပြီး တရားခံကျော်မျိုးဆွေအား တရားရုံးတော်မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ-၄၁၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ရာ တရားခံကျော်မျိုးဆွေက အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သဖြင့် နောက်ရုံးချိန်းတွင် တရားခံအား စစ်ဆေးပြီး တရားခံပြသက်သေမတင်ပြသဖြင့် နောက်ဆုံး လျှောက်လဲချက် ကြားနာရန်နှင့်

နောက်ဆုံးအမိန့်ချရန် ချိန်းဆိုလိုက်ပါသည်။

နောက်ရုံးချိန်း နှစ်ဖက်ရှေ့နေတို့၏ လျှောက်လဲချက်များကိုကြားနာပြီး ယခုအမှုတွင် တရားလို မခိုင်နှုန်းဝေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်၊ တရားလိုပြ သက်သေကျောက္ခာ ထန်းဇလတ်တွင် ဖွင့်လှစ် ရောင်းချနေသော ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ထန်းရည်တစ်ဗူးဝယ်ပြီး တရားခံက တစ်ခွက်၊ တရားလိုမအား တစ်ခွက်တိုက်ပြီး စီးလာသော စက်ဘီးကို ၎င်းထံ အပ်ပြီး ချောင်းအထက်ပိုင်းသို့ တရားခံက တရားခံမ လက်ကိုဆွဲပြီး တက် သွားကြောင်း၊ နေပိုင်းက တက်သွားကြပြီး ညနေလေးနာရီ လောက်မှ ပြန်လာကြပြီး စက်ဘီးကိုယူ၍ ပြန်သွားကြကြောင်း ထွက်ဆိုသွားသည့်အပြင်။

သက်သေ မန္တလေးမှ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကလည်း ယခုရုံးရှေ့ရှိ တရားလိုနှင့် တရားခံတို့ နှစ်ဦး ၎င်းတည်းခိုခန်းတွင် နှစ်ည လာရောက် တည်းခိုဖူးကြောင်း၊ ရုံးတော်မှာ စာသက်သေခံတင်ပြထားသော ပြေစာဘောင်ချာ နှစ်

ရွက်မှာ ၎င်းပိုင် တည်းခိုခန်းမှ ငွေရပြေစာ ဘောင်ချာဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည့်အပြင် မခိုင်နှုန်းဝေနှင့် တရားခံတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်တာသိကြောင်း၊ နှစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်များ ခိုင်လုံနေသဖြင့် ...

မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးတော်မှ တရားခံ မောင်ကျော်မျိုးဆွေအား အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်ကိုးလ ချမှတ်လိုက်ပါသည်။ တရားလို မခိုင်နှုန်းဝေသည် တရားခံ ထောင်ကအထွက်ကို စောင့်ပြီး ထောင်ကထွက်လာသောအခါ ရှေ့နေနှင့်တိုင်ပင်ပြီး တရားမ နှစ်နာကြေးအဖြစ် ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာ လျှော်ကြေးပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ တရားပြိုင် မောင်ကျော်မျိုးဆွေ တရားရှုံးပြီး တရားလို မခိုင်နှုန်းဝေအား အနိုင် ဒီဂရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ စာဖတ်သူများအား တင်ပြလိုသည်မှာ ဤအဖြစ်အပျက်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ရေးသားတင်ပြခြင်းမဟုတ်ဘဲ မုံရွာတက္ကသိုလ် ကျောင်းတက်ရင်း အမှန်ဖြစ်သွား

သော ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။
ကာယကံရှင်များ ထိခိုက်နစ်နာမှု
မရှိစေရန် အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ
တို့ကို ရေးသားခြင်းမပြုဘဲ လှီး
ဖွဲ့ ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ရေးသားတင်ပြရတဲ့ ရည်
ရွယ်ချက်က အနယ်နယ် အရပ်
ရပ်က ပညာသင်ကြားလာကြတဲ့
အမျိုးသမီး ကျောင်းသူများ
ပညာသင်ကြားရမည့် အချိန်

အချစ်ရေး၊ စိတ်အလိုဆန္ဒအရေး
ဦးစားပေးကြတဲ့အတွက် လူ
ယုတ်မာ၊ လူညစ်ပတ်တို့၏လှည့်
စားဖြားယောင်းမှုကို ခံကြရပြီး
အရှက်အကြောက်ကို ရှေ့တန်း
တင်ပြီး ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်း
သူပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့နေရပါ
တယ်။

စာရေးသူ ဆိုလိုတာက
အရှက်အကြောက် ရှေ့တန်းတင်
ပြီး မတိုင်တောကြတဲ့အတွက်

လူယုတ်မာ၊ လူညစ်ပတ်တို့
အတင်ရဲအခွင့်သာနေခြင်း ဖြစ်
ပါတယ်။ ယခုဖြစ်ရပ်တွင်တရား
လို မခိုင်နှိုင်းစေရဲ ရဲရင့်ပြတ်သား
မှုကြောင့် တရားခံ မောင်ကျော်
မျိုးဆွေ ထောင်ကျငွေကုန် ဖြစ်ရ
သည်ကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန်
တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျော်သောင်း-
ဘုတလင်

မုဂ်ဒိမိသော အချစ်အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၇

မည်သူမဆို လင်ရှိမယားလည်းဖြစ်၍ လင်ရှိမယားဖြစ်ကြောင်း မိမိသိသည်လည်း
ဖြစ်သော သို့ဟည်းမဟုတ် သို့ဖြစ်ကြောင်း မိမိယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိသည်လည်း
ဖြစ်သော မိန်းမကို လင်ဖြစ်သူ သဘောမတူဘဲသော်လည်းကောင်း၊ အလိုတူရာ ရောက်ခြင်း
မရှိဘဲသော်လည်းကောင်း၊ ကာမစပ်ယှက်ခြင်းပြုရာ၌ မုဒိမ်းမှု မမြောက်လျှင် မယားခိုးမှုကို
ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်၍ ထိုသူကို ငါးနှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ
ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။ ထိုအမှုမျိုးတွင် မယားဖြစ်သူကို အားပေးကူညီသူ
အဖြစ်ဖြင့် ပြစ်ဒဏ် မထိုက်စေရ။

(ရာဇသတ်ကြီး)

အချိန်နဲ့အမြင်

ဧရာသီပွဲပြင်း၏ အိမ်ပြင် ထွက် ကွပ်ပစ်ပေါ် အိပ်သူအိပ်၊ အိမ်ထဲပြတင်းပေါက် ဖွင့်အိပ် သူကအိပ်။ မိုးတွင်းကာလ အိပ် ရာဝင် မိုးရွာချလိုက်ပြန်တော့ သွပ်မိုးပေါ် မိုးရေစက်သံဆူညံ နေ၏။ သို့သော် အိပ်ကောင်းလှ ၏။ ဆောင်းတွင်းကာလ အေး ချမ်းလှ၏။ စောင်ထူထူခြုံကျွေး ကောင်းလှ၏။ မနက်မိုးလင်း အနွေးဓာတ်နှင့် နေထွက်မှထချင် တော့သည်။

သို့သော် အဖေတစ်ယောက် ကတော့ဖြင့် နွေဦးဆောင်း ရာသီ မရွေး မနက်လေးနာရီဆို မျက် နာသစ်၊ ဘုရားကန်တော့ အမျှ အတန်းပေးဝေ ကြေးစည်သံနှင့် အတူ စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်း လှ၏။ တစ်ဆက်တည်း မီးဖို ချောင်ထဲမှ အိုးခွက်ပန်းကန်သံ

များ ကြားနေရသည်။ ရွှေစွန်း အိုးတည် ဓာတ်ဘူးထဲထည့် မိုး လင်းသည်နှင့် အားလုံးအပြည့် တို့ကတော့ ကျောပူဆောင် ဘယ် တော့မှ မအိပ်ဘူးဆိုတဲ့ စကား အမြဲ ပြောလေ့ရှိသည်။ အဖေ

အချိန်နှင့်
အပြိုင်

ဖိုးဖြူ (နက္ခတ်)

ဆေးလိပ်ကြိုက်သည်။ လက်ဖက်ခြောက် ခါးခါးလေးနှင့် ရေနွေးကြမ်းကြိုက်သည်။ မနက်ပဲ ပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်၊ ငရုတ်သီးထောင်း ညက ကျန်သည့် ဟင်းလေးနှင့် စားသောက်ပြီးအလုပ်ရှိရာသို့ ခုနစ်နာရီအရောက် သွားလေ့ရှိသည်။ အဖေက လက်သမား၊ ပန်းရံ ဆရာခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်။ တပည့်လုပ်သူများလည်း မနက် ခုနစ်နာရီအရောက် အလုပ်အပေါ်လေးစားမှ ကြိုက်သည်။ သတ်မှတ်ချိန် ကျော်သွားလျှင် အလုပ်မဆင်းခိုင်းတော့ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အားလုံး အဖေအကြောင်း သိကြတော့ အချိန်ကို တိကျလိုက်နာကြသည်။

တစ်ဆက်တည်း အမေတစ်ယောက် မိုးလင်းပါပြီဆိုကတည်းက ချက်ဟာပြုတ်ဟာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာနဲ့ နားရတယ်မရှိ။ အချိန်တန် ထမင်းချိုင့်လေးလက်ဆွဲ ထီးတစ်ချောင်းနှင့်အဖေအလုပ်ရှိရာသို့ နေ့စဉ်လိုက်၍ ထမင်းပို့ပေးရတဲ့အမေ။ ညနေပိုင်း ပြန်ရောက်တော့ အမေတစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ထဲ တစ်လုံး

လုံး။

မှတ်မှတ်ရရ နွေရာသီတစ်မြို့လည်းအတူနေ အဖေသူငယ်ချင်း ငယ်ပေါင်းဖြစ်တဲ့ စိုးကြီးဆုံးလို့ဆိုတဲ့သတင်းကြားရတော့ အဖေစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အိမ်ပိုင်းထဲဟိုဘက်လမ်းလျှောက်လိုက် ဒီဘက်လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့ ဆေးထိုး ဆေးစား မလုပ်ဘူးလား။ မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေကလည်း ကိုယ့်အဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိကြဘူးလား။ တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး ထိုင်လိုက်ထလိုက်လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့။

“အဖေသူငယ်ချင်း စိုးကြီး နေ့လယ် တစ်နာရီ သပြီဟ်မယ်ဆိုတာ သိထားတော့ အဖေ တစ်ယောက် အိပ်ကပ်ထဲ မီးခြစ်ထည့် ဆေးလိပ်လက်ကြားညှပ် သူငယ်ချင်းနောက်ဆုံးခရီး ပို့ရန် အိမ်ကနေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ ထွက်သွားလိုက်သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာ အဖေအိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ အဖေ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာလဲမေးတော့ ငါ သိပ်နေမကောင်းဘူး။ ခေါင်းနောက်ချင်သလိုလိုဖြစ်လို့ အသုဘမပို့ဘဲ လမ်းတစ်ဝက်က ပြန်လာတာ

တဲ့။ ငယ်သူငယ်ချင်းကြီး လိုက်ပို့တဲ့ကားတန်း ကြေးစည်သံအိမ်မှနေ၍ ကြားနေရသည်။ မိန်းမရေငါသူငယ်ချင်းကြီးတော့ သွားရှာပြီဟတဲ့။

“အသုဘပို့ကားများပင် ပြန်မလာသေး။ အဖေတစ်ယောက် အမေ့စကားပြောရင်း နောက်ကိုပက်လက်လန်သွားကာ လက်နှစ်ဖက်ကွေးကောက်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပါ ကွေးကောက်သွားပြီး တက်သွားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း အသက်ပါ ပါသွားတဲ့အဖေ အံ့သြမိပါရဲ့။ သူသူငယ်ချင်း စိုးကြီးနောက် တစ်ခါတည်းများ လိုက်သွားရောလား။ ဆေးလေးတစ်လုံးတောင် စားမသွားရတဲ့ အဖေ။ ဆေးတစ်လုံးတောင် ထိုးမသွားရတဲ့အဖေ။ အိမ်နီးချင်းတစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်မြို့လုံးအဖေ ဦးမောင်မောင်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်သွားကြပြီပေါ့။

“ဒါက ထားလိုက်ပါတော့ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ ဆန့်သောလက် မကွေးမီဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပါပဲ။ ပြောကြတာတော့ သွေးတိုး ဦးနှောက်သွေး

ကြောပြတ်သွားတာတဲ့။ ဆုံးတာ ဆုံးသွားပါပြီ။ နောက်တစ်ခုက အဖေမသေခင် သုံးနာရီခန့် အိမ် နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ပီနန်းခင်အိမ် သွား လည်ပြီး ပီနန်းခင် ကျုပ်ရေ တစ်ခွက်တိုက်ဗျာ။ ရေသောက် ပြီး ပီနန်းခင်ကို ပြောတဲ့စကား က ပီနန်းခင် ကျုပ်ဒီနေ့သေမှာ။ ကျုပ်များသေရင် အိမ်ကိုသွား ပြီး ဆန်တစ်ခွက်ပေးတဲ့။ ပီနန်းခင်က တအံ့တဩနဲ့ ဟောတော့ ဦး မောင်မောင် တော်တာစကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မပြော ကောင်းမဆိုကောင်း တော်ဆို တော့ အဖေက ပြုံးသတဲ့။ အဖေ ပြောတဲ့အတိုင်း နာရီပိုင်းလေးပဲ ခြားတယ်။ အဖေဆုံးတယ်ကြား ရော အဖေမှာခဲ့တဲ့ ဆန်တစ်ခွက် မဟုတ်ဘူး။ တစ်တင်းတောင် လာပို့သွားပါတယ်။ ဒါ ကျုပ် အဖေရဲ့ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ ဗျာ။

ကဲ...အဖေဆုံးပြီ ပင်စည် ကြီးကလည်း အကိုင်းအခက်က ညှိုးရပြီပေါ့။ အမေရယ် ကျုပ် ရယ် ညီမလေးနှစ်ယောက်ရယ် လေးယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ တစ် ယောက်မှ ငွေရှာတတ်တဲ့သူက

ကျုပ်ဒီနေ့သေမှာ။
ကျုပ်များသေရင်
အိမ်ကိုသွားပြီး
ဆန်တစ်ခွက်ပေးတဲ့။

မရှိ။ အမေဆိုတစ်သက်လုံးက အိမ်အလုပ်ပဲ။ ကျုပ်တို့မောင်နှမ သုံးယောက် ကျောင်းသူ ကျောင်း သားတွေလေ။ ကျုပ်ညီအိပ်ယာ ဝင်တွေးတယ်။ ငါဒီတိုင်း နေ သွားလို့မရဘူး။ အစ်ကိုကြီး အဖေအရာဆိုသလို ငါရှေ့က ဦး ဆောင်မယ်။ ငါကျောင်းထွက် မယ်။ ရရာအလုပ် လုပ်မယ် ညီမလေးနှစ်ယောက် ပညာ တတ်အောင် ကျောင်းဆက်ထား မယ်။ ဒါကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်။

ယောက်ျားပီပီ ဆုံးဖြတ် တယ်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း လုပ် တယ်။ အဖေဆုံးပြီး ရက်လည် ဆွမ်းကပ်ပြီး နောက်တစ်ရက် မြို့ ထဲကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်ဆီ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ။ ကျုပ်တို့မိသားစု အကြောင်းသိတော့ ကုန်တင်ကုန် ချ အလုပ်ချက်ခြင်းပဲ ခိုင်းပါ တယ်။ ခွန်အားနဲ့ ရင်းနှီးရတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ ကြိုးစားလုပ်တဲ့ အပေါ် မူတည်ပါတယ်။ တစ်ရက် လေးငါးထောင်တော့ အမြဲဝင်ပါ တယ်။ သောင်းဂဏန်းရတဲ့ နေ့ များလည်း ရှိပါတယ်။ ဆေး လိပ်၊ ကွမ်း၊ အရက် အပို

အလုပ်တွေ မလုပ်ဘဲ တစ်ရက်
လုပ်အားခရတဲ့ငွေ အိမ်ပြန် အမေ
လက်ထဲ တစ်ပြားမကျန် အပ်
တယ်။ အမိက အမေစိတ်ချမ်း
သာအောင် ထားရမယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက်နားလည်ပါတယ်။

ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို စာ
ကြီးစားဖို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်။ သူ
များတွေလို ကျူရှင်တွေဆိုတာ
ဝေးလေစွ။ ညနေအလုပ်က ပြန်
လာပြီဆို ကိုယ်လွတ်လက်
လွတ် ပြန်လာတယ်လို့ ဘယ်
သောအခါမှမရှိ။ ဈေးထဲဆိုင်
ကြီးတွေ ကပ်ဖာခွံတွေတောင်း
ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြန်လာ စမြဲပါ။
တချို့က ဘာလုပ်ဖို့လဲတဲ့။ မေး
တော့လည်း ဖြေရတာပဲပေါ့။
အိမ်မိုးမလုံလို့ မလုံတဲ့နေရာ
တက်ဖာဖို့လို့ ပြောလိုက်တယ်။
ပြောရဦးမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်
တွေက လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်ထိန်
နဲ့။ ကျုပ်တို့အိမ်ကတော့ ဖ
ယောင်းတိုင်မီးပဲပေါ့။ ညီမ နှစ်
ယောက် စာကြည့်လည်း ဖ
ယောင်းတိုင်မီးပဲ။ အကြံပေးကြ
ပါတယ်။ အီးပီစီရုံးမီတာ ပေါက်
သွားလျှောက်ပါလားတဲ့။ ပြောပြ
အကြံပြုတာတော့ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မီတာ
ပေါက်ရပြီပဲ ထားပါတော့။
နောက်ဆက်တွဲတွေက အများ
သား။ မီတာပေါက်လျှောက်
လိုက်ရင် ရမှာကြောက်နေတာ
နဲ့ကို မလျှောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။
ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပဲသိတယ်
လေ။

ကျုပ်တို့မြို့က သူဌေးဦးဝင်း
ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ သုံး
နှစ်ထဲ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဆန်ဆီဆာ
ငရုပ် ကြက်သွန် တံခြားအိမ်သုံး
ပစ္စည်း လိုလေးသေးမရှိတဲ့ ဆိုင်
ကြီးပါ။ မြို့ပေါ် ရွာများမကျန်
ဦးဝင်းဆိုင်မှာပဲ ဖောက်သည် ယူ
ကြတယ်။ ဆိုင်ဖွင့်ပါပြီဆို က
တည်းက ဆန်အိတ်ထမ်းပို့
ကြက်သွန်အိတ်ထမ်းပို့ ခရမ်း
ချဉ်သီး သေတ္တာတွေ လှည်းနဲ့
တွန်းပို့ တခြားဆိုင်တွေပါတဲ့
လုပ်နေရတော့ အိမ်ပြန်ရှစ်ထောင်
တစ်သောင်းကတော့ အေးအေး
ဆေးဆေး အမေ့ကို နေ့စဉ်အပ်
နိုင်တယ်။ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကြက်
သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ ဆိုတာတွေ
ဝယ်မစားခဲ့ရဘူး။ ငါးရက်တစ်
ခါ ဆိုင်ရှင်ဦးဝင်းနဲ့ ဇနီးက ကျွတ်
ကျွတ်အိတ်နဲ့ အမြဲ ထည့်ထည့်

ပေးတယ်။
အခါကြီး ရက်ကြီးများဆို
ကျုပ် အလုပ်ရှင် ဦးဝင်းလင်မ
ယားအိမ်သွားပြီး အမြဲသွားသွား
ကန်တော့တယ်။ တစ်ခါနှစ်ဆန်း
တစ်ရက်နေ့ည သွားကန်တော့ပြီး
ထပြန်မယ်လုပ်တော့ စကား
လေးဘာလေး ပြောရအောင်
နေဦးကွတဲ့”

“အောင်အောင် မင်းတို့ အိမ်
လျှပ်စစ်မီးမရှိတာ မင်းရဲ့ညီမ
လေးတစ်ယောက် ဆိုင်ကို ဖ
ယောင်းတိုင်လာဝယ် စကားစပ်မိ
လို့ သိရတာ။ ကျောင်းသူလေး
တွေဆိုတော့ စာကြည့်ဖို့ လျှပ်စစ်
မီးလိုတယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီး
လေးနဲ့ စာကြည့်ရတာ လျှပ်စစ်
မီးလောက်တော့ ဘယ်ကောင်း
မလဲကွာ။ ပြောလိုတာ ပြောရ
တာပါ။ ဦးလည်း ဒီဖယောင်း
တိုင်မီးနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာ
ပါ။ ကဲကွာ ဒီလိုလုပ် မီတာ
ပေါက် အီးပီစီကို လျှောက်လိုက်
ပါ။ အားလုံး မောင်အောင်
အောင်အိမ် မီးလင်းတဲ့အထိ ကုန်
ကြတာအားလုံး ဦးပေးမယ်။
မနက်ဖြန် သွားလျှောက်လိုက်
မီးကြီးခွေ၊ မီးခလုတ်၊ သွပ်ကြီး

အိပ်တဲ့ပစ္စည်း ဆိုင်အကုန်လာ

လျှောက်ပြီး တစ်လကျော်ခန့်
အကြာ ကျုပ်တို့မိသားစုအိမ်
သွင်းစစ်မီး ထိန်ထိန်လင်းတော့
သည်။ အိပ်မပျော်ခင် ရှေ့ရေ
ညီဘက်ရာ တိုးဘက်ကြောင်း
အခြေခင်းစားပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိ
တယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မွေး
အတည်းက ဘာမှပါမလာကြ။

ပြီးစားမှုနဲ့ တိုးတက်ကြီးပွား
လာကြတာပဲ မဟုတ်လား။
အိပ်နေတချိန် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်
ဆိုတာ စိတ်ထဲအမြဲပိုက်ထား
တယ်။ ညီမလေး နှစ်ယောက်
ထလည်း မိသားစုအခြေအနေ
ဆိုတော့ မအိပ်မနေ စာကိုကြိုး
စားလွန်းလို့ အိပ်ချိန်အိပ်ပါ။ မှန်
နှစ်ပဲ လုပ်ပါလို့ကို ပြောနေရ
တယ်။ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ရှင်ဦးဝင်း
က ညဘက်အိမ်လာခဲ့ပါဦးဆိုလို့
ညဘက် သွားခဲ့ပါတယ်။

“အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း စားပွဲ
ပေါ်မှာ စာအုပ်နှစ်ဆယ်။ တစ်
အုပ်နဲ့ တစ်အုပ်ထပ်လို့။ ပလတ်
တစ်ကြိုးနဲ့ ချည်နှောင်ထား
တယ်။ ဒါမောင်အောင်အောင်
အတွက် အားတဲ့အခါဖတ်ဖို့။

ဘာစာပတ်ဖတ် ကျကျနန ဖတ်
ကွတဲ့။ ပြီးတော့ ဟိုဘီရိုပေါ်
တင်ထားတဲ့ ပုဆိုးတွေက တစ်ပုံ
အင်္ကျီတွေကတစ်ပုံ တွေ့လား။
ကြိုက်တဲ့ပုဆိုးတစ်ယပ် အင်္ကျီ
တစ်ထည် ကြိုက်ရာရွေးယူ။
ဦးတောင်ကြီးသွားတုန်းက ဝယ်
လာတာ။ ဒီလိုပဲ ဦးပေးသင့်သူ
တွေ ခေါ်ပေးနေတာပဲတဲ့။ ဖြည်း
ဖြည်းပေါ့ကွာ။ မုန့်တွေ စားပါ
ကွ။ စကားလေးဘာလေး ပြော
ကြတာပေါ့တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးတို့အိမ်လာ
လည်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်
တာ။ တိုက်ကြီးကလည်း လှ
လိုက်တာ၊ အထဲ ဒီတစ်ခါပဲ
ရောက်ဖူးတယ်။ ရန်ကုန်နဲ့တောင်
ကြီးတိုက်တော့ မရောက်ဘူးလို့

မသိဘူး။
“ဦးသွားလိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ”
“ဦးတို့ကမျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ချမ်းသာ
ရှာပေါ့နော်”
“ဟား...ဟား...ဟား
အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီး
ငါ့တူအောင်အောင်ကို ဒါတွေ
လည်း ပြောပြချင်သေးတယ်။
တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်လေးတွေ
ပေါ့ကွာ။ ဦးတို့လင်မယား ဒီမြို့
ကိုရောက်တော့ လင်မယား နှစ်
ယောက်ပေါင်းမှ သေတ္တာ တစ်
လုံး နှစ်ယောက်အဝတ်အစား
ပေါင်းထည့်လာခဲ့တာ။ အိုးအိမ်
ဆိုတာစား သူများအိမ် နောက်
အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ တစ်
လ နှစ်ထောင်နဲ့ ငှားနေခဲ့ရတယ်
ကွ။ ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ဆန်တို့၊

ဆိုတို့၊ ငါးခြောက်တို့ အမျိုးမျိုး ပေါ့ကွာ ကြွေးယူပြီးတော့ ဈေးတွေလည်ရောင်း ပြန်လာတော့ မြတ်တာလေးစား အရင်းသွားဆပ်။ လူက ကတိတော့ အရေးကြီးတယ်ကွ။ ကတိတည်မှ သူများက ပေးချင်တော့မယ်ပေါ့။ လိမ်မယ်ညာမယ် တစ်ခါတော့ရမယ်။ နောက်သူများ လူမသုံးတော့ဘူး။ ကတိတည်တော့ ကြွေး ဘယ်လောက်ဖိုးယူယူ ပေးချင်တယ်။ အကြောင်းသိသွားတာပေါ့ကွာ။ လိမ်မယ်ညာမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မြို့လုံးတစ်နယ်လုံး အပုတ်နဲ့က ပြန်သွားတော့တာပဲ။ တော ဈေးသွားရောင်းရတာ ကားနောက်က အမိုးကမပါ။ မိုးရွာလို့ရှိရင်

ကုတ်ကုတ်လေး မိုးကာလေးခြုံလိုက်ရတာ။ တစ်ခါတလေ အအေးမိဖူးပေါ့ကွာ။

“ထင်း ဝယ်မသုံးနိုင်ဘူး။ တောထဲ ဓားမတစ်ချောင်းနဲ့သွားပြီး ထင်းခွေရတာ။ ပခုံးနဲ့ ဆစ်ရတာ။ အိမ်ရောက်ချွေးတွေကို ရွံလို။ အတော်လေးနားပြီးမှ ထမင်းစားနိုင်တယ်။ ထမင်းဆိုတာလည် ငစိန်ဆန်ကြမ်း ငါးပိရည်နဲ့ အတို့အမြုပ်နဲ့ပဲ အမြဲ နှစ်ပါးသွားနေရတာ။ ညမိုးချုပ်ရေနံဆီအဖြူ တစ်ပုလင်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ ပုလင်းထက်ဝယ်မှန် အိမ်ထဲထည့် အိပ်ရာဝင် မှုတ်ထားရတာ။ အခု ဦးမိန်းမဆို မနက်လေးနာရီ မိုးမလင်းခင်ထ၊ မြို့အပြင်ဘက်ထိ လင်မယားနှစ်

ယောက် လမ်းလျှောက်သွားရတာနော်။ စက်ဘီးလေး တောင် ဝယ်မစီးနိုင်ဘူး။ တောကလာတဲ့ သူတွေဆီက ဟင်းသီးဟင်းရွက် ငှက်ပျောသီး မှိုကအစ အကုန် ဝယ် ဈေးမှာပြန်ရောင်းပေါ့ကွာ။ နေ့တွက်လေး ရှာစားရတာ။

အခု ဦးပြောပြနေတာက ငါတူအတွက်အများကြီး အကျိုးရှိမှာပါ။ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဦးရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းတွေ ပြောနေတာ။ ပြောရဦးမယ်ကွ။ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ပေါ်ပေါ်လာတယ်။ တောင်ယာစိုက်ပျိုးဖို့ပေါ့ကွာ။ တစ်ခါက ငါးသောင်း ငါးထောင်ပေးမယ်။ ငှက်တွေ တူးရမှာ။ ဦးရယ်၊ ထွန်းအောင်ရယ်၊ ညိုမောင်ရယ် သုံးယောက် သားပေါက်ပြား ပေါက်ချွန်းတွေနဲ့ပေါ့။ တောထဲ သုံးညအိပ်သွားတူးတာ သုံးခါက။ တစ်ရက် တစ်ခါက နှုန်းတူးခဲ့တယ်။ လူဆိုတာ အကြံတုံး ဉာဏ်တုံးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘဝတိုးထက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ပေါင်းသင့်တဲ့ သူနဲ့ ပေါင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ယူခဲ့ရတယ်။ အိမ်ငှားနေရတယ်ဆိုတာ မိုးမလုံအိမ်ရှင်က ပြုပြင်

အရမယ်။ အိမ်ရှင်ပြုပြင်ပေးမှာ
 နောက်မှ။ လောလောဆယ် မိုး
 လုံတော့ တောထဲက ဖက်နဲ့
 ဦးတိုက်တိုင် တက်မိုးခွဲရတယ်။
 အထိုင်မကောင်းတဲ့အခါ ဆေး
 နုနုသွေးဆရာဝန်နဲ့ပြ ဆေးထိုး
 ဆေးစား လုပ်ချင်တာပေါ့ကွာ။
 တော်နိုင်တော့ ဟိုဆေးလိုလို
 ဆေးလိုလိုနဲ့ပဲ ရေခွေးပူလေးနဲ့
 အောင်ခြံအိပ် ချွေးလေးထွက်လာ
 တော့ သက်သာပေါ့ကွာ။ ပြော
 ဆက်စနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ တို့က
 ဆေးသမီး မထွန်းကားသေးဘူး
 ကွ။ မိန်းမက ဖျားနေဘော့ ဦး
 နီယံတိုင် ထမင်းချက်တာ ပျော
 ပြသွေးပါရော။ သွန်မပစ်နိုင်ဘူး
 ဆော့၊ ရေထပ်ထည့် ဆန်ဖြုတ်
 ဖြစ်အောင် ကြိုသောက်ခဲ့ရ
 တယ်။ ဦးနောက်ကြောင်းပြန်
 ပြောရတာ မကုန်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။
 အလိုဘဝမျိုး ရောက်လာတာ
 ဘိုတိုပြောမယ်ကွာ။ အပေါင်း
 အသင်းကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့
 တယ်။ အရင်းအနှီးဆိုလို့ ကိုယ်
 နိုင်ငံ နှစ်သိန်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီ
 ငွေလေးနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့
 တယ်။ အပေါင်းအသင်းဖြစ်တဲ့
 ခုညိုကြီးဆိုတဲ့သူက ဦးဝင်း

ချမ်းသာဟူ
 ဘဝပျဉ်း
 ငျပ်တယ်ပါးတယ်။
 နောက်
 သိပ်တောင့်ပြုတယ်။
 နောက်ချုံး
 ဘဝဟောင်း
 ပြန်ထုတ်ဖူးတဲ့
 ချင်တူ ဘယ်နှည်းပရ။

ခင်ဗျာကို ကျပ်ကားခမယူဘူး
 ရှိတဲ့ ငွေလေးနဲ့ လိုက်လုပ်ပေါ့
 ဗျာဆိုတော့ သူနဲ့အတူလိုက်
 လုပ်ခဲ့တယ်။ ဈေးထဲဆိုင်ခန်း
 လေးဝယ်နိုင်လာတယ်။ မိန်းမ
 ကို လူသုံးကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ
 ရောင်းခိုင်းခဲ့တယ်။ လုပ်ရင်းစု
 ရင်း ဆိုင်ခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေ ပို
 ပိုထည့်လာနိုင်တယ်ကွ။ မိန်းမက
 ဆိုင်ထိုင်ရောင်း ဦးကခွဲပြီး သစ်
 အရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့တယ်။
 တောထဲမိုးကာခင်းလဲ့ အိပ်ခဲ့ရ
 တယ်။ မိုးရွာထွန်စက် နောက်တွဲ
 အောက်ဝင်ပြီး မိုးကာ ခြံအိပ်ပေါ့
 ကွာ။ အလုပ် မလုပ်ဘဲနဲ့တော့
 ဦးဒီဘဝမျိုး မရောက်ဘူးဆိုတာ
 ပြောချင်တာ။ ပဒေသာပင် သူ
 အလိုလို မြေက ပေါက်လာမှာ
 မဟုတ်ဘူးလေ။ ငါ့တူအောင်
 အောင် မေးတဲ့ မေးခွန်းကို တိုတို
 ပဲပြန်ဖြေပြတာပါ။ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့
 ချမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။
 ကိုယ့်သူ ကိုယ်ချွန်ခဲ့ရတာပါ။
 ငါ့တူအောင်အောင် စိတ်ဓာတ်
 အမြဲ ထောင်နေအောင် ပြောပြ
 တာပါ။ လူတွေက ဆင်းရဲတဲ့
 ဒဏ်ကြတော့ ခံနိုင်ကြတယ်။
 ချမ်းသာတဲ့ဒဏ် ကြမခံနိုင်ကြ

ဘူးကွ။ လူတိုင်းတော့မဟုတ်
ဘူးပေါ့။ ချမ်းသာလာတော့
ဘဝမွေ့ပြီး ပျော်တယ်ပါတယ်။
နောက် အိမ်ထောင်ပြုတယ်။
နောက်ဆုံးဘဝဟောင်း ပြန်
ရောက်သွားတဲ့ သူတွေဘယ်နည်း
မလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ကျွန်တော် ဦးပြော
တာတွေ အမြဲမှတ်သားထားမှာ
ပါ”

“အေးပေါ့ကွာ ဦးအခုပေး
လိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံး
သေသေချာချာဖတ်။ ဦးငွေ
အသုံးစရိတ် အများဆုံးပြောပါဆို
ရင် စာအုပ်ဝယ်တာပဲ။ ဦးက
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီဆို
သေသေချာချာဖတ်တယ်။ ဖတ်
ပြီးတာနဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို
လက်မှတ်ထိုးပြီးလှူတယ်။ ငါ
တူအောင်အောင်ကို ပြောရဦး
မယ်။ စိတ်ထဲပေါ်ပေါ်လာလို့ တို့
သဇင်လမ်းထိပ်က တိုက်ကြီးသိ
တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးထွန်းအောင်
တိုက်လား”

“မှန်တာပေါ့။ အဲဒီ ဦး
ထွန်းအောင်က ဦးသူငယ်ချင်းပဲ။
စောစောက ပြောသွားတဲ့ အထဲ

တောင် ဦးထွန်းအောင် ပါတယ်
ကွာ။ တို့တောထဲ တစ်ဇက တစ်
သောင်းငါးထောင်နဲ့ သစ်ငှတ်
တူးတဲ့အထဲ အဲဒီဦးထွန်းအောင်ပါ
တယ်ဗျာ။ အခု ငါတူမြင်ရတဲ့
အတိုင်း ရွှေဆိုင်နဲ့ ပွဲရုံကြီးတွေနဲ့။
ရွာမှာနွားတွေမွေး၊ စိုက်ပျိုးရေး
တွေနဲ့ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်မလုပ်
တော့ဘူး။ ပါးစပ်နဲ့ပဲ ပြောနေရ
တာပေါ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးကအောင်အောင်ကို ပြော
ပြနေတာက ကြိုးစားလို့ဖြစ်လာ
ပါဆိုတဲ့အကြောင်း လက်တွေ့
နှိုင်းယှဉ်ပြောပြနေတာ။ မလုပ်
ဘဲ မကြိုးစားဘဲနေတော့ ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်လာမှာလဲ။မဟုတ်
ဘဲနည်းနဲ့ ကြိုးပွားချမ်းသာချင်လို့
ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ လုပ်ရင်တော့
ကြိုးပွားခဏပေါ့ကွာ။ ရေရှည်
မတည်မြဲဘူးဆိုတာ ဦးရဲကြီး
ပြောရဲတယ်။ နောက်ဆုံးထောင်
နန်းစံ ရှိတာကုန် ထောင်ထဲသေ
ကြပေါ့ကွာ။ ဦး အတွေ့အကြုံ
ပြောပြတာပါ။ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့
မူးယစ်ဆေးဝါး အရောင်းအဝယ်
လုပ်ကြတယ်။ ငါတူ သေသေ
ချာချာ စဉ်းစား ကိုယ်တစ်

ယောက် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့
အရေးသူများ သားသမီးလေး
တွေ ပျက်စီးကုန် ကြတယ်။
ဘဝပျက်တဲ့အထိ မိဘလုပ်သူ
တွေ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ
မိန်းမလုပ်သူ၊ သားသမီးလုပ်သူ
တွေပါ ဒုက္ခရောက်။ တစ်ဆွေ
လုံး တစ်မျိုးလုံး စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲ ရောင်းတဲ့သူများက
ဒါသူတို့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်
သူသေသေဝတေမာ ပြီးရော လူ
ဘဝ နေရတာ ခဏတာလေးကို
မကြောက်မရွံ့လုပ်ကြတာ။ ဒါ
မျိုးတော့ ဝေးဝေးကရှောင်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့စိတ်ချပါ”

“ဒီမူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်း
ဝယ် လုပ်ကိုင်နေသူအားလုံးကို
ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးက ငါ
အလုပ်မဟုတ်ဘူး သူမိသူခံလိမ့်
မယ် လုပ်မနေနဲ့။ သေချာတိကျ
တယ်ဆိုရင် ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ချက်ခြင်း
သတင်းပေးကြပါလို့ ဦးကြီးပြော
ချင်တယ်။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးတွေ
ပြေးပြီး သတင်းပေးတာများလဲ
ဆိုတော့ ဝက်ခိုးပေါ်တာတို့ နွား
ခိုးပေါ်တာတို့ကြ ဝက်ကုမ္ပဏီ
အမဲ ကုမ္ပဏီကို ပြေးသတင်းပို့
ကြတယ်။ ပေးမှာပေါ့ချက်ခြင်း

လက်ငင်း ရော့အသားသုံးပိဿ နဲ့ ဆုငွေတစ်သောင်းငါးထောင်၊ ခိုးပေါ်တဲ့သူကို သတင်းပေးချင် ကြတာ ရွရွကိုတက်လို့။ ဒီမူး ယစ်ဆေးဝါးလည်း သတင်းတိ တိကျကျ ပေးတဲ့သူကို ထိုက် ထိုက်တန်တန် ချက်ခြင်းလက် ငင်း ပေးကြမယ်ဆိုရင် ပြေး သတင်းပေးကြမယ့်သူတွေများ လာမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီအသက် အရွယ်အထိ ဘိန်းတို့ဖိုးတို့ စိတ် ကြွေးမြားတို့ ဆိုတာတွေ မမြင် ဘူးသေးဘူး”

“တိဗီသတင်းစာ ဂျာနယ် တွေပါတဲ့ အတိုင်းပေါ့ကွာ။ ဒါ တွေ မမြင်ဘူးတာပဲ ကောင်းပါ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်က အဒေါ်တစ်ယောက် က သူသားတစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းလို့ အားမရဘူးဆိုရင် မင်းတို့လုပ်နေ တာက ဘိန်းစားကြနေတာပဲ။ ဘိန်းစားလုပ် မလုပ်နဲ့ အမြဲပြော တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအဒေါ် ကြီး ပြောစကား နားမလည်ဘူး ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းကို မသိတာ”

“အိုကွေ ဘိန်းစားဆိုတဲ့

သူများက သန်သန်မာမာမရှိ ဘူး။ စကားပြောလေသံလေးနဲ့ အား မရှိတော့ ဘာအလုပ်လုပ် လုပ် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်မှုဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်ခုခုကို ခိုင်းလိုက် ရင် အိပ်အိပ်နဲ့ လေလာလဲတော့ မယ့် ပုံစံ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဘိန်းလေးငါးလုံးလောက် ရှူပြီး မှ လုပ်ခိုင်းရင် အရမ်းနဲ့ကို အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ လူတွေက မကောင်းတဲ့ဘက်ကြတော့ စိတ် က ယိမ်းယိုင်လွယ်တယ်။ ကောင်းတာမှန်သမျှ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ယူရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ကျွန်တော်

မသိလို့ မေးချင်တယ်။ ဘိန်းပင် ဆိုတာတော့ တိဗီထဲမှာ သတင်း စာထဲမှာ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မြင် ဘူးပါတယ်။ ဒီဘိန်းပင်ကနေ ဘိန်းရအောင် ဘယ်လိုထုတ်ယူ ရတယ်ဆိုတာ သိချင်တာ”

“အေးပါကွာ ဦးငယ်ငယ် ကလည်း ဘိန်းဆိုတာ ဘယ်မြင် ဘူးမလဲ။ ဘိန်းရှူကြတာ ဘယ် လိုများ ရှူကြလည်း မြင်ဘူးချင် လိုက်တာ။ ဒါနဲ့ မြို့အနေကြာ တစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။ မမြင်ဘူး လိုက်

ပြပေးမယ်ဆိုတော့ ဦးက ဗဟု သုတပါ။ စာရေးတဲ့ အလုပ် လည်း ဝါသနာပါတော့ လိုက် ကြည့်တာပေါ့။ အိမ်တစ်အိမ် ရောက်သွားတော့ ရှုနေလိုက် ကြတာ ဖျာကြမ်းပေါ်ဟိုနား တစ် ယောက် ဒီနားတစ်ယောက် ကွေး ကွေးလေးတွေ။ ဒီလိုကွ ပုလွေ လိုပြောင်းရှည်လေး သစ်သားလုံး လေး အပေါက်သေးသေးလေး တစ်ပေါက် ဖောက်ထားတယ်။ ဘိန်းကို မီးလေးနဲ့ပြ သံချောင်း သေးသေးလေးထိပ် ဘိန်းကို သေးသေးလေးလုံးပြီး ဆီမီး ခွက်လေးထွန်းထားတယ်။ ဘိန်း ကို မီးလေးနဲ့ပြပြီး အပေါက် သေးသေးလေးထိ ဘိန်းကိုထိုး ထည့်၊ မီးလေးပြပြီး ရှုတာပဲ ကွာ။ ရှုလည်းပြီးရော အနား အသင့်ချထားတဲ့ လက်ဖက် ခြောက်ခါးခါး ရေခွေးကြမ်း သောက်လိုက်တယ်။ ရေခွေး ကြမ်းက ခါးနေမှကြိုက်တယ်။ တချို့က ပြောကြတာပေါ့။ ရေ ခွေးသောက်လို့ လက်ဖက် ခြောက်များ ခါးသွားရင် ရေခွေး ကလည်း ခါးနေတာပဲ။ ဘိန်း စားကြိုက်တဲ့။ သူတို့က တစ်

ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကား ပြောရင် လေသံလေးနဲ့ တိုးတိုး လေးပဲ ဘယ်တော့မှကျယ်ကျယ် လောင်လောင် မပြောကြဘူး။

ဦးကသေသေချာချာကို ထိုင် ကြည့်နေတာ။ ဆူဆူညူညူအသံ ဘာသံမှကို မကြားချင်ကြဘူး။ ကြမ်းပေါ်ခြေထောက် နင်းတာ တောင် အသာအနင်းမှ ကြိုက် တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နင်းနှိပ် ပေးတာများ စုံအောင်ကိုနင်း တတ်နှိပ်တတ်ကြတယ်။ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန် အလှန် နင်းနှိပ်ပေးကြတာများ အတော်ကြာတယ်။ ဇိမ်လေးနဲ့ မှိန်းခဲနေကြတာ။ ဘိန်းရှုတဲ့ အခါ မီးခိုးနဲ့ စိမ်းရွှေရွှေနဲ့ အိမ် မှာနေတဲ့ အိမ်မြှောင်၊ ဂိုးဟပ်တို့ တောင် ဒီဘိန်းမီးခိုးကို စွဲကြ တယ်။ ဘိန်းရှုပြီးဆို သူတို့က အပေါ် ထုပ်တန်းရောက်လာကြ ပြီး ငြိမ်နေတာပဲ။

“သူတို့က ဒီမီးခိုးနဲ့ကို စွဲနေ တာနဲ့တူတယ်”

“မှန်တာပေါ့ကွာ။ ဒီမီးခိုးနဲ့ ကို စွဲနေကြတာ။ သူတို့ကလည်း မလှုပ်မယှက်နဲ့ ဘယ်မှ မသွားဘဲ

မှိန်းနေကြတာ”

“ဒီမှာငါ့တူ ငွေ...ငွေ သူ အဆက်အသွယ်နဲ့မှ ဝယ်လို့ရ တယ်။ အခု ငါ့တူ အောင်အောင် ကို ဦးကငွေပေးလိုက်မယ် သွား ဝယ်။ ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး။ ဦးသွားဝယ်မယ် ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ဒါထောက်လှမ်းတာပဲ ဆိုတာ သူတို့တွေးတယ်။ ဘယ် သူက ဘိန်းစား၊ ဘယ်သူက အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်ဆို တာ သူတို့အချင်းချင်း အကုန် သိ။ ဘိန်းရောင်းဝယ်လုပ်တဲ့သူ ဒါမှမဟုတ် ဘိန်းစားတစ်ယောက် ယောက် ငွေပေးခိုင်းလိုက် ချက် ခြင်းပါလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့အဆက် အသွယ်နဲ့ သူဆိုရင် လွယ်လွယ် တာပေါ့နော်။ ဒါနဲ့ ဦးကြီး ဘိန်း ကတော့ ဘယ်ရာသီစိုက်ကြလဲ ဦးကြီး”

“မိုးတွင်း၊ ဆောင်းတွင်း ကာလပါပဲ။ ဘိန်းစစ်ဆင်သေ လုပ်တုန်းက တပ်မတော် မြန်မာ နိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ ပြည်သူ့စစ် အား လုံးပူးပေါင်းပြီး ဘိန်းဖျက်တဲ့ အခါ ဦးပါသွားတယ်ကွ။ တော ကြို တောင်ကြားတွေမှာ

ဆုံး စိုက်ကြတယ်။ ဘိန်းပင် ပေါက်တွေမြင်တော့ ဦးကြီးက ဆူးပန်းရွက် အခင်းကြီးလို့ ထင်တာ။ ဆူးပန်းရွက်ဆိုတာ ချဉ်ပေါင်ရွက်နဲ့ ချဉ်ရေဟင်းချက် စားကြတာ။ ဟာ ဆူးပန်းရွက်ခင်းကြီး ကောင်းလိုက်တာဆိုတော့ သိတဲ့သူများက ဦးကြီးပြောသံကြားတော့ ရယ်ကြတယ်။ အပင်ပေါက်ကစက ဆူးပန်းရွက်နဲ့ တစ်ပုံစံထဲ ခွဲမရအောင် တူနေတာကိုး။ ဒါဘိန်းပင်တွေပဲဆိုမှ သိတာ။ ကြီးလာတော့ ဘိန်းပင်တွေက ရိုးတန်ပွ လူခါးလည်သာသာပေါ့ကွာ။ ဘိန်းပွင့်တဲ့ အချိန်ရောက်ပြီဆို အပွင့်တွေက ရောင်စုံလှတယ်။ ရောင်စုံပန်းခင်းကြီး၊ တောင်ကြို တောင်ကြားထဲ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေစိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတယ်။

“ဘိန်းပန်းကမွှေးလား ဦးကြီး”

“ဦးကြီးတော့ ဘာအနံ့မှ မရဘူးကွ။ စောစောက အောင်အောင်မေးတာကိုဖြေမယ်။ ဘိန်းပင်ကနေ ဘိန်းတွေဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထုတ်ယူတာလဲဆိုတာ။ ဒီလိုကွ ဘိန်းပင်ရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာ

ဘိန်းသီးရှိတယ်။ သူက အပင်ရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာသီးတာ။ အသီးရင့်တဲ့အချိန် သံလေးကို ကွေးပြီး အသီးကိုကိုင်ပြီး အသီးထိပ်ကနေ အောက်ခြေအထိ ခြစ်ချလိုက်တယ်။ အသီးရဲ့ ဘေးသုံး နေရာလောက်ပေါ့။ ခြစ်လိုက်တဲ့နေရာတွေကနေ အစေးတွေ ထွက်လာတယ်။ ထွက်လာတဲ့ အစေးတွေက ဘိန်းတွေပဲ။ တစ်ခင်းလုံး တစ်နေကုန် လူလေးငါးယောက်နဲ့ ထွက်လာတဲ့ အစေးလေးတွေကို လိုက်ပြီး ခြစ်ယူရတာ။ ဘိန်းသီးတွေ လုံးစအဆေး မထွက်တော့ဘူးဆိုမှ ရပ်တာပဲ။ ဘိန်းခင်းတစ်စကဆို ဘိန်းပင်ပေါင်း နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အထွက်နှုန်းကတော့ ဘိန်းပင်ကောင်း

ကောင်းသလို ထွက်တာပေါ့။ ငွေထုပ်ကိုင်ပြီး ထွက်ရှိသမျှ ဘိန်းကို တောထဲက ခြံထဲအထိ လိုက် ဝယ်တဲ့သူရှိတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ အလုပ်တစ်သက်လုပ်မအားဘူး ဦးကြီး”

“အေးပေါ့ကွာ။ လူ့ဘဝ ခဏတာလေး ဆိုပေမယ့်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ ကွာကြသလို အသက်ရှူခြင်းလည်း ကွာကြတယ်ကွ။ ဒီမူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေကြသူတွေရဲ့ မြင်ကွင်းလက်တွေ့ ခွဲရတာလေး ပြောပြဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ဘယ်လိုများ

လဲ”

“ဒီလိုကွ ဦးကြီးမြို့တစ်မြို့
 ရဲ့ တောင်ပေါ်ကိုရောက်ခဲ့တယ်။
 ကျောက်ထွက်တယ်ဆိုတော့ နယ်
 တကာက လူတွေ အများ အပြား
 လာကြတာပေါ့။ အပျော်အပါး
 တွေကလည်းပေါ့။ ဝင်ငွေလေး
 ကကောင်းတဲ့ အချိန်ကာလပေါ့။
 ညနေဆို သီချင်းဆိုတဲ့ သူကဆို၊
 မူးတဲ့သူကမူး၊ တခြား ပျော်လိုတဲ့
 သူကပျော်ပေါ့ကွာ။ မူးယစ်ဆေး
 ဝါးကလည်း အလွယ်တကူဝယ်
 လို့ရတယ်။ ဒီတော့ မိုးသမားတို့
 ဘိန်းစားတို့ ပေါ်ပြီပေါ့။ တောင်
 ပေါ်မှာ မိုးကုန်းတဲ့ လေးလုံးတန်း
 တဲ့နံပါတ်ရဲ့။ မိုးကုန်းနဲ့ သပြိုင်
 ကုန်းနဲ့ကလပ်လို့။ မိုးကုန်းဆိုတာ
 က တောင်ကုန်းတစ်နေရာပေါ်မှာ
 သုံးစွဲတဲ့သူတွေ နေထိုင်ရာ အရပ်
 ဆိုတော့ မိုးကုန်းလို့ နာမည်ပေး
 ထားတာ။ ပြီးတော့ လေးလုံး
 တန်းဆိုတာက တန်းလျားအရှည်
 ကြီးထဲမှာ အခန်းတွေ ဖွဲ့ထား
 တာ။ ကြီးငယ်လတ်အပျော်မိန်းမ
 တွေ အစုံရှိတယ်။

ငါ့တူအောင်အောင်က ဦးကြီး
 ဒါတွေ ပြောပြနေတာ ဦးကြီး
 ရောက်တယ်များ ထင်မနေနဲ့။

ကျွန်တော်
 လေးလုံးတန်း
 ဘူးနဲ့တယ်။ နုစိုပို
 သန်းသန်းမှာ
 ထုပ်နဲ့ထုပ် ထုပ်ကျည်
 လျှောက်ပြီး
 ဖောင်းတိုင်းတိုင်း
 ပီးကျွန်းထားကြတယ်။
 ထုပ်နဲ့ထုပ်ထုပ်ပြီး
 ကျွန်းထားတယ်။

ဦးကြီးက စာရေးတာ ဝါသနာ
 ပါတော့ ဦးသွားတဲ့အချိန် ဦး
 ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာသုံး
 ယောက်ထဲက လည်လည်ဝယ်
 ဝယ် သွက်သွက်လက်လက်ရှိတဲ့
 မောင်ညွန့်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ခေါ်
 သွားတာ။ သူက လူငယ်ဆိုတော့
 ဘယ်သွားသွား သင့်တော်တယ်။
 သူက လျှောက်သွားပြီးဦးကြီးကို
 မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အသေးစိတ်
 ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒါတွေ ဦးကြီး
 က မှတ်ထားတာ။

“ဟုတ်ကဲ့ လူကြီးဆိုတော့
 မသွားသင့်တဲ့ နေရာသွားလို့
 ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“နေဦးကွ ပြောရဦးမယ်။
 ညကိုးနာရီထိုးပြီးပြီ ဦးက စာ
 ဖတ်နေတဲ့အချိန် ဦးဒရိုင်ဘာ
 မောင်ညွန့်က အခန်းထဲဝင်လာ
 ပြီး ဦးကို ကျွန်တော် ကုန်ကြမ်း
 ပေးမလို့တဲ့။ ဘာလဲပြောပါဦး
 ဆိုတော့ ကျွန်တော်လေးလုံးတန်း
 သွားခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့အခန်း
 ဘေးမှာ ငရုပ်ဆုံကို ငရုပ်ကျည်
 ပွေ့တတ်ပြီး ပရောင်းတိုင် သုံး
 တိုင် မီးထွန်းထားကြတယ်။
 ငရုပ်ဆုံပေါ်တင်ပြီး ထွန်းထား
 တာတဲ့။ ဦးကြီးက သဘောပေါက်

ဆက်တိုက်။ ဟမောင်ညွန့် ဘာ
လို့ မီးထွန်းကြတာလဲ ဆို
တာ ဧည့်သည်လာအောင်လို့
နဲ့တာ။ အရှက်လည်းမရှိ ရယ်
လည်း ကောင်းပါရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်နော် ဦးကြီး
အေးရီးလည်း ကြားရတယ်”

“ဒါနဲ့ဖိုးသမား ဘိန်းစားတွေ
ဘဝပျက်ပုံလေး ပြောပြရဦးမယ်။
ဦးကြီး ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ
အဓိက စီးပွားရေးသမားဆို
တာ ဘာရောင်း ကောင်းမှလဲ
ဦးညီချက်က ဒါပဲ။ ဒီဖိုးသမား
ဘိန်းစားတွေ စားဖို့ အိမ်တွေဆိုင်
တွေက ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်
ဆေးတွေ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲ
ညှို့ သူတို့မြင်သာတဲ့ လမ်း
ဆစ်ပင် အိမ်ထဲရုံတို့ကိုချိတ်
ထားလိုက်တယ်။ အချိန်တန်
တာ ဖြုတ်ယူသွားတော့တာပဲ။
နေ့စဉ် ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်
ဆေး ချိတ်ဆွဲပေးထားတော့
နီယံဆိုင် ကိုယ့်အိမ် မဖောက်၊
အေးအောင်ပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့
အိတ်ပုံကြီးတွေပေါ် ငှက်ပျော
အမှည့်၊ ပိန့်သီး၊ သရက်သီး
အနံ့ပေါ့။ မကောင်းလို့ လွတ်ပစ်
တာတွေ လိုက်ရှာပြီး

ကောက်စားကြတာ။ ဒါ ဦးကြီး
မျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်း။
ဦးတည်းတဲ့နေရာ အပြင်
ထွက်ထိုင်နေတော့ အရောင်း
အဝယ်သမား တစ်ယောက်နဲ့
ရောင်းရေးဝယ်ရေး ပြောနေတဲ့
အချိန် တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် စကားစပ်မိလို့ ဆေး
သမားတွေ အကြောင်းရောက်
သွားခဲ့တယ်။ သူက တောင်ပေါ်
အမြဲနေတဲ့သူဆိုတာ ဦးဒီတောင်
ပေါ်မှာ နောက်တစ်လလောက်
နေရင်ကောင်းတယ်။ ဖိုးသမား
ဘိန်းသမားတွေ သေရင် ဘယ်
လို သင်္ဂြိုဟ်တယ်ဆိုတာ မြင်
ရအောင်တဲ့။ သူတို့သေရင် ဝါးနဲ့
ရက်ထားတဲ့ ကပ်ပေါ်ကို
အလောင်းတင်တွေ့ရာ သစ်ပင်

ခုတ် ကပ်အောက်ကနေ သုံး
နေရာထိုးပြီး နီးနီးကပ်နဲ့ တွဲတုပ်
‘မ’ ယူသွားပြီး မြှုပ်လိုက်တာပဲ။
ဖိုးကုန်းနဲ့ သင်္ဂြိုင်းကုန်းနဲ့က ကပ်
လို့ မြင်နေရတာပဲ။ အလောင်း
‘မ’ သွားကာရှိသေး ရောက်ပြီ
တဲ့။

“ကျွန်တော်တော့ သူတို့
ဘဝမျက်စိထဲ ဦးပြောတာမြင်ပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်”

“ပြောရဦးမယ်ကွ။ လူသေ
လို့ အခြားရပ်ကွက်က လာ
သင်္ဂြိုဟ်တယ်ဆို အခေါင်းထဲ
ထည့်ထားတဲ့အလောင်းကို သွား
ကြည့်ကြတာ။ ယောက်ျား
အလောင်းဆို စောင့်တို့အင်္ကျီတို့
ပုဆိုးတို့ သူတို့ကတောင်းတာ။
မြှုပ်ပစ်မယ့်အတူတူ သူတို့ကိုလေး

ပါပေါ့။ တချို့ကတော့ ရောရော ယူသွားဆိုပြီး ပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီကရတဲ့ စောင်ကိုဖြူရတဲ့ အင်္ကျီပုဆိုးဝတ်ပေါ့ကွာ။ မပေးလည်း ည ဖော်ယူမှာကြောက်တော့ ပေးလိုက်တာက အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုပြီး ပေးလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်အတော်ကို ကြောက်စရာပါလားနော်”

“ဒီထက် ဆိုးဝါးတာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ဒီဖိုးသမား ဘိန်းစား သူတို့သုံးစွဲဖို့ ဆေးပြတ်ပြီဆိုဘာမဆိုလုပ်ပုံတု သဘောရှိတယ်။ အဖေ၊ အမေ၊ အဘွား ညီအစ်ကို မောင်နှမသူတို့ ဒါတွေ မမြင်တော့ဘူး။ မရှိ ရှိရာ မရရအောင် ခိုးမယ်။ အိမ်တွင်း သူခိုးလုပ်မရရင် အပြင် ထွက်ခိုးမယ်။ အချုပ်ထဲရောက် ထောင်ထဲရောက် မနည်းတော့ဘူး။ တောင်ပေါ်မှာက ဆိုင်ကယ်တက္ကစီ ပြေးဆွဲတာတွေကမနည်းဘူးကွ။ ခရီးအဝေး အနီးလိုက်ပြီး ပေးရတာပေါ့။ နေနေညည ဈေးတည့်လိုက်တာပဲ။ ဒီဖြစ်စဉ်တွေက ခဏခဏကွ။ ခရီးသည်က ငှားတော့ ဆိုင်ကယ်သမားက

လည်း လိုက်သွားတာပေါ့။ တောထဲတောင်ထဲ လူသူ မြတ်တဲ့ နေရာရောက်မှ နောက်ကနေ ရှေ့ကဆိုင်ကယ်စီးတဲ့ ဆိုင်ကယ်သမားကို ဓားနဲ့ ထိုးတာ ဆိုင်ကယ်သမား သေတဲ့အခါသေ။ မသေလို့ ဒဏ်ရာနဲ့ ပြန်ချ။ ဓားနဲ့ ထိုးတဲ့ကောင် ကြိုးနဲ့တုတ် ရဲလက်အပ်။ ဖိုးသမားပဲ”

“သူတို့ ဆေးသုံးစွဲဖို့ ငွေရရှိအရေး အမျိုးမျိုးအကြံထုတ်နေကြတာပဲနော် ဦးကြီး။ စကားပြောကောင်းလိုက်တာ ကျွန်တော့် ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးပါကွာ နောက်လာလည် ညပိုင်းလာခဲ့ကွာ ငါတူအောင်အောင်လည်း အလုပ်နားတဲ့အချိန် ဦးလည်းနားတဲ့အချိန် အပျင်းပြေတာပေါ့ကွာ။ စာအုပ်တွေ သေသေချာချာ ယူသွားသေသေချာချာဖတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ”

မောင်အောင်အောင် တစ်ယောက် အစ်ကိုကြီးအဖေနေရာမှ ကျောင်းကထွက်ရ ရရာအလုပ်ဆွဲကိုင်လုပ် မသောက်မစားနှင့်

အစစအရာရာ စိတ်ချရ နာမည်ပျက်ကလည်း မရှိလေတော့ လူချစ်လူခင်များတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဆယ်တန်းနှစ်ချင်းပေါက်။ အခုများတော့ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ မအေးကြီးဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနှင့် ဘုရားသွားကျောင်းတက် အလုပ်ပဲ အိုက်ကောင်းလှ၏။

မောင်အောင်အောင်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု လူကြီး၊ လူငယ်အပေါ် အထက်အောက် ရည်မွန်စွာ ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်မှုများ အပေါ် သဘောကျပြီး သစ်စက်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးက သစ်စက်မန်နေဂျာ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်အကြောင်း အပွေးမြင်အပင်သီဆိုသလို လုပ်ငန်းအပေါ် ကျွမ်းကျင်အဆင့်ထိဖြစ်ခဲ့သည်။ သစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွက်အချက်က အစ နိုင်နင်းမှန်းသိလေတော့ သစ်စက်ပိုင်ရှင်က အားလုံး လုပ်ငန်းပုံအပ်ပြီး တစ်ခြားမြို့ပြရုံလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ ဖွင့်ပြန်သည်။ မောင်အောင်တစ်ယောက်

အလုပ်များတဲ့အချိန်တိုင်း စာအုပ်
ကောက်ကိုင်တော့သည်။ ညပိုင်း
စာအုပ်နှင့် အဖော်ပြုပြီး နေလေ့
ရှိသူတစ်ယောက်။ အိပ်ရာဘေး
စာအုပ်စဉ် ပေါ်မှာ စာအုပ်များ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် တန်းစီထား
သည်။ ဆယ်နှစ်တာ အတော
အတွင်း ပြောင်းလဲသွားပုံများ
ခေါ်ကြီးရှိစဉ်ကာလ နေထိုင်ခဲ့တဲ့
သုံးပင်အိမ် အဖေ ခေါင်းချသွား
တဲ့ သုံးပင်ဝါးကပ် မိုးထရံကာ
လေးနေရာ လှပခန့်ညားလှတဲ့
နှစ်ထပ်တိုက် ပတ်ပတ်လည်
အုတ်တံတိုင်းများ ကာရံပြီး သံ
တံခါးကြီးများနှင့် မီးလုံးကြီးများ
ထင်တယ်လှ၏။

ကြာမီ မောင်အောင်အောင်
၏ လုပ်ရပ်ကိုင်ရည် ပြောဆို
ဆက်ဆံမှု အစစအရာရာ မျက်
နှာလွှဲပြီး အဝေးကကြည့်နေတဲ့
သစ်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေးလင်
ယောက်က သူတို့၏ သမီး နှစ်
ယောက်ရှိသည့်အနက် အကြီးမ
သောဇာဆိုသူနှင့် သဘောတူ
ထက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီး ခုများ
တော့ ယောက္ခမလုပ်ငန်းကြီး
မှန်သမျှကားတစ်စီးနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ဦးဆောင်ဦးရွက်လုပ်

နေရတဲ့ မောင်အောင်အောင်မှ
သည် ဦးဆောင်အောင်သို့။

F F F

“ကျုပ်ကို သူမိဘနေရာထား
ပြီး ဦးဝင်းလိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်ဆို
တာနဲ့ ကားလေးနဲ့ သူမိဘနှစ်ပါး
ဇာတိကိုတာပဲသွားလှူလှူ ဆရာ
တော်၊ သံဃာတော်များ ပင့်ဖိတ်
တရားနာ ရေစက်ချ ကျုပ်ကအမြဲ
ပါနေရတယ်။ ရွာက ကျောင်း
သိမ် ဦးဆောင်အောင် မိသားစု၊
ရွာဦးစေတီ ပြုပြင်မွမ်းမံ ဦးဆောင်
အောင်မိသားစု၊ ကားလမ်းဘေး

ရေပ်ကြီးခရီးသွားများ နားခိုရန်
အတွက် ဦးဆောင်အောင်မိသားစု၊
အများသုံး ရေတွင်း အလှူရှင်
ဦးဆောင်အောင် မိသားစု ရွာ
ကထိန် နှစ်စဉ်ခင်းတာ ဦးဆောင်
အောင်မိသားစု။

“ဦးဆောင်အောင်ရဲ့ နှုတ်
ထွက်စကား။ သူဒီလိုဘဝမျိုး
ရောက်လာရတာ ဦးဝင်းပေးတဲ့
စာအုပ်တွေဖတ်တဲ့ အကျိုးကျေး
ဇူးပါပဲတဲ့။ ဦးဝင်းပေးလိုက်တဲ့
စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတာ စိတ်
ဓာတ်တွေ တက်ကြွကြီးစားချင်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ တဖွားဖွား

ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး စိတ်အားငယ်
နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ မောင်း
ထုတ်နိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း အမြဲ
ပြောလေ့ရှိတယ်။ အခု ဦးအောင်
အောင် တစ်ယောက် သူမိဘ
ဇာတိရွာကလေးကို မြေနေရာ
ဝယ်ပြီး စာကြည့်တိုက်ကြီး
ဆောက်လုပ်နေဆဲ။ အားလုံးပြီး
သည်နှင့် ဖွင့်ပွဲ လိုက်ပါရပေဦး
တော့မည်။

“ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ မြား
တည့်တည့်မှန်ပြီး ဒီစာအုပ်တွေ
မောင်အောင်အောင်ကို ပေးလိုက်
တာ အလကားမဟုတ်။ သူ့ဘဝ
စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကြိုး
စားပြီး ဘဝပြောင်းလွှဲသွားစေ
နိုင်တဲ့ စာအုပ်တွေကို တမင်
သက်သက် ရွေးပေးလိုက်တာပဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံ
ထွင်တာပါပဲ။ ကိုယ့်ဦးတည်
ချက် မှန်သွားတော့ ဝမ်းသာရ
တာပေါ့။ ဆရာဝီမိုးနင်း၊ ဆရာ
အောင်သင်း၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊
ဆရာ မေမြင့်၊ ဆရာတက္ကသိုလ်
ဘုန်းနိုင်၊ ဆရာနန္ဒသိန်းခဲ မောင်
အောင်အောင်ကို ပေးလိုက်တဲ့
စာအုပ်တွေထဲက ကျူပီမှတ်မီ
သရုပ်ပေါ့ဗျာ”

ဘုံများကို စိတ်မရောက်ရင်
ချုံကြားက တစ်သက်လုံး ထွက်
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာအောင်
သင်းပြောတဲ့ စကားပြေ သတိရ
မိတယ်။ ကိုယ့်ခေါင်း ကိုယ်
အမှိုက်တောင်း မလုပ်ကြနဲ့ခေါင်း
သည် အမှိုက်တောင်းမဟုတ်။
မဟုတ်တဲ့ အမှိုက်တွေကို စွတ်
စွတ်မထည့်နဲ့။ ကောင်းတာတွေ
ထည့်ကြစမ်းပါ။

စိတ်အားသတ္တိဖြစ်စေတဲ့ မြင့်
စေတဲ့ စာတွေ ဘယ်လောက်
ဖတ်ဖတ်။ ကောင်းရာကောင်း
ကြောင်း လမ်းညွှန်မှုတွေ ဘယ်
လောက်ပေးပေး တွန်းအားတွေ
ဘယ်လောက်ပေးပေး ကာယ
ကံရှင်လုပ်တဲ့သူက ဘာမှမလုပ်
ရင်တော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာပေ
ဘူးပေါ့ဗျာ။

တစ်ခါ မင်းတုန်းမင်းကြီးက
ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင်ကို အ
မေးတော်ရှိသတဲ့။

“ဟဲ့ဖိုးလှိုင် မရှိတာထက်
မသိတာခက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်
ပါသလားကွယ်”

“ဟုတ်ကြောင်းပါဘုရား”

“မသိတာထက်ခက်တာ ရှိ
သလားကွယ်”

“ရှိသေးကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဘာများလဲကွဲ့”

“မလုပ်တာပါဘုရား”

“ဘာကြောင့်များလဲကွဲ့”

“မရှိတာကို ရှိအောင်လုပ်
ရင် ရနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ မသိ
တာလည်း သိအောင်လုပ်ရင် သိ
နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ မလုပ်တာ
ကတော့ ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်တာမို့
အခက်ဆုံးပါဘုရား” လို့ မင်း
တုန်းမင်းကြီးကို ယောအတွင်းဝန်
ဦးဖိုးလှိုင် လျှောက်ထားချက်လေး
က မှတ်သားစရာ ကောင်းပါရဲ့။
လူငယ်တွေ ဆံပင်တွေ မိုး
ထောင်နေကြသလို အချိန်အပြိုင်
စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း အမြဲ
တမ်း ထောင်နိုင်ကြပါစေရယ်လို့
ဆန္ဒပြုရင်း....

ချိုပြုံး (နစ်စနစ်)

ဝမ်းနည်းခြင်း

စာရေးဆရာမောင်အေးနှစ် (ပညာရေး)
ဦးဟန်သိန်း (အလက-၄ ကျောင်းအုပ်ကြီး-ငြိမ်း)

၁၉၄၂ - ၂၀၁၄

ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း၏ ပြည်တွင်းဖြစ်ရပ်မှန်ကဏ္ဍတွင် တွေးတောစရာ လူမှုဘဝရှုထောင့်များ၊ သင်ခန်းစာယူစရာ လူတို့၏ဖြစ်ရပ်မှန်စရိုက်များကို အရေးအသားကောင်းစွာဖြင့် ခြယ်မှုန်းတင်ပြတတ်သူ
ဆရာမောင်အေးနှစ် (ပညာရေး) ၁၇ . ၁၂ . ၂၀၁၄ နေ့တွင်ကွယ်လွန် ကြောင်းသိရသည်အတွက် ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်အယ်ဒီတာ အဖွဲ့မှ ဝမ်းနည်းကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဂါဝန်တို့ ဩဇာသာ

၁ : ဂါဝန် စာပေ

လွန်ခဲ့သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်က အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် မင်နီစကတ်ခေါ် ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင် တီထွင်လိုက်ရာ အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံး ပြန့်နှံ့သွားသည်။

ပထမဦးစွာ အပျိုပေါက် ကျောင်းသူလေးများက စ၍ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရပ်သူ လူပျိုဖြူတွေကပါ လိုက်၍

ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင်ကို ဝတ်ကြရာ ယခုအခါ သားသည် အမေများကပါလိုက်၍ ဂါဝန်တို့ ဖက်ရှင်ကို ဝတ်ဆင်နေကြပါသည်။

ဂါဝန်တို့ ဖက်ရှင်မှာ ယခုအခါ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ကနေဒါနိုင်ငံ၊ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ဩစတေးလျနိုင်ငံ၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံနှင့် ဥရောပတိုက် တစ်တိုက်လုံးသို့ ပြန့်နှံ့နေပြီ ဖြစ်

ပါသည်။

နိုင်ငံ အသီးသီးတို့တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် အီတလီနိုင်ငံများတွင် ၎င်းဂါဝန်တို့ဖက်ရှင် ဝတ်ဆင်သူများသည်ဟု ဆို၏။

**လေ့ချွန်၍
ဩဘာပေးခြင်း**

ဂါဝန်တို့ ဖက်ရှင် ဝတ်သူ အမျိုးသမီးများအား သဘောသဘာဝများ၊ စစ်သားများနှင့် လူငယ်များက လေ့ချွန်၍ ဩဘာပေးသည်ဟု သိရှိရ၏။

ဥပမာ ဂါဝန်တို့ဝတ်သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် တော်ရုံတန်ရုံ ပေါင်တံလှပပါလျှင် လေ့ချွန်သံ ရှည်လျားပါသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဂါဝန်တို့ ဝတ်သော အမျိုးသမီးများကို လေ့ချွန်၍ ဩဘာပေးသော နိုင်ငံများအနက် အကဲဆုံးနိုင်ငံမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံနှင့် အီတလီနိုင်ငံ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရလေသည်။

**ဂါဝန်တို့နှင့်
ရုပ်ရှင် မင်းသမီးများ**

ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင်ကို အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ၊ ပြင်သစ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ၊ အီတလီ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများနှင့် ဂျပန် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ လိုက်၍ ဝတ်ဆင်ကုန်ကြပြီ ဟု သိရှိ

ရ၏။

ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာများကလည်း ခေတ်နှင့်လျော်ညီအောင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက်ရာ၌ မင်းသမီးများအား ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင် ဝတ်စေပါသည်။

**သားသည်အမေနှင့်
ဂါဝန်တို့**

ဗြိတိန်နိုင်ငံ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ယခုအခါ အဖျိုးများသာ ဂါဝန်တို့ ဝတ်ခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ အဆိုသားသည် အမေများကပါ ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင်ကိုလိုက်၍ ဝတ်ဆင်နေကြပြီ။ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ရှေးခေတ်ကဆိုလျှင် မိန်းမများ၏ ဂါဝန်များမှာ ဖားလွန်ရှည် လွန်းသဖြင့် သားငယ်တစ်ယောက် ပုန်းအောင်းလို့ ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ယခုအခါ ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင်ကြောင့် သားငယ်မှာ ပုန်းစရာ နေရာမရှိသည့်အပြင် လမ်းသွားလမ်းလာရာ၌ သားငယ်က အမေ ဂါဝန်တို့ကို မနည်းဆွဲ၍ လိုက်နေရပါသည်။

လန်ဒန်မြို့တော် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဂါဝန်တို့

နှင့် သားသည်အမေများ ကလေးလက်တွန်းလှည်းများ တွန်း၍ သွားလာနေကြပုံများလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

လန်ဒန်မြို့တော်မှ ထုတ်ဝေသော စာနယ်ဇင်းများတွင် ကာတွန်းဆရာများကလည်း ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင်ကို လှောင်ပြောင်သော ကာတွန်းများကို ရေးဆွဲနေကြသေးသည်။

ယခုအခါ တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ လိုလိုပင် ပျံ့ပျံ့ဆိုဆို အမျိုးသမီးတိုင်း ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင် ဝတ်ခြင်း ခေတ်စားနေပါပြီ။

အန္တရာယ်ရှိသည်

၁၉၆၈ ခုနှစ်၌ ဂါဝန်တို့ဖက်ရှင်ပေါ်ခါစ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့တော်၌ ယောက်ျားများက “ဂါဝန်တို့ပိတ်ပေး” ဟူသော စာတန်းများဖြင့် လှည့်လည် ဆော်ဩ ဆန္ဒပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ဂါဝန်တို့ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးကို ယောက်ျားများက မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် အန္တရာယ် ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကြပါသည်။

ဥပမာ မော်တော်ကားတိုက်
မှုတွင် ဝတ်ထားသော မိန်းက
လေးကို ကြည့်မှုလည်း ပါဝင်နေ
ပေသည်။ ၎င်းအပြင် မုဒိမ်းမှုဖြစ်
ရခြင်းမှာလည်း ဂါဝန်တို့ကြောင့်
ဟုဆိုကြ ပြန်ပါသည်။

**ဂါဝန်တို့ မှုခင်းအစ
ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံက**

ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံရှိ ဘဲလိုရီနို
မြို့တွင် ၁၉၆၈ခုနှစ်က ဂါဝန်တို့
တို့ မှုခင်းတစ်ခု ဈေးဦးပေါက်ခဲ့
ပါသည်။ အသက် ၆၃ နှစ်ရှိ
ခေါင်းဖြူရွယ်ကျိုး ဘရာဇီးလီး
ယန် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်
သည် မြို့လယ်၌ ဘတ်စ်ကားစီး
သွားရာ သူ၏ ဘေးတွင် ထိုင်၍
လိုက်ပါလာသော ဂါဝန်တို့တို့
အမျိုးသမီးချောကို အဘိုးကြီး
သွားရည်ကျနေသည်ကို သတိပြု
မိသဖြင့် မိမိ၏ ပေါင်ဖြူနှစ်လုံးကို
ချိတ်၍ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဤ
တွင် ဂါဝန်တို့တို့အောက်မှ ဖြူ
ဖွေးနေသော ပေါင်သားနှစ်လုံးကို
ကောင်းကောင်းကြီး မြင်လိုက်ရ
သော အဘိုးကြီးမှာ စိတ်ကို
မထိန်းနိုင်ဘဲ ဂါဝန်တို့တို့ အမျိုး

သမီး၏ ပေါင်ကိုပါးစပ်ဖြင့် ကုန်း
၍ ကိုက်မိသည်။ ဤတွင် အမျိုး
သမီးက မကျေနပ်သဖြင့် ဘတ်စ်
ကားဒရိုင်ဘာကို နီးရာရဲဌာနကို
ဖမ်းချုပ်ပြီး ပေါင်ကိုက်မှုဖြင့် ရုံး
တော်သို့ အမှုတင်သည်။

ရုံးတော်၌ တရားခံ အဘိုး
ကြီးဖြောင့်ချက်ပေးပုံမှာ အောက်
ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အီတလီနိုင်ငံ၊ ရောမမြို့
တော်ရှိ ပုတ်ရဟန်းကြီး ပေါလ်
က မိန်းမများ ဂါဝန်တို့တို့ ဝတ်
ခြင်းသည် ယောက်ျားများအဖို့
အန္တရာယ်ရှိသည်ကို မိန့်ကြားခဲ့
သည်မှာ အလွန် မှန်ပါသည်။
ဂါဝန်တို့တို့ကြောင့် ချစ်စရာ

ပေါင်သားလှလှလေးကို မြင်ရ
တော့ မနေနိုင်ဘဲ ချစ်အနုမြူပုံ
ပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားရတော့
ကုန်း၍ ကိုက်မိသည်”

ဟု ထွက်ဆိုပါသည်။
၎င်း အမှုကို တရားသူကြီး
က တရားခံ အဘိုးကြီးအား
အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် ၃
ရက် အမိန့်ချလိုက်ပါသည်။

ဤကား ကမ္ဘာပေါ်တွင်
ပထမဈေးဦးပေါက် ဂါဝန်တို့တို့
ရောဂါအမှုစ၍ ဖြစ်ခြင်းတည်း။
ရုံးမရောက်သော အမှုများလည်း
ရှိပါသေးသည်။

**ကောလိပ်ကျောင်းသူများ
ကန့်ကွက်ခြင်း**

အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ဘတ်ရီ
ယား ကောလိပ်တွင် ဂါဝန်တို့တို့
ဝတ်သော ကောလိပ် ကျောင်းသူ
များက ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်
ကြီးသို့ တိုင်ကြားစာ မကြာသေး
မီက ပို့ဖူးပါသည်။ တိုင်ကြားစာ
၌ ကောလိပ်ကျောင်း လှေကား
အတက်အဆင်း၌ ပျဉ်ပြားအရံ
တပ်ပေးရန်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် ဂါဝန် တို့တို့ဝတ်သော

ကျောင်းသူ ကျွန်မတို့မှာ ထို လှေကားကို အတက်အဆင်းလုပ် တိုင်း ကောလိပ်ကျောင်းသားများ လှေကားအောက်မှာ လာ၍ ချောင်းကြည့် ကြပါသည်ဟု အကြောင်းပြသည်။

အထက်ပါ တိုင်စာကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အောက် ပါအတိုင်း အမိန့်ပြန်လိုက်ပါ သည်။

“အမိတို့ ... မကြည့်စေ ချင်ရင်လျှင် ဂါဝန်တိုတို့ မဝတ် ကြပါနှင့်”

ဟု အမိန့်ပြန်ဖူးပါသည်။

စပိန်နိုင်ငံ ဂါဝန်တိုအမှု

စပိန်နိုင်ငံရှိ ဘာစီလိုနာမြို့ လေဆိပ်တွင် အမျိုးသမီးချော ဂါဝန်တိုတို့ တစ်ယောက်က လေ ဆိပ်တွင် လေယာဉ်ပျံကို ထိုင်၍ စောင့်နေစဉ် လေဆိပ်မှ စပိန် အမျိုးသား ကူလီနှစ်ယောက်က သူမအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိ ပေအကွားမှ ခူးထောက်၍ လေချွန်ဖူးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းအမှုမှာ ရုံးမရောက်ပါ။

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ဂါဝန်တို ပွဲခင်းများ

၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ စ၍ ယနေ့ တိုင် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဂါဝန်တို အမှုတစ်ပတ် ၇ ကြိမ် ဖြစ်နေ သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူတို့ အမှု ကတော့ ဂါဝန်တိုတိုဝတ်သည့် မိန်းကလေးကို ခြင်လျှင် လိုက်၍ ဆွဲသည်။ မိလျှင် ဂါဝန်တိုတိုကို ဝိုင်း၍ ဆွဲထုတ်ပစ်ကြသည်။ အချို့အမှုမှာ မုဒိန်းမှုများတွင် ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ပဲရစ်မြို့တော် တွင် ဂါဝန်တိုတို့ မဝတ်ဖို့ ရဲသား များက တရားဟောနေရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ယခုအခါ ဂါဝန်တိုတိုရောဂါ ထနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များက ကျောင်းကန် ဘုရားများသို့ မိန်းမ များ ဂါဝန်တိုတို ဝတ်မလာရန် ပိတ်ပင်တားမြစ်နေပါပြီ။ ထိုင်း ရဟန်းတော်များက အကြောင်းပြ ရာတွင် ငါတို့သည် ရာသက်ပန် ရဟန်းဘဝနှင့် အရိုးထုတ်မည့်သူ များ ဖြစ်သည်။ ငါတို့အား လူ ထွက်ရန် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးကြပါနှင့်ဟု ဟောဆို ဆုံးမ

ပါသည်။

မာလာဝီနိုင်ငံ

အာဖရိကတိုက်ရှိ မာလာဝီ နိုင်ငံတွင် ယခုအခါ အမျိုးသမီး များ ဂါဝန်တိုတို၊ သို့မဟုတ် ဘောင်းဘီတိုတိုဝတ်ပြီး အစိုးရ ပါလီမန် အဆောက်အအုံနှင့် အစိုးရရုံးများသို့ ဝင်ရောက်လျှင် ပြည်နှင်ဒဏ် ပေးခြင်းခံရမည်ဟု သမ္မတရုံးမှ သတ်ပေးကြောညာ ချက် တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မာလာဝီနိုင်ငံ၌ ဂါဝန်တိုတို နှင့် ပေါင်ရင်းထိအောင် တိုသည့် ဘောင်းဘီတိုတိုရောဂါ သောင်း ကျန်းနေသဖြင့် အစိုးရက မဝတ် ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံရာ မရဘဲ ပို၍ သောင်းကျန်းလာခြင်း ကြောင့် ယခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အစိုးရက အမိန့်ပေးရခြင်း ဖြစ် သည်ဟု သိရှိရ၏။

ဦးဟိန်စွန်

ဗုံ ကလိမ္မာတို့တော်
နှင့် သမ္ပတာ နှစ်ယောက်
ညီညွတ်

တော မြန်မာပြည်တွင် ဣဿရိယ ဘိုးတော်၊
 ခန့်စသဖြင့် ဘိုးတော်တု တွေ တစ်ခေတ်ထဲ
 ခန့်သလို အကြံ အဖန် မယ်တော်များလည်း
 နန်း စိုက်ခဲ့ ကြသည်။
 မလည်း ပြည်တွင်းဖြစ် ဘိုး တော်များအား
 မိုအားမရ။ ခရီးသွား နှစ်အစီ ကြွလာကြသော
 ဘိုးတော် မည်း၊ ပါတာတာမယ်တော် စသဖြင့်
 ဖြစ် ဘိုးတော်များပါမကျန် ဘုရားစင်တင်၍ ဖင်
 အောင်အောင် ကန်တော့ကြပြန်သည်။
 မင်းသာရေး၊ ရာထူးတက်ရေး၊
 ကားဝယ်ရေး၊ သားရေးသမီးရေး၊ အချစ်ရေး၊
 ညာအရေးတို့ အရေး ပေါင်းစုံအတွက် ကံ၊ ဉာဏ်၊
 အားမကိုး။ ထိုထိုဤဤသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို
 အကင်းမသေနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရ၏။ သပ္ပာယ်အမယ်တော်

တစ်ချိန်တုန်းက မြန်မာပြည်တွင် ဣဿရိယ ဘိုးတော်၊
 ဘိုးတော်သာဝိန္ဒ စသဖြင့် ဘိုးတော်တု တွေ တစ်ခေတ်ထဲ
 သောင်းကျန်းခဲ့သလို အကြံ အဖန် မယ်တော်များလည်း
 တစ်ထီးတစ်နန်း စိုက်ခဲ့ ကြသည်။
 မျက်မှောက်မှာလည်း ပြည်တွင်းဖြစ် ဘိုး တော်များအား
 ကိုးကွယ်ရုံနှင့်အားမရ။ ခရီးသွား နှစ်အစီ ကြွလာကြသော
 ဘိုးတော်ဖြူ၊ ဘိုးတော် မည်း၊ ပါတာတာမယ်တော် စသဖြင့်
 နိုင်ငံခြား ဖြစ် ဘိုးတော်များပါမကျန် ဘုရားစင်တင်၍ ဖင်
 ဘူးတောင်းထောင်အောင် ကန်တော့ကြပြန်သည်။
 မသေရေး၊ ချမ်းသာရေး၊ ရာထူးတက်ရေး၊
 တိုက်ဆောက်ကားဝယ်ရေး၊ သားရေးသမီးရေး၊ အချစ်ရေး၊
 ဘာအရေး၊ ညာအရေးတို့ အရေး ပေါင်းစုံအတွက် ကံ၊ ဉာဏ်၊
 ပီရိယကို အားမကိုး။ ထိုထိုဤဤသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို
 အကင်းမသေနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရ၏။

မြန်မာပြည်မှာပဲ ကံကြသဲကြသလား မဟုတ်ပါ။

သူတို့အောက်တိုင်း ဥရောပတစ်လွှားမှာ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ ထိုနည်းလည်းကောင်း။

၂၀ ရာစုမျက်မှောက်ခေတ်တွင်မက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော် (၁၇၇၀) ခုလောက်ကပင် ဘိုးတော်မယ်တော် (အတု) လုပ်ငန်းများပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီး ရိုက်စားဝင် ဖွင့်ခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထူးထူးခြားခြား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အံ့ဩစရာကောင်းလှပုံကတော့ ခေတ်အဆက်ဆက် နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဘိုးတော်မယ်တော်ဆိုသူများ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်၊ ကြံပုံကြံနည်း၊ ဆင်ပုံဆင်ကွက် ရိုက်ချက်တွေအားလုံး တစ်ထပ်တည်း ဆိုရမလောက် တူနေကြခြင်း ပါပေတည်း။

မတော်လောဘများနှင့် မောဟအမှားတွေကြောင့် ပုထုဇဉ် ငစဉ်းငမိုက်တွေမှာ အလိမ်အညာ အလှည့်ဟူသော အသုံးလုံးကြော ဆရာကြီးများ၏ သားကောင်ဖြစ်ရမည်က အသေအချာ။

အောက်ပါဇာတ်လမ်းမှာ နိုင်ငံတကာ ဘိုးတော် (အတု)များ အဖွဲ့ကြီးအာ ထောင်လျှင် ဘိုးတော်ချုပ်ကြီး ခန့်လောက်အောင် လိုင်းပေါင်းစုံ ရိုက်စားခဲ့သူ ကမ္ဘာကျော် အီတလီဘိုးတော်တစ်ပါး၏ ဂန္ထဝင်ဖြစ်ရပ်များမို့ အံ့စရာ၊ ပြုံးစရာသံဝေဂ ရယူစရာလေးများကို သိရှိခံစားနိုင်စေရန် တင်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြို့စားကြီး ကက်ဂလီယိုထရိုမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးသည် ဥရောပမြို့တော်ကြီးများရှိ တိမ်မြင့်စံရွှေမုန့်စား တော်ဝင်မိသားစုများ

နှင့် မီဂါဘီလုံမှာကြီးများအလယ်တွင် (၇)နှစ် တိုင်တိုင် မကိုင်သရဖူဆောင်း၍ လက်ဦးညွှန်ရာရွှေဖြစ်ခဲ့သည်။ စေတနာလုံးဖြင့် တစ်ပြည်လုံး ပိုင်ခဲ့သည်။

မင်းစိုးရာဇာများအဖို့ မွေးရန်သင်းချီနေသည်။ သိဒ္ဓိမြောက် အာယုဗုဒ္ဓဆေးရည်တော်ကြီးကို အလှအယက် သောက်သုံးရင်း အံ့ဩအိုးကျူးမဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များဆိုလျှင်လည်း အမှိုက်သာသာ သတ္တုများမှ ရွှေနှင့်ကျောက်မျက်ရတနာများဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်းအတွက် ဟယ်ခနဲ... ဟာခနဲ။

ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်များကိုယ်တိုင်ကတော့ မိုးဇက်၊ ဆော်လမွန်အစရှိသော ကောင်းကင်စံ တမန်တော်ကြီးများနှင့် သူအချီအချ စကားပြောသည်ကို လုံ့လုံကြည်ကြည် ထောက်ခံ အားပေးကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် လန်ဒန်၊ ပဲရစ်(စ)၊ စထရက် (စ) ဘော့(ဂ်)စသော မြို့ကြီးများမှာ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများမှာ ဣစ္ဆာသယဘိုးတော် ကက်ဂလီယို၏ ဖိတ်ဖိတ်တောက် တန်ခိုးတော်များအောက် ပြားပြားစမှက် ရောက်ခဲ့ကြရပါပြီ။ အပိုင်သား၊ အငေးသား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ညှိမြူဖမ်းစားခြင်း ခံရသည်ဆိုလည်း မမှား။

ဘိုးတော်ကက်ဂလီယို၏ ကောင်းခြင်း အစုံအလင်နှင့် လိုတရပုံတွေကလည်း နားထောင်လို့ မပြီးနိုင်အောင် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေ၏။

တစ်စထက်တစ်စ တန်ခိုးထွားလာလိုက်သည့်

မှာ ဘောလိတစ်ပင်လယ်ဒေသတဝိုက်တွင် သူမှသူ
နောက်ဆုံးပွင့်သည့် နတ်ဘုရားတစ်ဆူလို့ပင် တင်
စားရမတတ်။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် မော်စကို နန်းတော်မှ စာ
ဘုရင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များပင်လျှင် ဘိုးတော်
ကက်၏ ကုသမှုကိုခံယူဖို့ တန်းစီနေကြရသည်
အထိ။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ပြင်သစ်ပြည်၌ သူ ကျူးလွန်
ရသော ပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် ဘက်စတီးလ်အကျဉ်း
ထောင်ထဲသို့ ရောက်သွားရတော့သည်။

ထိုအခါမှ မင်းစိုးရာဇာ၊ သားတော်သမီးတော်
များနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးခမ္ဘာ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်
ပို့မွန်းသီ၊ အထိတ်တလန့်နှင့် ရင်ဘတ်စည်တီး
ဖြစ်လိုက်ကြရသည်။

စင်စစ်တော့....

မြို့စားကြီး ကက်ဂလီယိုစထရိုအမည်ခံ ဘိုး
တော် ကက်စံဆိုသည်မှာ-

“ဂျီယူ ဆက်ပီဘဲယံ(စ)မိုးဟုခေါ်သော အညကြ
ငမ္ဘေစွလီကျွန်းသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

ဘဲယံ(စ)မိုးအား အီတလီနိုင်ငံပါလာမိုးမြို့ ဆင်း
ရသားရပ်ကွက် လမ်းကြိုလမ်းကြားတွင် မွေးဖွား
ခဲ့သည်။

သူသည်လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ဘုရား
ကျောင်းအလှူခံပံးထဲမှ ပိုက်ဆံများနှင့် သူဦးလေး
တော်၏ အိတ်ထဲမှ ငွေများကိုခိုးခြင်းဖြင့် လက်စ
ခြေစရှိကြောင်း ပြခဲ့သလို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရှင်သူ
တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

အရွယ်ရောက်သည့်အခါ မက်ဒီတာရေးနီး ယန်း

ပင်လယ်ဒေသသို့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဖီပီ ရောက်ရှိ
ခဲ့ရာမှ အိဂျစ်ပြည်နယ်တွင် လအတန်ကြာ သောင်
တင်ခဲ့သေးသည်။

သူသည် ရောမမြို့တော်၏ ကျွန်းသယဘိုး
တော်ကြီးဘဝဖြင့် ရိုက်စားမလုပ်နိုင်ခင် လက်ဖြစ်
အလှဆီ စနိုးကရင်(မ်) ရောင်းသမား၊ စာချုပ်
စာတမ်းနှင့် ငွေစက္ကူအတုလုပ်သူ၊ ပန်းချီကားပုံ
တူကူးသူ စသောဘဝများကို ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။

ထိုရောမမြို့တော်မှာပင် လှပချောမောသာ လိုရင်
ဇာဖယ်လီဆီယင်နီဆိုသော ၁၆ နှစ်သမီး၊ ကလေး
ကချေ လေပွေမလေးနှင့် ဖူးစာဆိုပြီး လက်ထပ်
လိုက်ကြသည်။

ဘဲယံ(စ)မိုးသည် လိုရင်ဇာကို ငါးစာလုပ်၍
တကယ့်သူဌေးပေးကြီးများကို မြှားသည်။ အမဲ
ဖမ်းသည်။ ပိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ အချင်ဖောက်သည်။

ပါးပါးတစ်မျိုး အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် တစ်မျိုး လှီးသည်။

လိုရင်စာ၏ အလှကွန်ရက်တွင်ချည်ပြီး တုပ်ပြီး မိမိခွဲကြရကုန်သော ကိုဘောကတို့ခမျာလည်း အိတ် သွန်ဖာမှောက် ကုန်ပါလေရော။

လိုရင်စာကို အကြောင်းပြု၍ ဘယ်(စ)မိုး တစ်ယောက် စီးပွားဖြစ်ရုံမျှမက အထက်တန်း ရောက်ပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ကလိမ်ကကျစ် နည်းပေါင်း စုံနှင့် ကလိန်မြို့ဘုရင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မျက် လှည့်ပွဲကြီးတွေ ပြနိုင်ခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောမမြို့မှာ သူတို့မလိမ် ဘူးသည့် လူရယ်လို့မရှိသလောက်။

သူတို့အကြောင်းကို လူတွေသဘောပေါက်လာ သလို နယ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းလာ သည်။

သို့ဖြင့်...သူတို့နှစ်ယောက် တောပြောင်းခဲ့ကြ ရတော့၏။

ဥရောပတစ်နိတလျားနှင့် အာဖရိကမြောက် ပိုင်းပါမကျန် ၁၀ 'နှစ်တိုင်တိုင် လှည့်လည်ပြီး

စားကျက်ရှာခဲ့ကြသည်။ နယ်စုံခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဝဉာဏ်လည်း စုံလာကြသည်။

သည်တွင်ပင် အချို့ကြီးပွင့်ကြီးနှင့် ကလိန်စေ နန်းတော်ကြီးဆောက်ဖို့ ကြံခဲ့ကြပါလေပြီ။

နေချင်းညချင်းပါပဲ။ ဂျီယူဆက်ပီဘဲယံ(စ)မိုး နှင့် လိုရင်ဖာဘဲယံ(စ)မိုးတို့သည် မြို့စားကြီး အလက်ဇန္ဒာရီယိုဒီကက်ကလီယို စထရိုနှင့် မြို့စား ကြီးကတော် ဆာရာဖီနာရယ်လို့ ဘဝပြောင်းသွား ကြသည်။

ပြီးတော့ ဆာရာဖီနာ(လိုရင်စာ)ကို အရှေ့ပိုင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ စော်ဘွားသမီးအဖြစ်မှ ခိုးယူလာ ကြောင်းလည်း သတင်းလွှင့်လိုက်၏။

သူတို့၏ ဂုဏ်ထူးထူးများနှင့် လိုက်ဖက် အောင်လည်း ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုသော အနီး တန်အဝတ်အထည်တွေနှင့် စိန်ရွှေပတ္တမြား ရတနာ ရောင်စုံ ဆင်မြန်းကြသည်။

ကကြီးဆင် မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသော မြင်း ထားကြီးနှင့်။

နောက်တော်ပါး အခြေအရံတွေ တစ်အုပ်ကြီး နှင့်။ မြင်ရုံနှင့် ဖျားသွားလောက်အောင် ဝင့်ခွံ ကြွားကြွား ဖန်တီးထားကြသည်။

“ဒီလောက်ချမ်းသာကြတာ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ် က ရကြပါလိမ့်”

လူတွေက စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းသောအခါ ဒလျှိုဒလ်များမှတစ်ဆင့် တီးတိုးဝါဒဖြန့်ပုံက-

“ချမ်းသာသလား မေးနဲ့။ မြို့စားကြီး လက်ထဲ ရွှေဖြစ်တယ်။

“ဟုတ်တယ် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကြေးတို့၊

ကနေ ရွှေဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တာ။ သိဒ္ဓိပေါက်ထား
တဲ့ဆရာကြီးတစ်ဆူပဲ”

စကားဆိုသည့်အတိုင်း တစ်စထက်တစ်စ ကား
သွားရာမှ ဘိုးတော်ကန်ဆိုသည်မှာ အရှင် လတ်
လတ် မိုးပေါ်ပျံနိုင်သတဲ့ဆိုတဲ့အထိ သတင်း ကြီး
သွားတော့သည်။

အမှန်စင်စစ် သူတို့မှာ မယ်ဒီတာရေးနီးယန်း
တစ်ခွင် စွန့်စွန့်စားစား ကြံဖန်လှည့် ရိတ်ခဲသမျှ
ဒေါ်လာသုံးထောင်မျှသာ လက်ကိုင်ရှိခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့က ပါးစပ်ဖျားနှင့် လေထဲမှာ
ပင် ကုဋေကြွယ်မြို့စား ဝိဇ္ဇာကြီးဘွဲ့ထူးကို ဖန်တီး
ခံယူ၍ လန်ဒန်သို့ခြေချပြီး မကြာခင်တွင် လူကု
တန်များနှင့် ဖရီးမေဆင်ဘာသာရေး လျှို့ဝှက်
ဂိုဏ်းကိုပါ စည်းရုံးနိုင်လိုက်ကြ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဥရောပတိုက်တစ်လွှားမှ အချမ်း
သာဆုံးသူဌေးကြီးများနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ မင်းမျိုး
မင်းနွယ် ကတော်ပေါင်းစုံတို့မှာ စေတစ်လုံးပိုင်
ဆရာကြီး ဇနီးမောင်နှံရှေ့မှောက်သို့ အပြေးအလွှား
အလှအယက် ခြေသလုံးဖက်ခဲ့ကြရပါတော့ သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ရောဂါမှန်သမျှ ဘာဖြစ်ဖြစ်-
ရွှေလိုချင်သလား တက်စေ။
ရာထူးတက်ချင်သလား တက်စေ။
ယောက်ျားနဲ့ ကွဲချင်လို့ပါတဲ့ ကွဲစေ။
မိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းရအောင် ပေါင်းစေ။
ဘာမဆိုဖြစ်စေ ပြည့်စေ အောင်စေ။
တကယ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ သတင်း
ကြီးခဲ့တာတော့ အမှန်။

ဟိတ်ဟန်မင်မောင်းကောင်းသည့် အထဲ အပြော

ကလည်း ကျောက်ရုပ်ခေါင်းညိတ်လောက်၍ လက်
လှည့်ချက်လှည့် ပဉ္စလက်လိုလို မှော်လိုလို အတတ်
တွေနှင့်လည်း ဖြီးဖြန်းလှည့်စားနိုင်သဖြင့် တွေ့သမျှ
လူတိုင်း၏ အထင်ကြီးခြင်းကို ခံရသည်။

တခြားလူတွေအဖို့ ရွှေဖြစ်မဖြစ်တော့ မသေချာ။
သူတို့မှာတော့ လက်ဖျားရွှေသီးခဲ့သည်။ ဘိုးတော်
ကက်ရယ်လို့ တမဟုတ်ချင်း ကျော်ကြားခဲ့ရပြီး
မိလ္လာတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရုံမက မရီးမေဆင် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး ရာထူးကိုပါ ရခဲ့သည်။

ဤသည်ပင် ပဲရစ်(စ်)သို့ အကြံအဖန်ခရီးထွက်
ရန် ရွှေတံခါးများ ဖွင့်သွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

F F F

ပဲရစ်(စ်)မြို့တော်တွင် အထက်အမိန့်အရ ဆို
ကာ အိဂျစ်ပုံစံဖြင့် ဓာတ်ဆင်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း နတ်ဘုရားကျောဖိတာ၏
ကိုယ်စားလှယ်တော်ဘွဲ့ကို ခမ်းခမ်းနားနား ခံယူခဲ့
သည်။

ဂရင်းကျောဖိတာ ဂိုဏ်းတော်ကြီးတည် ထောင်
ပြီး ဂိုဏ်းဝင်ကြေးနှင့် လစဉ်ကြေး အမြောက်
အများကောက်ခံကာ အပ္ပကြီးပွဲခဲ့ရပြန်သည်။

ဒါနဲ့ပင်အားမရသေး။ အစဉ်အလာအရ အမျိုးသားများသာ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ပေမယ့် သူက လိုရင်စာကို “ရှိတာမယ်တော်ကြီး” အဖြစ် ခန့်အပ်ရန် အမျိုးသမီးဂိုဏ်းဝင်များကိုပါ လက်ခံခဲ့သည်။

နတ်ဘုရားကျော်မိတာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဂန္ဓာရီပညာများကို တတ်မြောက်အောင် သင်ပေးမည်ဟုသော သွေးဆောင်ဖျားယောင်းခွကြောင့် ယုံစားလွယ်သူ ပဲရစ် မြို့သူမြို့သားတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး ဂိုဏ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။

ရှိဘာမယ်တော်ဘဝမှ လိုရင်စာကလည်း (တကယ်တမ်း အသက် ၃၀အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော သူ့ကိုယ်သူ) အသက်တစ်ရာကျော်ပြီဟု အယုံသွင်းခဲ့သည်။

ဒါကလည်း သူ့ကြင်ရာတော် ကော့(စ်)တာဘိုးတော်ကြီး၏ နတ်ရေစင်ဆေးတန်ခိုးကြောင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကတော်ကတော်များအား တီးတိုးသတင်းလွှင့်ပြန်၏။

ပြီးတော့ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို မပေါက်ကြားစေရပါဟု ကတိပေးခဲ့ရသလို တစ်ဖက်မှာတော့ နတ်ဆေးရည်ကို နှိပ်ရလျှင် ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရဟူ၍ စိတ်ကြွလာအောင် နှိုးဆွမြူဆွယ်ရာ ရောက်စေသည်။

သို့ဖြင့် ရောမရိုက်စားဝှင်းကြီး (ဝါ) ကျားပါးစပ်ထောင်ချောက်ကြီး ဆင်ခဲ့ရာမှ ငထုံငန့်အပေါင်းမှာ လည်စင်းခံသားကောင်များဘဝသို့ လှလှပပကြီး တိုးဝင်မိကြလေတယ်။

ရွှေရွက်ကလေးများဖြင့် ထုပ်ထားသော အာယုဗေဒမဟာဩသေ ဆေးပြားလေးများမှာလည်း တစ်

သောင်းဆိုလည်း ဟုတ်၊ နှစ်သောင်းဆိုလည်းမငြင်းတစ်သိန်းဆိုလည်း ရပါတယ်။ တတ်နိုင်ဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ ရွှေဒင်္ဂါးဘယ်နှပြား စသဖြင့် မကြာဘူးအထူးဈေးရခဲ့သည်။

သူတို့လင်မယားမှ မချမ်းသာလျှင် ဘယ်သူချမ်းသာတော့မှာမလဲ။ ခုမှ ဘော်တိုးတဲ့ ဘိုးတော်အစစ်အပြစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ မြို့စားကြီး ကက်ဂလီယို(ဝါ) ဘိုးတော် ကော့မိတာ၏ သတင်းကကြီးသထက်ကြီး၊ ကျော်သထက်ကျော်လာသည်။

အတိုင်းတိုင်း၊ အပြည်ပြည်မှ ဝါသနာရှင် (ဓာတ်ရှူး၊ နတ်ရှူး) တွေက သူ့ဆီမှ သိဒ္ဓိတန်ခိုးတွေ ခံယူရရှိနိုင်ရေးအတွက် နှိရော သင်္ဘောများဖြင့် အပြေးလာခစားကြသည်။

ဘောလံတစ်ပင်လယ်ဒေသရှိ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သော ကိုလန်မှ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးများကဆိုလျှင် ကက်ဂလီယိုအား ကယ်တင်ရှင်ဘုရင်ကြီးအဖြစ် သရဖူဆောင်းပေးရန်ဝင်ဆန္ဒပြုခဲ့ကြ၏။

ဒါဓပမယ့် ဘိုးတော်ကလိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

မော်စကိုမြို့တော်မှာတော့ ဇာဘုရင်၏ ဝန်ကြီးတစ်ဦးက ရူးနေသော သူညီအားကုသရန် ကက်ဂလီယိုစထရို၏လက်သို့ အပ်ခဲ့သည်။ ကက်ဂလီယိုကလည်း ကြီးမားသောကရုဏာဖြင့် ထိုလူအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ အစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထားသော လူနှင့်တွေ့သည်။

ဘိုးတော်ကက်၏အမိန့်ဖြင့် ရုရှားများက

ကြီးတုပ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်သည်။ အရူး
ဘိုးတော်ကက်ကို သတ်မယ်ဆိုပြီး ဝင်လုံး
သည်။ ဘာရမလဲ ဘိုးတော်ကက်က လက်သီး
ကျွေးလိုက်ရာမှ ပုံလျက်သားမှောက်သွား၏။

ပြီးနောက် အေးစက်နေသော မြစ်ထဲသို့ အရူး
ပစ်ချခိုင်းလိုက်သည်။

ထူးထူးကဲကဲနဲ့ အံ့မခန်းအဆန်းတကြယ်ပါပဲ။
အရူးငနဲကို ရေထဲမှဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ လူ
တောင်းပကတိဖြစ်လို့ သူပြစ်မှားမိတာကို တောင်း
ခံလို့မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသတဲ့။

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ သတင်းထွက်ခဲ့တာတော့
အတိုင်း။

၁၇၈၀ ခုနှစ်မှာတော့ ဘိုးတော်ကက်တစ်
ဆက် စထရက်(စ)ဘော့(စ်)မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့
လာသည်။

ထိုမြို့မှာ ဘိုးတော်ကက်၏ အအောင်မြင်ဆုံး
ချမ်းသာနှင့် ဘုန်းမီးနေလအတောက်ပဆုံးဘဝကို ပိုင်
ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူကမရိုးတမ်းလျှင် တစ်မျိုး
အဆန်းထွင်သည်။

ယုံတမ်းပုံပြင်ခေါ်မလား လံကြုတ်ဒီပနီဆို
လေး။ သမ္မာကျမ်းစာပါ ကမ္ဘာကြီးရေလွှမ်းခံရ၍
အောင်မိသားစုသာ လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် ရှောင် တိမ်း
လွတ်မြောက်ခဲ့သောအချိန်က သူ့ကိုမွေးခဲ့သော
ဘု၏။

အမိပွာယ်က သူ့အသက် နှစ်ထောင်ကျော်
ဘိုးတော်ကြီးပေါ့။

ဒါတင် ဘယ်ကလိမ့်ဦးမလဲ။

လာသေးသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက သူသည်ဂရိပညာရှိကြီး ဆိုက
ရေးတီးထံတွင်ဗညာသင်ခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။

တမန်တော် မိုးဇက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဆော်လ
မွန်ဘုရင်ကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ရောမဧကရာဇ်
များနှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖူးကြောင်း
လည်း ပြောသေး၏။

ဂါလီလဲမြို့မှ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုတွင် ရာဇ
ဝင်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ပိုင်
အရက်ထိုင်သောက်ခဲ့တာလည်းပါ၏။

သူရေးသော စာတချို့ဆိုလျှင် လွန်လေပြီး သော
နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော် ဘီစီ ၅၅၀ ခုနှစ် နေ့စွဲ
တပ်ထား၏။

သူ၏လက်ငုပ်လက်စွဲဖြစ်သော နတ်ဆေးရည် နှင့်
မဟာဩဇာဆေးပြားများကိုတော့ တန်ဖိုးကြီးကြီး
နှင့် ဖြန့်ချိဆဲပါ။

ဆရာဝန်တွေ လက်လွှတ်ပါပြီဆိုသောလူမှာ
တွေ့ကို သူက သူမသေဆေးများနှင့် ခိုင်ခံ့ကု၏။

ပျောက်သူပျောက် သေသူသေ။

ပျောက်တော့လည်း ဆရာဆေးစွမ်းတယ်ပေါ့။

သေတော့လည်း သေချိန်တိုင်တော့ ဆရာလည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းလေ။

အသက်ရှည်ဆေး၊ မသေဆေးရယ်လို့ ရောင်းတဲ့ လူကရောင်း၊ ဝယ်သောက်တဲ့သူကလည်း ယုံယုံစားစားနဲ့ ဝယ်သောက်၊ ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လေ့လူး၊ အံ့ကိုကိုက်လို့၊ လိမ်တတ်တယ်ဆိုလျှင် အလိမ်ခံမယုံလူတွေက ဒုနဲ့ဒေး။

နောက်ဆုံးပြင်သစ်အစိုးရက ကျွမ်းကျင်သော ဆေးဝါးဗေဒပညာသည်များနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်များ စုပေါင်း၍ ကော်မရှင်တစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းကာ ဘိုးတော်ကန်နှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာစုံစမ်းစေသည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော်ကန်၏ ဆေးတွေမှာ သိပ္ပံနည်းတူဖြေရှင်းလို့ မရအောင် ထူးခြားကြောင့်ဖြင့် အစီရင်ခံကြ၏။ သူတို့လည်း ဘယ်လိုမျက်စိလည်းပြီး မှိုင်းမိသွားသည်မဆိုနိုင်။

သည်ကြားထဲမှာ ဘိုးတော်ကန်၏ အစွမ်းထက်ပုံတွေက ကက်သလစ်ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းကြီးလည်း ဖြစ်၊ မင်းသားတစ်ပါးလည်းဖြစ်သူ၊ လူးဝစ္စနီရိုဟန်အား ဆွဲဆောင်ခဲ့ပြန်သည်။

မင်းသားရိုဟန်က မင်းမဲ့ထမ်းတစ်ယောက်ကို ဘိုးတော်ကန်ထံလွှတ်၍ အမိန့်စာချွန်ဖြင့် ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် ဘိုးတော်ကန်က လိုက်မလာ နှုတ်ဖြင့်သာ ပြန်ကြွားလိုက်၏။

“မင်းသားနေမကောင်းရင် ငါ့ဆီလာခဲ့၊ ငါကုပေးမယ်။ နေကောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့အတွက် ငါမလိုသလို ငါ့အတွက်လည်း သူမလို

ပါဘူး”

သည်လို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း တုံ့ပြန်မှုမျိုး တစ်ခါမှမကြုံဘူးသည့် ဂိုဏ်းအုပ်မင်းသားအဖို့ ဒေါသဖြစ်စရာ။

သို့ပေမယ့် သူ့ဒေါသသူ့ဒြိုသိပ်ပြီး လူပြောသူပြောများလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ဆီအရောက် သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ နည်းနည်းပါးပါးဖ ဖျားအောင်ဖန်တီးပြီး ဘိုးတော်ကြီးနှင့် တွေ့ရအောင်အကွက်ဆင်၏။

နဖူးတွေဒူးတွေတွေကြာသည့်နောက်တော့ မိုးတစ်လုံးလေတစ်လုံးနှင့် ထစ်ချုန်းခဲ့သည့် ဂိုဏ်းအုပ်မင်းသားများလည်း ဘိုးတော်ကန်က ဘယ်လို စည်းရုံးပြုစားလိုက်တယ် မသိ။ မြေသုတ်လူဆိုးမြေစွယ်ကျိုး ဆိုသလို ဘိုးတော်ကန်၏ ပါရမီဖြည့်ဘက် အန္တောဝါသီက တပည့်ကြီးဘဝသို့ ရောက်သွားရရှာလေတော့၏။

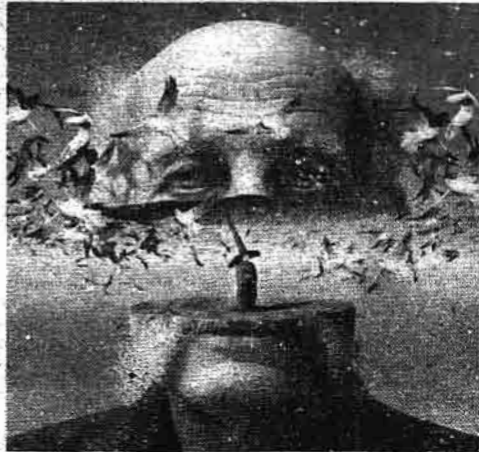
ဂိုဏ်းချုပ်မင်းသား၏ညီဖြစ်သူ စကာလက်တီနားမင်းသား ဆိုတိုက်(စ)၏ ဆရာဝန်အဆက် ဆက်မကုနိုင်ခဲ့သော ရောဂါကို ဘိုးတော်ကန် ကကုပေးလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ ဆိုရမည် ထင်။ မင်းသားဆိုတိုက်(စ) ရောဂါ သက်သာသွားသည်။

သည်တွင်.... ဘိုးတော်ကန်၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ အတိုင်းအဆမရှိ ဘဝဂ်လျှံသွားတော့၏။

ဘိုးတော်ကန်၏ရုပ်ပုံကို ရှုဆေးဘူးများ၊ ခါးပတ်ခေါင်းများ၊ လက်စွပ်များနှင့် ဆုတံဆိပ်များ အဖြစ် သွန်းလုပ်၍ပင် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသောဟူ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသားရိုဟန်လူပေါင်း မှားခဲ့ပြီ ဆိုရမည်။ လူပေါင်းမှားရုံမက ခြေလှမ်း

ထည်းမှားသွားသည်။ ဒါကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်
ခေါ်ကျော်ကြားတန်ခိုးထွားအောင် မိဖုရားကြီး မေရီ
အန်ဘွိုင်းနက်ကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်မိခြင်း
ဝင်ဖြစ်သည်။

မိဖုရားကြီးလိုချင်သော စိန်ဘယက်တစ်ကုံး
ရအောင် မကြံအပ်မစည်ရာ ကြံခဲ့မိတာပဲဆိုပါ
တော့။ မိဖုရားကြီး၏ နာမည်နှင့် လက်ရေးကိုတူ၍
ဇာတာချို့ရေးခဲ့မိသလို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် (လို
ချင်စာ)အား မိဖုရားကြီးအယောင် ဆောင်ခိုင်းခဲ့မိ
သည်။

BURMESE CLASSIC

ဤသည်ကို ဘုရင်ကြီးလူဝီ ၁၆ သိသွားရာမှ
စိတ်အုပ်မင်းသားယး ရိုဟန်အဖမ်းခံရတော့သည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း အခါပေးဦးပုည လုပ်ခဲ့
သောဆရာကြီး ဘိုးတော်ကက်ကိုပါ ဘက်စတီး
အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ဖမ်းထည့်လိုက်ပါလေ၏။

သူတို့ကိုအာဏာအလွဲ သုံးစားမှုနှင့်ဘုရင်အား
ညှဉ်းကန်ခြားနားမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည်ဆိုပြီး
အမှုစွဲခဲ့လည်။

ကိုးလအကြာတွင် ဘိုးတော်ကက်ကို လင်မ
ထားထောင်မှ ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်။

ထောင်သောင်းများစွာသော လူထုကြီးက ဝမ်း
သာအားရ ကြိုဆို၍အိမ်သို့ ပြန်ပို့ခဲ့ကြ၏။

သို့သော်...

ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်၍ ပျက်စီးခန်းကတော့ ဆိုက်ခဲ့ပြီ
ထင်။ ပြင်းထန်ကြမ်းကြုတ်သော စစ်ဆေးမှုများ
အောက်ဝယ် မယ်တော်လေး လိုရင်ဇာတစ်ယောက်
ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဖော်ကောင် လုပ်ခဲ့မိပါပဲ
တော့။

သူကဘိုးတော်ကက်၏ မာယာပဉ္စလက် လှည့်
ကွက် အသံချေလိမ်လည်မှု အထွေထွေကို ခရေ
စေ့တွင်းကျဖွင့်ချခဲ့သည့် ဆိုပါတော့။

ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုတာ အလကား။ မျက်လှည့်နှင့်
ဝါဒဖြန့်မှုသက်သက်။ အာယုဗဇန အသက်ရှည်
ဆေးပြား မသေတဲ့နတ်ဆေးရည်ဆိုတာတွေလည်း
အလိမ်အညာအပလာတွေ။

မြို့စားဆိုတာ အယောင်ဆောင်။ အသက်နှစ်
ထောင်ဆိုတွင်လုံး။ ကောင်းကင်တမန်တွေနဲ့ စကား
ပြောတယ်ဆိုတာ ပုံပြောတာပါတဲ့။

လူဝီဘုရင်ကြီးလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဘိုး
တော်လိမ်နှင့် မယ်တော်ရှုပ်တို့စုံတွဲကို ပြည်နှင့်ဒဏ်
ခတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြင်သစ်ကိုလာရင်တော့
ခေါင်းအပြတ်လို့လည်း ရာဇသံပေးလိုက်သည်။
ဘိုးတော်စုံတွဲခင်ဗျာ ဥရောပတစ်ခွင် ခြေဦးလှည့်
ခဲ့ရာမှ လုံးပါးပါး၍ မွဲတေလာကြပြီး အပယ်ခံဘဝ

ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မယ်တော်လေး လိုရင်ဇာက ငွေကြေးဂုဏ်သိမ် စည်းစိမ်တန်ခိုးဘာဆိုတာမှ မရှိ တော့သည့် ဘိုးတော်ပြုတ်အား မွေးဌာနီသို့ ပြန် ကြပါစို့ရဲ့လို့ နားချခဲ့မိသည်။

အဲဒါမှ သူတို့အတွက်မဟာအမှားတော်ပုံကြီး ဆိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ ရှိမန်ကက်သလစ် ဘာသာ ဝင် တစ်ယောက်အဖို့ မရိုးမေဆင်လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း သို့ ဝင်ခြင်းမှာ ဘာသာရေးသစ္စာဖောက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကက်သလစ်နိုင်ငံတော်ဖြစ်သော အီတလီနိုင်ငံ မှာလည်း ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အယူသီး အစွဲကြီးလွန်းလှ၏။

သည်ကြားထဲမှ ကိုရွှေကက်ဂလီယိုက ရွှေထီး ဆောင်းဘဝ ပြန်ရမ်းဖြင့် ထွက်ရပ်ပေါက်စေ ဂိုဏ်း သစ်တစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ပြန်၏။

ထိုသတင်းကို ကြားသိသွားသော ပုပ်ရဟန်း မင်းကြီး၏ ပုလိပ်များက ၁၇၉၁ခု၊ ဧပြီလ ၇ ရက်နေ့တွင် ကက်ဂလီယိုအား ချက်ချင်းဆိုသလို ဖမ်းဆီးလိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် ဘာသာရေးဖောက်ပြန်မှု ကျူးလွန် ကြောင်း အပြစ်ထင်ရှားသည်ဆိုပြီး သေဒဏ်ချ မှတ်ခဲ့သည်။

လိုရင်ဇာကလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် အပြစ်တွေအားလုံး လင်တော်မောင်အပေါ် ပုံချပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့ ကြံခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာထင်သလို မလွတ်ဘဲ သီလ ရှင်အဝတ်ဖြင့် ထောင်တစ်သက် အပြစ်ပေးခြင်း

ခံရသည်။

ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးက သနားသဖြင့် ကက်ဂလီ ယိုအား ခဏတာကယ်တင်ပေးခဲ့သည်။

သေဒဏ်ကိုပယ်ဖျက်၍ အီတလီ၏အဆိုးဆုံး အကျဉ်းထောင် ဆန်လီယိုဒ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

ဆန်လီယိုထောင်အတွင်းမှာပင် ၁၉၇၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာကျော်ကလိန်ခြုံ ဘိုးတော်မြို့စားကြီး အလက်ဇန်ဒရီဒီကက်ဂလီယို စထရို (၈၁) မသေဆေးကိုမှီဝဲထား၍ သူ့ကိုယ်သူ မသေတော့ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော အသက် နှစ် ထောင်ကျော် ရွှေဘိုးတော်ကြီး ဂက်ဂလီယို တစ် ယောက် အသက် ၅၂ ခုနှစ်တွင် အနိစ္စသဘော နှင့် ကိစ္စချောခဲ့ပါလေတော့၏။

ညီညီနိုင်

Nigel Bundell ၏ The Count From the black street of Sicily

နီလေးမောင် **မြန်မာ** မဂ္ဂဇင်း

လူကြိုက်ပင်၊ လုပ်ငန်း၏ ကောင်းသတင်းမျှ၊ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ဖို့ ပြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း တွင်ပါဝင်ကြော်ငြာပါ။

၂၀၁၅ နှစ်သစ်အတွက် အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ကြော်ငြာများ လက်ခံနေပါပြီ ၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ထစ်ပြည်လုံးသို့ မြန်မာ့ရိုးရာ အာဆီယံ နိုင်ငံများအထိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ၊ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ၊

နောက်ကျောခုံး	၄ ချောင်း	၂၅၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောခုံး (အတွင်း)	၁ ချောင်း	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောခုံး (အတွင်း)	၄ ချောင်း	၁၅၀,၀၀၀/-
ရှေ့ပျက်နာခုံး (အတွင်း)	၁ ချောင်း	၁၀၀,၀၀၀/-
ရှေ့ပျက်နာခုံး (အတွင်း)	၄ ချောင်း	၂၀၀,၀၀၀/-
အတွင်းတစ်ပျက်နာ	၁ ချောင်း	၅၀,၀၀၀/-
အတွင်းပျက်နာဝက်	၁ ချောင်း	၃၀,၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊
ရုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

Email ; True.megazine@gmail.com

၁၁၂ မြန်မာ

အမည်ရည်

ခေါ်ဝေါ်

သူမတစ်ကိုယ်လုံး လေးလံသည့် အရာဝတ္ထုကြီးဖြင့် အဖိခံထားရသဖြင့် ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် အခြေအနေဆိုးမှာ ရောက်ရှိနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိနေသည့် ခွန်အားဖြင့် တွန်းဖယ်ရုန်းဖယ်ထွက်သော်လည်း ခွန်အားခြင်းက ဓမ္မာသဖြင့် မလူးသာမလန့်သာ။

အိမ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို အခြေအနေကို လက်တွေ့ကျကျ ဆန်းစစ်ကြည့်တော့မှ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နှယ် ကာမဘီလူးစီးနေ သူတို့ပက်ပင်းဆုံ တွေ့နေရတယ်။

ဒင်း၏ ယုတ်မာရက်စက်မှုကမ်းကုန်အောင် လုပ်ဆောင်မှုက အရွယ်နှင့်မမျှအောင် နာကျင်ခံစားနေရတယ်။

သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့မှ မိမိလယ်နီးနားချင်းလယ်တဲထဲက ကိုဖိုးတေဖြစ်နေတယ်။ သူက မိန်းမသေဆုံးတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် လယ်ငါးဧကပေါ်မှာ ထွန်ယက် လုပ်ကိုင်နေကြတာ။

ခုတော့ ကြည်ပါဦး လယ် တဲထဲမှာ အဖော်မပါဘဲ တစ် ယောက်ထဲ အစောင့်ထားခဲ့တဲ့ ဗွေးတုတ်မကို မတော်မတရားကြ စည်ကြီးစားလာနေတယ်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း ထမင်းလုံး စီပြီး အိပ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာလို့ လယ်တဲပေါ်က စပါးနဲ့တွေ သီးနေတာ နွားဝင် စားမှာမှီးလို့ ဗွေးတုတ်မကို စောင့် ကြည့်ခိုင်းခဲ့တာလေ။

ဗွေးတုတ်မကလည်း ထမင်း လုံးစီပြီး အိပ်ချင်စိတ်တွေ တဖွား ဖွား ဖြစ်ပေါ်လာလို့ လယ်တဲပေါ် က ကြမ်းပြင်မှာ တုံးလုံး လှဲနေ ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

ဗွေးတုတ်မက ကျောင်း မနေတော့ဘူး။ အဖေ အမေတို့နဲ့ ပဲ လယ်ထဲကောက်ဖိုက် ပျိုးနုတ် လိုက်လုပ်နေတယ်။ ဗွေးတုတ်မ ရှေ့နှစ်လောက်ဆို အပျိုမကြီး ဖြစ် တော့မှာ အသက်က ဆယ့်ငါး၊ ဆယ့်ခြောက် ရှိနေပြီပဲ။

ဒါကြောင့် အဖေနဲ့ အမေ အိမ်မူကိစ္စ ဗာဟိရတွေ ဆောင် ရွက်စရာရှိလို့ အိမ်ခဏပြန်နေချိန် မှာ လယ်ထဲက အစောင့်ထားခဲ့ တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဗွေးတုတ်က

လည်း ကလေးစိတ်မကုန် တတ် သေးတော့ လယ်တဲလေးပေါ်မှာ ဂါဝန်စကတ် အင်္ကျီလေး ဝတ် ဆင်ထားတာပေါ့။

ဒါကို ဘေးလယ်နီးချင်း တဲက ကိုဖိုးတေကြီးက ဘယ်လို ဘယ်ချိန်မှာ ပေါက်ချလာပြီး တဲ ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ အိပ်နေ တဲ့ ဗွေးတုတ်မကို မြင်ပြီးတော့ မဟုတ်မတရားလုပ်ဖို့ ကြံစည် လာခဲ့တာပဲ။

တကယ်ဆို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့် လယ်နီးနားချင်းတွေဆိုပြီး စိတ်ချလက်ချနဲ့ သမီး တစ် ယောက်လုံးကိုထားခဲ့တာ ခုတော့ ကိုဖိုးတေကြီး စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်း တွေဝင်ပြီး မဟုတ်မတရား လုပ် ဖို့ကို ကြံစည်အားထုတ်နေတယ်။

“ဟင့်အင်း ... ကိုဖိုးတေ ကြီး လူကိုလာပြီး ယုတ်မာဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ အဖေ အမေနဲ့ တိုင် ပြောမှာနော်”

“ဗွေးတုတ်မရယ် တဲပေါ် မှာတစ်ယောက်ထဲ ပိုးလိုပက် လက်အိပ်နေတဲ့ နှင်ကိုမြင်ပြီး ငါ့ စိတ်တွေ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး”

“အို ... အို ... မလုပ်နဲ့

ကျွန်မလက်မခံဘူး အဖေရေ မှာ လာကယ်ပါဦး။ ကိုဖိုးတေ လူယုတ်မာကြီး စော်ကားဖို့ ခံ စည်နေတယ်”

မည်သို့ပင် ကျွန်မသံက အော်ဟစ်နေပေမယ့် အသံသာထဲ သွားမယ် မည်သူမျှကူသူမရှိ။ ဒုက္ခကြောမှာ မျောနေရတယ် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပန်း နွယ်နယ်သွားသလို ခံနေ ရတယ်။

ကိုဖိုးတေကြီးကတော့ ဆန္ဒတွေပြည့်ဝသွားပြီမို့ လိပ်တို့ကို မီးညှိပြီးတွင်တွင် နေတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ အမေ မရှိခိုက် ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ လယ်နီးချင်းက တဲ တေကြီးရဲ့ စော်ကားမှုကို ခံလို့ ရတယ်

“တော်ကြီးကို လုံးဝမေး နပ်ဘူး အဖေပြန်လာရင် မယ်”

“မတိုင်ပါနဲ့ သမီးရယ် လည်း သမီး ဖင်ပေါ် ခေါင်း အိပ်နေတာကို မြင်ပြီး စိတ် မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားခဲ့တာ ကွယ်”

“အို ... မလိုချင်ဘူး”

...ဆို စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားတာ ငြိမ်ခံနေရမလား။ ရှင်မီးဆို ဒီလိုလုပ်မလား။”

“ဟဲ့ ... ငါ့သမီးက ငယ်မလေးပါ။ နင်က အရွယ်ရောက်ပြီ”

“သူများ သားသမီးကို စားရား အနိုင်ကျင့်ခွားတာ ကျေနပ်ဘူး အဖေနဲ့ ရဲတိုင်ပြီး ခံနိုင်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗွေးတုတ်မယ် ဦးလေးတောင်းပန်ပါတယ် ဆို ... နော်”

“အို ... ဘာလို့မလုပ်ရလဲ။ ရဲစခန်းကို တိုင်ပြီး ထောင်ထွားမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ဟင်း”

ကိုဖိုးတောက အမျိုးမျိုးနားထောင်သွင်းစကားတွေ ပြောလာသေးမယ့် ဗွေးတုတ်မကတော့ လေးပိပိ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ကက်ကတ်လန်အောင် ရန်တွေ ပြောနေတယ်။

ကိုဖိုးတောမှာလည်း မိမိအားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီတာ သတိတရားရလို့အောင် အဖေမယ့် အချို့အခါကအောင်းခွားခဲ့ပြီ။

လောလောဆယ် ပြဿနာ

လောလောဆယ် ပြဿနာ ဖြစ်နေတာက လယ်တဲလေးပေါ်မှာ မျက်မြင်သက်သေမရှိဘဲ နှစ်ယောက်ထဲ လူမသိသူမသိ ဘာလုပ်မှုကို ကျူးလွန်လိုက်တာ ဒီတော့ ဗွေးတုတ်မသာ နုတ်လုံကျင်

ဖြစ်နေတာက လယ်တဲလေးပေါ်မှာ မျက်မြင်သက်သေမရှိဘဲ နှစ်ယောက်ထဲ လူမသိသူမသိ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်လိုက်တာ ဒီတော့ ဗွေးတုတ်မသာ နုတ်လုံလျှင် ဒီကိစ္စက လူသူလေးပါး မသိနိုင်ဘူး။

ခုတော့ ဗွေးတုတ်မက မကျေနပ်စိတ်နှင့် မိမိကို ရဲတိုင်မည်ချည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေတော့ ဒီကလေးမ နုတ်ကို ပိတ်နိုင်မှ ပြဿနာက မီးခိုးကြွတ်လျှောက်မလိုက်မှာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်ခါလော နောင်ခါရှင်းဈေးပဲ လောလောဆယ်လတ်တလော ပြဿနာမီးငြိမ်းသတ်နိုင်အောင် နုတ်ဖွာလန်ကြပြီး ကက်ကက်လန်ရန်တွေ နေတဲ့ ကောင်မလေးကို နုတ်ပိတ်နိုင်မှ တော်ကာကျမယ်။

ဒီလို စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုဖိုးတောတစ်ယောက် ဗွေးတုတ်မ လည်တိုင်ကြောကြောလေးကို သူလက်နှစ်ဖက်နှင့် ပြုတ်တူညှပ်သလို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

“အို ... အို ဦးလေး ဖိုးတော ကျွန်မ အသက်ရှူမဝဘူး။ လက်ကို ဖယ်ပေးပါ လွတ် ...

ကိုယ်မရသလိုခံစား ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

ဒါဆို မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သူ့ဘဝလေးဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ဆန်းစစ် ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်မ လူ့လောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ် ကင်းကွာသွားခဲ့ရပြီလား။ လူ့လောက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ အတူနေထိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ဟုတ်မှာပါလေ။ ခုပဲကြည့်ပါလား။ ဟိုငယ်ငယ်လေးက တည်းက လည်ပင်းဖက်ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ မိအေးကို သူကမြင်နေပါလျက် မိအေးက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မမြင်နိုင်တာလဲ။ သူရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာလို့ မိအေးကြားအောင် အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“မိအေး”

သူမအနားကိုကပ်ပြီး ခေါ်နေပေမယ့် မိအေးတို့ သွေးကြီးနေပုံက လူကို အဖက်မလုပ်ဘဲ ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့

တောင်မထင်ဘူး။ သူတို့ကတော့ ရွာလယ်ခေါင်မှာ လသာညကြီး ထုပ်စီးတိုးတန်း ကစားနေကြတယ်။

ဟိုတုန်းကဆို ကျွန်မကို ထုပ်စီးတိုးပွဲမှာ ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ခေါင်သည်ကြီးလုပ်ပြီးဆို တိုးမရနိုင်အောင် ခေါင်ထိပ်က ပိတ်ထားတာ။

ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ တစ်ယောက်တည်းကို ပစ်ပယ်ခံထားကြတာပဲ။ အားလုံး လူတွေက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရယ်ရယ် မော့မော့ကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောဆိုနေလိုက်ကြတာ သူ့မှာသာအားကစားမရှိတစ်တည်းရယ်။

ဟိုတုန်းက ဒီလိုကစားပိုင်းထဲမှာ သူက ခေါင်သူကြီးလုပ်ပြီး

ပွဲတိုင်းနိုင်အောင် ထုပ်တိုးပေးနေကြ။ သူ့ဘက်က ပါချင်သူက ခပ်များများရယ်။

ခုတော့ မိအေးနဲ့ မွေးနီမတို့ လူခွဲပြီးတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ထုပ်တိုးကစားနေကြတယ်။ သူ့မှာသာ ဟိုလူခေါ်မရ သည့်လူခေါ်မရနဲ့ ဝိုင်းပြင်ကနေပဲ ကြည့်နေရတယ်။ ဟိုတုန်းကဘဝတူ သူငယ်ချင်းတွေ ခုများတော့ ဘဝတွေကိုယ်စီခြားနေကြပြီလေ။

ထုပ်စီးတိုးပွဲကစား နေကြသည့် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဘေးကနေပဲ ငေးဝိုင်းကြည့်နေရတယ်။ မွေးနီမတို့အဖွဲ့က ထုပ်စီးတိုးနေတာ လူညံနေတော့ ပွဲတိုင်းအောင် နေတယ်။

မိအေးက သူ့လူတွေကို

သွတ်”

“နင်က ဒီလောက် ရဲတိုင်
နင်နေတဲ့ ကောင်မ ကဲ ...
ဘာ”

“အိး ... အိး ... အင့်
... အင့်”

ကျွန်မလည်းပင်းကို စုံကိုင်
နှစ်ညစ်လာနေတဲ့ အားကြောင့်
ဆက်ရှုပေါက် လမ်းကြောင်း
တိတိလို့ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မ
ဆက်ရှုလို့ မဝဘဲ မျက်လုံးတွေ
ပြာလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း
ဆဝင်ပေါက်အားနည်းသွားပြီး
ခြမ်းပြင်ပဲ အရပ်ကြီးပြတ်ပုံလဲ
သွားတယ်။

“ဟော ... ဒီမှာ တွေ့ပြီ
သွား။ မြေပေါက်သွားတာလား
သိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးကွ သေနေ
တာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုနေသံတွေဟာ ကျွန်မနား
ဆီကို ဝင်လာနေတယ်။ ကျွန်မ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကသာ လယ်ကွင်း
ဆီက ရေစပ်စပ်နှင့် ကောက်ပင်
တွေကြားမှာ လဲကျ သေဆုံးနေ
တယ်။

ကျွန်မဝိညာဉ်ကတော့ ခန္ဓာ

ကိုယ်ထဲက လွင့်ထွက်လာပြီး
ကောင်းကင်မှာ လွင့်မျောနေ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေအံ့ခဲနေ
တာလဲ။ လယ်ကွင်းထဲက
ကောက်နှံပင်တွေကိုနှင်းမိလို့ ကျိုး
ကြေကုန်ဦးမယ်။

အဖေက ကျွန်မကို ကျွဲနွား
တွေ လယ်ထဲက ကောက်နှံပင်
တွေကို ဝင်စားမှာစိုးလို့ စောင်ခိုင်း
ထားတာ။ ဘယ်နှယ် ကျွန်မက
လယ်ကွင်းထဲက ကောက်ပင်
တွေကြားမှာ လဲကျသေဆုံးနေရ
တာလဲ။

ဪ ... သိပြီ။ ကိုဖိုး
တေကြီး လူယုတ်မာကြီး သတ်
ပေးခဲ့တာကိုး။ ဒင်းကတော့ သူ
မဟုတ်သလိုလို ကြောင်သူတော်
ကြွက်သူခိုးလိုလိုနဲ့ ထန်းတော
ဘက်ဆီသုတ်သုတ်နဲ့ သွားနေ
တယ်။

ဘယ်ရမလဲ။ ဒီလို ရှောင်
ထွက်ပြေးလို့ လွတ်နိုင်ရိုးလား။
သူရဲ အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ အတူ
တူ ထန်းရည်ပိုင်းထဲဝင်ပြီး ဟန်
မပျက် ထန်းရည် သောက်နေ
တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့နေတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ယူနီဖောင်းဝတ်

နှင့် လူကြီးတွေက ဓာတ်ပုံရိုက်၊
ပေကြိုးဆွဲ သံလွန်စ ရှာလုပ်နေ
ကြတယ်။ အမေကတော့ ကျွန်မ
အလောင်းကို ကြူကြူအောင်း လူး
လိုနဲ့ ငိုကြွေးနေတယ်။

ကျွန်မ ဝိညာဉ်ကတော့
သက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲကနေ
တိုးထွက်လာတယ်။ ကောင်းကင်
ယံ အပေါ်စီးကနေ ကြည့်နေရသ
လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလက်တွေနဲ့
ဖမ်းကိုင်ဆုပ်သမ္ဘာ ဘယ်လိုမှ ဖမ်း
လို့ ဆုပ်လို့မရဘူး။

လေကို ဖက်ပွေ့နေရသလို
ပဲ။ လေဟာနယ်မှာတော့ ကျွန်မ
ဟာ စိတ်ကြိုက်လွှင့်နေနိုင်တယ်။
ကျွန်မ အသက်ခန္ဓာ ကြွေပြန်း
သွားခဲ့တာ လူတွေက သိနေပေ
မယ့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့
ပကတိ လူသားတစ်ယောက်လိုပဲ
မှတ်ထင်နေသေးတယ်။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးထဲမှာ
ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရော့ရမ်း မှန်း
ဆဲလို့ လွင့်မျောလိုက်ပါသွားနေ
တယ်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကြီး
တစ်ခုလုံးလွင့်ပါ သွားနေတယ်။
ဝိညာဉ်ကြီးဟာ လေထဲမှာ ပေါ့
ပေါ့ပါးပါး လွင့်မျောနေတယ်။
ဘယ်အရာကိုမှ ထိထိမိမိ ဆုပ်

သေချာ စောင့်ထိန်းဖို့မှာနေတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ သူတို့ကြားထဲဝင် ကစားချင်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြဘူးလေ။

“အေးဟယ် ... ညိုမြ သာရနေရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ သူ့က ခေါင်သူကြီးလုပ် သိပ် ကောင်းတယ်”

“ဟဲ့ ... မိအေး ငါဒီမှာ ရှိနေတယ်လေ။ ငါလည်း ပါ မယ်ဟာ”

ကျွန်မပြောစကားကို သူ့ က ကြားဟန်မတူဘူး။ ထုပ်စီး တိုးမယ့် ခေါင်သူကြီးနေရာဘက် ဆီ လျှောက်သွားနေတယ်။

မွေးနှိမကတော့ သူ့လူတွေ ရဲ့ သွက်သွက်လက်လက်ချက် ချက်ချာချာ ရှိနေတော့ ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးပြီးပျော်နေတယ်။

ဒီပွဲမှာ မွေးနှိမခေါင်းစည်း ကို ဖြတ်ပြီး နောက်ဆုံးစည်းကနေ ပြန်လူဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မဘေးက နေ ကြည့်နေရင်း မိအေးလူတွေ ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ တယ်။

မွေးနှိမနောက်ဘက် စည်း တွေကို အလွယ်တကူဖြတ်ကျော် နိုင်လို့ ခေါင်းစည်းကို ဖြတ်နိုင်ရင်

အောင်ပြီ။ မိအေးလည်း နောက် က သူ့လူတွေကို စိတ်မချလို့ လိုက်ပိတ်နေရင်း ခေါင်းစည်းကို ဖြတ်ကျော်တော့မယ် မွေးနှိမဆီ အရောက်ပြေးပိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေ တယ်။

ဒီမှာကျွန်မလည်း မနေသာ တော့ဘူး။ မွေးနှိမထဲပါး အပြေး ကပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းစည်းဖြတ်ပြေး မယ်အလုပ်မှာ သူခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။

“အမလေး ... အင့်”

မွေးနှိမ လွတ်လွတ်ကျွတ် ကျွတ်ကြီး ခေါင်းစည်းကိုဖြတ်ပြီး အောင်ပြီလုပ်မယ့် အချိန်မှာ စည်း ပေါ် မှောက်ခုံလဲကျသွားတယ်။ မွေးနှိမ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြသွား တယ်။ ဘာကမူ၊ ခလုတ်မှမရှိပါပဲ ဘယ်လို ခလုတ်တိုင်လဲကျသွား မှန်းကို စဉ်းတောင် စဉ်းစားမရ ဘူး။

မိအေးက ခေါင်းစည်းက နေ အမြှေးကလေးဖမ်းလိုက်နိုင် တာကြောင့် ပွဲအပြီးမှာသူတို့ နိုင် တယ်။ ငါတို့နိုင်တယ်နဲ့ အငြင်း အခုံဖြစ်ပြီး ဆူညံနေတော့တယ်။

ကျွန်မ သူတို့ကစားပိုင်းနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။

သူတို့ ငြင်းခုံနေသံတွေ ပျော်ရွှင် စွာ ခုန်ပေါက်နေကြတာတွေဟာ သူမနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာ လာနေတယ်။

ခုတော့ သူမဘဝက ဘယ် ကို ဦးတည်လျှောက်လှမ်း ရမည် မှန်း ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ တယ်။ သူမရဲ့ဘဝကို တစ်စုံ တစ်ခုက တားဆီးချုပ်နှောင်ထား နေသလိုပဲ။

ဘဝခြင်း ခြားနားနေတဲ့ အဖြစ်ကို သူမ တဖြည်းဖြည်း နားလည် သဘောပေါက်လာနေ တယ်။ သူမကို ဒီလောက အပြင် ဘက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့တဲ့ ကိုဖိုးတေကြီးကို သီဟ်ပစ်ချင် အောင် မုန်းတီးနေမိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကံကြမ္မာ က သူ့ဘဝလေးကို ပိုင်းခြား သွားခဲ့ပြီ။ သူများသားသမီးကို မတရား အနိုင်ကျင် စော်ကား သေး၊ အသက်သေအောင်လည်း သတ်ဖြတ်သွားသေးတယ်။

သူ့စိတ်တွေဟာ ဟိုတုန်း ကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မရှိတော့ ဘဲ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတယ်။ သူမထိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့ လယ်ကွင်း စပ်နားက လယ်တဲလေးဆီကို

သူ့ဝိညာဉ်က လွင့်မျောသွားနေတယ်။

ဒီတဲလေးကို ဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်မိနေသလိုပဲ။ တဲလေးက ပိုင်ရှင်မဲ့နေသလို ခြောက်ကပ်နေတယ်။ တဲလေးကို ပြုပြင်မယ့်သူမရှိပဲ လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကြောင့် တဲလေးဟာ လဲပြိုကျတော့ ယောင်ဖြစ်နေတယ်။

ဟုတ်ပါပြီ။ ဟိုတုန်းက ဒီတဲလေးပေါ်မှာ နေထိုင်သွားခဲ့တဲ့ ကိုဖိုးတေကြီးလည်း သူ့အပြစ်ဒဏ်နဲ့သူ့ သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးပြီး ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီပဲ။ အရင်ကဆို သူ့လယ်လေးပေါ်မှာ အေးအေးလူလူလုပ်ကိုင်စားသောက်နေခဲ့ရာက လူသတ်မှု၊ မုဒိန်းမှုကို သွားကျူးလွန်မိတော့ ထောင်ကျနေခဲ့ပြီလေ။

ခုတော့လည်း ဘယ်သူ့မပြုမိမိမှုဆိုသလိုပဲ သူ့ပြစ်ဒဏ်နှင့် သူ့ထောင်ထဲရောက်သွားပြီ။ ဟိုဘက်တစ်ဖက် လယ်တဲလေးပေါ်မှာ ရေဇွေးကြမ်းသောက်ရင်း ထိုင် စကားပြောနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို မြင်နေရတယ်။

“အေးကွာ ... ဖိုးတေဆိုတဲ့ကောင် တော်တော်မိုက်လုံး

ကြီးတာပဲ။ ကိုယ့်လယ်နားက ကိုယ့် တူမအရွယ်လေးကို သားသမီးချင်း မစာနာပဲ စော်ကားမော်ကား လုပ်တော့ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျ သွားပြီလေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက်မညှာပဲ ဘာအသိဉာဏ်မှ မရှိသေးတဲ့ ညိုမြလေးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျသွားတာပဲ”

တစ်ဖက် လယ်ကွင်းနားကလေးမှာ လူကြီးနှစ်ယောက် ပြောနေကြတယ်။ သူတို့ပြောနေတဲ့ အထဲမှာ ညိုမြလေးလို့ ပြော

သွားပါလား။ အဲဒီကောင်မလေးကို သတ်သွားတဲ့ လူကကိုဖိုးတေပဲ။

သူတို့ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဒီလယ်ထဲမှာ ဖြစ်ပွားသွားခဲ့တဲ့ မုဒိန်းကျင့်၊ လူသတ်မှုကို ပြန်လည်သတိရနေကြဟန်တူတယ်။ သူမသေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့အဖေဦးဘိုးအောင်နှင့် သူ့တို့ လယ်နားက ဦးရီးဦးဖိုး မောင်ကြီးတို့ပဲ။

သူ့အဖေကိုယ်တိုင် သူ့သမီးဒီဘက်တဲမှာ ထိုင်နေတာကို မမြင်မိတာ အံ့ဩပါရဲ့။ ကိုယ့်သမီး အရင်းခေါက်ခေါက်ကို မမြင်ချင် မသိချင်ယောင်ဆောင်

နေတာလားများ။

ဒါကြောင့် သူတို့ကို သူမ ဒီဘက်ကံထဲမှာ ရှိနေကြောင်း သိ သွားအောင် တစ်ခုခု လုပ်ပြချင် စိတ်ပေါက်လာတယ်။

“ဟင် ... ဒီကလစ်လေး က ဘယ်ကနေကျနေခဲ့တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုဘိုး အောင်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ ထိုင်တာကြာလှပြီ။ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေလို့။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်သား မိုးခိုရင်း စကား ပြောနေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး ကိုဖိုးမောင်ရ။ ကျုပ် ခုမှ သေချာကြည့်မိတယ်။ ဒီတပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ ကလစ် လေးက ကျုပ်သမီးခေါင်းမှာ အမြဲပန်ထားတတ်တဲ့ ကလစ် လေးပဲ။ သူမြတ်နိုးလွန်းတဲ့ ဆံ ညှပ်ကလစ်လေးကို သူ့အသုဘ ချတုန်းက ခေါင်းထဲမှာ တစ်ပါ တည်းထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်း လေးပဲ”

“အေးဗျာ အံ့ဩစရာပဲ။ ခင်ဗျားသမီးလေး ခေါင်းက ဆံ ညှပ်ကလစ်က ဘယ်ကနေဘယ် လိုရောက်လာတာလဲ မသိဘူး နော်”

ဤကဲ့သို့ အဖေ ဦးဘိုး အောင်နှင့် ဦးဖိုးမောင်တို့ နှစ်ဦး သားမှာ လယ်တဲလေးပေါ်ကို ဘယ်ကကျလာမှန်း မသိတဲ့ ဆံ ညှပ်ကလစ်လေးကို ကောက်ယူ ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြတယ်။

သူမကတော့ လယ်တဲ လေးပေါ်မှာ လူသူတစ်ယောက် မျှ ရှိမနေလို့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေချိန်မှာ တစ်ဖက်လယ်တဲ ပေါ်ကနေ အသာပစ်ချပေးလိုက် ရင်း အဖြေရှာမရနိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာတစ် ပုဒ်လို အလုပ်ရှုပ်သွားအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒုတော့ သူမဘဝက ပတ် ဝန်းကျင်လူတွေနဲ့ ကင်းကွာပြီး တစ်ယောက်တည်း ဖော်ကွာဝေး လို့ ထွင့်ချင်ရာ လွင့်နေပြီ။ ဘယ် ဆီလာရမှန်းမသိ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ လမ်းပျောက်နေခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမ ဘဝရဲ့ နားခိုရာနေရာလေးဆီကို ရော်ရည်မှန်းလို့ ပြန်လာနေရ တယ်။ အဲဒီနေရာလေးမှာက သက်မဲ့ခန္ဓာ ရုပ်ကြွင်းတို့ကို မြှုပ် နံ့သပြီလဲထားတဲ့ မြေပုံမို့မို့လေး တွေနဲ့ မှတ်တိုင်တွေ စိုက်ထူထား တယ်။

အဲဒီ မြေပုံလေးတွေပေါ်က မှတ်တိုင်လေးတွေကို လွင့်မျှာ ဖတ်ရှုကြည့်နေရင်း သူမနာမည် ရေးထိုးထားတဲ့ မြေပုံမို့မို့လေးတ လွှမ်းမြင်သွားတယ်။

ညိုမြ
အသက် (၁၄) နှစ်
ကောင်းမွန်

ဆိုတဲ့ မှတ်တိုင်လေးတစ် ခု မြင်မှပဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် တွေဝိုင်းလို့လာတယ်။ သူမဘာ က သေလွန်သွားခဲ့ပြီ။ ချစ်သူမ သူတွေနဲ့ ကွေကွင်းသွားခဲ့ရပြီ။ သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြေပုံမို့ လေးတွေ အစီအစဉ်တန်းနေတယ်။ သူမဘဝရဲ့ ပကတိအခြေအနေ ကို သဘောပေါက်နားလည်သူ မလို့ မြေပုံအောက်နားဘက်ဆီက ထွင်းပေါက်နေရာ လေးထဲ သူ ငိုညာဉ်က တိုးဝင်သွားခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီး တစ်ခုလုံးအား အတိ ကျသွားပြီကောလေ။

စိုး

အယ်ဒီတာ ပြန်ကြားလွှာ

- (၁) ဖြစ်ရပ်မှန်သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်သူတို့၏ ဆန္ဒနှင့်ကိုက်ညီမည့် ကဏ္ဍသစ်နှင့် အစီအစဉ်များကို တိုးချဲ့ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။
- (၂) တိုးချဲ့ကဏ္ဍသစ်အဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြ လူကြိုက်များ ခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်တို့၏ စာများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှု အဖြစ် ရံဖန်ရံခါ ဖော်ပြထားပါသည်။
- (၃) ဤသို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသော စာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်လှမ်းမမီ သော ဆရာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်သူမှသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော် လည်းကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။
- (၄) နယ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များအနေနှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင် မထုတ်နိုင်ပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် ထုတ်ယူစေလိုပါသည်။
- (၅) ဖြစ်ရပ်မှန်သို့ စာမူများပို့ပေးနေသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်ကြားရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း အတွက် ပို့ထားသော စာမူများကို အခြား တိုက်များသို့ မိတ္တူပြား၍မပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

ရဲရင့်ထွက် (သံတောက်)

ကြီးထွားလာတဲ့
မုဒိမ်းမှု အန္တရာယ်

ပြီးစွားလာတဲ့ မုဒိမ်းမှု အန္တရာယ် ရဲရင့်ထက် ခြေတောက်

အုပ်စုဖွဲ့ကာမေသူ

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အနည်းငယ်က နိုင်ငံခြား သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံက သတင်းပါ။

လွတ်တော်ထဲမှာ အစည်းအဝေးကျင်းပနေတုန်း လွတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အချို့က မိုဘိုင်းဖုန်းကနေ ညစ်ညမ်းစိဒီယိုကြည့်နေကြတဲ့ သတင်းပါ။

အိန္ဒိယ မီဒီယာသမားတွေက တာဝန်သိသိသတင်း ဖော်ထုတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီသတင်းက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တယ်။

လွတ်တော်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို လှောင်ပြောင်သရော်တဲ့သတင်းအဖြစ် အားလုံးက ထင်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းဟာ

အားလုံး ထင်မှတ်ထားတာထက် ပိုပါတယ်။

လိင်မှုကိစ္စတွေ အပေါ်မှာ လွန်လွန်ကျူးကျူး အာရုံစိုက်မှု ရှိနေတဲ့ အိန္ဒိယလို့လည်း ဖော်ပြနေသလိုပါပဲ။

ဒီဖော်ပြချက်ကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ မကြားစုံ မနာသာ အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီး တစ်ခုက လွတ်တော်သတင်းနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အိန္ဒိယမှာ

ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။

ဆေးကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ကို ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လူစိတ်ကင်းခဲ့သူ တစ်စုက ဝိုင်းပြီး အတင်းအဓမ္မ ပြုကျင့်ကြတယ်။

ပြီးတော့ သေကောင်ပေါင်းလဲ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ပြီး ကားပေါ်က ပစ်ချခဲ့ကြတယ်။

ဆေးကျောင်းသူလေး ရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက

အရမ်းကို ပြင်းထန်လွန်းလှပါ
တယ်။

နိုင်ငံခြားထိရှိပြီး ဆေးကု
သမှုခံခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆေးကျောင်းသူ
လေးရဲ့အသက်ကို မကယ်တင်
နိုင်ခဲ့ကြဘူး။

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး လပိုင်း
အတွင်းမှာ ဆေးကျောင်းသူလေး
သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒီသတင်းကြောင့် အိန္ဒိယ
ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ဒေါသအများ
ခြောင်းခြောင်းထွက်ခဲ့ကြရတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အား
နည်းမှုတွေပြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီး
ထု လုံခြုံရေးကိုလည်း သတိပြု
မိလိုက်ကြတယ်။

အိန္ဒိယ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ
ဆန္ဒပြပွဲတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဆေးကျောင်းသူလေးကို
အမွေပြုကျင့်ကြတဲ့ လူမဆန်သူ
တွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်
ပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတယ်။

ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ထပ်မံ
မဖြစ်ပွားဖို့ အမျိုးသမီးတွေကို ထိ
ထိရောက်ရောက် အကာအကွယ်
ပေးနိုင်တဲ့ ဥပဒေတွေ ပြဋ္ဌာန်းဖို့
တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ အစိုးရ ကိုယ်
တိုင်က ဒီကိစ္စကို အလေးအနက်
ပြုခဲ့ရတယ်။

အမျိုးသမီးတွေ အပေါ်
အကြမ်း ဖက်မှုတွေကနေ ထိထိ
ရောက်ရောက် တားဆီးပေးနိုင်
မယ့် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့ရတယ်။

ဆေးကျောင်းသူလေး အပေါ်
ဖြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြတဲ့ မုဒိမ်း
ကောင်တွေကိုလည်း သေဒဏ်
ပေးခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုအရေးတ
ယူ လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ နောက်
ထပ် အုပ်စုဖွဲ့ အမွေပြုကျင့်မှုတွေ
တစ်ခုမက ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်ပါ
တယ်။

ကာမေသုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အမွေမှုခင်းတွေ အိန္ဒိယမှာဆို
ဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ပွားနေတာ ကြာပါ
ပြီ။

ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးတွေ
အပေါ် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်း
က ကျရောက်ခဲ့တဲ့ ရှေးရိုးစလေ့
အစဉ်အလာ အရိပ်တွေကြောင့်
တုံ့ပြန်ဖို့ မစွမ်းနိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြရ
တယ်။

မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေ
တဲ့ နောက်ဖေးဘက် အခန်းထဲမှာ

မျက်ရည်ကို အဖော်ပြု ကြိတ်မှိတ်
ခံစားခဲ့ကြရတယ်။

သံသရာမကောင်း။
လောကမကောင်းတဲ့ ပြစ်မ

ဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမတွေကို နှစ်
ပေါင်း ထောင်ချီပြီး လက်ဆင့်
ကမ်း သယ်ဆောင်လာတဲ့၊ ဗုဒ္ဓ
ဩဝါဒတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့
မြန်မာတွေဟာ ကာမေသုမိစ္ဆာ
စာရက်ကို ကျူးလွန်ခြင်းက ဝေး
စွာ ရှောင်ကြဉ်တဲ့လူမျိုးပါ။

ရဲဆိုတာ မပေါ်ခင်ကတည်း
က ...

အမှုကြီး (၁၀) မျိုး မသတ်
မှတ်ရသေးခင်ကတည်းက ကာ
မေသုလို့ခေါ်တဲ့ မုဒိမ်းမှုကို ထိပ်
ဆုံးအမှုကြီး သုံးမျိုးစာရင်းဝင်
အဖြစ် ထည့်သွင်းလက်ခံပြီးသား
ပါ။

လူနဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်က
တည်ဆဲဥပဒေကို ချိုးဖောက်
တယ်။ ကျူးလွန်တယ်လို့ ပြော
ကြတဲ့ ပြစ်မှုတွေရှိတယ်။

သေသေချာချာ စဉ်းစား
ကြည့်ရင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတိုင်း
ဆိုးကျိုးခံစားရတာ မဟုတ်ဘူး
ဘူး။

ကျူးလွန်သူတချို့က သံသရာအတွက် မကောင်းပေမယ့် ဒီဘဝမှာတော့ အိုကေ စိုပြည်လို့ပါ။

တချို့ ကျူးလွန်သူတွေကျ ဒီဘဝမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံ ကြုံရပေမယ့် သံသရာအတွက် သုခထက်မှတ် ဝယ်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ကာမေသု ကျူးလွန်တဲ့ မုဒိမ်းသမားကိုတော့ လူအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက လက်မခံကြပါဘူး။

မစင်ဘင်ပုပ်လို စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့ကြပါတယ်။ မုန်းတီးအော်ကြောလန်ကြပါတယ်။

သံသရာမှာလည်း ဒု-သ-န-သော မုဒိမ်းကောင်တွေ အတွက် ထိတ်လန့်ကြောက်မက်စရာ ငရဲဘုံကြီးက အသင့်ပါ။

ဒါကြောင့် မုဒိမ်းမှုကို “သံသရာမကောင်း၊ လောကမကောင်း တဲ့အမှု” လို့ မြန်မာတွေပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

စာရေးသူ ပဲခူးထောင်မှာ တာဝန်ကျစဉ်က မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပြေးမြင်မိလို့ ပြောပြချင်ပါ

သေးတယ်။

ထောင်ဆိုကတည်းက လူဆို၊ လူမိုက်တွေကို ထိန်းသိမ်းချုပ်ချယ်ထားတဲ့နေရာလို့ ယေဘုယျအားဖြင့် အားလုံးသိတဲ့အရာပါ။

(စာရေးသူကတော့ လူဆိုးလူမိုက်စာရင်းမှာ အများပြည်သူအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ထောင်ကျခံကြတဲ့ ယုံကြည်ချက်အကျဉ်းသားတွေကို လုံးဝမထည့်ပါဘူး။)

တစ်နေ့ စာရေးသူအတွင်းကင်းမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း “လူသစ်ဟေ့” ဆိုတဲ့အော်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အတွင်းတံခါးဝမှာ တာဝန်မှူးအရာရှိနဲ့ တရားခံတစ်ယောက်

ကို တွေ့ရတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဗာရာစုမှူး၊ တံခါးဆီ ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်တယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ လက်စွဲတော်ကြီး ကြာပွတ်လည်း ပါသွားတယ်။

စုမှူးက လူသစ်ဗာရာ၊ ထောင်ထဲဝင်လာတဲ့ အကျဉ်းသား လူသစ်မှန်သမျှ သူနဲ့ အရင်ဆုံး စတွေ့ရတာ။

တာဝန်မှူးအရာရှိတစ်ယောက် ခံကို ဗာရာစုမှူးလက်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။

ပြီးတာနဲ့ တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်၊ ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတယ်။

အရာရှိ ကျောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ စုမှူးက ပုံစံရပ်နေတဲ့ တရားခံ

ကို မေးလိုက်တယ်။

“ဘာမူလဲ”

တရားခံက ဖြေတယ်။

“မုဒိမ်းမူပါ”

“ရွမ်း ... ရွမ်း ... ဖုန်း

ဖုန်း”

ရက်ရက် စက်စက်ပါပဲ။

တရားခံရဲကျောကို ကြီးကြာပွတ်
နဲ့ လွှဲလွှဲရိုက်တယ်။

ရိုက်လို့ အားရမှ ဝမ်းလျား
မှောက်သွားခိုင်းတယ်။

ပေါင်းဆယ်လောက် ရှည်
တဲ့ ငှမ်း၊ အုတ်နီခဲတွေ ထုခွဲပြီး
ခင်းထားတယ်။

အဲဒီလမ်းပေါ် ဝမ်းလျား
မှောက်ပြီးသွားရတယ်။ စုမ္မာက
တစ်လမ်းလုံး မကြားဝံ့ မနာသာ
တွေ ဆံပြီး ကြာပွတ်နဲ့လည်း
မနားတမ်းရိုက်သွားတယ်။

အဲဒီမုဒိမ်းသမား သူနေရ
မယ့်အခန်းထဲ သွင်းလိုက်မှ ဗာရာ
စုမ္မာလက်က လွတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်လာတဲ့
မောင်ပုလဲ ဒိုင်းဝန်ထက်ကဲပဲ။

အခန်းထဲ ငုံ့ဝင်လိုက်တာနဲ့
အသင့်စောင့်နေတဲ့ တန်းစီး
(အခန်းလူကြီး)က ပြေးကန်လိုက်
တာများ လွင့်တောင်သွားတယ်။

မုဒိမ်းသမားကို

ယဉ်ကျေးတဲ့

လူအသိုင်း

အသိုင်းတင်

မုနီးတီးတာ

မဟုတ်ဘဲ

လူဆိုးလူချိုက်

ဆိုတာ

လူစားတွေ

ကတောင့်

စက်ဆူပီ

ပျံ့ကြတယ်

စာရေးသူပြောချင်တာက
မုဒိမ်းသမားကို ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ
အသိုင်းအဝိုင်းတင် မုနီးတီးတာ
မဟုတ်ဘဲ လူဆိုးလူချိုက်ဆိုတဲ့
လူစားတွေကတောင် စက်ဆူပီပွံ့
ရှာကြတယ် ဆိုတာကိုပါ။

မုဒိမ်းမူနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီလို
သဘောထား အမြင်ရှိခဲ့တဲ့ မြန်မာ
လူမှုစရိုက်တွေ ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ
သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနေတယ်
ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်တဲ့
အချက်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဆိုးဝါးများ
ပြားလာတဲ့၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်
တိုးပွားပြီးရင်း တိုးပွားနေတဲ့မုဒိမ်း
မူ ဖြစ်ပွားမှုနှုန်းတွေကြောင့်ပါပဲ။

မကြားဝံ့ မနာသာမှုခင်း

ဒီနေ့ထက်နေတဲ့ ဂျာနယ်၊
သတင်းစာ အမြောက်အမြားမှာ
မုဒိမ်းမှုဖြစ်စဉ်တွေ အံ့သြစရာ
ကောင်းလောက်အောင် များပြား
နေတာကိုဖတ်ရ တွေ့ရပါတယ်။

အသက်ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်
ဆယ်ကျော် သေတွင်း ခြေတစ်
ဖက် နင်းနေတဲ့သူက အသက်
မပြည့်တဲ့ မိန်းကလေးငယ်ကို

တဲ့ !... ။

အိမ်နီးချင်း အမျိုးသား
(အသက် ၂၅)နှစ်က အသက်
ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးကို မှန်
ဝယ်ကျွေးပြီးတဲ့ ... ။

အိမ်ထောင်သည် အမျိုး
သမီးကို တစ်ရွာတည်းနေသူက
ခင်ပွန်းသည်ဟန်ဆောင်ပြီး ခြင်
ဆောင်ထဲဝင်ကာတဲ့ ... ။

စက်ဘီးစီးသွားတဲ့ မိန်းက
လေးကို ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်နေ
တဲ့ ပန်းရန်နှစ်ဦးက အတင်းအဓမ္မ
ဆွဲခေါ်သွားကာတဲ့ ... ။

ပြောရင်ကုန်နိုင်မယ်မထင်
ဘူး။ အများကြီးရယ်မှ တကယ့်
အများကြီးပါ။

ဒီကြားထဲ မကြားဝံ့ မနာ
သာ။ လှိုင်သာယာက မုဒိမ်းမှု။
စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သမီး
ကို သွားခေါ်ပြီး လူမရှိတဲ့ လယ်
တဲတစ်ခုမှာ အဖေအရင်း ဖြစ်သူ
ကတဲ့ ... ။

အမျိုးသမီးတွေအတွက် လုံ
ခြုံမှုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။

အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်သူ
က အကာအကွယ်ပေးနေတာ
လဲ။

ဘယ်လို နည်းဗျူဟာနဲ့လဲ

လို့ မေးကြည့်ချင်တယ်။ အဖြေ
ကို စဉ်းစားရင်း ရင်လေးဖို့
ကောင်းပါတယ်။ တိကျရေရာတဲ့
အဖြေ ဘယ်သူမှ ပေးနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကိုကြည့်ရင် အမျိုးသမီး
တွေအတွက် အကာအကွယ်မဲ့နေ
သလို ခံစားရတယ်။

အမှန်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

အမျိုးသမီးတွေကို သူမိသား
စုတွေက အတူ လိုက်ပါစောင့်
ရှောက်နေရတယ်။

မိသားစုမပါတဲ့ အမျိုးသမီး

ကလည်း သတိကြီးစွာထားနေ
ရတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ၊ အသွား
အပြန် လမ်းမှာ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ အစစ
အရာရာ စိုးထိတ် ကြောက်ရွံ့
သတိပြုနေရတယ်။

ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ
တောင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရတဲ့
အဖြစ်။

ကြာလေလေ အခြေအနေ
တွေက ပိုဆိုးဝါးလေ ဖြစ်လာနိုင်
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ အိန္ဒိယက ဆေးကျောင်းသူလေးရဲ့အဖြစ်လို လူမဆန်တဲ့ ရက်စက်မှုတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ့အာမခံနိုင်လဲ...ပြော။

အာမ... မခံနိုင်ဘူးဆိုကတည်းက အခြေအနေကို လျင်လျင်မြန်မြန် ထိန်းဖို့လိုနေပြီ။

ဒီလို ထိန်းဖို့ ဆိုတာက လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး၊ မှုခင်း ဖော်ထုတ်ရေး သမားရိုးကျနည်းနဲ့တင် မရတော့ဘူး။

အမျိုးသမီးတွေ သတိထားနေရုံနဲ့လည်း မထိန်းနိုင်ဘူး။

အားလုံးပါဝင်မှ၊ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး အသိရှိရှိပါဝင်မှ၊ မီဒီယာ အားလုံး ထိထိရောက်ရောက် ပူးပေါင်းမှသာ လုံလောက်တဲ့ထိန်းချုပ်မှုကို ရနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့မှ မုဒိမ်းမှုတွေလျှော့နည်း ပပျောက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဓမ္မမှုမှုကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းများ

အဓမ္မမှုခင်းအများစု ဖြစ်ပွားတဲ့နေရာက ကျူးလွန်ခံရသူရဲ့

နေအိမ်မှာပါ။

ဒါကြောင့် မည်သူမည်ဝါမသိဘဲ အထူးတလည် စိတ်ချယုံကြည်ရသူ မဟုတ်ဘဲ အိမ်အတွင်းသို့ အဝင်မခံပါနဲ့။ တံခါးဖွင့်မပေးပါနဲ့။

လူကြီးမိဘတွေအနေနဲ့ မိမိရဲ့ ဆယ်ကျော်သက် သမီးငယ်ကို အဓမ္မမှုကာကွယ်နည်း လမ်းညွှန်ချက်တွေကို စနစ်တကျ သင်ကြားပေးထားရပါမယ်။

မိဘကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု မရှိဘဲ မိမိရဲ့သမီးပျိုအနေနဲ့ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကို နေအိမ်မှာ လက်ခံတွေ့ဆုံ ဧည့်ခံတာတွေ မပြုသင့်ပါဘူး။

မိမိရဲ့သမီးပျိုဟာ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့ အတူရှိနေတယ်ဆိုတာ သိထားဖို့လိုပြီး မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း သွားလာဖို့ သတိ ပေးထားရပါမယ်။

ညအချိန် ကာလတွေမှာ သမီးပျိုကို အပြင်မထွက်ပါစေနဲ့။ မဖြစ်မနေ ထွက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း လူကြီးမိဘအစောင့်အရှောက်ပါပါစေ။

မပါတဲ့အခါမှာ လူပြတ်တဲ့

လမ်းတွေ၊ နေရာတွေအပြင် အခြားသူတွေရဲ့ အိမ်တံခါးအနီး၊ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေအနီးကနေ ကပ်မလျှောက်ဖို့ အသိရှိနေရပါမယ်။

တကယ်လို့ နောက်ကနေ ယောက်ျားတစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေပြီဆိုပါစို့။

ကိုယ့်အိမ်မှာ ကာကွယ်ပေးနိုင်သူ မရှိရင် အိမ်ကိုတန်းမပြန်ပါနဲ့။

အကူအညီပေးနိုင်သူကို ရှာပါ။

အစွမ်းကုန်ပြေးတာ၊ အသံကုန်အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းတာတွေကို ပြုလုပ်ပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အစော်ကားခံနေရပြီဆိုရင် အဓမ္မသမားရဲ့ အနေအထား၊ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ချင့်ချိန်တွက်ဆပါ။

မိမိအနေနဲ့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ယူဆရင် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ပါ။

လက်နက်ပါတဲ့ အဓမ္မသမားကို တိုက်ခိုက်ခုခံရင် အန္တရာယ်ကြီးမားတယ်ဆိုတာလည်း သိထားသင့်ပါတယ်။

လက်နက်မပါတဲ့ အဓမ္မ

သမားကို မိမိက လက်နက်နဲ့ ပြန်
ခုခံတဲ့အခါမှာ မိမိရဲ့လက်နက်နဲ့
မိမိကို ရန်ပြုနိုင်တာလည်း ဂရု
စိုက်ရပါမယ်။

တကယ်လို့ လွတ်လမ်း
လည်း မရှိ၊ ခုခံလို့လည်း မဖြစ်တဲ့
အနေအထားရောက်နေရင်ပရိ
ယာယ်သုံး၊ စကားစစ်ထိုးပြီး ကျူး
လွန်ခံရတဲ့ဘေးကနေ ရှောင်ရှား
နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

နောက်ဆုံး အဆင့်အနေနဲ့
တတော့ အဓမ္မ ကျူးလွန်ခံရရင်
ရွက်ကြောက်မှုတွေနဲ့ ငဲ့ခံမနေပါ
နဲ့၊ ငြိမ်မနေပါနဲ့။

ငဲ့ခံနေတဲ့အတွက် အဓမ္မ
သမားက ဆက်ပြီး ခြေလှမ်းတွေ
တိုးလာမှာဖြစ်ပါတယ်။

အဓမ္မကောင်ရဲ့ ဆိုးသွမ်းမှု
ဟာ မိမိအတွက်တင်မက အမျိုး
သမီးတိုင်းအတွက် အန္တရာယ် ရှိ
ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာကို
တိုင်ကြားပြီး အမှုဖွင့် အရေးယူ
ပါ။ ဆေးစစ်မှုကို ခံယူပါလို့
အကြံပြုချင်ပါတယ်။

အားလုံးပူးပေါင်းကာကွယ်စို့
ကမ္ဘာကြီးက ရွာတစ်ရွာလို

ဖြစ်နေပါပြီ။

ခေတ်မီ သိပ္ပံပစ္စည်းတွေ၊
နောက်ဆုံးပေါ်တီထွင်ဆန်းသစ်မှု
တွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဘယ်
နေရာမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာဖြစ်ဖြစ်
အခြားတစ်နေရာက တိုက်ရိုက်
မြင်နေ၊ ကြားနေရပါပြီ။

တိုးတက်မှု ကောင်းကျိုး
တွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ခံစားနေ
ရသလို ဆိုးကျိုးတွေကိုလည်း
နိုင်ငံတိုင်း ကြုံတွေ့ကြရပါတယ်။

အဲဒီနိုင်ငံတွေထဲမှာ စာရေး
သူတို့ရဲ့ အမိနိုင်ငံတော်ကြီးလည်း
ပါဝင်နေတာ အမှန်ပါ။

တိုင်းတစ်ပါးရဲ့ မတူညီတဲ့
ဓလေ့ထုံးစံတွေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်
ယဉ်ကျေးမှုတွေ နိုင်ငံထဲဝင်လာ
တယ်။

လိင်စိတ်နှိုးဆွတဲ့ ဇာတ်
လမ်းတွေ၊ လိင်အသားပေး ညစ်
ညမ်းဗီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေကို
လူကြီး၊ လူငယ်၊ ယောက်ျား၊
မိန်းမ အကုန် ကြည့်လာကြရ
တယ်။

အကျိုးဆက်အဖြစ် လိင်
ရောဂါတွေ၊ ဦးစားပေးပြည့်တန်ဆာ
အိမ်တွေ၊ ကောတီဒိုတွေ၊ မာဆတ်
ဆိုတဲ့ အနှိပ်ခန်းတွေ ခြွေတိုင်း

ခြွေတိုင်းမှာ မှီလို ပေါက်လာ
တယ်။

အကျိုးဆက်အဖြစ် မုဒိမ်းမှု
တွေ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ တိုးတက်
ဖြစ်ပွားသွားတယ်။

အဖြေကတော့ ဒါပါပဲ။
ဒါကြောင့် မုဒိမ်းမှုတွေ
လျော့နည်း ပပျောက်ပြီး အမျိုး
သမီးတွေရဲ့ ဘဝကို သာယာ
အေးချမ်းစေချင်တယ်ဆိုရင် ...
အလွှာအားလုံးကလူတွေ၊
နေရာစုံ၊ ထောင့်စုံကနေ
ကြည့်ပြီး ...

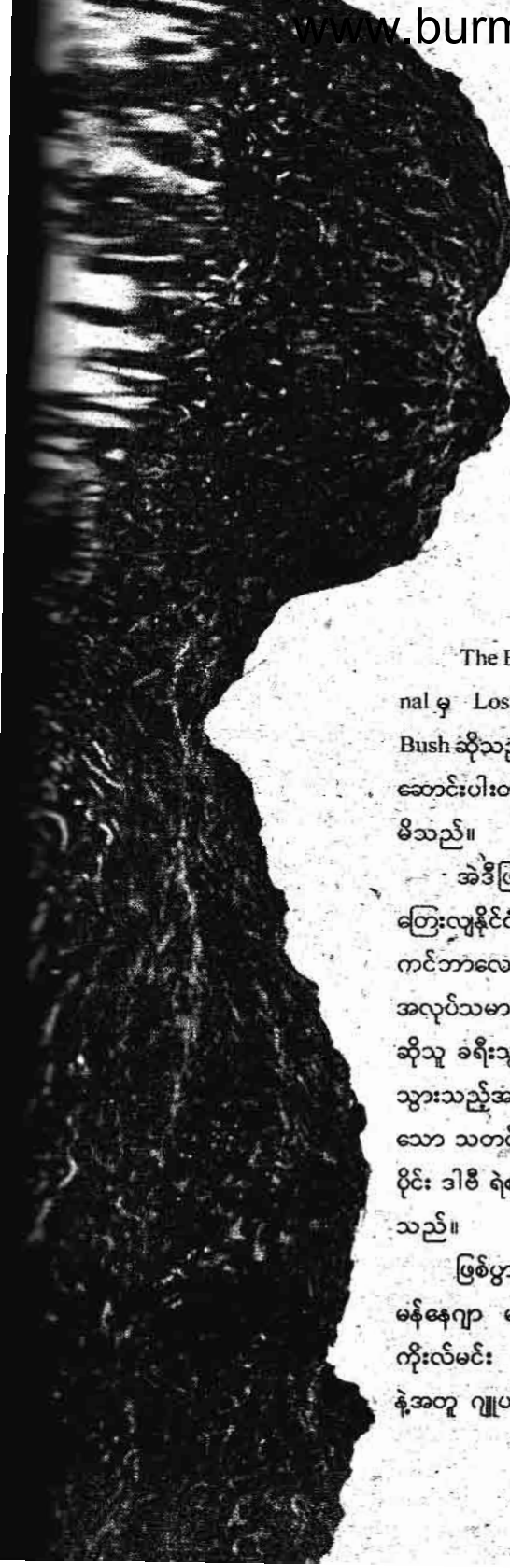
ကဏ္ဍအားလုံးမှာ ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုကြောင်း အကြံ
ပြု တင်ပြချင်ပါတယ်။

ထပ်ပြောချင်တာက လုပ်
လို့ရတဲ့နေရာကနေ စတင်လိုက်
ပါ။ အချိန်မဆွဲဘဲချက်ချင်း
ဆောင်ရွက်လိုက်ကြဖို့ပါပဲ။

ရဲရင့်ထက်(သံတောက်)

ရတနာ
တာလား
တောမာမာလား

ရက်စွဲကံစာလား

စောမာယာလား

မောင်ပညာ
(ရွှေမန်း)

The Burma Police Journal မှ Lost in the Australian Bush ဆိုသည့် ထူးဆန်းသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်မိသည်။

အဲဒီဖြစ်ရပ်မှန်က ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဝိတိုရိယပြည်နယ် ကင်ဘာလေ သတ္တု ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမား A.E Law (လော) ဆိုသူ ခရီးသွားရင်း ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အကြောင်း တိုင်ကြားသော သတင်းက နိုင်ငံအောက်ပိုင်း ဒါဗီ ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

ဖြစ်ပွားပုံက သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာ မစ္စတာ ချက်စအာ ကိုးလ်မင်း Chas R Coleman နဲ့အတူ ဂျပန် ဆိုသောလူရယ်၊

A.E Law လောရယ်၊ စုစုပေါင်း သုံးယောက် ကုမ္ပဏီက ကားနှင့် နေပါဒေါင်း စခန်းမှ ဂူလ်ဖရန် သတ္တုတွင်းကို သွားကြသည်။ စာစ်ဆယ့်နှစ်မိုင် ခရီးလောက် ရောက်တော့ကားဟာ Hawkstone ဟောက်စတုံး Creek ချောင်းလေးထဲမှာ ရွံ့ဗွတ်ထဲ နစ်သွားတယ်။

ကားနစ်နေတာ ၃ နာရီလောက်ကြာတော့ A.E Law က ရေရရှိအတွက် သွားဦးမယ်ဆိုပြီး နှစ်ဂါလံဝင်ပုံးဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်။ သူသွားမှာက Creek ချောင်းအတိုင်း သွားမယ်လို့ ပြောသွားသည်။

လော ထွက်သွားပြီးမကြာမီမှာပင် ကားက ရွံ့ဗွတ်ထဲမှ လွတ်သွားပြီး မူလဗွတ် နစ်သောနေရာမှ ကိုက် ၂၅၀ လောက်

လောက်အကွာမှာ လက်ဖက်ရည်
သောက်ရင်း လောကို စောင့်နေ
ကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်က
Lawရောဂါထွက်သွားသော Half-
way Creek ချောင်းကလေး
အတိုင်း လိုက်ပြီး လောကို ရှာ
ရင်းနဲ့ စောင့်နေသည်။ မစ္စတာ
ကိုးလ်မင်းနှင့် ဂျူပရီက အသံ
ပေးပြီး ခေါ်သည်။ သေနတ်သံ
ကြားလျှင် လော သိလောက်
တယ်ဆိုတဲ့သဘောနှင့် သေနတ်
၁၂ ချက် ပစ်ဖောက်ပြီး အသံ
ပေးသည်။ ဒါပေမယ့် လောဆီ
က ဘာအသံမှ ပြန်မကြားရ။
သူတို့ နှစ်ယောက်က စိတ်ပျက်
ပျက်နဲ့ Halfway Creek ချောင်း
ပေါက်ကို သွားနှင့်ပြီ ဆိုတဲ့
အကြောင်းစာရေးပြီး တုတ်တစ်
ချောင်းကို စာနှင့်တွဲပြီး ကြိုးနှင့်
ချည်ပြီး လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ချ
ထားခဲ့သည်။ ဒါလည်း လောက
ဒီတုတ်ချောင်းနဲ့ စာကိုတွေ့ရင်
လိုက်လာနိုင်အောင် ဆိုသည့်
သဘော။

Halfway Creek လမ်း
တစ်ဝက်ချောင်း ရောက်တော့
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရောက်

နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း လော သိ
အောင် မီးရောင်တွေလည်း ပြ
တယ်။ မီးခိုးတွေလည်း ထွက်
အောင် လုပ်ပြထားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်
တော့ အကူအညီ ရဖို့အတွက်
Napier နေပါစခန်းကို သွားပြန်
တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စာရေးပြီး
ထားခဲ့တယ်။ ဒီစာတွေ့ရင် ဒီနေ့
ရာက ဘယ်မှမသွားပါနဲ့လို့
လည်း စာထဲမှာ မှာထားခဲ့သေး
တယ်။ ၂၅-၃-၄၀ နှင့် ၂၆-
၃-၄၀ နေ့များအထိ လောကို
မတွေ့သေးတဲ့အကြောင်း ပြော
ရင်းနှင့် နေပါ (Napier) စခန်း
မန်နေဂျာ ဒလိုဝါး (Delower) ထံ
သွားကြတယ်။ မန်နေဂျာဒလိုဝါး
ထံက အကြံပေးချက်အရ ကင်
ဘာလေကုမ္ပဏီကို ပြန်သွားကြ
ပြန်တယ်။ ကင်ဘာလေသတ္တု
တွင်းကုမ္ပဏီကို ရောက်တော့
ရဲအဖွဲ့ အကူအညီနှင့်ကုမ္ပဏီ
မန်နေဂျာများပါဒေသခံ ရွာသား
နှစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး လော (Law)
စတင် ပျောက်ဆုံးတဲ့နေရာကို
သွားရှာကြပြန်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ရက်လောက်က လော(Law)
သွားထားတဲ့ ခြေရာတွေ တွေ့

သော်လည်း မိုးတွေက သည်း
သည်းမဲမဲ ရွာသွန်းထားတော့
လော(Law)ရဲ့ သွားလာလှုပ်ရှား
တဲ့ခြေရာတွေ မမြင်ရတော့။

လော(Law) ပျောက်ဆုံး
သွားသောနေ့ကစပြီး ဒီနေ့ဆိုရင်
ခုနစ်ရက် မြောက်ပြီမို့လို့ လော
(Law) အသက်ရှင်လျက် တွေ့နိုင်
ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးဗျာလို့ မန်နေ
ဂျာ ဒီလိုဝါးက ပြောပြန်သတဲ့။

အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ခွဲပြီး ထပ်ရှာ ပြန်
တယ်။ ပထမအဖွဲ့က ၁၀ မိုင်ဝေး
တဲ့ ဝူလ်ဖရန် မိုင်းဘက်ကို သွား
ရှာတယ်။ နောက် ဒုတိယ အဖွဲ့
က ၁၂ မိုင်ဝေးတဲ့ ရေထွက်ကို
အရှာထွက်ကြတယ်။ နောက်
တတိယအဖွဲ့ကတော့ လော
(Law) မပျောက်မီက ကား နဲ့
ဗွက်နစ်သော Hawkstone ချောင်း
ဘက်ကို သွားရှာကြသည်။ မန်
နေဂျာဒီလိုဝါးနှင့် ဟော့စတုံးအဖွဲ့
ဝူလ်ဖရန်မိုင်းကို ပြန်သွားကြ
သည်။ စခန်းရောက်လို့ နားနေချိန်
မှာ ဒေသခံရွာသားတစ်ဦးက
လော (Law) ကို တွေ့လို့ ခြင်
ပေါ်မှာတင်ပြီး ခေါ်လာတာတွေ
ရတယ်။ လော (Law)
ကယောင်ချောက်ခြား ဖြစ်နေ

သလို စိတ်ကလည်း လူသာမန် စိတ်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်မမှန်သလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးနွမ်းပြီးသွေးမရှိသလိုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဤသို့ ဩစတြေးလျမြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲတွင် လော(Law) တစ်ယောက် ဘာအစားအစာမျှ မစားရဘဲ ကိုးရက်တိတိ ပျောက်ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စကို သူတို့နိုင်ငံ၊ သူတို့လူမျိုးတွေက ဘယ်လို ပြောကြားဝေဖန်ကြမည် မသိသော်လည်း ကျွန်တော်အနေနှင့်မူ ငယ်စဉ်က လူကြီးတွေ ပြောဖူးသည့်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ တောထဲ လျှောက်မသွားနဲ့ နတ်ဂှက်ခံရလိမ့်မယ်ဆိုသော စကားရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖော်ပြပါ ဆောင်းပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ပြန်လည်တင်ပြလိုပါသည်။ စာဖတ်သူ ကိုယ်တိုင် ချင့်ချိန်ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ခန္တီးခရိုင်အတွင်းမှာ တွေ့ကြုံခဲ့စားခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှန်တွင် ယခု သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသူ အငြိမ်းစား ယစ်မျိုးအရာရှိ ဦးလှမင်း ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခန္တီးခရိုင်ဝန်ရုံးမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က ဦးဘဟန်၊ ဦးညိုမိုး၊ ဦးသိန်းဖေ အစရှိတဲ့ ရုံးစာရေးကြီး သုံးယောက်နှင့် စည်ပင်သာယာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထွန်းအိ၊ ကျွန်တော်အပါအဝင် စုစုပေါင်း ငါးယောက် တောပစ် သွားကြရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံလိုက်ရသော ဖြစ်ရပ်မှန် တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း ခန္တီးခရိုင်ဝန်ရုံးမှ အမှု

ထမ်းများဖြစ်သော ဦးဘဟန်၊ ဦးညိုမိုး၊ ဦးသိန်းဖေ၊ ဦးထွန်းအိနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် ငါးယောက်သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက် ရုံးအားရက်မို့ စနေနေ့မွန်းလွဲပိုင်း ၃ နာရီမှာ ခန္တီးအနောက် ဆင်သေရွာဘက်ရှိ တောတွင်းသို့ အမဲပစ်ဖို့ သွားကြပါသည်။ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့်တွေလည်း ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာစဉ်က ရုံးအကြီးအကဲများဖြစ်ကြသော မြို့မဝန်ထောက်ကြီးနှင့် ခရိုင်ဝန်ကို အသိမပေးဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆင်သေချောင်းကို ရောက်တော့ အချိန်က ညနေ ၄ နာရီ။ ကိုဘဟန်က ရေမကူးတတ်လို့ ရေထဲ ဖြတ်ဆင်းတဲ့အခါ ကျွန်တော်က နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကြိုးနဲ့သိုင်းလွယ်ပြီး ကိုဘဟန်ကို ပဲခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ကူးပါတယ်။ ရေထဲမှ ကုန်းပေါ်တက်ခါနီး တောကြက်တစ်ကောင် မြင်လိုက်ရလို့ ပစ်မယ်အလုပ် ဂျီတစ်ကောင်က ထွက်လာပြန်ပါတယ်။ ဂျီ(ချေ) ကို မြင်ရလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး

ဝမ်းသာနေကြတုန်း ကိုသိန်းဖေက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကျွန်တော်လက်ထဲက နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကို ဆွဲလှပြီး ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင် မြင်လိုက်ရတဲ့နေရာကို လိုက်ပြေးသွားတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်မှာ ဂျီဟောက်သံကို ကြားရပါတယ်။ ဂျီကလည်း ဟောက်ပြီး ရှေ့ကပြေး ကိုသိန်းဖေကလည်း သေနတ်ပြောင်းထဲ ယမ်းတောင်ထည့်ပြီး ဂျီနောက်ကို လိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ဂျီက ပြေး

သူကလိုက်နှင့် ဂျီကဆက်ပြေး သူကဆက်လိုက်နှင့် တောထဲမှာ တစ်ခေါ်လောက်ဝေးတဲ့နေရာ ရောက်နေပြီလို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့

“မောင်လှရေ ငါ မလာတတ်တော့ဘူး။ ငါ့ကို အသံပေးကြပါဦး”

လို့ ကိုသိန်းဖေက ခေါ်နေတဲ့အသံကို အားလုံးကြားကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကိုသိန်းဖေရေလို့ ပြိုင်စူးအော်ခေါ်ကြပါတယ်။ အူး၊ ဝူး ဆိုတဲ့ အသံတွေ

လည်း ပေးကြသည်။ အဲဒီလို အသံပေးရင်းနှင့် ကိုသိန်းဖေအသံလုံးဝမကြားရတော့ပါ။ အသံပါပျောက်သွားတော့သည်။ အသံကြားရတဲ့နေရာအထိ သွားရှာတော့လည်း သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်လာပြီ။ မောင်လာပြီ။ တောကြက်တွန်သံတွေလည်း ကြားရပြီး သစ်ကိုင်းကျိုး သံတွေလည်း ကြားရသည်။ တောထဲမှာ အသံမျိုးစုံတွေလည်း ကြားနေရာ လမ်းကိုလည်း မမြင်ရ။ ပျောက်နေတဲ့ ကိုသိန်းဖေအသံလည်းမကြားရတော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်တွေ တုန်လှုပ် ချောက်ခြားလာသည်။ တော စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်ပြီးတောင်းပန်ပါဦးလို့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အဲဒီလို ပြောရတာက အကြောင်းရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတောထဲ ဝင်လာကာစက လူယေတွေ သဘာဝ ညစ်ညမ်းတဲ့စကားတွေ၊ မိန်းမကိစ္စအကြောင်းတွေ၊ ဟိုကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စတွေတော့ ရယ်စရာသဘောနဲ့ ပြောလာကြတာ တယ်။ အဲဒါ သတိရလို့ နတ်

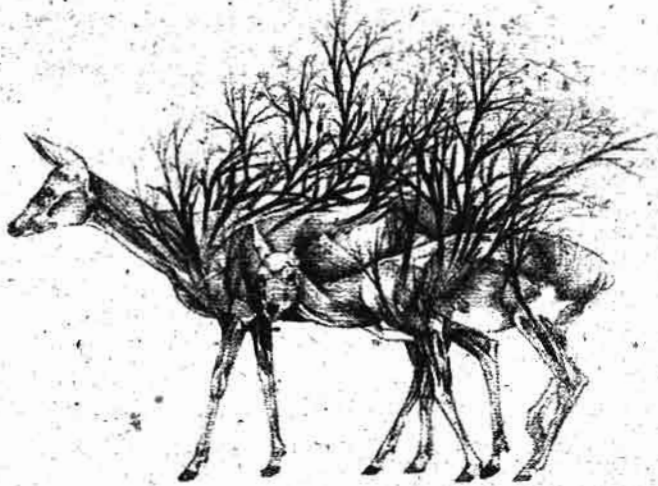
မကြိုက်တာများ ပြောမိတာလားလို့ စဉ်းစားမိခြင်းပါ။ ဒါကြောင့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်ပါဦးလို့ ကျွန်တော်က ပြောခြင်းပါ။

ထိုည ၉ နာရီလောက်မှာ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကင်းတော် ရွာကို ရောက်အောင်သွားကြကာ ကင်းတော်သူကြီးနှင့် တွေ့ပြီး စာရေးကြီးတစ်ယောက် နှစ်လုံးပြုး သေနတ် တစ်လက်နှင့် ရောက်မလာဘူးလားလို့ မေးကြသည်။ ရောက်မလာတဲ့အကြောင်း သိရတော့ ခန္တီးကို အမြန်ပြန်ကြရသည်။ ခန္တီးရောက်တော့ မြို့မဝန်ထောက်ကြီး ဒင်နီယယ်ထံ စာရေးကြီး ဦးသိန်းဖေ တောထဲမှာ ပျောက်နေရစ်ကြောင်း သတင်းပို့ရသည်။ မြို့မဝန်ထောက်ကြီးက သူတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ ခန္တီးအရေးပိုင် D.C. Mr. Mumdt ထံ ဆက်ပြီးသတင်းပို့သည်။ D.C အရေးပိုင်က ...

“ဟာ ... ဒါ အရေးကြီးတယ်ကွ။ လူသတ်မှု ဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်းတို့ တာဝန်ရှိတယ်”

လို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ခန္တီးရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ပေါ်မိုင်ယုံကွက်

လူထုထံ အကူအညီတောင်းပြီး ပြန်ရှာကြလို့ ပြောသည်။ ကို သိန်းဖေ ပျောက်နေတဲ့ ဆင်သေ တစ်ဖက်ကမ်း တောထဲမှာ လူတွေအများကြီးနဲ့ အောက်လင်း ဓာတ်မီးတွေ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေ၊ ဝါးရောင်းမီးတုတ်တွေနဲ့ အဲဒီည ၂ နာရီလောက်မှာ ပြန်ရှာကြတယ်။ သေနတ်တွေ ပစ်ဖောက်ပြီး အသံပေးတယ်။ ကိုသိန်းဖေ နာမည်ခေါ်သည်။ ရပ်ကွက်လူထု တစ်ရာကျော်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနဲ့ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေကြသော်လည်း ကိုသိန်းဖေ့ဆီက ဘာသံမှ မကြားရ။ နောက်တစ်နေ့ မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပြီမို့ ရှာဖွေတဲ့လူတွေ လက်လျှော့သွားပြီ။ တစ်ညလုံး ပင်ယန်းကြလို့ ဆက်မရှာနိုင်တော့ပါ။ တောထဲမှာ သေနတ်ဖောက်ပြီး ပျောက်နေတဲ့ စာရေးကြီးဦးသိန်းဖေကို ရှာမည့်အကြောင်း ဆင်သေ စစ်တပ်ကို စောစောက သတင်း ပို့ထားခဲ့ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်အားလုံးလည်း ခေတ္တနား၊ စားသောက်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရှာမယ်ဆိုတဲ့အကြံနဲ့ ဆင်သေရွာကိုပြန်ပြီး လက်ဖက်

ရည်သောက်၊ မုန့်တွေ မှာစားကြသေးသည်။ စားသောက်ပြီး တောထဲပြန်အဝင်တွင် အချိန်က နံနက် ၇ နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ တစ်ပိုင်းတစ်စိတ် ဖြစ်နေတဲ့ သေနတ်ပြောင်းက တစ်ခြား၊ သေနတ်ဒင်က တစ်ခြား လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ဆောင်ပြီး ရပ်နေတဲ့ ကိုသိန်းဖေကို တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။ ကိုသိန်းဖေရဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်း စုတ်ပြတ်လို့ လူကလည်း ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေသည်။ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုသိန်းဖေကိုကြည့်ရတာ သာမန်ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အားငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ ဖြူ

ဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်ပြီး ကြည့်ရတာ သွေးမရှိသလို။

“ကိုသိန်းဖေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” မေးတော့

“မင်းတို့အားလုံးကို ငါမြင်နေရတယ်ကွ။ မင်းတို့နာမည်တွေ အော်ခေါ်တယ်။ ငါ့အသံ မထွက်တော့ဘူး။ မင်းတို့ ပြန်သွားတာလည်း ငါ မြင်တယ်။ မင်းတို့နောက်ကိုငါ လိုက်လို့လည်း မရဘူး။ ထပ်တလဲလဲ အော်ခေါ်လို့လည်း အသံမထွက်တော့ဘူး။ ငါလည်း အားငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေတယ်။ ထိတ်လန့်နေတယ်။ လူလည်း တုန်နေတယ်။ ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိဘူး”

သုန် မြေကန်

လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခန္တီး ပြန်ရောက်တော့ ပေါ်မိုင်းရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ နတ်ထိန်း ဦးသာကြွယ်ထံ သွားကြတယ်။ ကိုသိန်းဖေကိုတော့ ဦးသာကြွယ်အိမ် ခေါ်မသွားပါ။ ဟိုရောက်တော့ ဖြစ်ရပ်မှန် အကြောင်းစုံကို ဘာမှမပြောဘဲ နဲ့ တောထဲ လူငါးယောက် အမဲပစ်ဖို့သွားကြတာ တစ်ယောက် ပျောက်နေရစ်ကြောင်း ပြောတော့

“မင်းတို့လူတာမှ မဖြစ်ပါ

ဘူးကွာ။ နတ်မကြိုက်တဲ့ စကားတွေပြောလို့ နတ်က ဝှက်ထားတာပါလို့”

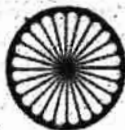
ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်ကြရပါသည်။

“နတ်ဝှက်သည်” ဆိုသည့် စကားကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အရေးပိုင်က လက်မခံပါ။ အလကား အရူးစကားဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်သည်ဆိုသည့်ကိစ္စ ကျတော့လည်း သူက မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ။ တောဆိုသည်က မာယာ

များလှပါသည်။ လောကတွင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်မမီသည့် ဖြစ်ရပ်များစွာလည်း ရှိနေပါသည်။ ယခုကို သိန်းဖေ ပျောက်သည့်ကိစ္စသည် ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောနိုင်သော်လည်း ဘာဖြစ်သည်ဟုတော့ ကျွန်တော်လည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ စာဖတ်သူကော မည်သို့ မြင်ပါသနည်း ...။

မှောင်ပညာ(ရွှေမန်း)

ရှိ တာ င တွ ပြ ည့် စုံ ဘို့ ပိ ဂ ဒါ ဝ န် သ က် န် : လှူ ဒါ န် : စို့

မိဂဒါဝန် သင်္ကန်းတိုက်

သင်္ကန်းအမျိုးမျိုးနှင့် သံဃာအသုံးအဆောင်လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ လက်လီလက္ကားရနိုင်ပါသည်။
ရှင်ပြု၊ ရဟန်းခံ၊ ဝါဆို၊ ကထိန်အလှူမင်္ဂလာပွဲမှာ ခန္ဓာအရှိ ဉာဏ်အသိ နဲ့ သတိကပ်ပြီး
လှူဒါန်း မှသာ ကုသိုလ်ရကာ၊ ဘဝ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာ ။

ကိုတိုးဝင် ၊ မအေးအေးသိန်း
အမှတ် ၇၆၁ ၊ မြေညီ (B) ၊ မာလာနွယ်လမ်း
မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက် ၊ တာမွေမြို့နယ်
စုံစမ်း ၁၁ ၅၅၅၄၆၂

CRIME REPORT

သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ထောင်ကျော်တဲ့ ဟင်္သာတက သူခိုးသုံးယောက်

ဟင်္သာတအကျဉ်းထောင်၌ ခိုးမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ကျခံနေရသော သက်ပိုင်စိုး (ခ) အုန်းသီး၊
 ထွန်းထွန်းနိုင် (ခ) လူနုနှင့် ကြေးနန်းကြိုးခွေ ရောင်းမှုနှင့် အမှုရင်ဆိုင်နေသော အချုပ်သားဖိုးချို (ခ)
 ကျော်ဇေယျတို့ထောင်ဖောက် ထွက်ပြေးသွားကြောင်း ဟင်္သာတမြို့ခံသတင်းထောက် တံမှသိရသည်။
 ထိုသုံးဦးသည် ဟင်္သာတအကျဉ်းထောင်အတွင်း တရားစခန်းအဖြစ်အသုံးပြုနေသော အမှတ်၅အိပ်ဆောင်
 အပေါ်ထပ်ကြမ်းခင်းမှ အောက်ထပ်ရှိသစ်သားတန်းကိုဖောက်ပြီး ဝက်လားဆောင်အရှေ့ဘက် အုတ်ရိုး
 ပေါ်မှတဆင့် လမ်းမတော်လမ်းမ အခြေခံကျောင်း မျက်နှာစာဘက်အခြမ်းရှိ ထောင်နံရံကိုကျော်တက်
 ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှသိရသည်။ တိုင်းဒေသကြီးအကျဉ်းဦးစီးဌာန ညွှန်ကြား
 ရေးမှူးမှ လာရောက်စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ကလည်း
 ဟင်္သာတ အကျဉ်းထောင်ကနေ ထောင်သားများ ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးသောမှတ်တမ်းများရှိခဲ့သည်။

ART
SAR KHU

အနီးကပ်

မိမိရန်သူ (လမည်းသင်း)

ဒုတိယ
အတွဲအကြို

ဘမောင်နဲ့ လှကျေးတို့ လင်မယားက အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျော်ခဲ့ပေမယ့် သား၊သမီး မရကြသေးဘူး။ ကလေးမရှိတော့ တာဝန်က ကင်း တာမို့ လင်မယားနှစ်ယောက် မောင်တစ်ယောက် မယ်တစ်ယောက်ဆို သလို နှစ်ယောက်လုံး အလုပ် လုပ်ကြတယ်။

အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဘမောင်နဲ့လှကျေးတို့ နှစ်ယောက် လုံး သေစာရှင်စာလောက်သာ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ကြလို့ အစိုး

ရဝန်ထမ်း စာရေးစာချီအဖြစ် တော့ မလုပ်နိုင်ရှာကြဘူး။

လှကျေးက တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက် ရောင်းရတယ်။ ဟင်း ရွက် ဟင်းသီးကအစ ငါးသေး၊ ငါးမွှား၊ ကြက်သားအထိ ရောင်း တယ်။ ဘမောင်ကလည်းသတင်း စာပို့တယ်။ ဂျာနယ် လက်ပွေ ရောင်းတယ်။ ဒါအပြင် ပုဂ္ဂလိက စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ည စောင့်လည်း လုပ်သေးတယ်။ သားသမီးလည်းမရှိ စားမယ့်

ပါးစပ်ပေါက်လည်း အပိုမရှိဘဲ အလုပ်သာတစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး တွင်တွင်လုပ်နေကြတဲ့ သူတို့လင် မယားကို အပေါင်းအသင်းများ က ပိုက်ဆံတွေထားဖို့ နေရာရှိ သေးလားလို့ ကိုစယ်ပြီး မေးလေ့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးဆို လင် မယားနှစ်ယောက်လုံးက အဲဒီ လောက်လည်း မဟုတ်သေးပါ ဘူးဗျာ။ အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး တော်လို့ အပြိုင် ဖြေလေ့ရှိကြတယ်။

သူတို့လင်မယား အလုပ် မကြောက်တဲ့ အမျိုးကတော့ မပူ မပင် စားနိုင်၊ သောက်နိုင် ပြောင် ပြောင် ရောင်ရောင် ဝတ်နိုင်စား နိုင်ခြင်းပါပဲ။ တချို့များဆို ဘမောင်နဲ့လှကျေးတို့ကို လမ်း တွေ့ရင် အခေါ်အပြော မလုပ်ကြ ဘူး။ ဒါကို ဘမောင်နဲ့ လှကျေး တို့က သဘောပေါက်တယ်။ သူ တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှသဘော မထားဘူး။ တချို့ဆိုသူလည်း ထမင်း နှစ်နပ်စားတယ်။ ငါ လည်း နှစ်နပ်စားတာပဲ ဘာ အရေးစိုက်စရာလိုလဲလို့ တွေးကြ မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘမောင်နဲ့ လှ ကျေးတို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ

သဘောမထားဘူး။ သူတို့ လင် မယားကို ကြည့်ထားကြသူများ အပါအဝင် ရပ်ကွက်အတွင်း သာ ရေး၊ နာရေးဘာသာရေးကိစ္စ မှန် သမျှကို သူတို့လင်မယား ကျရာ နေရာက တစ်တပ်တစ်အား အမြဲ ပါတယ်။ လှူရေးတန်းရေး ဒါန ခန်းပါလာရင်လည်း အများနည်း တူ သူတို့ ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ကြ တယ်လေ။ သူတို့လင်မယားက သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်ဟူသမျှ လုပ် ကြတာကိုး။

“ဆရာ ကိုကျော်အေးပါ လား။ ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“မြို့ထဲက ပြန်လာတာပါ။ ခင်ဗျား ထိုင်နေတာမြင်လို့ ဝင် နှုတ်ဆက်တာ။ ရှေ့...လက် ဖက်ရည် ဝယ်သောက်ပါ။ ဂရု စိုက်ပြီးလည်း စောင့်ပေးပါဗျာ”

တစ်နေ့သော ညလယ်သန်း ခေါင်အချိန်လောက်တွင် ကိုဘ မောင်တစ်ယောက် အိပ်ချင်စိတ် မရှိသေး၍ စတိုးဆိုင်ရှေ့ အုတ်ခုံ ပေါ်၌ ထိုင်နေစဉ် ဆန်နီဆူပါ ဆလွန်းကား အဖြူလေးတစ်စီး

ငြိမ့်ကနည်း ထိုးရပ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သူစောင့်နေသည့် စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေး ဦးမောင် တင်၏သား ကိုကျော်အေးဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်ရာ သူဌေးသား ကိုကျော် အေး နှုတ်ကလည်းကို ဘမောင် အမေးကို ပြန်ဖြေသလို လက်က လည်း ငွေစက္ကူအချို့ကို လက် ဖက်ရည် ဝယ်သောက်ရန် ပေးခဲ့ သည်။

ကိုကျော်အေးသည် မကြာ မကြာ စတိုးဆိုင်ရှေ့သို့ ကားနှင့် ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ လာ တိုင်းလာတိုင်းလည်း ကိုဘမောင် နှင့် အလ္လာပ သလ္လာပ စကားများ ပြောဖြစ်ကြသည် ကိုကျော်အေး ဆိုသူသည် သူဌေးသားဆိုသော် လည်း မောက်မောက်မာမာ မဟုတ် ကိုဘမောင်တို့လို ကိုယ့် အလုပ်သမားကိုပင် ခင်မင်ရင်းနှီး စွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ ဒါ ကြောင့် ကိုဘမောင်နှင့်လည်း အတော်ပင် ရင်းနှီးခင်မင်ကြ သည်။

ညပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ပြီး တစ်နေ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရဲ့ ဆန်နီစူပါဆလွန်း ကားဖြူလေးနှင့် စတိုင်းဆိုင်ရှေ့ရောက်လာသည်။ အချိန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အများသူငါ အိပ်မောကျချိန် တစ်နည်းဆိုရရင် သန်းခေါင်ထက်ညဉ့်နက်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ ခရီးရောက်မဆိုက် သူပြောလိုက်တဲ့ စကားကကိုဘမောင်အတွက် အံ့အားသင့်စရာ စကားပါပဲ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီမှာ အကူအညီ တစ်ခုလောက်စီကောင်းချင်တယ် ကိုဘမောင်”

“ဘာများလဲ ဆရာကိုကျော်အေး။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာ မှန်သမျှ ကူညီပါ့မယ်ဆရာ”

“ကျွန်တော် တောင်းမယ့် အကူညီက ခင်ဗျားအလွယ်တကူ ပေးနိုင်မယ့် အကူအညီမျိုးပါ။ အဲ...အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် နှုတ်လုပ်ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်ကိုဘမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဥပဒေ တောင်အတွင်းက အကူအညီမျိုးဆို ကျွန်တော်ကူညီပါ့မယ်။ ဆရာတို့ဟာ ကျွန်တော့် ထမင်းရှင်တွေပဲ။ ဘာအကူအညီလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်

ကို ပြောပါ။ နှုတ်လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုဘမောင်။ ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ အကူအညီကို ခင်ဗျားပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရဘူး။ ခင်ဗျားကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ငွေကြေးနဲ့ ကျေးဇူး ပြန်ပြုမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်။ အဲ...အဲ စောစောက ကျွန်တော် ပြောထားသလိုပဲ နှုတ်လုပ်ဖို့တော့ မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ ကိုကျော်အေး ကျွန်တော့်ဘက်က ကူညီနိုင်သည်ဖြစ်စေ မကူညီနိုင်သည်ဖြစ်

စေ နှုတ်လုပ်ပါ့မယ်လို့ ထပ်ပြီး ကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

ကိုကျော်အေး တစ်ယောက် သူပြောမယ့် စကား ပြောသင့်မသင့် ချိန်ချိန်ဆဆ လုပ်နေတာကို သတိထားမိတဲ့ ကိုဘမောင်သည် ကိုကျော်အေးဘက်က သူအပေါ် ယုံကြည်လာအောင် ထပ်မံ၍ ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... လာဗျာ ကိုဘမောင် ကျုပ်ကားပေါ်မှာထိုင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်”

ကိုကျော်အေးသည် ကိုဘမောင်နှင့်အတူ ယဉ်တွဲထိုင်ကာ

အုတ်ခုံတွင် ထိုင်စကားပြောနေရာ
က သူ့ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်
စကားပြောကြရန် ကိုဘမောင်ကို
ကားအတွင်း ခေါ်သွားသည်။
ထိုညက ကိုကျော်အေး သူတောင်း
မည့် အကူအညီကိစ္စကို အားလုံး
ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါင်...ဒေါင်”

“ဟော...မနက် နှစ်နာရီ
တောင် ထိုးပြီး ကိုဘမောင်
ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ ကိုဘမောင် ကျွန်
တော် စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ကိုကျော်အေး
ဒီလောက်အကူအညီပေးဖို့ ကျွန်
တော့်အတွက် အပန်း မကြီးပါ
ဘူးဗျာ။ အကူအညီပေးပါမယ်”

ကိုကျော်အေးသည် သူ
တောင်းထားသည့် အကူအညီ
ကိစ္စအတွက် စိတ်မအေးသလို
ကိုဘမောင်ကို အထပ်ထပ် ပြော
ဆို မှာကြားနေသဖြင့် ကိုဘမောင်
က ကိုကျော်အေး စိတ်ချ စေရန်
အတွက် စိတ်ချပါ ကျွန်တော်
ကူညီပါ့မယ်လို့ ထပ်ခါထပ်ခါ
ကတိပြုမှ ကိုကျော်အေး လက်
ငဲ့ရမ်းပြပြီး ကားမောင်းထွက်

သွားသည်။

“စခန်းမှူး ဖောက်ထွင်းမှု
တစ်ခု လာတိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲ
စာရေးကြီး”

“ရွက်သာလမ်း ကန်ရိပ်
သာရပ်ကွက် ဦးမောင်တင်အိမ်
အဖောက်ခံရတာပါ”

“ဘယ် မောင်တင်လဲ
“ကြာ”လား။ “ဖျံ”လား”။

“ဖျံ မောင်တင် အိမ်ပါ
ခင်ဗျာ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ပင်လယ်
ဖျံရေနစ်၊ ကျားကိုကြောင်ကိုက်တဲ့
ကိန်းဆိုက်သွားပြီ”

တစ်မြို့တည်း တစ်ရပ်
ကွက်တည်းတွင် ဦးမောင်တင်
အမည်တူ နှစ်ယောက်ရှိပြီး နှစ်
ယောက်စလုံး သူတို့ အကျင့်
စရိုက်များကြောင့် လူသိများကြ
သည် တစ်ယောက်မှာ စတိုးဆိုင်
ကြီး မိနီမတ်ကက်ကြီးများ ဖွင့်
ထားကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်
၍ သူ့လုပ်ငန်းကြီးများရှိတဲ့ မြို့
တိုင်းတွင် သူ၏ ဇနီးမယားရှိသူ

ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် ဖြစ်
စေ လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင်ဖြစ်စေ
တွင်ကျယ်သူဖို့ သူတို့အများက
ဖျံမောင်တင်ဟု လည်းကောင်း၊
ပင်လယ်ဖျံဟု လည်းကောင်း
တင်စားခေါ်ကြသည်။

နောက် မောင်တင် တစ်
ယောက်ကတော့ ဖျံမောင်တင်လို
မချမ်းသာ ရရစားစား ဝါးဝါးမျို
မျို အဆင့်သာရှိသူပါ။ သို့သော်
သူ့အစွမ်းက မိန်းမကို ဟောတစ်
ယောက် ဟောတစ်ယောက်
ယူနိုင်စွမ်းသူဖြစ်သည်။ ဇယ်စက်
သလို မိန်းမတွေ ယူထားတဲ့
ကြားက လစ်ရင်လစ်သလို သူ
များ သားမယားကို ကြာကူလီ
ရိုက်တွတ်သေးသည်။ ဒါကြောင့်
သူ့ကို အရပ်ထဲက ကြာကူလီ
မောင်တင်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။
ကြာမောင်တင်တို့ ကံကောင်း
လိုက်ပုံများ ဘယ်မိန်းမကိုမှ
တာဝန်ကြီးကြီးမားမား ယူရတယ်
မရှိဘူး။ မိန်းမများ ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးနေထိုင်ပြီး စားကြရရှာ
တယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်ကာလတွေ
ကြာညာလာတော့ တစ်ယောက်

က ဖျံ့မောင်တင် နောက်တစ်
ယောက်ကျတော့ ကြာမောင်တင်
ရယ်လို့ လူသိများလာကြတယ်။
အဲဒီကစလို့ ဖျံ့လား၊ ကြာလားဆို
ရင်တောင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါကို
ပြောတာလို့ သဘောပေါက်လာ
ကြတယ်။

“စာရေးကြီး ဖောက်ထွင်း
ခိုးယူခံရတဲ့ ပစ္စည်းတန်းဖိုးက
(F.I.R) အရဆို သိန်း (၁၂၀) ကျော်
ပါလား။”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး၊ စာရေး
လှထွန်းတင်လာသည့် (F.I.R) ကို
ဖတ်ရင်းက စခန်းမှူးသည်အံ့အား
သင့်စွာ ပြောလိုက်သည်။ (၂၀၀၈
-ခုနှစ်က သိန်း (၁၂၀) ဆိုသည်
မှာ အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည်။)

“ကဲ...စာရေးကြီး အခင်း
ဖြစ်အရပ် စစ်ဆေးနိုင်အောင် မြို့
နယ်မှူးကိုလည်း သတင်းပို့ရဦး
မယ်ခင်ဗျားက နယ်ထိန်းအရာရှိ
စောသီဟထွန်းအဖွဲ့ရယ် မှုခင်း
ဓာတ်ပုံဆရာရယ် အသင့်ပြင်
ထားဗျာ”

“စခန်းမှူး ဘာထူးလဲ
ထိုင်ပါ”

မြို့နယ်မှူးသည် သူ၏ ရုံး
ခန်းအတွင်း ဝင်လာသော စခန်း

သူ့အခွမ်းက
မိန်းမကျ ပေါက်
တစ်ယောက်
ပေါက်တစ်ယောက်
ယူနှိပ်ခွမ်းသူ
ဖြစ်သည်။
ပျော်စရာက သင်္ချာ
မိန်းမတွေ
ယူထားတဲ
ကြားက လစ်ရင်
လစ်သင်္ချာ
သူများ
သား မယားကျ
ကြာကူလီ
ရိုက်တတ်
သေးသည်။

မှူးကို မြင်သဖြင့် မေးမြန်းကာ
ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကံရိပ်သာရပ်ကွက် ဖျံ့
မောင်တင်အိမ် ဖောက်ထွင်းခံရ
ပါတယ် မြို့နယ်မှူး။ အဲဒါ အခင်း
ဖြစ်အရပ် လိုက်ပါ စစ်ဆေးဖို့
မြို့နယ်မှူးကို ကျွန်တော် သတင်း
ပို့တင်ပြတာပါ”

“ဟေ...ဒီတစ်ချို့တော့
မြွေပွေးပိုးထိတာပဲ”

မြို့နယ်မှူး ဦးဆောင်သော
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းအညီ အခင်းဖြစ်အရပ်
စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ကံရိပ်သာ
ရပ်ကွက် ကံသာလမ်းရှိ ဖျံ့မောင်
တင် အိမ်သို့ ဦးတည်ကာ (စီဂျေ
-ဖိုက်) ရဲဂျန်ကားလေးဖြင့် သွား
ဖြစ်ကြသည်။

“ကြွပါ ခင်ဗျာ၊ ကြွပါ”
မြို့နယ်မှူးနဲ့ ယခင်ကပင်
သိကျွမ်းသဖြင့် ဖျံ့မောင်တင်
သည် ဖျာဖျာသလဲ ခရီးဦးကြိုဆို
လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဦးမောင်တင် ဖောက်
ထွင်းခံရတာ ဘယ်အချိန်လောက်

က သိကြတာလဲ”

“ကျွန်တု လူတွေကမနက် (၆)နာရီလောက်က သိကြပါတယ်။ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း သိကြတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မနက် (၈) နာရီလောက်ပဲခူးက ပြန်ရောက်မှ သိပါတယ်။ သိသိချင်း ကျွန်တော် စခန်းလာတိုင်ခဲ့တာပါ”

“ဦးမောင်တင် ပဲခူးကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတယ်လို့ ပြောလိုရသလို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တယ်လို့လည်း မှန်ပါတယ်။ မိနီမတ်ကကန်နဲ့ စတိုးဆိုင်တွေက ပဲခူး၊ ပြည်၊ နက္ခလင်း၊ တိုက်ကြီး၊ သာယာဝတီ မြို့တွေမှာ ရှိပါတယ်။ လုပ်ငန်းတွေရှိသလို အိမ်နဲ့ ကျွန်တော် အိမ်သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ရန်ကုန်က မိနီမတ်ကကန်ကြီးကိုတော့ ကျွန်တော်သားက ဦးစီးပြီး ဂျပန်ကား ပစ္စည်းဆိုင်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဇနီးက ဦးဆောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ နယ်မြို့နယ်တွေက ဆိုင်တွေ အားလုံးကို ဦးဆောင်တယ်

ဆိုပါတော့”

“ဦးမောင်တင် တိုင်ချက်ထဲ မှာပါတဲ့ ဖောက်ထွင်းခံရတဲ့ နေရာနဲ့ မီးခံသေတ္တာကို ကြည့်ရအောင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ဟောဒီအိပ်ခန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်ဇနီး နီနီ အိပ်တဲ့အခန်း ဒီဆေး(၆)ထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းနဲ့ ငွေသိန်း (၂၀) ကျော် ထည့်ထားပါတယ်”

ဖျံမောင်တင်သည် မြို့နယ်မှူး စခန်းမှူးတို့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနိုင်အောင် ပြသလိုက်သည်။ ရဲဓာတ်ပုံဆရာကလည်း တစ်ချက်မှ မကျန်ရလေအောင် တစ်ဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်လိုက်သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းကလည်း သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ သက်သေခံ အထောက်အထား ရရှိရေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

စစ်ဆေးပြီး ခဏအကြာ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းသည် ဖောက်ထွင်းသမားအိမ်တွင်းဝင်ရာ လမ်းကြောင်းကို တွေ့သည်။ လမ်းကြောင်းက တခြား နေရာမှာမဟုတ် ဖျံမောင်

တင် အိပ်ခန်းခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ ပြတင်းပေါက်တွင် သံတိုင်များ တပ်ဆင်သည် ဖြစ်ရာ သံကုလားအော် (ခေါ်) သံတူရွင်းနှင့်မ၍ အောက်ခြေ မြောက်လာချိန်၌ သံတိုင် နှစ်ချောင်းကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အိမ်တွင်း ဝင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဤလမ်းကြောင်းမှ ဖောက်ထွင်းသမား လမ်းဖောက်ခါ အိမ်ထဲတွင် ရောက်နိုင်ခြင်းမှာ ဒုစရိုက်နယ်မှ အလေ့အထဖြစ်၍ မဆန်းပါ။ အဲ...အဲဆန်းနေတာက မီးခံသေတ္တာ အရာမယွင်းဘဲ ပွင့်နေခြင်းက ဆန်းလှသည်။ မာစတာကီး သော့တူ၊ မူရင်းသော့ တစ်ခုခုသုံး၍ ပွင့်သည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

“ဒီ မီးခံသေတ္တာသော့ ဘယ်သူကိုင်လဲ ဦးမောင်တင်”

“ကျွန်တော်ပဲ ကိုင်ပါတယ်။ ဆိုင်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာလည်း မီးခံသေတ္တာတွေအားလုံး ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီသော့တွေ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ ကိုင်ပါတယ် မြို့နယ်မှူး”

“ဒီအဆောက်အဦးက သုံး

ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် (၇၅)ပေ ပတ်လည်ရှိတဲ့ မြေပေါ်မှာ သုံး ထပ် အဆောက်အအုံဆောက်ပြီး မြေညီနဲ့ ပထမထပ်ကို စတိုးဆိုင် ဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ နေကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးမောင်တင်မှာ သားရှိတယ်ဆို၊ သူက ဘယ် မှာနေတာလဲ ဦးမောင်တင်”

“သူက အိမ်ထောင်သည် ပါ။ ရန်ကင်းမှာ နေပါတယ်။ မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ မိနီမတ်ကက်ကို သူက ဦးစီးပါတယ်”

ဖျံမောင်တင်သည် မြို့နယ် မှူး မေးမြန်းချက်များကို မလို အပ်ဘဲ စပ်စုသည် ထင်သလား မသိ၊ ကျေနပ်ပုံမရ စိတ်ကသိက အောင့် ဖြစ်နေပုံရသည်။ မြို့နယ် မှူးကိုယ်တိုင် တာဝန်အရ မေး နေခြင်းကြောင့်သာ အားနာပါးနာ အောင့်သက်သက် ဖြေနေပုံရ သည်။ ဒီအခြေအနေကို မြို့နယ် မှူး ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖျံ မောင်တင်ကို စစ်မေးနေမှုကို ရပ် ပြီး ဖျံမောင်တင်၏ ဇနီး မိန်းမ ချောလေး နီနီဘက်လှည့်၍ မေး လိုက်သည်။

“ဒီက ဦးမောင်တင် ဇနီး နော်”

“ဦးမောင်တင်နဲ့ အိမ် ထောင်ကျတာ ဘယ်လောက် ရှိ ပြီလဲဟင်”

“(၁၀)နှစ်လောက် ရှိပါ ပြီ”

“ဒါဆို ရန်ကင်းမှာနေတဲ့ ဦးမောင်တင်သားက”

“အဲဒါ...အဲဒါ...အဲ”

“အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့် မယားကြီးရဲ့ သားပါ။ မောင် ကျော်အေးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဖျံမောင်တင်သည် ဒေါ်နီနီ ထစ်ငေါ့နေတာကို စိတ်မရှည် တော့ဘဲ သူက ဝင်ဖြေလိုက် သည်။ ဒေါ်နီနီကို ဒေါ်တပ်ခေါ် နေသော်လည်း ဒေါ်နီနီ၏ အသက် မှာ (၃၅) နှစ်သာရှိသေးသည်။ ခါး၊ ရင်၊ တင် သူနေရာနှင့်သူ အချိုးတစ်ကျ လှပတာကြောင့်

လည်း ယောက်ျားသားများ အတွက် ရင်ဖိုစရာ-တစ်ခါကြည့် ပြီးရင် ထပ်ကြည့်ချင်စရာကောင်း ရတဲ့အထဲ အသားအရည်က ဝင်း ဝါပြီး သူ့မျက်လုံးများက ဝိုင်း စက် ကြည်လင်တောက်ပတယ်။ နောက်ပြီး ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လို ဆုတောင်း ကောင်းခဲ့သလဲ မသိ ဘူး။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်သာ လှတာမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရည်က လည်း၊ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ဖလားပဲ သိပ်လှတယ်။ ဒီလောက် လှတဲ့ မိန်းမချောလေး ဘယ်လို များ ဖျံမောင်တင်လိုလူနဲ့ ဆုံမိကြ မိပါလိမ့်နော်။ (ကိုယ်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘဲ ရှောက်တွေးမနေနဲ့ ငွေ နဲ့ဖိတော့ အိတာပေါ့။ သောက် အရေ့လို့ ဓာတ်သိတွေက ဖြေလိမ့် မယ်။)

ဦးမောင်တင် (ခေါ်) ဖျံ မောင်တင်မှာ အသက် (၆၀) ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာ သန်စွမ်းဆဲ ဖြစ်သည်။ ပဲခူးတွင် ပထမယားကြီး ပြည်တွင် ဒုတိယ မယား၊ နီနီဆိုသူမှာ တတိယ မယား ယခု ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ် သည့် ရန်ကုန်အိမ်တွင် နေသူဖြစ် သည်။ တိုက်ကြီး၊ သာယာဝတီ၊

နတ္တလင်းမြို့များတွင်လည်း နံပါတ်
မရသေးသော စနီးမယားများ
တန်းစီထားသည့်နှယ် အမြောက်
အမြား ရှိနေကြသေးသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးမောင်တင် ဒီအိမ်
မှာ အတူနေ အိမ်သား ဘယ်နှစ်
ယောက်ရှိလဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ လင်မယား
နဲ့ အိမ်ဖော် မညီနဲ့ပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မညီနဲ့ကို စခန်း
ခေါ်သွားမယ်ဗျာ။ နည်းနည်းပါး
ပါး မေးပြီး ပြန်ပို့ပေးမယ်”

စခန်းမှူးသည် လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းအတိုင်း သူ့တာဝန်သူ
ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ မြို့နယ်မှူး
က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်
သည်။

ဤအမှုသည် အမှုကြီးစာ
ရင်းဝင်ဖြစ်၍ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်
ရန် အလွန်အရေးကြီးသည်။ ဒါ
ကြောင့် စခန်းမှူးက သူ့တာဝန်သူ
ထန်ကုန်အောင် ဆောင်ရွက်သည့်
အနေဖြင့် အိမ်ဖော် မညီနဲ့ကို
စခန်းခေါ်သွားမည်ဟု ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို မဖမ်းကြပါနဲ့
ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူးရှင်”

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး”

ဟောကီထွင်း
ထားတဲ့
လက်ကွက်
အမွန်တကာယ်
ဟောကီထွင်း
သမား
တစ်ယောက်ရဲ့
လက်ကွက်
မဟုတ်ဘူး။
သမားနဲ့ လူ
တစ်ယောက်က
ပွင့် ရသကဲ့
စိမ်စေ့နုစေ့
ဟောကီထား
တဲ့လက်ကွက်

နီနီ”

စခန်းမှူးက မညီနဲ့ကို
စခန်းခေါ်သွားမည်ဆိုသဖြင့် အိမ်
ဖော် မညီနဲ့၊ ခြေမကိုင်မိ လက်
မကိုင်မိ ဖြစ်ကာ စခန်းမှူးကို
ငိုယိုတောင်းပန်သည်။

တကယ်တော့ လက်ရဲ့
ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် မညီနဲ့၊ တိုက်
ရိုက် မပတ်သက်နိုင်ဆိုတာ မြို့
နယ်မှူး၊ စခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်း
အရာရှိ စောသီဟထွန်းတို့ တွက်
မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖျံ့မောင်တင်
နဲ့ဒေါ်နီနီတို့ အိမ်တွင်းရေး အခြေ
အနေ သိဖို့လိုတယ်မို့လား။ ဒါ
ကြောင့် အိမ်မှာ အတူနေ အိမ်ဖော်
မညီနဲ့ကို ခွဲထုတ်ပြီး စစ်ဆေး
မေးမြန်းပါမှ သူတို့ အိမ်တွင်း
ရေး အခြေအနေသိရပြီး အမှုကို
ဆက်လက်စစ်ဆေး ဖော်ထုတ်
ရမှာမို့ မညီနဲ့ကို ခဏခေါ်ယူမေး
မြန်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှုနဲ့
ဖမ်းဆီးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဒီလို
ကိစ္စမျိုး မကြုံဖူးတဲ့ မညီနဲ့တို့
အဖို့တော့ စခန်းဆိုတာနဲ့ အချုပ်
အနှောင်ခံရတော့မှာပဲလို့ တွေး
ကာ ကြောက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
စခန်းအပြန် ကားပေါ်တွင် စခန်း
မှူးက သေသေချာချာ ရှင်းပြ

တော့မှ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဖြစ်သွား
သည်။

“ကဲ...မည့်နဲ့ ကျွန်တော်
စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ
လာထိုင်ပါ။ စိတ်အေးအေးထား
ပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာ အမှန်
အတိုင်း ပြောပြရင် ကျွန်တော်
ကလည်း ခင်ဗျားကို အများကြီး
ကူညီပါမယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောတာ
ပါ စခန်းမှူး။ ကျွန်မ ဘာမှ
မသိပါဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ နီနီကို
ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးဖို့သက်
သက် ဒီအိမ်မှာ လာနေတာပါ”

“ဦးမောင်တင်က အသက်
(၆၀)ကျော် အဘိုးကြီး ဒေါ်နီနီက
အသက် (၃၀) ကျော်လှနေဆဲ
အရွယ် နှစ်ဦးသားချစ်ကြိုက်လို့
အကြံလယ်မယားဖြစ်လာကြသလား
လို့ ကျွန်တော်က မေးရင် ခင်ဗျား
ဘယ်လို ဖြေမလဲ မည့်နဲ့”

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

“ဘူးတစ်လုံးဆောင်ရင်
အိုတောင် မဆင်းရဲဘူးဆိုတဲ့ ရှေး
ကစကား တခြားနေရာတွေမှာ

မှန်ချင်မှန်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့
စခန်းမှာတော့ အဲဒီရှေးစကား
မမှန်ဘူးဗျ။ ဟောဟို နံရံပေါ်က
စာတမ်းလေးဖတ်ကြည့်ပါ ပြီးမှ
ကျွန်တော် ဆက်မေးပါမယ်”

ဤနေရာကား အမှန်
အတိုင်း မခြင်းမချန် ပြောရသော
နေရာဖြစ်သည်။ လိမ်ညာဉ်းကွယ်
ရောင်လွှဲရန် မကြိုးစားနှင့်
အချည်းနှီးသာ။

“ဘယ်လိုလဲ မည့်နဲ့ ဖတ်
ပြီးပြီလား ခင်ဗျား နားလည်
အောင် ကျွန်တော် ထပ်ပြီးရှင်းပြ
မယ် ဦးမောင်တင်၊ အိမ်ဖောက်
ထွင်းမှုမှာ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး။
ခင်ဗျားပါဝင် ပတ်သက်မှု မရှိဘူး
ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။
မနီနီကလည်း သူ့ပစ္စည်း သူ
ယောက်ျားပစ္စည်း လိုချင်တောင်း
ယူမှာပေါ့။ ဘယ် ခိုးယူမှာပါ
မလဲ။ ဦးမောင်တင်ဆိုတာလည်း
မိန်းမတွေတောင် ဟောတစ်
ယောက် ဟောတစ်ယောက်
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ယူတဲ့လူ
ဘယ်သူမှ အရေးစိုက်တဲ့လူမှ
မဟုတ်တာ။ အိမ်ထဲက ပစ္စည်း
တွေ ငွေတွေယူချင်မြှောင်ယူ
မှပေါ့။ သူက မိသားစုအတွင်းမှာ

ဩဇာအရှိဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ရှင်”

“စခန်းမှူးသည် ပြော
လက်စ စကားကို ခဏရပ်ပြီး
မည့်နဲ့ကို အကဲခပ်ကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ အဲဒီလူရင်းတွေ
ကြားထဲ သူစိမ်းတစ်ယောက်မှ
မလာဘဲ မီးခံသေတ္တာအတွင်းက
ရတနာတွေနဲ့ ငွေတွေဖောက်
ထွင်းခိုးတာ ခံရတယ်ဆိုတော့
သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားဘက် မြှား
ဦးလှည့်ရတော့မှာ။ အဲ...တစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ အခြားသူစိမ်းတစ်
ယောက် အောင်အထွက်ရှိသေးရင်
တော့ ဆက်လက်စုံစမ်းရမှာပေါ့
ဗျာ။ ခင်ဗျားသိအောင် ပြောပြရ
ဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အခင်း
ဖြစ်နေရာ စစ်ဆေးကြည့်ကြတာ
ခင်ဗျားမြင်တယ်မို့လား။ အဲဒီလို
စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဖောက်ထွင်း
ထားတဲ့ လက်ရာဟာ အမှန်
တကယ် ဖောက်ထွင်းသမားတစ်
ယောက်ရဲ့ လက်ရာမဟုတ်ဘူး။
သာမန်လူတစ်ယောက်က ဖွင့်
ရသလို စိမ်မြေနပြေ ဖောက်ထား
တဲ့လက်ရာ ပြီးတော့ မီးခံသေတ္တာ
အရာမယွင်းဘဲ ပွင့်တယ်ဆိုတာ

လည်း အရမ်းထူး ဆန်းတယ်
လေ။ မီးခံသေတ္တာ ပွင့်ဖို့ဆို
မူရင်းသော ဒါမှမဟုတ် သော
တု၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွမ်းကျင်တဲ့
ဖောက်ထွင်းသမား၊ ဒါကြောင့်
ဘယ်သူ အဝင်အထွက်ရှိသလဲ
လို့ မေးနေတာ။ ခင်ဗျားက
အရမ်းနှုတ်လိုပြီး ဘူးတစ်လုံး
ဆောင်နေရင်တော့ ခင်ဗျားထိုက်
နဲ့ ခင်ဗျားကံပဲ”

“ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး။
ကျွန်မလည် မခိုးပါဘူး။ ကျွန်မ
ကို ကယ်ပါဦးရှင်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
ကယ်ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဘက်
က ဥပဒေနဲ့အညီ ကယ်နိုင်ဖို့ဆို
တာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သိသမျှ
အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို
ပြောမှ ကယ်နိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးချင်တာမေး
ပါ။ ကျွန်မသိသမျှ ပြောပါမယ်”

“ကျွန်တော် သိထားတာ
ကတော့ ဦးမောင်တင်နဲ့ ဒေါ်နီ
နီ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဘူး
လို့ သိထားတယ်။ ဟုတ်သလား။
ဘာလို့ အဆင်မပြေတာလဲ”

“နီနီ သိပ်လှတယ်ဆိုတာ
ဆရာတို့အမြင်ပဲ လက်မထပ်ခင်

ကဆို အသက်ကလည်းငယ် ဆူ
ဖြိုးတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ကြွေရုပ်
လေးလိုလှတယ်။ ဆရာ ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးချော မေရီမြင့်ကို သိ
တယ်မို့လား သူ့အတိုင်းပဲ”

“ဦးမောင်တင် တစ်
ယောက်ဟာ နီနီကိုတွေ့ပြီး
ကတည်းက မရရင် ဆွေမလောက်
ဖြစ်ပြီး နီနီ မိဘတွေကို ချဉ်းကပ်
တော့တာပဲ။ ပေးလိုက်ရတဲ့
လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ဆိုတာ
လည်း ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းမယ်ဆိုရ
လောက်တယ်။ ဦးမောင်တင်က
မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်အစစ်၊
နီနီကတရုတ် မြန်မာကပြား။ နီနီ
ဘက်က လိုလားချက် တောင်းဆို
ချက်မှန်သမျှ ဦးမောင်တင်က
လိုက်လျောတယ်။ လက်ထပ်ပြီး
တဲ့အခါ ခု သူတို့နေတဲ့ (၃)ထပ်
တိုက်နဲ့ ဆိုင်ကြီး၊ အိမ်သုံးကား
အတွင်းပစ္စည်း စိန်ရွှေရတနာ
အမြောက်အမြားကို နီနီအမည်နဲ့
လွှဲပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ ဦးမောင်
တင်ကပေးတယ်။ ဒါက ကတိပဲ
ပေးထားသေးတာ။ အဲဒီအသံကို
မယားကြီးနဲ့ ဦးမောင်တင် သမီး
ကြီး ကိုကျော်အေးတို့ကြားတော့
ပွက်လောရိုက်သွားတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဦးမောင်
တင်ဘက်က သူ့ကတိတွေကို
ဆိုင်းထားပြီး နောက်မှ တဖြည်း
ဖြည်း ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ပြော
ပြီး နေခဲ့တာ ဒီနေ့ အိမ်ထောင်
သက် (၁၀)နှစ်သာ တိုင်ရောဘာ
တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာသေးဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ဦးမောင်တင်နဲ့ နီနီ
တကျက်ကျက် စကားများကြပါ
တယ်”

“ဒီမှာ မညိုနဲ့ ကတိ
မတည်တဲ့ ဦးမောင်တင်အပေါ်
စိတ်ပြောင်းပြီး အခြား တစ်
ယောက်ယောက်ကိုများ မနီနီ
အားကိုး ရှာသေးသလားဟင်”

“ပြောပြန်လည်း မကောင်း
မပြောပြန်လည်း ဆရာပြောသလို
မြားဦးက ကျွန်မဘက် လှည့်ဦး
မယ်။ ကဲ...ကဲ...ကျွန်မ သိသ
မျှ ပြောပါတော့မယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီနေရာက မှန်
တာမပြောဘဲ ကျော်မရဘူးလို့
ပြောတာ”

စခန်းမှူးသည် မညိုနဲ့ သူ
အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီဆိုတော့
အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေး မစော
တော့ကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့်
ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...မညို့နဲ့ နီနီတစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်ဆို”

“ဒီလိုပါဆရာ။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာက ဦးမောင်ဟင် နယ်သွားရင် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးရှင်။ မီးပျက်တာတို့ ရေမလာတာတို့ ကြုံတဲ့အခါ ကိုမောင်မောင်လွင်ကို ပြောရတယ်။ ကိုမောင်မောင်လွင်က ပြင်တဲ့သူကို ခေါ်ပြီး ပြင်ပေးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူပြုပြင်တတ်တဲ့ကိစ္စဆို သူပဲပြုပြင်ပေးပါတယ်”

“ကိုမောင်မောင်လွင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မညို့နဲ့ရဲ့ ဘယ်ကလဲဗျ”

“နီနီအတွက် ဦးမောင်တင်က ပေးမယ် ပြောထားတဲ့ အောက်က စတိုးဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာပါ။ ဦးမောင်တင် မယားကြီးနဲ့ သားကြီး ကိုကျော်အေးတို့က နီနီနဲ့ မောင်မောင်လွင် ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ ဦးမောင်တင်ကို ပြောလိုက်တော့ ဦးမောင်တင် အရမ်း စိတ်ဆိုးပေါက်ကွဲပြီး မောင်မောင်လွင်ကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အရင်က မောင်မောင်လွင်

ဟာ စတိုးဆိုင်ကြီးနဲ့ တွဲရက်အခန်းလေးမှာ နေတယ်။ အဲဒီပြဿနာ ဘယ်က စတာလဲဆိုတော့ ညစောင့် သောင်းတင်က အရက်မူးပြီး ပြောတာက စတာပါ”

“အဲဒီညစောင့် သောင်း

တင်ကော”

“သူ့ကိုလည်း မောင်မောင်လွင်နဲ့ တစ်နေ့တည်း အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ညစောင့်အသစ် လဲထားပါတယ်။ ကိုဘမောင်တဲ့”

“မညို့နဲ့ရေ နောက်မှ မေးစရာရှိတာ ထပ်မေးမယ် ခုတော့ နားဦး”

“ကိုဘမောင် ဦးမောင်တင်တို့ စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ ညစောင့်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“(၂) နှစ်ကျော်ပါပြီ”

“ညညမှာ ဦးမောင်တင်သား ကိုကျော်အေး ခင်ဗျားဆီ မကြာခဏ လာတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာ လာလုပ်တာလဲဗျ”

“ခရီးသွားဟန်လွဲ လမ်းကြုံ ဝင်လာတဲ့ သဘောပါ။ သူ့အဖေရဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီး ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ လည်း မှာတတ်ပါတယ်။ လာ

တိုင်းလည်း ဆေးလိပ်ဖိုး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးတတ်ပါတယ်။ သူ့မှာ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားဆိုပြီး ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့ သဘောမရှိမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်သူ့ကို အတော်ခင်ပါတယ်။ သဘောကောင်းပြီး မနောဖြူတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။”

“မနေ့ညက ခင်ဗျား သူဌေး ဦးမောင်တင် အိမ်အောက်ထွင်းခံရတာ ခင်ဗျားသိလား။”

“မနက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောနေကြတာ ကြားမိပါတယ် ဆရာ။”

“အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်သူဟာ ဖောက်ထွင်းမှု မကြာခဏ ကျူးလွန်လေ့ရှိတဲ့ ဖောက်ထွင်းသမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အတတ်သိပါတယ်။ ဒီဖောက်ထွင်းမှုမှာ ဘယ်လို ကရိယာကိုသုံးပြီး ဘယ်လို ဖောက်ထွင်းတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနဲ့ ဖောက်ထွင်းမှု အမြဲကျူးလွန်တတ်တဲ့ ဒုစရိုက်သမားမဟုတ်ဘဲ သာမန် လူတစ်ယောက်က စိန်ပြေနပြေ ကျူးလွန်သွားတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ အဲဒီလူ

ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား မှန်းပြောကြည့်ပါဦး ကိုဘမောင်။

“ဟာဗျာ...ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ။”

“ခင်ဗျားဆီ မကြာခဏ ညသန်းခေါင်မှာ လာလေ့ရှိတဲ့ ကိုကျော်အေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ ကိုဘမောင် ကိုကျော်အေးကို ဖမ်းဖို့ ရန်ကင်း ကို ကျွန်တော့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့တွေ လွှတ်လိုက်ပြီ။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုကျော်အေး ကျွန်တော့်ဆီ ညည လာတဲ့ကိစ္စက ဒုစရိုက်မှု ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကဲ...ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲ ပြောဗျာ”

“ဒီလိုပါဆရာ။ အရင်က ဦးမောင်တင်ပိုင်တဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ မောင်မောင်လွင်က မန်နေဂျာပါ။ သူဟာ ဦးမောင်တင်ရဲ့ တပည့် လူယုံတော်ပဲ။ ဒေါ်နီနီနဲ့ သူ လူမှုရေးဖောက်ပြန်ကြတယ်တဲ့။ ဦးမောင်တင် နယ်ထွက်တဲ့ အခါတိုင်း မောင်မောင်လွင်နဲ့နီနီ

တို့ဟာ အပေါ်ထပ်က ဦးမောင်တင်အိပ်ခန်းမှာ တလှည့် အောက်ထပ် မောင်မောင်လွင် အခန်းမှာ တစ်လှည့် ချိန်းတွေကြတယ်တဲ့။ ဒီကိစ္စတွေကို ညစောင့် သောင်းတင်နဲ့ မညှိနဲ့တို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ သိကြမြင်ကြသတဲ့။ ညစောင့် သောင်းတင်ကို မောင်မောင်လွင်က အရက်ဖိုးပေး နှုတ်ပိတ်ထားပြီး၊ မညှိနဲ့က နီနီရဲ့ မိဘတွေက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားသူဖြစ်တော့ နီနီအကျိုးယုတ် အရှက်ကွဲမယ့် ကိစ္စမို့ မသိယောင် မမြင်ယောင် နေတယ်တဲ့။”

“နောက်တော့ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ကုန်ကြတာလည်း ကိုဘမောင်”

“အဲဒါက ဒီလိုပါဆရာ။ သောင်းတင်က မကြာခဏမောင်မောင်လွင်ဆီက ငွေတောင်းတောင်းနေလိုက်၊ နီနီဆီက ငွေတောင်းလိုက် လုပ်လာတော့ မောင်မောင်လွင်နဲ့ သောင်းတင် ပြဿနာ တက်ကြတယ်။ ပြဿနာ တက်တော့ လူတွေသိပြီး ဦးမောင်တင် နားပေါက်တယ်။ ဒါကြောင့် သောင်းတင်နဲ့ မောင်မောင်လွင်တို့

ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မောင်မောင်လွင်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဖူး ဆရာ။ ဒီနေ့ ညည နီနီဆီ လာတွေ့နေတယ်လို့ ကိုကျော်အေး သတင်းရထားလို့ ရင်ကွက် ကောင်စီအဖွဲ့နဲ့ ပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးမယ်တဲ့။ အဲဒါ အဲဒီလူဝင်လာရင် ဖုန်းဆက်ပေးပါလို့ မှာထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က မောင်မောင်လွင်ကို မသိဘူးဆိုလို့ ဟောဒီလိုဝင်စင်ဓာတ်ပုံလေးတောင် ကျွန်တော်ဆီ ပေးထားပါတယ်။ ကိုကျော်အေးက တကယ့် လူကောင်းပါ ဆရာ”

“အဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ကိုကျော်အေး လာတော့ ဗျို့”

“ဟော...ကိုကျော်အေး ပါလား”

“ပြီးပြီဖြစ် ခန့်မှန်းရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လာသော ကိုကျော်အေးကို ကိုဘမောင် မေးမြန်းပြီးသားပါ။ ခင်ဗျား ထွက်ဆိုချက် ဘယ်လောက်မှန်သလဲဆိုတာ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တာပါ။ ရဲဆိုတာ အလုပ်

အနီးကပ် ရန်သူ (လမ်းညွှန်)

တစ်ခုလုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်း ထန်ကုန်အောင် လုပ်ရတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အထက်အရာရှိတွေက ပြောဆို သွန်သင်ထားတယ်ဗျ။ တာဝန်အရ လုပ်ဆောင်ရတာကို နားလည်ပေးဗျာ နော ကိုဘမောင်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်လို့ရပြီလား ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကျော်အေး ပြန်နိုင်ပါပြီ။ ကိုဘမောင်တော့ ခဏနေဦး။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် တို့ကို ဆက်ကူညီဖို့ ကျန်သေး တယ်”

နာရီပိုင်းအတွင်း မြို့နယ်ထဲ၌ အိမ်ဖော် မညှိနဲ့နှင့် ညစောင့် ကိုဘမောင်တို့ ဖောက်ထွင်းမှုနှင့်

ပတ်သက်ပြီး အဖမ်းခံရကြောင်း ပြန့်သွားသည်။

“ဒေါ်နီနီကို ခေါ်လာပါပြီ ဆရာ”

“အေး...အေး...ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထားပါ။ အမျိုးသမီးရဲအရာရှိ သူ့အနီးမှ အသင့်ချထားပါ”

နယ်ထိန်တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်တစ်ဦး၏ သတင်းပို့ချက်ကို လက်ခံပြီး စခန်းမှူးခိုင်းထားသော မောင်မောင်လွင်ကို တွေ့ဆုံလိုက်သည်။

“ကိုမောင်မောင်လွင် ထင်

ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့က ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ခေါ်တယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိဘူး”

စခန်းမှူး၏အမေးကို အရေးထားလောက်စရာ မဟုတ်ဟု သဘောထားသလားမသိ။ တိုတောင်းစွာ ခပ်တင်းတင်း အဖြေပေးပြီး မောင်မောင်တင်သည် မထီတရီ မျက်နှာဖြင့် စခန်းမှူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ...မသိဘူးလား မသိရင် ကိုယ့်လူသိအောင် ခွဲပဲ မေးလိုက်တော့မယ်။ ဦးမောင်တင် ဆွေ(မိ)ထဲက ယူသွားတဲ့ ငွေနှဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားလဲ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာ မေးနေတာလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာကောင်အောင်မေ့လဲ ရဲဆိုပြီး ပြောချင်တာပြော၊ လုပ်ချင်တာလုပ် ခေါင်းငုံ့ခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ တောပြော တောင်ပြောလှီးလွှဲပြောမနေနဲ့၊ ခင်ဗျား မြန်မာစာဖတ်တတ်တယ်မို့လား ဟိုနံရံ

ပေါ်က စာတမ်းလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်း”

စခန်းမှူးသည် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ မာန်တင်းပြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ထိုင်ရာက ထရန် ဟန်ပြင်လာသော မောင်မောင်လွင်၏ ညာပခုံးကို ဆတ်ခနဲဖိကာ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဗိုလ်နေမြကျားနေမြ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ထားသော စခန်းမှူး၏ တုံ့ပြန်ချက်ကြောင့် မောင်မောင်လွင် ဖြူသွားသည်။ နောက်ထပ် ဘာစောဒကမှ မတက်ဝံ့တော့ဘဲ စခန်းမှူးပြောသည့်အတိုင်း နံရံပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဤနေရာကား အမှန်အတိုင်း မခြွင်းမချန်ပြောရသော နေရာဖြစ်သည်။ လိမ်ညာဖုံးကွယ်ရှောင်လွှဲရန် မကြိုးစားနှင့် အချည်းနှီးသာ”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမောင်မောင်လွင် အပြစ် ဝန်ခံတော့မလား”

“ဘာမှ ဝန်ခံစရာမရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ မနေ့ကမနက်စောစောက ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါ်နီနီ ဖုန်းအဆက်အသွယ် လုပ်တယ်။

ဒေါ်နီနီက ဦးမောင်တင် နယ်သွားပြီလို့ အသိပေးတယ်။ ဘာကြောင့် အသိပေးတာလဲဆိုတော့ ဦးမောင်တင် အိမ်မှာမရှိနိုင် အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရတယ်လို့ ပြောပြီး မီးခံသေတ္တာထဲက ငွေနှဲ့ရတနာတွေ ယူကြဖို့ အရင်ကတည်းက တိုင်ပင်ထားပြီသားလေ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ချက်ချင်းရောက်လာပြီး သော့တုနဲ့ မီးခံသေတ္တာဖွင့်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ငွေနှဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေ ယူကြတယ်။ သော့တုပုံစံယူဖို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတော့ သော့ပြင်သမားဆီမှာ သော့အစစ်ပြပြီး လုပ်ခိုင်းတယ်။ သော့အစစ်ကို ဒေါ်နီနီက ဦးမောင်တင် အလစ်အငိုက် ခိုးပြီး ခင်ဗျားကို ပေးတယ်။ ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျား ဆက်ဝန်ခံစရာရှိတာ ဝန်ခံတော့လေ”

“ဝန်ခံစရာလည်း မရှိဘူး အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိဘူး။ နေ့စဉ်ပါဦးဗျား။ ဒီမဟုတ်တန်းတရားတွေကို ဘယ်သူပြောတာလဲ။ ...စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားသိချင်ရင် ပြောပါ့မယ်။ အဲ...အဲ ခင်ဗျားရဲ့

တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူ နီနီက အားလုံး ဝန်ခံထွက်ခွာတာပါ ကိုမောင်မောင်လွင်။ နောက်ပြီး နီနီရဲ့ ထွက်ဆိုချက် အားလုံး မှန်ကန်ကြောင်းကိုတော့ မညှိနဲ့က ထောက်ခံ ထွက်ဆိုပါတယ်။

“မသိဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်တာလုပ်”

မောင်မောင်လွင်သည် ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုတောင် မဆင်းရဲဆိုသည့် စကားလက်ကိုင်ထား၍ မေးသမျှ မသိဘူးဟုသာ တွင်တွင် ပြောလျက်ရှိသည်။

“ဟိုမှာ ထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲ ကိုမောင်မောင်လွင်”

ထုံးစံအတိုင်း မောင်မောင်လွင်သည် စိတ်လက်မပါပေမယ့် စခန်းမှူးကို မလွန်ဆန်ဝံ့သဖြင့် စခန်းမှူး ညွှန်ပြရာသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ နီနီကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရုတ်ခြည်းမျက်နှာညှိုးကျသွားကာ ခြေတုန်၊ လက်တုန်၊ အသံတုန် ဖြစ်သွားသည်။

ဒီမှာ ကိုမောင်မောင်လွင် ကြုံဖော်ကြုံဖက် နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဝန်ခံပြီး

ပြီဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘူးကွယ်နေလည်း မရတော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပါဗျာ။

“တောက်...လှသလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်မထို့...သူတောင် ဝန်ခံနေမှ ကျွန်တော်လည်း အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆို ဝန်ခံပါတော့မယ် စခန်းမှူး”

“ဖောက်ထွင်းမှု အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်လာပါပြီ မြို့နယ်မှူး”

“တော်သေးတာပေါ့ စခန်းမှူးရာ နှုတ်ဖြန်တိုင်းတပ်ဖွဲ့ မှုခင်းက အစည်းအဝေးမှာ အမှု အခြေအနေ မျက်နှာပန်းလှလှ တင်ပြနိုင်ပြီပေါ့။ ကဲ...ခင်ဗျားနဲ့ နယ်ထိန်းအဖွဲ့တွေလည်း အတော်ပန်းကုန်ပြီ နားကြတော့ နားကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းနဲ့ အဖွဲ့ကိုတော့ စောစောကပဲ အနားပေးလိုက်ပါပြီ၊ မြို့နယ်မှူး”

“ခင်ဗျားလည်း နားတော့လေ”

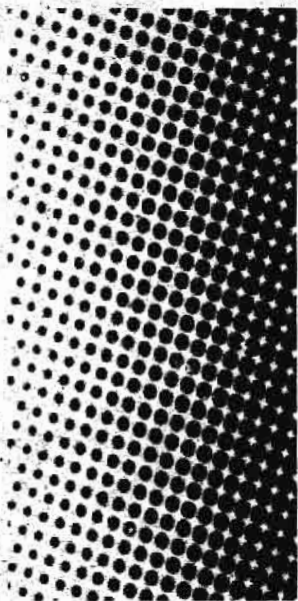
“ကျွန်တော် အလုပ်လေး

လက်စသတ်ပြီးမှ နားတော့မယ်”

“ဟ...ဘာလက်စ သတ်စရာ ကျန်သေးလို့လဲ စခန်းမှူးရယ်”

“ဒီလိုပါ...မောင်မောင်လွင်ကတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြီးပြီ၊ နီနီပြောဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာ မနီနီကို ပြောပြရဦးမယ်ခင်ဗျ”

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

ART 1
2014 年 8 月 2 日

[illegible]

မောင်အောင်ကျော်

ရွှေစာ -

ချစ်သူ၊ နန်းမောင်း၏ အသက်ကိုပေးဆပ်လိုက်ရသည့်
မန်ဂြိုဟ်ကို လက်စားချေရင်း ဟောချိတ်ထဲမှ အသက်လွှဲ

ရွှေစင်္ကြံသမ္မတ

မောင်ခက်ကျ (ရွှေစင်္ကြံ)

(၁)

စွယ်စုံမုဆိုးလေး အောင်ဒင် နှင့် မြဦးမှာ ကန်မြို့နယ်၊ ပုထိုးလုံး သစ်တောကြီးပိုင်းအတွင်းရှိ သပြေပင် ကျေးရွာကလေးမှာ မွေးဖွားလာကြသော ငယ်သူငယ် ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျေးလက်စရိုက်အတိုင်း အခွင့်အခါ ပေါ်ပေါက်သလို အလုပ်လုပ်ရ သောကြောင့် ကျွဲပေါက်ညီနောင် နှစ်ကောင်အလား မည်းမည်း သံသေနှင့် ခိုင်မာတောင့်တင်းသော ကာယဗလကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ရွာခြေအနီး စီးဆင်းနေသော လိပ်ပုတ်ချောင်းကြီးမှာလည်း ဝသန္တ မိုးအခါကာလဆိုလျှင် နဂါးမာန် ထသည့်အလား ဟဝေါဝေါ မြည်ဟည်းကာဝါညစ်သော ရေများ သစ်မြစ်ဆုံများ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ ထင်းချောင်းများ၊ စုံစီနဖာ

သယ်ဆောင်ကာ ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းလာ၍ ရေပြည့် ရေလျှံဖြစ် တတ်သည်။ ချောင်းအထက် တောင်ကြောတစ်ခု မိုးတွေ ညိုပြီ ဆိုလျှင် မပူနှင့်တော့။ မကြာမီ ရေတွေရောက်တော့မည် ရေများလျှင် သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင် မျော၍ သစ်ဝါး ကုန်သည်များထံ လက်လွှဲအပ်ရသည်။ 'ယောက်ျား ဖောင်စီး၊ မိန်းမ စီးနေ' ဆိုသော စကားအတိုင်း အသက်နှင့်ရင်းရ သော်လည်း ပရိယေသနဝမ်းစာ အတွက် မဖြစ်မနေလုပ်ကိုင်ရမည် မှာ အမှန်ပင် မဟုတ်ပါလော။ တစ်နှစ်ကုန်၍ ဂိမန္တရာသီ နွေရောက်လာပြီ ဆိုလျှင်လည်း အပူပိုင်း သဲကန္တာရသဖွယ် ဖြစ် သွားတတ်ပြန်သည်။ ရေအတွက် အခက်အခဲ မဖြစ်စေရန် လက် ယက်တွင်းများ တူးဖော်၍ ဝါး

ချိုင့်များ ချထားရသည်။ ရာသီ နှင့် အခါလျော်ညီစွာ ဤချောင်း ကြီးကို အမှီပြု၍ သပြေပင်ရွာသူ ရွာသားများအားလုံး အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု ပြုရသည်။ အောင် ဒင်တို့အဖို့ ရေမြေအလိုက် အရောင်ပြောင်းကာ ကုန်းတစ်ပိုင်း ရေတစ်ပိုင်း သတ္တဝါများဖြစ်ကြ ပြီ။ နွေဦးတန်ခူးလ၏ တစ်နေ့ သောအခါ အောင်ဒင်တို့ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက် တောလည်ရာ မှ အပြန်။

"အစ်ကိုအောင်ဒင် ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တော လည်ရတာ တစ်နေ့ကုန်တော့ မယ်။ ဘာသားကောင်မှ မရခဲ့ ဘူး။ ဝံသိုက်တောတွေခုပါရဲ့။ အပင်က မြင့်နေတော့ ကျွန်တော် တို့လည်း ဘာမှ မစွမ်းသားဘူး။ အထင်ပြောရရင် အစာသွက်ရှာ

နေတာလား၊ အိပ်နေတာလား မသိ။ ကျွန်တော်တို့ နယ်မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ဝက်ဝံကြီး တွေဆိုတာဟာ ဘယ်လိုကောင် တွေလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အမြဲကိုင် ဆောင်တဲ့ စား၊ လုံလောက်နဲ့ ဒီ ကောင်တွေကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် နိုင်သလား။ ဒင်းတို့အကြောင်း အစ်ကိုအောင်ဒင် သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ။ ဒီထဲနောင်းပင် ကြီးရဲ့ အရိပ်မှာနားရင်း မုဆိုး ဗဟုသုတရတာပေါ့ဗျာ။ လိုလို မယ်မယ် မြို့ကိုတက်ပြီး ရမ် ပုလင်းပြားလေးတစ်လုံး ဝယ် လာသေးတယ်။ အမြည်းက တော့ ဆေးပေါင်းစတဲ့အမြစ်တစ် ထောင်သား ပွေးသားကင်ပဲ။

အလိုက်သိတတ်သော မြဦး ၏ 'တောမြိုင်စဉ်ခံပွဲ' ကြောင့် ချွေးတွေရွှံ့နှံနေသော အောင်ဒင် မှာ အမောပြေသွားပုံရ၏။ ခါး တွင် ချိတ်ထားသော စစ်ရေဘူး မှ ရိုးရိုးရေနှင့် ရမ်တို့ ရောစပ် ကာ တစ်ကျိုက် မေ့လိုက်၏။ လည်ချောင်းအတွင်း ပူရိန်းရိန်း ဆင်းသွားသော ယမကာရည်တို့ အစာအိမ်သို့ မရောက်မီ သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင်သောပွေးသားကို အလျင်

စလို ဝါးလိုက်၏။ အလွန်မတန် မှတူးကဲလှသော မဟာနတ်သုဒ္ဓါ ပွဲကြီးတမျှပါလား။ အောင်ဒင် ခန္ဓာကိုယ်စက်အိမ်ထဲ ဆီထည့် စက်နှိုးလိုက်၍ အရှိန်ရပြီ။

“ဆရာထက် တပည့် လက်စောင်းထက်အောင် အစ်ကို ပြောပြပါမယ်။ မုဆိုးသင်နန်းစာ ဟာ တောထဲမှာပဲ ကောင်းတယ် ကွ။ ဒါမှ လက်တွေ့ဆန်တယ်။ တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဝက်ဝံရဲ့အသိုက်ဟာ မြင်းဝံလို့ခေါ်တဲ့ ဝက်ဝံကြီးတွေ ရဲ့ အသိုက်ပဲကွ။ ငါ လေ့လာမိ သလောက် ပြောရရင် မြင်းဝံ၊ ခွေးဝံ၊ ကြောင်ဝံဆိုပြီး သုံးမျိုးရှိ တယ်ကွ။ မြင်းဝံတွေက ပျမ်းမျှ ပီသာချိန် ၈၀ လောက်ရှိတတ် တယ်။ ပတတ်ရပ်လိုက်ရင် ငါး ပေကျော်ကျော်ရှိတယ်။ အမွေး အရောင်က အနက်တွေများတတ် ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လခြမ်းပုံ အဖြူကွက်ပါတယ်။ ပခုံး၊ လည် ပင်းဘေးဘက်နဲ့ ဦးခေါင်းနောက် တွေမှာ အမွေးတွေက ပို ရှည် တယ်။ အနံ့ခံလည်း ကောင်းပြီး သစ်ပင်တက်လည်း ပိုပြီး ကျွမ်း ကျင်တယ်။ ဒီကောင်တွေ မရမ်း သီးတို့၊ ပျားရည်တို့ လိုက်ရှာ

စားနေတာကွ။ သူတို့ရဲ့ သဘာဝ က ညအချိန်တွေမှာ တစ်ညလုံး လှည့်လည်ကျက်စားပြီး နေ့အချိန် တွေမှာ သူတို့ အသိုက်ထဲ တက် အိပ်နေတတ်တယ်ကွ။ ဝက်လို အော်တယ်၊ အသားလည်း စား တယ်။ အိမ်မွေး ကျွဲနွားတွေကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တတ်တယ်။ လူတွေ့ရင် ရှောင်ရှားတတ်ပေ မယ့်လည်း ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲဆို ရင် လန့်ဖျပ်ပြီး လူသေတဲ့အထိ တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်လေ့ ရှိ တယ်။ သုံးနှစ်သား အရွယ် လောက်မှာ မိတ်လိုက် သား ပေါက်နိုင်တယ်။ တစ်ကြိမ်သား ပေါက်ရင် နှစ်ကောင်မွေးတယ်။ သူတို့ရဲ့ သက်တမ်းက အနှစ် ၃၀ ကျော်ပဲ။ မြင်းဝံလို့ခေါ်တဲ့ ဝက်ဝံ ဟာ သူ့မျိုးနွယ်ထဲမှာ ရက်စက်

အကြမ်းကြုတ်ဆုံးပဲ။

ခွေးဝံတွေကတော့ ကိုယ် အလေးပိသာချိန် ၄၀ လောက် ရှိပြီး အရောင်က ညိုနက်ရောင် ရှိတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံနေရာအနှံ့မှာ တွေ့ရတတ်တယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ် မှာ မြင်းခွာပုံ အဝါညစ်ရောင် အကွက်ပါတယ်။ အမွေးတိုတယ်။ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ ခြေလက် တွေခွင်ပြီးလျှောက်တယ်။ အသီး အရွက်တွေ အဓိကထား စားတာ ပါပဲ။ တောကြက်၊ ရှဉ့်၊ ပုရွက် ဆိတ်တွေကိုလည်း ကြုံသလို ဖမ်းဆီး စားသောက်တတ်တယ်။ ခွေးဝံတွေကတော့ ခြေတစ်ချောင်း စုပ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ တစ်နှစ် ပတ်လုံး အချိန်မရွေး သားမွေးပြီး တစ်ခါမွေးရင် နှစ်ကောင် မွေး တယ်။ ခွေးဝံတွေကလည်း ည အချိန်လှည့်လည် ကျက်စားပြီး နေ့အချိန် သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ တက်အိပ်နေတတ်တယ်။

ကြောင်ဝံကတော့ ပေ ၆၀၀၀ ကျော်မြင့်တဲ့ ကချင်ပြည် နယ် တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ တွေ့ရတတ်တယ်။ ကိုယ်အလေး ချိန်ကတော့ ဝံအမျိုးအစားထဲမှာ အနည်းဆုံး၊ အငယ်ဆုံး သုံးပိသာ

လောက်ပဲရှိတယ်။ အရောင်က အနီရောင်ဖြစ်ပြီး မေးနဲ့ နားရွက် တွေထဲမှာ အဖြူရောင် အမွေး တွေရှိတတ်တယ်။ နားနောက် ဘက် ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်း တွေ၊ ရင်ဘတ်နဲ့ ဝမ်းဗိုက်တွေ မှာ အမည်းရောင်ပဲ။ အမွေးတွေ ထူတယ်။ အဝါညစ်ရောင်ကွင်း ကိုးခု အမြီးမှာ မထင်မရှားပါ တယ်။ အမြီးဖျားကတော့ အမည်း ရောင်ပါပဲ။ ကြောင်ဝံတွေက တောင်ပေါ်သစ်တော၊ ဝါးတော တွေမှာ တစ်ကောင်တည်း ကျင် လည် ကျက်စားနေထိုင်လေ့ရှိ တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ လည်း အထီး၊ အမ အတူတွဲနေ ကြတယ်။ ညအချိန်လှည့်လည် ကျက်စားတတ်ပြီး နေ့အချိန်တွေ ကျတော့ သစ်ခေါင်းတွေထဲမှာ ဝင်အိပ်ကြတယ်။ သစ်ကိုင်းတွေ ပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး အိပ် တယ်။ အသီး၊ အရွက်၊ အမြစ် တွေနဲ့ မျှစ်စို့၊ ငှက်ဥ၊ သားကောင် ငယ်လေးတွေ၊ ပိုးကောင်ငယ် လေးတွေ နှာဖွေဖမ်းဆီးစားတတ် ပြန်ရော။ ငယ်ငယ်လေးက မွေး ထားရင် ယဉ်ပါးတတ်တယ်။ ဒီ အကြောင်းတွေဟာ ငါလေ့လာ

ထားတဲ့ ဝက်ဝံတွေရဲ့ ဆက်စပ် တဲ့အကြောင်းတွေပဲ။ ဟေ့ကောင် မြဦး ငါပြောတာကော ကြားရဲ့ လား။ အိပ်ငိုက်နေတာကိုကွ။ မုဆိုးဆိုတာ အစစအရာရာ သတိ၊ ဝီရိယနဲ့ ခွဲရှိရတယ်ကွ။ ဟိတ် ကောင် မြန်မြန်ထစမ်း။ နား ထောင်စမ်း။ ငါ့နားထဲမှာ တဖျပ် ဖျပ်နဲ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်းအသံ တွေဟေ့။ ဘာသံတွေလဲဆိုတာ သဲလွန်စံ ရှာကြည့်ရအောင်။

နားခိုနေရာမှ ရုတ်တရက် အမြန်ထ၍ ချောင်းတစ်လျှောက် တက်သွားကြသည်။ ကိုင်းပင် ချုံနွယ်များကို ကွေ့ဝိုက်၍ ကိုက် ၁၀၀ခန့်သွားမိသောအခါ အရွယ် အစားအားဖြင့် လက်ကောက်ဝတ် ခန့်ရှိသော ငါးခု ငါးရံကြီး ၃၊ ၄ ကောင်မှာ သဲသောင်ပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ခုန်ကာ ရေရှိရာသို့ သွား လာနေကြခြင်းပင်တည်း။

“ဟေ့ကောင် ... မြဦး ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါးခုကျင်း ရှိလိမ့်မယ်ကွ။” သူတို့နေရာမှာ ရေ ခန်းတော့မှာမို့ အသိုက်ပြောင်းတဲ့ သဘောပဲ။ တံငါမုဆိုးတွေ မျက်နှာ လည်အောင် သူတို့ လုပ်သား တာ”

မြဦးတစ်ယောက် ခူးထောက်လိုက်၊ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်ဖြင့် ဆူးရစ်ချုံ့ကြီးကို ပတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ထိတ်လန့်အံ့သြဝမ်းသာသောအသံဖြင့် ...

“အစ်ကိုအောင်ဒင် ငါးခုကျင်းကြီးတွေပြီဗျို့။ ချုံအောက်တည့်တည့် ရေခိုင်လေးထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့တာ။ မြောင်းကလေးဖောက်လိုက်ရင် သူတို့ အလိုလိုဆင်းလာမှာ။ အဲဒီတော့မှ ဖမ်းထည့်လိုက်ရဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့တော့ ပွဲပြီ”

“ငါ မပြောဘူးလား။ အောင်ဒင် တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျား ... ဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ မုဆိုးလေးအောင်ဒင်ရယ်လို့ ကျော်ကြားခဲ့ရတာပေါ့။ ခင်ဗျား ချစ်သူ မိဒေါင်းနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့အတွက်လည်း ငွေစုလို့ရပြီပေါ့”

မုဆိုးအောင်ဒင်နှင့် မြဦးမှာ လိုရမယ်ရ ထည့်ခဲ့သော (မြွေရေခွံ)ပိန်အိတ်ထဲ ငါးခုငါးရံများ ဖမ်း၍ အပြည့်အသိပ်ထည့်ကာ မှီရသည့်မျက်နှာဖြင့် သပြေပင်

ရွာကလေးဆီသို့ အပြန် ခြေလှမ်းသွက်ခဲ့ကြပါသည်။

(၂)

ရွာဦးဆုတောင်းပြည့် စေတီလေး၏ဆည်းလည်းခေါင်းလောင်းသံသည် တချင်ချင်မြည်နေ၏။ ကဆုန်လ၏လပြည့်ညသည်လည်း ထိန်လင်းစွာဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပနေဆဲ။ တောပန်း၊ တောင်ပန်းတို့၏ ရနံ့သည်လည်း လေအော့တွင် မွှေးကြူးစွာဖြင့် ဆော့မြူးလာကြသည်။ ဤစေတီရင်ပြင်ကုန်းတော်ပေါ်တွင် အောင်ဒင်နှင့် မိဒေါင်း ချစ်သူနှစ်ဦးသာ

ရှိခဲ့ကြသည်။

“ဒီည သိပ်သာယာလှပမနေဘူးလား အစ်ကိုအောင်ဒင်”

“လှပါတယ် မိဒေါင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလှအပတွေ အားလုံးဟာ မဒေါင်းကို မမိပါဘူးကွာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ကိုအောင်ဒင် ကျွန်မကို ဆွေးနွေးချင်လို့ လာခဲ့ပါဆိုလို့သာ လာခဲ့ရတာ။ ဒါတောင် အပေတို့၊ အမေတို့က မလွှတ်ဘူး။ လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ကြိုက်တယ်။ ကိုးလုံးကန့်လန့်တော့ လာမပြောနဲ့နော်။ မိဒေါင်းနောက်မှာ ခင်လေးတစ်

ငါး၊ ဟား
 ဂျာလည်
 မှာလည်း
 မပျံ့ပျံ
 ကူတတ်။
 ညအချိန်
 ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
 အကြောင်း
 အကျိုး
 မတိုက်ဆိုင်
 ကာလည်း
 လူဆိုး လူမိုက်
 စားပြုများသာမက
 မိုက် သူဆိုး
 များနှင့်လည်း
 အသက်လူပွဲ
 ကျင်းပရတတ်
 ဖြစ်သည်။

ယောက် အဖော်အမြဲတမ်းပါ
 တယ်။ ဟိုလှေကားခုံခြေရင်းမှာ
 သူ ထိုင်စောင့်နေတယ်။ သိပ်ကြာ
 လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘုရားပန်း
 လဲချင်လို့ဆိုပြီး ညာပြောလာတာ။
 ပြောမယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဘာ
 စကားလဲ။ မြန်မြန်ပြော”
 “သိပ်လည်း လောမနေပါ
 နဲ့ဟာ။ နင့်ကို ဝမ်းသာစရာစကား
 ပြောချင်လို့။ ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်
 လို့ရှိရင် လူကြီးစုံရာနဲ့ တင့်တင့်
 တယ်တယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
 တောင်းရမ်းယူနိုင်ပြီဟာ။ အဲဒါ
 ဘာပြုလို့လဲ သိလား။ ငါ့အဖေ
 ဘက်က သကြီးဆီက အမွေတွေ
 ရလိုက်တယ်။ လယ် ၃၈၀၊ ယာ
 ၂၈၀၊ ကိုင်း ၁၈၀၊ ရွှေငွေ
 လက်ဝတ်လက်စားတွေ။ ဟောဒီ
 မှာ ဆွဲကြီးလေးတစ်ကုံး။ မင်္ဂလာ
 ဦး အကြို လက်ဆောင်ပေါ့ဟာ”
 “ကျွန်မက ဒါတွေမမက်
 ပါဘူး။ လူဘဝတစ်ခုမှာ စိတ်
 ချမ်းသာစွာနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု
 ကို တည်ဆောက်နိုင်ရင် ပြီးတာ
 ပါပဲ။ မိခေါင်းဘဝမှာတော့ တစ်
 သက်မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်
 ယောက်မှာ တစ်ချစ်တည်းပဲထား
 နိုင်တယ်။ မျက်နှာတော့ မများ

နဲ့နော်။ အသက်နဲ့လူ မလုပ်ဘူး။
 အရှက်နဲ့ လူလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီ
 ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိခေါင်း တစ်ယောက်
 တည်းရယ်”
 “ဒါကြောင့်လည်း နင့်ကို
 ငါ လေးစားတာပေါ့ဟာ။ မင်္ဂလာ
 မဆောင်ခင်ကြားမှာ အစစ အရာ
 ရာ သတိရှိပါစေ။ ဘာ အကြောင်း
 ကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး။ အသည်း
 လေးအပေါ် စိုးရိမ် သောက လွန်
 လို့ပြောတာပါ။ တို့ ကံကြမ္မာက
 ကောင်းလာတော့ နင့်ကိုလေ ရွှေ
 ပေါ်မြတင် ထားနိုင်တဲ့အဆင့်ကို
 အလိုလို ရောက်လာတဲ့သဘော
 ပဲ”
 “အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ အိမ်
 မှာကလည်း အလုပ်တွေ သိပ်
 များတယ်။ အချိန်လည်း ကြာ
 ပြီ။ ပြန်တော့မယ်”
 “ပြန်တာက ပြန်ပါဟာ။
 ငါ့ရဲ့ ချစ်သက်လက်ဆောင်လေး
 ပေးလိုက်ပါရစေ”
 အောင်ဒင် ဆွဲပေးသော ဆွဲ
 ကြိုးလေးကို မိခေါင်းတစ်ယောက်
 လည်ပင်းမှာဆွဲရင်း အောင်ဒင်
 မျက်ဝန်းအစုံမှ ပြေးထွက်ပျောက်
 ကွယ်သွားလေတော့သည်။

(၃)

ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေဖောင်
ဖောင်ဆိုသည့်အတိုင်း လိပ်ပုတ်
ချောင်းကြီးသည် အမြီးကြီးဖွာဖြင့်
ရေများ တရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။
စွယ်စုံမှဆိုးအောင်ဒင်နှင့် သူငယ်
ချင်း မြဦးမှာ ရေမြေသဘာဝ
အလိုက် အရောင်ပြောင်းလျက်
ရေမှဆွဲ(တံငါ)ဘဝဖြင့် ဟင်းစား
ရရန်အတွက် ပေါင်းမိုးထပ်လှေ
ကလေးပေါ်တွင် နှစ်ယောက်ဆွဲ
ပိုက်ကို တင်၍ ရွာကမ်းခြေမှ
ခွာကာ ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့ကြသည်။
မိုးရာသီတွင် ရေများ ဒလကြမ်း
တိုးသည့်အတွက် ရေသတ္တဝါ
များ နေရာပြောင်းခြင်းကြောင့်
ငါး၊ ဖား ရှာရသည်မှာလည်း
မလွယ်ကူတတ်။ ညအချိန်ဖြစ်
ခြင်းကြောင့် အကြောင်းအကျိုး
မတိုက်ဆိုင်ကလည်း လူဆိုး
လူမိုက် ဓားပြများသာမက ပိုက်
သူခိုးများနှင့်လည်း အသက်လုပွဲ
ကျင်းပရတတ်လေသည်။ ငါးက
လည်း ကံမကောင်း အကြောင်း
မသင့်စွာ ပိုက်ဆွဲ၍ မရ။ ပုစွန်
ထုပ်ကလေး ၃၊ ၄ ကောင်
လောက်သာ ပါလာသည်။ ငါး
မရသည့်အတူ နှစ်ယောက်သား

တိုင်ပင်ကာ ချောင်းညှာဆီသို့
ဆန်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် မထင်မှတ်
ဘဲ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း မိုးက
ရွာချလိုက်သည်။ မိုးနှင့်အတူ
လေကြမ်းကပါလာသည်။ ငါး
ဖမ်းလှေကလေးမှာ ကြီးမားပြင်း
ထန်သော လှိုင်းဂယက်ကြားတွင်
ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီးထည့်
လိုမ့်သကဲ့သို့ လူးနေ၏။ နှစ်
ယောက်ဆွဲပိုက်ကို တက်ညီ
လက်ညီ အလျင်အမြန်ဆွဲတင်၍
အင်ဖက်များမိုးထားသော လှေ
ပေါင်းမိုးကလေးအတွင်း မိုးဝင်
ခိုကြသည်။ မကြာမီ မိုးက ရပ်
သွားပြီ။ ဝါဆိုလ၏လခြမ်းကွေး
ကလေးသည်ပင် အနောက်ဂေါ
ယာကျွန်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်
ကွယ်သွား၏။ အချိန်မှာလည်း

ညဉ့် သန်းခေါင်ယံကျော်၍
အမှောင်များ ပိုမိုစိုးမိုးကာ အရာ
အားလုံး သဲကွဲစွာမမြင်ရချေ။
စက်နာရီအားဖြင့်လည်း တစ်နာရီ
ခန့်လောက် ရှိပေပြီ။ မုဆိုးအောင်
ဒင်က တက်မနှင့်ရွက်ကို ထိန်း
လျက် မြဦးက လှေထိပ်မှ ထိုင်
ကာ လမ်းကြောင်းကို မှန်းဆ
ကာ ကြည့်ရင်း သီချင်းကလေး
တကြော်ကြော်ဖြင့် အပူအပင်
ကင်းမဲ့စွာ အထက်သို့တက်ခဲ့ကြ
သည်။

“အစ်ကိုအောင်ဒင် ...
ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မည်းမည်း
မည်းမည်းနဲ့ ဘာတွေမျောလာ
တယ် မသိဘူးလို့”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချား
စရာ မိန်းမအော်သံများကို ကြား
ရသည်။

“ကယ်ကြပါရှင်... ကယ်
ကြပါ”

“ဟေ့ကောင် ... မြဦး။
စောစောက လေနဲ့မီးနဲ့တိုးလို့ လှေ
မှောက်ပြီး မျောပါလာတာ ထင်
တယ်ကွ။ အသက်တစ်ချောင်း
ကယ်ကောင်းပါတယ်ကွာ”

အောင်ဒင်၏ စကားသံမှ
မဆုံးမီ ဗူးသီးခြောက်ကို ဖက်၍
မျောပါလာသော မိန်းမရွယ်အား
လှေထိပ်ရှိ မြဦးက လှေပေါ်သို့

ဒရောသောပါး ဆွဲတင်လိုက်၏။

“ဟိုမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်။
သူ့ကိုလည်း ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆက်လက်
၍ မျောပါလာသော ကောင်မ
လေးအားလည်း မြဦးက လှေ
ပေါ်သို့ ဆွဲတင်မည်ပြုရာ ...

“ကျွန်မကို လှေပေါ်ဆွဲ
မတင်ပါနဲ့”

မိန်းမရွယ်၏ စကားကြောင့်
လှေပေါ်ရှိ လူအားလုံး အံ့သြ
သွားကြသည်။ မြဦးကလည်း
အာမေဇိုတ်သံဖြင့် ...

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။
နင့်ကိုတို့ လာကယ်တာ”

ရေမွမ်းသော ဝရုန်းသုန်း
ကားအသံများဖြင့် ...

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး။ ကျွန်မ

မှာ လုံချည်မပါဘူး။ လွှတ်ပါ။
ကျွန်မကို လွှတ်ပါ”

“ဇွတ်အတင်းသာ ငြင်းဆန်
လေတော့သည်။ ဆွဲလားရုန်း
လား လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် လှေ
မှောက်တော့မည့်အခြေအနေမျိုး
တွင် ရောက်ရှိနေပေသည်။ စိတ်
မရှည်သော အောင်ဒင်က ...

“မြဦးရေ လွှတ်လိုက်တော့
ဟေ့။ လှေက ထိန်းလို့မရတော့
ဘူး။ တို့ပါသေကုန်မယ်။ နင့်
ထိုက်နဲ့နင့်ကပ်”

အသက်ထက် အရှက်ကို
ဦးစားပေးသော မိန်းမငယ်မှာ
မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရေစီး
ကြောင်းကြီးထဲတွင် လျင်မြန်စွာ
မျောပါ သွားလေတော့သည်။
အသက်ဘေး သေရေရှင်ရေနှင့်
ရုန်းကန် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်နေရ
သောကြောင့် လှေပေါ်မှ မိန်းက
လေးအား အောင်ဒင်တို့ နှစ်
ယောက်က မည်သူမည်ဝါဟု
မစစ်ဆေးမီ။ ညအမှောင်ရိပ်
ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရချေ။ သည်းခံ၍မနေနိုင်
သော အောင်ဒင်က ...

“ညည်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မနာမည် ခင်လေး။ သပြေပင်ရွာက”

“ဟင် ... ခင်လေး။ နင် တို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီအချိန် နင်တို့ ရွာမှာပဲရှိမယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ငါ့ကို ပြောပါဦးဟာ။ ငါ့ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။ စောစောက ရေထဲ မျောပါသွားတာကဘယ်သူလဲ”

“တော့ချစ်သူ မိ ... မိ ဒေါင်းရယ်”

အောင်ဒင် ဦးခေါင်းတစ်ခု လုံး ချာချာ လည်သွားရုံမက နှလုံးသွေးပါရပ်သွားသည် ထင်၏။ အသက်နှင့်ထပ်တူချစ်ရလွန်းသူ မိဒေါင်းတစ်ယောက် အရှက်ကို အသက်ပေး၍ စတေးသွားပါလေပြီကောလား။ အချိန်ကာလ ကွာခြားသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် လည်း လိုက်လံကယ်ဆယ်ခြင်း အလုပ်က အောင်မြင်ထမြောက် နိုင်မည်မဟုတ်တော့။ ကြောက်မက်စဖွယ်ကောင်းသော လိပ်ပုတ်ချောင်းကြီးအတွင်းမှာ ခုပ်ဝဲမှုတ်ဝဲတွေက နေရာအနှံ့ရှိနေသည်ကို အောင်ဒင် တစ်ယောက် အတတ်သိပြီးသား။ ခင်လေးက သာ ဆက်လက်၍ ...

အသက်ထက်
အရွက်ကို
ဦးစားပေးသော
မိန်းမငယ်မှာ
မွှေးဥဒ္ဓို
မည်းမည်း
နီစီးကြောင်း
ကြီးထဲတွင်
လျင်မြန်စွာ
မျောပါ
သွားလေ
တော့သည်။

“ကျွန်မတို့ သပြေပင်ရွာကလေးကနေ တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်းထဲကို လှေနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်းထဲရောက်တော့ ဝက်ဝံကြီး ၂ ကောင်က စိုက်ခင်းတွေကို အကုန်ဖျက်စီးပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း မြင်ရော အတင်းလိုက်ကိုက်။ လိုက်ကုတ်တော့တာပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်လုပြီး ပြေးကြတာ။ မျက်စိလည်ပြီး လှေဆီကိုမှောင်မှပြန်ရောက်တယ်။ အပြန်မှာ ကဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုတဲ့အတိုင်း မိုးနဲ့ လေနဲ့ မှန်တိုင်းနဲ့ တိုးတော့ ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရတာပဲ။ အဲဒီ ဝက်ဝံကြီးတွေကို ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

ဤ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အောင်ဒင် မျှော်မှန်းခဲ့သော ဘုံမိမာန်ကြီးသည် မှန်ကင်းအစစ်မှထင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ချေပြီတကား။

(၄)

မိဒေါင်းတစ်ယောက် လူလောကထဲမှ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားကတည်းက အောင်ဒင် စိတ်မှာ မပျော်။ အမွေရရှိသော

လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတို့မှာလည်း
မလုပ်၍မဖြစ်။ တောင်သူလုပ်ငန်း
သုံးပစ္စည်းများလည်း အမှန်
တကယ် လိုအပ်၍ လာလေ
သည်။ သစ်၊ ထင်း၊ ဝါးအလုပ်
က တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ လုပ်၍
မရ။ မိုးရာသီ၊ ဆောင်းရာသီတို့
တွင် ရွှံ့ညွန့်ဗွက်တော ထူထပ်
တတ်၍ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၌
မကောင်း။ ပွင့်လင်းသော နွေ
ရာသီ၌သာ အိမ်သစ်၊ နွားတင်း
ကုပ်သစ်၊ အမာခံပျဉ်များ သယ်
၍ကောင်းသည်။ အောင်ဒင်တို့
နေသော သပြေပင်ရွာကလေးမှ
သစ်ခုတ်ကွင်းသို့ မိုင်သုံးလေး
ဆယ်ကျော် ဖြတ်သန်းသွားရ
သည်။ ၎င်းတို့ ခုတ်သောတော
သည် (သစ်ဖြူခေါ်သန်း၊ ဒဟတ်)
မဒေနှင့် ဒီးဒူး၊ ဘုန်းမဲစာ ပေါ
သည်။ ကျွန်းနှင့်ပျဉ်းကတိုးမရှိ။
သစ်ယားအင်၊ အင်ကြင်း၊ ကျွန်း
ခေါင်းနွယ်နှင့် ပိတောက်များ ရှိ
သည်။ အသုံးတည့်ကိုက်ညီသော
သစ်ကို အခွံ(အကာ)ချွတ်၊ ဓား
ပျဉ်း၊ ပျဉ်ယောင်တုံးများအဖြစ်
ဖြတ်တောက်၍ လည်းကောင်း
ထွန်တုံး၊ ထွန်သန်၊ ထည်၊ စက်
တုံး၊ တံခါးတိုင်၊ နွားစာစဉ်းတိုင်၊

အမျိုးအစားအလိုက် ပြုပြင်၍
လှည်းပေါ်တင်ကြရသည်။ သစ်၊
ထင်း၊ ဝါးများ လှည်းပေါ်သို့
တင်ရာတွင် ဇင်တုံးခံမှ ပို၍
ကောင်းသည်။ လမ်းခရီးတွင်
တောင်ဆင်း တောင်တက်လမ်း
များ၊ ချောက်၊ လျှိုမြောင်၊ တံဟား
များ ဖြတ်သန်းသည့်အခါ ဇင်တုံး
၏ ထိန်းသိမ်းမှုက တစ်မျိုး၊
လှည်းဦးထိပ်မှ ကြိုးပတ်ချည်
သည်က တစ်သွယ်၊ လှည်းရံ
တိုင်မကြီးနှင့် နွားကန်ကြိုးထိန်း
သည်ကတစ်နည်း၊ ကောက်ညှင်း
ဆိုင်းထုပ်ကြိုး ချည်သကဲ့သို့
အထပ်ထပ် အလီလီ ထိန်းက
လမ်းသွားခရီးသွား ဒုက္ခမများ။
ထိုမျှနှင့်လည်း ပြည့်စုံလုံလောက်
ခြင်းသို့ မရောက်ပါချေ။ လှည်း
ဘီး၊ လှည်းသံတောင့်တင်း ခိုင်မာ
ဖို့ လိုပါသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါ
လျှင် ဒေါက်၊ တကူတွေ ကျိုး၊
သံခွေတွေ ကျွတ်က တောထဲ
တောင်ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်
ဝေတော့မည်။ လှည်းမှတစ်ဆင့်
ချက်ချင်းလက်ငင်း ထင်းအဖြစ်
ရောက်သွားတတ်သည်။

ခိုင်ခန့် အောင်မြင်သော
တောင်သူ လယ်သမားကြီးတစ်ဦး

ဖြစ်ဖို့ကား မလွယ်။ ကြိုတင် စု
ဆောင်းမှုတွေ ပြုရသည်။ ခေါင်း
ရွက်ဗျက်ထိုး ရှာဖွေလျှင် မရ။
ငွေကြေးခန့်အင်အား မြောက်မြား
စွာ လိုသည်။ ယာနှင့်ပတ်သက်
လျှင် မိုးဦး၌ မိုးကြိုက်သီးနှံ စိုက်
ပျိုးသည်။ မိုးနှောင်း ဆောင်း၌
ကုလားပဲစိုက်ပျိုးသည်။ ကိုင်း
ခင်း၌ လူအား၊ လူပိုမရှိလေသော
ကြောင့် ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ရုံး
ပတီ ဟင်းစားလောက်ပဲ စိုက်
သည်။ နွားစာအတွက် နံစားခင်း
များကို အလျဉ်းသင့်သလို ကိုင်း၊
ကျွန်း၊ လယ်ယာ မခွဲခြားဘဲ စိုက်
ပျိုးသွားခဲ့သည်။ ဤလုပ်ငန်းကြီး
ကို အောင်ဒင်တစ်ယောက်တည်း
ဦးစီး၍ မလုပ်ဆောင်နိုင်။ သူငယ်
ချင်းမြဲဦး ဦးဆောင်၍ စာရှင်းငှား
များနှင့် လုပ်ဆောင်စေသည်။
ထိုက်သင့်သောအကျိုး ခံစားခွင့်
ကို ရရှိသည့်အတွက် မြဲဦးက
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လုပ်ဆောင်
သည်။ သည်နှစ်တော့ ချွေးနံ့စာ
လေးပေါ်လျှင် မိဒေါင်းအတွက်
ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ထပ်တိုး၍
ပြုလုပ်ပေးချင်သည်။ တောင်ယာ
အသစ်ကိုလည်း တိုးခုတ်မည့်ဘု
ခန့်မှန်းထားသည်။ ကားလသား

နှင့် စာရင်းငှားများ အကြိုက် ထန်းရည်၊ အရက်၊ အမြည်းလေး တော့ ဧည့်ခံရပေမည်။ ထို့ ကြောင့် အောင်ဒင်က-

“သူငယ်ချင်း မြဦးရေ ... တောင်ယာခုတ်မယ့် တောမှာ ထန်းရည်အိုးနှစ်အိုး ကြိုတင်ပြီး ပို့ထားချည်ကွာ။ လှည်းကလေး နဲ့သွား။ နေကလေးရှိတုန်း။ မှောင် နေဦးမယ်။ တဲထဲမှာ လုံလုံ ခြုံခြုံ လည်း အုပ်ထားခဲ့နော်။ အကောင် ပလောင်တွေ လာပြီး မှောက်ပစ် ဦးမယ်။ မနက်ဖြန် မြို့ကိုငါ့ကိုယ် တိုင်သွားပြီး ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား ရိက္ခာ တက်ဝယ်ဦးမယ်။ မင်း အဖွဲ့တွေ နောက်နေကျခေါ်သွား။ တောရိုင်းခုတ်ပြီးရင် ကြက်သား ကာလသားချက်နဲ့ အောင်ပွဲခံကြ ပေါ့။ ဆေးခြောက်လည်း နည်း နည်းထည့်လိုက်ကွာ။ ကျန်တဲ့ လုပ်ငန်း အစီအစဉ်တွေ ငါ ပြန် လာမှပဲ စီစဉ်မယ်။ အရာအားလုံး စိတ်ချပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အစ်ကို အောင်ဒင်။ ညီလေး တစ်သေ မဟိမ်း လိုက်လုပ်ပါမယ်”

(၅)

မြဦးတို့အဖွဲ့ နံနက်လေးနာရီ ထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှည်း ပေါ်တွင် ရဲဒင်း(ပဲကွပ်)၊ လွှ ငါး မန်း၊ သစ်ခုတ်ဓားမကြီးများ၊ မနီ လာကြီးခွေများ၊ ဟင်းချက် စရာ များ တင်ဆောင်ကာ မောင်းနှင် လာကြသည်။ လခြမ်းကွေးကွေး ကလေးက အောက်ရိုးမ တောင် စွယ်တွင် မေးတင်စပြုနေပြီ။ မြဦး နှင့်အတူ တောင်ယာခုတ်ရန်

အတွက် ကာလသားတစ်သိုက် (လူလေးယောက်) လိုက်သွား သည်။ ရွာမှအပြင်းမောင်းမိသော အခါ တောင်ယာတောသို့ ဝင်စ ပြုပြီဖြစ်သည်။ အချိန်အားဖြင့် ဝေလီဝေလင်း နှင်းမကွဲတကွ အချိန်။ တောင်ယာတဲဝတွင် မည်းမည်း အရာဝတ္ထုကြီးနှစ်ခုက အလျားလိုက် တုံးလုံးလဲနေ၏။ မြဦးက လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချကာ သစ်ခုတ်ဓားမကြီးကို အသာဆွဲ လျက် ထိုအရာများဆီသို့ ခြေဖော့ နင်းပြီး ကပ်သွား၏။ လား ... လား ... အနားရောက်၍ အသေ အချာကြည့်သောအခါ ပုထိုးလုံး သစ်တော ကြိုးဝိုင်းအတွင်း သောင်းကျန်းနေသော မြင်းဝံခေါ် ဝက်ဝံကြီး မောင်နှံပင်တည်း။ မိဒေါင်းတို့အား လိုက်၍ကိုက်ခဲ့ သူမှာ သူတို့ပင်တည်း။ နောက် လိုက် ကာလသား တစ်သိုက်ကို လည်း ဆူညံမှု အသံမပြုရန် မြဦး က လက်ရိပ်လက်ခြေ ပြထား လိုက်သည်။ အခွင့်အရေးဆို သည်မှာ နှစ်ခါမလာ။ မိဒေါင်း အတွက် ရာဇဝင်ကြေးဆပ်ရပေ တော့မည်။ မကင်မှတ်ဘဲ ၎င်းတို့ ထံမှ ထန်းရည်နဲ့ရသည်။ မြဦး

သဘောပေါက်ပြီ။ မနေ့က မိမိ လာထားသော ထန်းရည်အိုးများ ကို ခိုးသောကံ၍ နှစ်ကောင်လုံး အသိုက်ကင်းမဲ့ကာ မူးနေကြသည်။ ကြာရှည်စွာ စဉ်းစားမနေဘဲ အနီး ဆုံး အကောင်၏ဦးခေါင်းကို သစ် ခုတ်စားမကြီးဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် အားကုန်လွှဲကာ ခုတ်ချလိုက်၏။ ထိုမိမိ ပြင်းထန်သော ဓားချက် ကြောင့် ဒဏ်ရာရသော ဝက်ဝံ ကြီးမှာ “အိ၊ အိ၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဂရူး၊ ဂရူး” ဟု အော်မြည်လျက် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ဆူညံသွားသည်။ မြေပြင်တွင် လူးလိုမိနေသည်။ အစ်မကောင် ကြီးဖြစ်၏။ အထီးဟုထင်ရသော ဝက်ဝံကြီးမှာ ရုတ်တရက် သင်္ကေ ရလာပြီး မြဦး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်၏။ ပါးစပ်ကလည်း ကိုက်၊ လက်ကလည်းကုတ် မြဦး တစ်ယောက် ရင်ဘတ်ဟက် တက်ကွဲကာ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ် သွားပြီ။ အဖော်များအား ကူညီ ရန် အချက်ပြချိန်ပင် မရ။ ကာလ သားတစ်သိုက်မှာလည်း မျက်ဝါး ထင်ထင် ထူးဆန်းသော အဖြစ် အပျက်များကို ကြောင်၍ကြည့် နေကြသည်။ သတိရ၍ ဝိုင်း

လိုက်သောအခါ ဝက်ဝံထီးကြီး မှာ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားပျောက် ကွယ်သွား၏။ ခေတ်သစ်ဆူနာမီ လှိုင်းရိုက်သလို ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးလည်း မြင်၍မကောင်း တော့။ မြဦး၏ဓားချက်မိသော ဝက်ဝံမကြီးအား လည်းကောင်း၊ ဝက်ဝံထီးကြီး၏ တန်ပြန်လက် ချက်မိသော မြဦး၏ရုပ်အလောင်း ကြီးအားလည်းကောင်း လှည်းပေါ် သို့ ပေါင်းစပ်တင်လျက် သပြေ ပင် ရွာကလေးဆီသို့ အတိတ် နိမိတ်ဆိုးဝါးစွာဖြင့် ကာလသား တစ်သိုက် ပြန်ခဲ့ကြပါတော့ သည်။

(၆)

အောင်ဒင်သည် ချစ်သူ မိဒေါင်းနှင့် သူငယ်ချင်း မြဦး အတွက် အခဲမကျေ။ တစ်နေ့နေ့

တစ်ချိန်ချိန် သွေးဆာသောင်း ကျန်းနေသော ဝက်ဝံကြီးအား လက်စားချေမည်ဟု ကြိုးဝါး ထားသည်။ စိတ်ကြိုက်ပန်းပဲမှ လုပ်လာခဲ့သော တစ်ဝိသာခန့်ရှိ လှံပြားကြီးကိုလည်း အချိန်ရှိတိုင်း သွေးနေ၏။ သံချေးမတက်စေရန် နှမ်းဆီစစ်စစ်ကို ပါးပါးလေး သုတ်လိမ်းထားသည်။ အရိုး အသွား ခိုင်ခန့်စေရန်လည်း သပ် ရိုက်သောစနစ်များတွင် ထင်းရှူး မှန်ကို အပူပေး၍ထည့်ကာ စနစ် တကျ တပ်ဆင်ထားသည်။ ရန် သူနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့မှ တစ် ကွက်မှားသော ကျား မဖြစ်စေ ချင်။ အခိုင်ခတ်ပြီးသား ငှက် ပျောငုတ်တိုများကိုလည်း ပစ်ထိုး ထိုး၍ လေ့ကျင့်နေ၏။ ငှက်ပျော ငုတ်တိုတစ်ဆင့်တက်ကာ လက်ပင်ကို ဆက်ထိုး၏။ လှံရိုး ရှည် ကလည်း မကောင်း၊ နွဲ့သည်။ တိုကလည်း အားမပါ။ အနေ တော် လေးတောင့်ထွာခန့်ထား လိုက်သည်။ သံအနေအထားက လည်း မော်တော်ကားလေးသံမှ ကောင်း၏။ မီးပျောလျှင် အသွား လိပ်သည်။ ခွေသည်။ မီးရင်း လျှင်လည်း ကျွတ်ဆတ်၍ ကျီး

သည်။ ပဲသည်။ မီးအနေအထား အရည်အသွေးကောင်းပါမှ မလိမ် မကောက် မာတောင့်တောင့်ဖြင့် သားကောင်ကို ပစ်ဖမ်း ဖမ်းရ လျှင် ကြီးငါးကြီး (ဆင်၊ ကြံ၊ ပြောင်၊ စိုင်း၊ ကျား)သတ္တဝါများ ကိုတောင် မကြောက်။ သေချာ ပေါက် ရနိုင်သည်။ ဖျံလေသည့် ငှက်ခါး နားလေလျှင်ဖြင့် သူ သေသ ကိုယ်ကြေကြေ 'သွေး ကြွေး' ဆပ်ရပေတော့မည်။

သည်နှစ် ကိုင်းထဲတွင် စိုက် ထားသော အောင်ဒင်၏ပြောင်း ခင်းကြီးမှာ မိုးလေဝသအဆင်ပြေ သောကြောင့် လူတစ်ရပ်ကျော်ခန့် ဟိန်းဟိန်းမားမားဖြစ်နေပြီ။ ရိုးရိုး သာမန်ပြောင်းအရိုင်းကြမ်း နွားစာ မဟုတ်။ ခေတ်မော် ပူးစားပောက် တယ်ပြောင်းနှင့်ယိုးဒယားပြောင်း ကို ယှဉ်၍ စိုက်ထားခြင်းဖြစ် သည်။ ရင့်မှည့်၍အဝါရောင်သန်း ကာ ဈေးကွက်ဝင်နေပြီ။ ဤ ပြောင်းများ၏သဘာဝမှာ နုလွန်း က အချိုဓာတ်နည်းသည်။ ရင့် လွန်းကလည်း အချိုဓာတ် ခန်း ခြောက်သည်။ အနေတော်ဖြစ် သည့်ကာလကို သားကောင်တို့ စာ မှတ်ထားသည်။ အစောင့်ရှိ

လည်း ဂရုမစိုက်။ ငတ်လာလျှင်၊ ဆာလာလျှင် အချိန်မရွေး ဝင် ရောက် ဖျက်ဆီးတတ်သည်။ အောင်ဒင်တစ်ယောက် လင့်တဲ ထိုး၍ လင့်စင်ပေါ်မှ သံပုံးတီး ခြောက်သည်။ တဲအောက်ခြေ တွင် မီးဖို၍ ဝါးဆစ်ပိတ်အစိုကို ပစ်ထည့်ကာ ပေါက်ကွဲစေသည်။ လားလားမျှ မကြောက်။ တော ရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့၏ နည်းမျိုးစုံ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် စိုက်သမျှ အခင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပျက်စီးခဲ့ကြပြီ။

အောင်ဒင်သည် ကြိုတင် ကာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် သား ကောင်လာမည့် ခြံစည်းရိုးစပ်

များတွင် ရှားနှစ်သားငြောင့်များ ကို သုံးပွင့်ဆိုင်ထောင်ထားလိုက် သည်။ ဝါးတစ်ပြွန်ခန့်မြင့်သော လင့်စင်ပေါ်မှ အလွယ်တကူဆင်း နိုင်ရန်အတွက် မတ်တတ် ဝါး လှေကားတစ်ခုထောင်ထားသည်။ ကျပ်လုံးခန့်ရှိ သုံးလွန်းတင်ကြိုး တစ်ချောင်းကိုလည်း ထုပ်လျှောက် တန်း တံစက်မြိတ်မှ အခိုင်အခန့် ချည်ထားသည်။ ခါးချိတ် ဓား မြှောင်နှင့် အရွက်ပြားလှံသွားကြီး ကိုသာ အားကိုးရမည် ဖြစ်ပေ သည်။ မည်သည့်သားကောင် များ လာရောက်နိုင်သည်ကို မသိ ရသေး။ ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သည့် အတွက် သတိလစ်၍ မှေးခန့်

တစ်ချက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။
 ခြံစည်းရိုးစပ်ဆီမှ ကြမ်းတမ်း
 သော ခြေနင်းသံနှင့်အတူ “ဂူး၊
 ဂရား၊ ဂရား၊ ဂရား” ထိတ်လန့်
 စဖွယ် ကျယ်လောင်သော စူးစူး
 ရှုရှု အော်မြည်သံကြီးက တောင်
 ယာတောတစ်ခုလုံး လွှမ်းသွား
 ၏။ အောင်ဒင်သည် ထိုအော်သံ
 နှင့်အတူ လင့်တတ်စက်မြိတ်တွင်
 ချည်ထားသော နိုင်လွန်ကြိုးကို
 အားပြုကာ လှေကားမှ အလျင်
 အမြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ တံခြေတွင်
 ကပ်ထောင်ထားသော လှံပြား
 ကြီးကို တင်းတင်းရင်းရင်းဆုပ်
 ကိုင်ကာ အော်သံကြားရာ ပြောင်း
 ခင်း၏ ခြံစည်းရိုးစပ်ဆီသို့ တစ်
 ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားလာခဲ့သည်။
 လရောင်ရိုးတိုးရိပ်တိပ်အောက်
 ဝယ် မြင်းဝံခေါ် ဝက်ဝံကြီးမှာ
 မတ်တတ်ရပ် အနေအထားဖြင့်
 ဘယ်ညာနှစ်ဖက်စလုံး ရှားငုတ်
 ငြောင့်များစူးနေ၏။ ဝုန်းဒိုင်းဖြင့်
 ရုန်းမထွက်နိုင်။ လက်နှစ်ဖက်က
 လည်း လက်သည်းရှည်ကြီးများ
 ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ရန် တက်ကဲ။
 ကြောက်စရာ သွားစွယ်များက
 လည်း အဖွေးသား။ ဝါးတစ်ပြွန်
 ခန့်အရောက်တွင် အောင်ဒင်သည်

ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကိုင်ထား
 သော သုံးတောင့်ထိုးဓာတ်မီး၏
 အရောင်ဖြင့် မျက်နှာတည့်တည့်
 အား ထိုးထားလိုက်၏။ မီးရောင်
 အောက်တွင် ဝက်ဝံကြီး၏ ရင်
 ဘတ်၌ ရှိသော ထင်ရှားသည့်
 လခြမ်းသဏ္ဌာန် အဖြူကွက်က
 အောင်ဒင်မျက်လုံးများကို ပို၍
 တောက်ပစေ၏။ မိဒေါင်းနုဇီ
 မြဦးကို ကိုက်သတ်သွားသော
 ဝက်ဝံထီးကြီးသာတည်း။ သူတို့
 အတွက် ရာဇဝင်ကြေး၊ သွေးကြေး
 ဆပ်ရပေတော့မည်။ တဒင်
 အတွင်း အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ
 မီးပန်းနေသော ဝက်ဝံကြီးအား
 ညာဘက်တွင် သက်တော်စောင့်
 သဖွယ် အမြဲပါသော တစ်ပိဿာ
 အလေးရှိသည့် လှံပြားကြီးဖြင့်
 ဝက်ဝံကြီး၏ နှလုံးသားတည်ရှိ
 ရာသို့ အားစိုက်ကာ ပစ်လွှတ်
 လိုက်သည်။ ပစ်မှတ်က မလွဲ။
 ဝှစ်ခန့် မြည်သံနှင့်အတူ ရင်အုံ
 အတွင်းမှ နီရဲသော သွေးများ
 သွေးစီးကြောင်း လမ်းအတိုင်း
 ငေါက်ငေါက်ပန်းထွက်ကာ ပက်
 လက်လန်လဲကျသွား၏။ ချက်
 ကောင်းကို ထိမှန်သော ဝက်ဝံကြီး
 မှာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ကြာ

ကြာ မအော်မြည်နိုင်။ ခေတ္တခဏ
 အတွင်း ငြိမ်သက်၍သွားလေ
 သည်။ အောင်ဒင်သည် ရုတ်တ
 ရက် ဝက်ဝံသေကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်
 ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ
 မတ်တတ်ရပ် လက်နှစ်ဖက်
 မြှောက်လိုက်၏။ သက်တော်
 စောင့် လှံပြားကြီးက ညာဘက်
 မှာ ကိုင်လျက်။

“သွေးကြေးဆပ်တဲ့ပွဲ ...
 အောင်ပြီဟေ့” အထပ်ထပ်
 အလီလီ အော်သံတို့သည် ပဲ့တင်
 ထပ်လျက် စကြာဝဠာတံတိုင်း
 ကြီးကို ထိုးဖောက်ထွက်သွား
 သယောင်ယောင်။

မောင်ခက်ကျူ(ရွှေစက္က)

ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် ခိုးမှုများကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်

- ❖ နေအိမ်၏ ခြံစည်းရိုးကို လုံခြုံမှုရှိသည်ထိ ခိုင်ခံ့အောင် ကာရံပါ။
- ❖ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ်ဝင်နိုင်သည့် သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်းဖယ်ရှားပစ်ပါ။ မှောင်ရိပ် ဖြစ်စေမည့် ချုံနွယ်များ၊ သစ်ပင်များကို အမြဲ တစေ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပါ။
- ❖ ဖြစ်နိုင်က နေအိမ်ပတ်လည်၌ မီးထွန်းထားပါ။
- ❖ နေအိမ်ခြံစည်းရိုးများ၌ အချက်ပေး ကိရိယာ

တပ်ဆင်ပါ။ အသံမြည်သည့် ချူ၊ ဆည်းလည်း ခေါင်းလောင်း၊ သစ်သားခလောက်၊ နို့ဆီခွက်ခလောက်များ တပ်ဆင်ထားရှိပါ။

- ❖ စုပေါင်းလူနေတိုက်ခန်းများ၏ ရေပိုက်များ၊ အမှိုက်စွန့်ပိုက်နှင့် မိလ္လာပိုက်များကို အတားအဆီး တပ်ဆင်ပါ။
- ❖ သီးခြားနေထိုင်သည့် အိမ်ခြံဝင်းများ၌ အစောင့်ထားရှိပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ခွေးထားရှိပါ။
- ❖ ရွှေ၊ ငွေ၊ မိလ္လာနှင့် နေအိမ်ပြုပြင်မှု ပြုရသည့်အခါ အစောင့်အမြဲရှိနေပါစေ။
- ❖ နေအိမ်အနီး၌ ကြိုး၊ ဆူး၊ ဆောက်၊ လွှ၊ လှေကား၊ ထိုင်ခုံ၊ အမြင့်များကို အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ရန် မထားရှိပါနှင့်။ ညအချိန် တံခါးအားလုံးကို လုံခြုံမှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်တတ်သည့် အလေ့အထပြုလုပ်ပါ။
- ❖ နေ့ဖြစ်စေ၊ ညဖြစ်စေ အပြင်ထွက်သွားသည့်အခါ တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ထားရှိပါ။ အပြင်ထွက်သွားသည့် မိသားစုဝင်ကို တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်ဆိုင်းမှု မပြုပါနှင့်။
- ❖ သံသယရှိသည့် ထူးခြားမှု ရှိပါက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အသိပေးအကူအညီ တောင်းခံပါ။ သို့မဟုတ် ရဲကင်း၊ ရဲစခန်းနှင့် တာဝန်ရှိသူများထံ ချက်ချင်းအသိပေး အကြောင်းကြားပါ။

ဝင်းထွန်းဘောင် (စစ်/ဆေး)

သိတော့မှ စစ်လို့

ကိုကျော်မင်းနှင့် ကျွန်တော်
တွေ့ဆုံခဲ့သည့်နေရာမှာ မန္တလေး
မြို့ အိုးဘိုစံပြ အကျဉ်းထောင်တွင်
ဖြစ်။ ထိုစဉ်က သူထောင်ဒဏ်
တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံနေရ
သည့် အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်
တော်က (မိန်းကျေး)ခေါ် ထောင်
ပိုင်ကြီးရုံးမှ အကျဉ်းသား စာရေး
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှု
ကို ထောင်ကျဝရမ်းတွင် ဖတ်
ကြည့်တော့ လှယက်မှုနှင့် လူ
သတ်မှုနှစ်မျိုးကို တစ်ဖြိုင်တည်း

ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူပုံပန်း
သဏ္ဌာန်နှင့် သူပြစ်မှုကို ဘယ်လို
မှ မလိုက်ဖက်သဖြင့် ကျွန်တော်
အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

သူက အသားညိုညို၊ အရပ်
မနိမ့်မမြင့်နှင့် ယောက်ျားချောချော
အတန်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်
မည်သူနှင့်မဆို စကားပြောလျှင်
အပြုံးလေးဖြင့် ပြောတတ်၍ သူ
အသွင်က ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်
ကောင်း၏။ ထိုလို လူမျိုးက
ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှသည့်
ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဆို

သဖြင့် ကျွန်တော် မတွေးတတ်
နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

သူသည် အပေါ်ယံဟန်
ဆောင်ကောင်းပြီး သွေးအေးလှ
သည့် ဒုစရိုက်သမားလေလား။
သူ့အကြောင်းကို စူးစမ်းလေ့လာ
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။
တစ်နေ့ ထောင်ပိတ်ရက်နေ့လည်
ခင်း တစ်ခု၌ သူနှင့်ကျွန်တော်
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော
ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က သူ
အကြောင်းကို မေးမြန်းတော့ သူ
မျက်နှာ ညိုရောသွားသည်။ ရီဝေ
လာသည့် မျက်ဝန်းအစုံကအဝေး
တစ်နေရာသို့ ငေးမောရင်း...

“ကျွန်တော့် အကြောင်း
က စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်ခန်းစာယူပြီး
ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်
ပြောပြပါ့မယ်”

ဟု အစချီရင်း ကြေကွဲစရာ
အဖြစ်ဆိုးအား ပြန်လည်ပြောပြပါ
တော့သည်။

ယနေ့ ဈေးနေ့ဖြစ်သဖြင့်
(x x x) မြို့လေးပေါ်၌ ကျေး

လက် တောရွာများမှ ဈေးဝယ်
လာသူများနှင့် စည်ကားနေ
သလို မြို့အနောက်ဘက် နွားပွဲ
ဈေးတွင်လည်း ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်
အရောင်းအဝယ်သမားများဖြင့်
စည်ကားလှပေသည်။ ဤမြို့
လေး၏ ထုံးစံက (၅) ရက်တစ်
ဈေးဖြစ်သဖြင့် ဈေးနေ့တွင်သာ
ကျေးလက်တောရွာများမှ အများ
ဆုံး ဈေးလိုက်ကြသဖြင့် ထိုသို့
စည်ကားနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအထဲတွင် မြို့အရှေ့
ဘက် ကျေးရွာလေးတစ်ခုမှ
ကျော်မင်းလည်း ပါဝင်ပေသည်။
ကျော်မင်းမှာ အသက် (၂၆) နှစ်
ခန့်ရှိပြီး လူပျို လူလွတ်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိသေး
သော်လည်း ချစ်သူရည်းစား
တော့ ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကျော်မင်းတစ်
ယောက် လူကသာ နွားပွဲဈေးထဲ
တွင် ရှိနေသော်လည်း စိတ်က
တော့ တပ်ကုန်းဈေးထဲသို့ ရောက်

နေပြီ။ သူ့ချစ်သူ သီတာမှာ
အသက် (၂၀) ခန့်သာရှိသေးပြီး
ညိုချောမလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
သူတို့ရွာနှင့် မနီးမဝေးရွာမှ ဖြစ်
၏။

ထိုရွာမှ အမျိုးတစ်ဦး၏
မင်္ဂလာဆောင်သို့သွားရင်း သူနှင့်
သီတာတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။
တွေ့စကပင် သီတာကို သူစိတ်
ဝင်စားသွားခဲ့သလို သီတာက
လည်း ချစ်ရည်ရွှန်းသည့် မျက်
ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်
နေသည်ကို သူတိပြုမိသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သီတာ
တို့ရွာသို့ သူ့ချောင်းပေါက်မတတ်
ရောက်ခဲ့တော့သည်။ ထိုရွာမှ
သူငယ်ချင်းတို့၏ အကူအညီဖြင့်
သီတာကို သူ့ချဉ်းကပ်သည်။
သီတာက သူ့ကိုလိုလားသည့်
အမူအရာများပြသဖြင့် တစ်ဆင့်
တက်ပြီး ချစ်ရေးဆိုတော့သည်။
အဆုံးကော သီတာနှင့်သူ ချစ်သူ
များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုကျော်၊ သီတာနဲ့ ကို
ကျော် ဖြစ်နေကြတာကို အိမ်က
သိသွားပြီ၊ တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်း
ဆူကြသည်။ ကိုကျော်နဲ့သီတာ
မတူဘူးတဲ့။ အရက်ကလည်း

သေဘက်သေးတယ်။ လောင်း
ကစားလည်း ဝါသနာပါသေး
တယ်။ အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို နင်
ဘာကြိုက်တာလဲတဲ့။ အဲဒီလို
ကောင်မျိုး ယူလို့ကတော့ နင့်ဘဝ
ဆုံးမှာပဲတဲ့”

တစ်နေ့ချစ်သူတို့ဘဝ ချိန်း
တွေ့စဉ် သီတာက ဆိုလာသည်။
သူသက်ပြင်းချမိသည်။ တစ်ရွာ
နှင့်တစ်ရွာ မဝေးသည်မို့ လူ
သတင်း လူချင်းဆောင်လေပြီ။

“မလိုလို့ ပြောကြတာပါ။
အဲဒီလောက်ကြီး မဆိုးသေးပါ
ဘူးလို့ သီတာက ဖပြောလိုက်
ဘူးလား”

“ဟွန်း... ပြောလို့ရမယ်
အားကြီး၊ မနေ့က အစ်ကိုကြီးတို့
ကြက်ဝိုင်းကို ကိုကျော် လာ
လောင်းသွားသေးတယ်ဆို”

“ဟာ... အဲဒီ ယောက်ဖ
ကြီးကလည်း၊ သူ့ကို အရက်
လည်း အဝတိုက် လွှတ်လိုက်ရ
သေးတယ်”

ရှင်းရင်းနဲ့မှ ရှုပ်ကုန်သည်။
အစတွေအားလုံး ပေါ်ကုန်လေပြီ။

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ကိုကျော်
ရယ်။ အဲဒီလို လုပ်နေပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင်
ကိုကျော်နဲ့ သီတာ ဘယ်လိုလုပ်

နီးတော့မှာလဲ”

သီတာ ပြောမည်ဆိုလည်း
ပြောစရာပေ။ သီတာနှင့်သူတို့
နှစ်ကိုယ်တူ ပေါင်းစပ်ရန်အတွက်
သူကြိုးစားပမ်းစား ငွေရှာပါ
သည်။ သို့သော် သမာအာဇီဝ
နည်းဖြင့် ရသည့်ငွေမို့ မဖြစ်
စလောက်သာ။ ထို့ကြောင့် ဆူ
လွယ်နပ်လွယ်ရနိုင်စေရန် ကစား
ဝိုင်းများသို့ ခြေဦးလှည့်မိသည်။
(နဂိုကလည်း ဝါသနာရှိပြီးသား
ဖြစ်သည်။)

အစပိုင်းတော့ ဟုတ်သလို
ပင့်။ သူတစ်လလောက် ဒုက္ခ
ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးခံ၍ ရှာရ
သလောက်ကို ခဏချင်းရသည်။
ထိုအခါ သူမျှော်လင့်ချက်တို့ ပိုမို
လာရသည်။ ဒိုင်တွင်ပါသမျှငွေ

ရလျှင် တော်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး
ဆက်ကစားသည်။ အဆုံးတော့
သူ ပါသမျှငွေအားလုံး ထားခဲ့ရ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရှာလိုက်၊ ကုန်
လိုက်သာ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါ
တလေ သီတာတံမှ မလိမ့်တစ်
ပတ် ချေးငှားသည့်ငွေများပင် ပါ
သွားသည်။

“ကိုကျော်... ပြောတာ
ကြားလား”

အသံနှင့်အကူ လက်မောင်း
ကို လှုပ်ခါလာသည့် သီတာ
ကြောင့် သူ့အတွေးတို့ ပြတ်
တောက်သွားရသည်။

“ဘာလဲ သီတာ၊ အာ
လဲ”

“ဒီကနေ့ကစပြီး လိမ်လိမ်

မာမာနဲ့ ငွေရှာပါလို့”

“အင်းပါ”

“နောက်ပြီး ရွာဘက်ကို လည်း မလာခဲ့ပါနဲ့တော့လို့”

သီတာ စကားကြောင့် သူ စိတ်ထဲ ဖျက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာလဲ သီတာ၊ သီတာ က ကိုကျော်နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ထစ်ခနဲရှိ စိတ်တိုဖို့ချည်း ပဲ။ သီတာ ပြောတာလည်း ဆုံး အောင် နားထောင်ဦး၊ သဘက် ခါ ဈေးနေ့ သီတာဈေးဝယ် သွား ရမယ်၊ မြို့ကို ကိုကျော်လာခဲ့၊ (၁၁)နာရီလောက်ဆိုရင် သီတာ ဝယ်လို့ခြမ်းလို့ပြီးပြီ၊ တစ်နေရာရာ မှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောလို့ရတယ်။ အခု ပြန်တော့”

သီတာက အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြမှ သူစိတ် အေးသွားရသည်။ သို့သော် မပြန် ချင်သေး။

“ခဏလေးပါ သီတာရယ်၊ ချစ်လို့တောင် မဝသေးဘူး”

အပြောနှင့်အတူ သီတာကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး မွတ် သိပ်စွာ နမ်းရှိုက်နေမိသည်။ ထို နောက်...

“အင်... ကိုကျော်ကလည်း ကွာ၊ ဒါကြီးပဲ ခဏခဏ”

အားမပါဘဲ ရုန်းဖယ်နေ သည့် သီတာအား တင်းကြပ်စွာ ထွေးဖက်ရင်း သူတို့မကြာခဏ ရောက်ဖူးကြသည့် လိုက်မော ကြည်နူးဖွယ် ကမ္ဘာလေးဆီသို့ အရ ခေါ်ဆောင် သွားနေမိတော့ ၏။

ရင်ခုန် ကြည်နူးခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့အား ပြန်လည် တွေးတောရင်း ကျော်မင်း စိတ် မောနေမိသည်။ ယခုအချိန်ထိ သူ့နားက ရောင်းမထွက်သေး။ မဟုတ်သေး။ အမှန်တော့ သူ့နား မဟုတ်။ သူ့ယောက်ဖ၏ နား သာဖြစ်၏။ ယမန်နှစ်က သူမိဘ များ ရောင်းရန် စီစဉ်နေသည့် လမ်းတစ်ကွက်ကို သူ့ယောက်ဖ က အငှားယူလုပ်သည်။ အဆင် ပြေသည်ဖြစ်စေ၊ မပြေသည်ဖြစ် စေ ယခုနှစ်စပါးပေါ်ချိန်တွင် ထို အကွက်ကို ငွေပေး၍ ပြန်ဝယ်ယူ ဗည်ဟု ဆိုထားသည်။

စပါးပေါ်ချိန် ရောက်တော့ ထိုနှစ်က မိုးခေါင်သဖြင့် သီးနှံမရ သည့်အတွက် ငွေကြေး အခက် အခဲ ဖြစ်ရတော့၏။ သို့သော် လူမှန်ဖြစ်သော ယောက်ဖက “ဆိုခဲ့စေ၊ မြစေ” ဟူသော စကားအတိုင်း နားရောင်း၍ ငွေ ချေရန် စီစဉ်သည်။

အမှန်တော့ ယနေ့မနက် ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင် နား ရောင်းလာရန် ဖြစ်သည်။ ဖြင့် ချင်တော့ မနေ့ညနေက လယ်ထဲ

မှ အပြန်နောက်ကျသည်။ တစ်
ကိုယ်လုံး ပေရေလာသဖြင့် မိုးချုပ်
မှ ရေချိုးသည်။

အချိန်မတော် ရေချိုးရာမှ
အအေးပတ်ပြီး ရောဂါဟောင်း
ငှက်ဖျား ပြန်ထသည်။ ညက
တစ်ညလုံး အဖျားတက်သည်။
မနက်မိုးလင်းတော့ ရွာမှ ဆေး
မှူးကိုပြရာ ဆေးချိတ်ရမည်ဆို
၏။ ဆေးချိတ်လျှင် နေ့လည်မှ
ပြီးမည်မို့ နွားရောင်းဖို့ အချိန်မမီ
နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ယောက်ဖ
ဖြစ်သူက ကျော်မင်းအား သူ
ကိုယ်စား နွားသွားရောင်းနှင့် ရန်၊
သူက ဆေးချိတ်ပြီးမှ နောက်က
လိုက်ခဲ့မည်ဆိုကာ ကျော်မင်းကို
အရင်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီနွားက ဘယ်လောက်နဲ့
ရောင်းမှာလဲ”

ထိုစဉ် နွားဝယ်မည့်သူ ပေါ်
လာ၍ ကျော်မင်း ဝမ်းသာသွား
သည်။ ကျော်မင်းက ရောင်းဈေး
ပြော၊ ဝယ်သူက ဈေးဆစ်ရင်းဖြင့်
အရောင်းအဝယ် တည့်သွားသည်။
အားလုံးပြီးစီးတော့ ငွေထုပ်ပိုက်
ပြီး ကျော်မင်းဈေးဘက်သို့ သုတ်
ခြေတင်တော့၏။

“မပြီးသေးဘူး ကိုကျော်၊

အိမ်နားက အစ်မ အေးသီတာ
ပါလာတယ်။ သူ့အတွက်လည်း
လိုက်ဝယ်ခြမ်းပေးရဦးမယ်။ ပြီး
ရင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လည်း ဝင်ရဦး
မယ်ဆိုတော့ (၁)နာရီထိုးလောက်
မှ ပြီးမယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုကျော်
သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်ဦး၊
(၁) နာရီထိုးရင် တွေ့နေကျနေရာ
ကစောင့်၊ သီတာလာခဲ့မယ်”

ကျော်မင်း နာရီကိုကြည့်
လိုက်တော့ မနက် (၁၀)နာရီခွဲ
ကျော်ရုံ ရှိသေးသည်။ သူရင်မော
သွားသည်။ အချိန်က အများကြီး
လိုသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့
သူမြို့လာလျှင် ထိုင်နေကြအရက်
ဆိုင်တွင် ထိုင်သောက်ရင်း အချိန်
ဖြန်းတာပဲ ကေသင်းတယ်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ပြီး အရက်ဆိုင် ရှိရာဘက်
သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့တော့၏။

အရက်ကို တစ်ခွက်မှ သောက်
နေရင်းမှ သူ့အတွေးတစ်ချက်ဝင်
လာသည်။ အရက်ဆိုင်တွင်
လည်း ကြာကြာမထိုင်ချင်။ သူ
အိတ်ကတ်ထဲတွင် သူပိုင်ငွေအချို့
ပါလာသည်။ အချိန်ရတုန်း ငွေ
ပွားလေးများ ရလိုရငြား သူ
ကစားနေကြ ဂျင်ပိုင်းသို့ ခဏ
လောက် သွားကြည့်ရင်ကောင်း

မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

စဉ်းစားပြီးသည်နှင့် ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချကာ သူထွက်ခဲ့တော့
၏။ ဟိုရောက်တော့ လူစည်နေ
ပြီ။ တစ်ပွဲနှစ်ပွဲ သူဝင်မထိုးသေး
ဘဲ နံဘေးမှကြည့်ရင်း စိတ်ကူး
ဖြင့် သူထိုးကြည့်နေသေးသည်။
ကွက်တိပင်။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သွား
ပြီး ငွေအနည်းငယ် ထိုးလိုက်
သည်။ သူထိုးသည့်အကောင်း
တည့်တည့်ပင် ထွက်လာသည်။
နောက် (၂)ပွဲ ဆက်တိုက် ထိုး
တော့လည်း သူချထိုးသည့်
အကောင်တွေပင်။ သူအမြူးသွား
သည်။ များများ မထိုးလိုက်မိ
သည်ကိုပင် နောင်တရမိသည်။

“ဒီတစ်ပွဲအပိုင်ပဲ” ဟု စိတ်
ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ရင်း နိုင်ထား
သည့် ငွေတွေရာ သူပိုင်ငွေတွေ
အားလုံးပါ ချထိုးလိုက်သည်။
ဂျင်လှည့်နေသူက ဖြတ်ခနဲ သူ
ကို မောကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ခြင်း
ခေါင်းပြန်ငုံသွားသည်။ ထိုသူ
နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ တစ်ချက်ပြီးလိုက်
သည်ကို ကျော်မင်းမမြင်လိုက်မိ။

ကျော်မင်းက ဆက်တိုက်
နိုင်ထားသဖြင့် ကျန်သူများကပါ

ကျော်မင်းကို ယုံကြည်အားကိုး
စွာဖြင့် ဝိုင်းထိုးထားသဖြင့် ကျော်
မင်းထိုးသည့် အကောင်ရှေ့တွင်
ငွေပုံကြီးဖြစ်နေတော့၏။

“ကဲ...လက်ရှောင်”

ဒိုင်က အသံတစ်ချက်ပြု
လိုက်ပြီး အုပ်ထားသည့်ခွက်ကို
ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ သွား
ပြီ အကောင်ချင်း တခြားစီပင်။

“တောက်”

ကျော်မင်း မခံချိမခံသာဖြင့်
တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ ရုတ်
တရက် ဘာလုပ်ရမည်မသိတော့
သူပိုင်ငွေကုန်ပြီမို့ လှည့်ပြန်တော့
မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသေး
သည်။

ထို့နောက် တစ်ပွဲနှစ်ပွဲ ပြန်
စမ်းကြည့်ပြီး အရင်းလေးပြန်ရှာ
ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နွား
ရောင်းရငွေအချို့ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေ
သဖြင့် တွေ့နေကြနေရာသို့ ဘယ်
လို ရောက်သွားမှန်းပင် မသိ
တော့။ တွေ့နေကြနေရာဆိုသည်

မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ‘သူတို့
မြို့လေး၏ မြောက်ဘက်ရှိ စိုက်
ပျိုးရေးခြံ အဝင်ပေါက်မှ ကုက္ကို
ပင်ကြီးအောက်ဖြစ်၏။

“ဟွန်း...ဘယ်တွေ သဝေ
ထိုးနေတာလဲ။ ဒီကဖြင့် ရောက်
နေတာကြာပြီ”

သူရောက်သွားတော့ အရင်
ရောက်နှင့်နေသည့် သီတာက
မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း မကျေ
မနပ်ဖြင့် ဆီးရန်တွေသည်။ သူ
ဘာမှ မပြောနိုင်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီမှာပဲ ရပ်
နေတော့မှာလား”

“ဪ...အင်း၊ ဟိုနေ
ရာကို သွားရအောင်လေ”

သူပြောသည်ကို သီတာ
သဘောပေါက်သည်။ ဟိုနေရာ
ဆိုသည်မှာ စိုက်ပျိုးရေးခြံ မြောက်
ဘက်မှ သစ်တောအုပ် ကလေး
ဆီသို့ဖြစ်၏။ ထိုနေရာက လူသူ
ကင်းဆိတ်ပြီး အကာအကွယ်
ကောင်းသဖြင့် သူတို့လို ခပ်ကဲကဲ
ချစ်သူစုံတွဲများ လာနေကြနေရာ
ဖြစ်၏။

ထိုင်နေကြ ချုံအကွယ်လေး
နားတွင် ထိုင်မိကြသည်အထိ သူ
ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းပင် ရှိသေးသည်။

မငေးမဝိုင်းလို့လည်း မဖြစ်။ နွား
ရောင်းထားသည့်ငွေများ တစ်
ပြားမှမရှိတော့။ ငွေမျောတော့
ငွေနဲ့လိုက်ရင်း ကုန်ခဲ့လေပြီ။

ယခုမှ ဒုက္ခသုလ္လတွေ့ရပြီ။
ဒီအတိုင်း ရွာပြန်သွားလျှင်
ယောက်ဖနှင့်ရော မိဘများနှင့်ပါ
ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်
တော့မည်။ သည်ပြဿနာက
ပြေလည်သွားအောင် ဘယ်လို
ရှင်းရမည်မှန်း ယခုထိ စဉ်းစား၍
မရသေး။

“ကိုကျော် ဘယ်လိုဖြစ်နေ
တာလဲ စကားမပြော ဘာမပြော
နဲ့”

သီတာက တွေ့ကြလျှင်
သူမပြုနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်
နေသည့် သူရင်ခွင်ထဲ လှဲအိပ်ရင်း
သူ့အဖြစ်ကို မရိပ်မိစွာဖြင့် နေ
လာသည်။ သူဝတ်ကျောတမ်း
ကျ ပြန်ဖက်လိုက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲ
မှ သီတာကို စိတ်မပါစွာ ငုံ့ကြည့်
လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

သီတာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
ရင်းမှ သတိထားလိုက်မိသည့်
အရာတစ်ခုကြောင့် သူ့မျက်နှာ
ဝင်းပသွားသည်။ အခြားတော့

မဟုတ်။ သီတာလည်တိုင်မှ ဝင်းလက်နေသည့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး။ အနည်းဆုံး တစ်ကျပ်သားကျော်ကျော်တော့ ရှိမည်။

“ဘယ်... ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ သီတာက ဆွဲကြိုးတွေ ဘာတွေနဲ့”

သူ့စကားကြောင့် သီတာမျက်နှာ အပြုံးပန်းဝေသွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ အခုနုမှ လုပ်တာလေ။ ပဲပေါ်ကတည်းကလုပ်ဖို့ဟာ ငွေမပြည့်သေးတာနဲ့ အခုမှ လုပ်ဖြစ်တာ။ ကိုကျော်နဲ့ရရင် ဆင်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ မဟုတ်လား”

သီတာ၏ ခန့်စကားကို သူနားမဝင်။ သူတွေးနေမိသည်က သီတာဆီမှ ဆွဲကြိုးကို ပြန်ရောင်းလိုက်လျှင် နွားဖိုးငွေ ပြန်ရနိုင်သည်ဆိုခြင်းကိုပင်။ သို့သော် သီတာထံမှ တောင်းလျှင်လည်း ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူမ မိဘများ သိသွားလျှင် ပြဿနာတက်ရမည်မို့ သီတာက လိုက်လျောလိမ့်မည်မထင်။

သို့သော် သူတစ်ခုစဉ်းစားမိသည်။ ဆွဲကြိုးက သီတာအပိုင်မို့ သီတာကိုရလျှင် ဆွဲကြိုးလည်း

ရလိမ့်မည်။ သီတာကို ခိုးပြေးမှ ဖြစ်မည်ဟူ။

“သီတာ အိမ်မပြန်နဲ့တော့။ တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာကိုသွားရအောင်”

သူပြောလျှင် သီတာက အလွယ်တကူ လိုက်လျောလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားမိသော်လည်း သူထင်သလို ဖြစ်မလာ။ သီတာက ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘဲ မလိုက်နိုင်သေးကြောင်း၊ အိမ်မပြန်၍လည်း မဖြစ်သေးကြောင်း၊ အကယ်၍ သူမကို ခိုးမည်ဆိုလျှင်

လည်း နောက် (၄၊ ၅) ရက်မှ လိုက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။

ကျော်မင်း စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သီတာပြောသည့် နောက်အပတ်ထိ သူစောင့်၍ မဖြစ်။ သူတွင်ပြေးစရာမြေမရှိ၊ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားရင်းမှ ကျော်မင်း အကြံတစ်ခုရလာသည်။ သီတာကို ယောက်ျားမာယာ သုံး၍ အပျော့ဆွဲဖြင့်ဆွဲလျှင် သူ့ဘက်ပါလာနိုင်သည်။ ပါလာဖူးသည့် အတွေ့အကြုံတွေကလည်း ရှိထားသဖြင့် ထိုနည်းကိုသုံး၍ သီတာ ကြည်နူးကျေနပ်နေချိန်ကျမှ သူထပ်ပြောတော့မည်။

အတွေးဆုံးသည်နှင့် သီတာကို ပွေပိုက်ရင်း အနမ်းမိုးများရွာသွန်းပေးလိုက်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဘူးသည့် ကမ္ဘာလေးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့မည်ကို ရိပ်မိနေသည့် သီတာက မျက်တောင်လေး မှေးစင်းရင်း အတူလက်တွဲလိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေရှာသည်။

တဒဂီတော့ သူတို့နေရာလေး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“မယ်တော့ ကိုကျော်ရယ်၊
မောလို့ပြီ”

တခဏကြာတော့ သီတာ
အသံလေး ပြန်ထွက်လာသည်။
သူလည်း မောပန်းစွာဖြင့် သီတာ
ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာလိုက်၏။

“ဟွန်း...ဘာမှန်းလဲ မသိ
ဘူး။ တွေ့လိုက်တိုင်း စကားကို
အေးအေးဆေးဆေး ပြောရတယ်
မရှိဘူး”

သီတာက လိုက်မော ကြည်
နူးသံလေးဖြင့် ပြောရင်း မျက်နှာမှ
ချွေးစလေးများကို ထုတ်ဖြင့်သုတ်
နေသည်။ ဒီအချိန် ပြောဖို့အကောင်း
ဆုံးပဲဟု တွက်ဆလိုက်ပြီး...

“မခွဲချင်တော့ဘူး သီတာ

ရယ်၊ ကိုကျော်ရင်ခွင်ထဲမှာ
သီတာကို အချိန်ပြည့်ရှိနေစေချင်
တယ်။ သီတာကို ပြန်မလွှတ်ချင်
တော့ဘူး။ ကိုကျော်နောက် အခုပဲ
လိုက်ခဲ့တော့နော်”

“သီတာလည်း ကိုကျော်နဲ့
မခွဲချင်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုလုပ်
ကိုကျော်၊ သန့်ဘက်ခါ ညနေ
ရွာထိပ်က လာစောင့်၊ အဲဒီကျ
သီတာ တစ်ခါတည်း ကိုကျော်
နောက် အပြီးလိုက်ခဲ့မယ်”

“သန့်ဘက်ခါထိ မစောင့်
နိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ အခုပဲ
သီတာကို ခိုးတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း...အခုတော့
သီတာ မလိုက်နိုင်သေးဘူး။

အဘတို့မှာလိုက်တဲ့ ပွဲရုံက ကိစ္စ
တွေ ရှင်းစရာရှိသေးတယ်။ သန့်
ဘက်ခါဆိုတာ ဘယ်လောက်မှ
မလိုတော့ပါဘူး ကိုကျော်ရယ်၊
ကိုကျော်က လိမ်မာပါတယ်နော်၊
အဲဒီနေ့ကျမှ ကိုကျော်ကို ဝမ်းသာ
စရာ ပြောပြဖို့ ရှိသေးတယ်”

သူ အကြံအစဉ်ကလေးသည်။
သီတာကို ဘယ်လိုမှခေါ်လို့မရ၊
နောက်ဆုံး မထူးတော့ဟု ဆုံး
ဖြတ်ပြီး သီတာဆီမှ ဆွဲကြိုးကို
ခဏငှားကြည့်သည်။ သီတာက
ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

“ကိုကျော် အရမ်းအရေး
ကြီးနေလို့ပါကွာ။ သီတာ ဟစ္စည်း
မဆုံးစေရပါဘူး။ ကိုကျော် ဂတိ
ပေးပါတယ်”

သူပြောပြောဆိုဆို သီတာ
လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို အတင်း
ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး သီတာအနားမှ
အလျင်အမြန်ခွာရန် ပြင်လိုက်
သည်။

“ကိုကျော်နော် ယူသွားရ
ယူသွားကြည့်၊ သီတာ အော်လိုက်
မှာ”

သီတာက ဒေါသတကြီး
ပြောရင်း ခြိမ်းခြောက်လိုက်သဖြင့်
သူလန့်သွားသည်။ သူ့နို့နှင့် ခပ်

လှမ်းလှမ်းတွင် စိုက်ပျိုးခြင်းအစား အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ သီတာသာ အော်လိုက်လျှင် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဒေါသတို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသည့် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ သီတာ၏ ရင်ဝဲဆီသို့

“သီတာ သေပြီအထင်နဲ့ အဲဒီနေရာကနေ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်ဘဲ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သီတာကို တွေ့သွားတဲ့ သူတွေက ဆေးရုံ ပို့လိုက်ကြတယ်တဲ့။ ဆေးရုံမှာ သီတာက ထွက်ဆိုချက်တွေပေးပြီးမှ ဆုံးသွားရှာတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း လူယက်မှု၊ လူသတ်မှုတွေနဲ့ အဖမ်းခံရတယ် ဆိုပါတော့”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေနှင့်အတူ သံဝေဂရစရာပေါင်းစပ်နေသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟု ကျွန်တော် မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

“သီတာ ဆုံးပြီးမှ ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းထိတ်လန့်သွားမိသလို နောင်တလည်း အကြီးအကျယ်ရမိသွားတယ်”

ပဟေဠိဆန်သော ကိုကျော်မင်း စကားကြောင့် မြူပွက်တစ်ခု ကျန်နေသေးကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

“ဘာသတင်းလဲ ကိုကျော်မင်း”

“သီတာအလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးတော့မှ သီတာ ဗိုက်ထဲမှာ (၁၂)ပတ် အရွယ် သန္ဓေသားတွေ ရတယ်တဲ့ဗျာ”

“ဟာ”

ပြောရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေသည့် ကိုကျော်မင်းကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိတော့။

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် ယူကြိုးမရ ဖြစ်မိပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်အပြင်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီအဖြစ်တွေကို ပြန်ပေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ရဟန်းဘောင်ဝင် တရားအားထုတ်ပြီး သီတာနဲ့ မမြင်လိုက်ရတဲ့ ရင်သွေးလေးတို့

အတွက် အမျှပေးသွားမှာပါ”

နောင်တကြီး ပြောနေရှာသည့် ကိုကျော်မင်းကို ကြည့်ရင်း ကောင်းမြတ်သည့် ကိုကျော်မင်း၏ အစီအစဉ်ကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေမိပါတော့၏။

(မှတ်ချက်။ (၁၉၈၉) ခုနှစ်ခန့်တွင် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း မြို့လေးတစ်မြို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်အား ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ဆင်ခြင်သတိ၊ မြဲရှိစေရန်၊ စိတ်ရည်သန်လျက်...

ဝင်းထွန်းအောင်
(စစ်ဆေး)

အေးမြကြီးကြီး (အေးမြကြီး)
ပြီးတုန်းတီးစောလေ၏
တိုက်ခန်းလမ်းရှာင်းနည်း

မိုးတွမ်တီးစောပေ ၏
တိုက်ခန်းလိမ်ရောင်းနည်း

တစ်

စောပေဆိုတာက မိုးတွမ်တီး ဘွဲ့တစ်ခုနဲ့ ဒုစရိုက် လောကမှာ ထင်ရှားတဲ့သူ။

လူတွေရဲ့စရိုက်၊ လူတွေရဲ့မနောကို ထဲထဲဝင်ဝင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိလွန်းလို့လည်း စောပေ၊ နောကျေလို့ ဝိသေသကမ္မည်း စိုက်ထူထားသူ။

သူ့ကို ခင်မင်သူအချို့က သူ့ရဲ့ထက်မြက်၊ ထူးခြားတဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းမှာ အသုံးမချဘဲ ကောင်းမြတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုမှာ အကျိုးရှိရှိ သုံးသင့်တယ်လို့ စေတနာစကား ပြောကြတယ်။

စောပေကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။

“ကျွန်တော်က လှည့်ဖျားခြင်း မာယာ အတတ်ညာတွေ အားကောင်းတဲ့ နက္ခတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး

မွေးခဲ့တဲ့သူခင်ဗျ။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘိုးဘေးကြီးအလိမ်ဝိဇ္ဇာ ဦးနေစေ့သွေးကလည်း ပါနေတော့။

လိမ်တဲ့ လှည့်တဲ့အလုပ်မှာပဲ ဉာဏ်ကရွှင်သဗျ။

သူတစ်ပါးကို လှည့်စားရတဲ့အလုပ်မှာပဲ ပါရမီ ရှိတာမို့ သမာအာဇီဝနဲ့ အကျိုးမပေးသလိုပဲ။

ဒါကြောင့် ဒုစရိုက်နယ်မှာပဲ မပျော်လည်းလုပ်၊ ပျော်လည်းလုပ်ဘဲဝနဲ့ ကျင်လည်နေရတာပါလို့ လေးလေးစားစား ပြန်ရှင်းပြတတ်တယ်။

မိုးတွမ်တီး စောပေဟာ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ နည်းပညာအပြောင်းလဲတွေလူထုစိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ကောလာဟလတွေအပေါ် အခြေခံပြီး သူ့ရဲ့

နန်းတစ်လိမ် ပန်းတစ်လိမ်လိမ်နည်းတွေကို တီထွင်လေ့ရှိတယ်။

၂၀၁၁ နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်ကစပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ အိမ်ခြံမြေတိုက်ခန်း ရောင်း၊ ဝယ်၊ ပေါင်၊ ငှားတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ခတ်လာတယ်။

လှုပ်ခတ်လာတဲ့ လောကထဲကို စောပေစင်ပြီး လေ့လာကြည့်တယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ သေသပ်လှတဲ့ ရိုက်စားကောက်ထည့်ခွင်တစ်ခု စောပေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ပန်းတစ်ပွင့်လို ဖူးပွင့်လာခဲ့ပါတယ်။

နစ်

စောပေရောက်နေတဲ့ နေရာက *** ရိပ်မြုံ၊ စုပေါင်းအိမ်သူဝန်းထဲမှာပါ။

အဲဒီ စုပေါင်းအိမ်ရာက

အင်းစိန်မြို့နယ်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်။

တည်ဆောက်ထားပုံက ခေတ်မီပြီး လှပသပ်ရပ်တယ်။

အပေါ်ဆုံး ရှစ်လွှာအထိ အတက်အဆင်းပြုဖို့ ဓာတ်လှေကား သုံးစင်းရှိတယ်။

ကျယ်ပြန့်တဲ့သုံးထပ် ကားပါကင်ပါတယ်။

စုစုပေါင်း တိုက်ခန်းပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်မှာ ပျမ်းမျှ လူဦးရေ သုံးထောင်ကျော် ချောင်ချောင်ချိချိနေနိုင်တဲ့အိမ်ရာ။

ပြီးတော့ အခန်းတိုင်းမှာ ဒီဂျစ်တယ် လျှပ်စစ်ဓာတ်ရုံတယ်။ ရေမီတာရှိတယ်။

အခြေခံ လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို ဘာမှမလိုအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြည့်ဆည်းပေးထားတဲ့ အိမ်ရာလို့ ပြောနိုင်တယ်။

ဒါတင် မကသေးဘူး။ အောက်မဂီလာဒုံ လမ်းမကြီးနဲ့ ဘုရင့်နောင် လမ်းမကြီးတွေဆီကို ကျယ်ပြန့်တဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းတွေ ဆက်ထားသေးတယ်။

“ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ အကောင်းဆုံး အိမ်ရာတစ်ခုပဲ”လို့ စောဗေ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မြေညီထပ်က အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တာဝန်ယူတည်ဆောက်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးတွေ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။

“တူညီဝတ်စုံနဲ့ သူတို့လေးတွေ လှုပ်ရှားနေပုံက လိပ်ပြာလှလှလေးတွေ ဝဲပျံနေသလိုပါပဲလား”

စောဗေ ကြိတ်ပြီးမှတ်ချက်ပြုလိုက်တယ်။

“ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ရှင်”

လိပ်ပြာ လှလှလေးရဲ့အသံက ချို့အေးပြီး ကြည်မြဲနေတယ်။

စောဗေက တိုက်ခန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေ မေးမြန်းတယ်။

ပြီးတော့ တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်စည်းကမ်းတွေ၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုတွေကို မေးတယ်။

နောက်နှစ်ရက် အကြာမှာတော့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးမှုနဲ့ စောဗေ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်လိုက်တယ်။

သိန်းသုံးရာငါးဆယ် ပေးရတယ်။ မြေညီထပ်မှာ။

ဒီအိမ်ရာနဲ့ ဒီဈေးနှုန်းက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံချင်သူအတွက် မဆိုးတဲ့ ဈေးနှုန်း။

နှစ်ကြာလေ တန်ဖိုးတက်လေ အနေအထား။

ဒါပေမဲ့ စောဗေက နှစ်ရှည်

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ မဟုတ်ဘူး။

ဒါမျိုးလည်း သူ စိတ်မဝင်
စားဘူး။

သူ စိတ်ဝင်စားတာက
တိုက်ခန်းတစ်ခု အရင်းပြုမယ်။

လ အနည်းငယ်တည်းနဲ့
သိန်းသုံးရာကျော်ကနေ သိန်း
တစ်ထောင်ကျော်ဖြစ်အောင် လုပ်
မယ်။

ဒီလိုလုပ်ဖို့ နိဒါန်းပျိုးနေတာ
ပါ။

တိုက်ခန်းဝယ်၊ နိဒါန်းပျိုးပြီး
တာနဲ့ ကြိုတင်စဉ်းစားထားတဲ့
အထိုင်း စစ်ဝေရင်အကွက်တွေကို
တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ရွှေတော့
မှာပဲဖြစ်ပါတယ်။

သုံး

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် တိုက်
ခန်း လာပေါင်တဲ့လူရွယ်ကို သေ
သေချာချာ ကြည့်တယ်။ အကဲ
ခတ်တယ်။

ဒီခေတ်ကြီးက လူနိုး သိချိုင်း
ကုန်းမှာတောင် မရှိတဲ့ခေတ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချလက်
ချ ယုံလို့မရဘူး။

ဒါကြောင့် သေသေချာချာ
အကဲခတ်ကြည့်နေတာ။

လူရွယ်ကတော့ လူရည်
သန့်ထဲကပါပဲ။

အသက်က သုံးဆယ်ကျော်
ကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်။

မျက်နှာ အမူအရာကလည်း
တည်ကြည်ရိုးသားတဲ့ အမူအရာ
ရှိတယ်။

ခက်နေတာက သူ့ကို တစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံမတွေ့ဖူးဘူး
လို့ သူ့မှတ်ဉာဏ်က သတင်းပို့
နေတယ်။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူ
ရွယ်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ပွဲစားမ။

သူ့ကိုတော့ သိတယ်။

အိမ်ခြံမြေ၊ တိုက်ခန်းရောင်း၊
ဝယ်၊ ပေါင်၊ ငှား အကျိုးဆောင်
ပြီး ပွဲခ၊ ပွဲညွန့်စားနေတဲ့ ပွဲစားမ။

အရင်က တိုက်ခန်းပေါင်
သူ သုံးလေးဦး ခေါ်လာပေးဖူး
တယ်။

အခုလည်း တိုက်ခန်းပေါင်
မယ့် လူရွယ်တစ်ယောက် ခေါ်
လာပြန်ပြီ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်
ခန်းပိုင်ဆိုင်မှု အထောက်အထား
စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြည့်စုံနိုင်မှာ
ဖို့က အဓိကပဲ။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် စာရွက်

စာတမ်းတွေကို သေသေချာချာ
စစ်တယ်။

(×××) အိမ်ရာ မြေညီထပ်၊
တိုက်ခန်းအမှတ် (××) ဝယ်ချေး
က သိန်းသုံးရာငါးဆယ်။

ပိုင်ဆိုင်မှု အထောက်အထား
တွေ ပြည့်စုံတယ်။

စာရွက် စာတမ်းတွေက
လည်း သံသယဖြစ်စရာ ဘာမှ
မတွေ့ဘူး။

“ဘယ်လောက် လိုချင်
တာလဲ”

အားလုံးစိတ်ချရပြီဆိုမှ ဦး
အောင်ဘုန်းညွန့်က ငွေရေး ကြေး
ရေးစကား ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီတိုက်ခန်းကို ကျွန်တော်
ဝယ်ထားတာ နှစ်လလောက်ပဲ
ရှိပါသေးတယ်။

တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်
စာချုပ်က ရက်စွဲကိုကြည့်ရင်
အစ်ကိုကြီး သိမှာပါ။

အခုဟာက ကျွန်တော့်ညီမ
လေး ငွေအရမ်းလိုနေလို့ ပေါင်ရ
တာပါ”

ဒီကောင်လေး ငွေ များများ
တောင်းချင်လို့ ငိုပြနေတာ ဖြစ်
မယ်။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် တွေး

တယ်။

လူရွယ်က ဆက်ပြော
တယ်။

“တိုက်ခန်းက သုံးရာငါး
ဆယ်နဲ့ ဝယ်ထားတာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တစ်
ရာလောက် လိုချင်ပါတယ်အစ်ကို
ကြီး”

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ဦး
နှောက်ထဲမှာ သင်္ချာဂဏန်းတွေ၊
အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြောက်၊
အစား သင်္ကေတတွေ ရှုပ်ယှက်
ခတ်ပြေးလွှားသွားတယ်။

အတိုးက ခုနစ်ကျပ်တိုး၊
တစ်သိန်းကို တစ်လ အတိုး ခုနစ်
ထောင်ရမယ်။

သိန်းတစ်ရာဆိုတော့ တစ်လ
ခုနစ်သိန်း။

မဆိုးပါဘူး။ သူတို့တောင်း
တဲ့ သိန်းတစ်ရာကို ပေးဖို့ ဦး
အောင်ဘုန်းညွန့် ဆုံးဖြတ်လိုက်
တယ်။

ဧည့်သည်တွေကို အအေး
တစ်ခွက်စီနဲ့ ဧည့်ခံထားပြီး အိပ်
ခန်းထဲ ဝင်တယ်။

ပြန်ထွက်လာတော့ ငွေတွေ
အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားတဲ့သား
ရေအိတ်ကို ဆွဲလာတယ်။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ငွေ
အိတ်ကို သူရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထား
ရင်း တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်
နဲ့ပတ်သက်တဲ့စာသားတွေ အသင့်
ရှိက်ထားတဲ့ အခွန်တံဆိပ်ခေါင်း
စာချုပ်ကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ချတယ်။

အတိုးနှုန်းတွေ၊ နှစ်ဦးနှစ်
ဖက် လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်း
တွေ၊ အပေါင်ဆုံးမယ့်ရက်တွေကို
ညှိတယ်။

သဘောတူပြီဆိုမှ စာချုပ်
ပေါ် အချက်အလက်တွေ ဖြည့်၊
ရောင်းသူဝယ်သူအနေနဲ့ လက်မှတ်
ထိုးကြတယ်။

ကိစ္စအားလုံးပြတ်ပြီ။ ငွေ
ပေးငွေယူပဲ ကျန်တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်ဘုန်းညွန့်
ဆိုတာက သူများမဟုတ်ဘူး။

သူ့ဆီက ငွေကို ဒီလောက်
ပြည့်စုံလည်း မရနိုင်သေးဘူး။

အချက်တစ်ချက် ကျန်သေး
တယ်။

သူကိုယ်တိုင် လာဂေါင်တဲ့
တိုက်ခန်းကို လိုက်ကြည့်တဲ့
အချက်ပဲ။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် သူ ဒုခိုင်
ဘာကို ကားထုတ်ခိုင်းတယ်။
တိုက်ခန်းကို သွားကြည့်ကြတယ်။

အထောက်အထား စာရွက်
စာတမ်းတွေရော၊ တိုက်ခန်းသော
ရော သူလက်ထဲရောက်ပြီ အား
လုံး စိတ်ချရပြီဆိုမှ ငွေအိတ်ကို
ပေးလိုက်တယ်။

“ကောင်လေး ဝိုက်နာနေ
တယ်။ တစ်လ နှစ်နေလို့ မရွေး
နိုင်ရင် အပြတ်ရောင်းမယ်လို့
ကျွန်မကို ပြောထားတယ်။

အစ်ကိုကြီး ခွင့်ထဲရောက်
တာနဲ့ ခပ်စစ်စပ်သာ ရိုက်ချလိုက်
ပေတော့”

ပွဲစားမက လာပေါင်တဲ့ လူ
ရွယ်မသိအောင် သူ့အနားကပ်ပြီး
တိုးတိုးလေးပြောတယ်။

သူက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်
ပွဲစားမကို ပေးလိုက်တယ်။

ပွဲစားမက သူပေးတဲ့ငွေ
စက္ကူတွေကို စလင်းဘတ်အိတ်
ထဲ မြန်မြန်ထိုးထည့်ပြီး ငွေအိတ်
ဆွဲသွားတဲ့ လူရွယ်နောက်ကို ခပ်
သွက်သွက်ပြေးလိုက်သွားတယ်။

လူရွယ်ဆီကလည်း ခပ်
မြက်မြက်ရအောင် နှိုက်ထုတ်
တော့မယ်ဆိုတာ ဦးအောင်ဘုန်း
ညွန့် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဒရိုင်
တာကို အိမ်ပြန်မောင်းဖို့ အမိန့်

ပွဲစားမက
သူပေးတဲ့ငွေ
စက္ကူတွေကို
စလင်းဘတ်
အိတ်ထဲ မြန်မြန်
ထိုးထည့်ပြီး
ငွေအိတ်
ဆွဲသွားတဲ့
လူရွယ်နောက်ကို
ခပ် သွက်သွက်
ပြေးလိုက်သွား
တယ်။
လူရွယ်ဆီ
ကလည်း ခပ်
မြက်မြက်ရအောင်
နှိုက်ထုတ်
တော့မယ်

ပေးလိုက်တယ်။

လေး

စောဖေအကွက်ရွှေတာထ
မြန်တယ်။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့်ဆီ တိုက်
ခန်း သွားပေါင်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ
မှာ။

အခြားပွဲစားတစ်ယောက် နဲ့
ဆက်သွယ်ပြီး နောက်အပေါင်ခံ
သူ တစ်ဦးဆီမှာ အဲဒီတိုက်ခန်း
ကိုပဲ သိန်းတစ်ရာနဲ့ ထပ်ပေါင်
တယ်။

အဲဒီနောက် ရက်အနည်း
ငယ်ပဲကြာတယ်။

အခြားမြို့နယ်က အပေါင်ခံ
သူတစ်ဦးဆီကို သိန်းတစ်ရာနဲ့
တတိယအကြိမ်မြောက် ပေါင်
လိုက်ပြန်တယ်။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် အထိ
အဝင် အပေါင်ခံသူ သုံးဦးလုံး
ကို အစစ်နဲ့လုံးဝနီးပါး တူပြီး
တော်ရုံတန်ရုံလူ ခွဲခြားမရနိုင်တဲ့
စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ တိုက်ခန်း
ဖွင့်ဖို့ သော့တံတစ်ချောင်းစီပေး
နိုင်တာကတော့ ဖိုးတွမ်တီး
ဖေရဲ့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ အ
ချင်းတွေကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ငါး

တစ်လပြည့်ဖို့ ရက်အနည်းငယ် အလိုမှာ ဦးအောင်ဘုန်းညွန့်အိမ်ကို တိုက်ခန်းပေါင်တွဲလူရွယ် ပြန်ရောက်လာတယ်။

ပွဲစားမလည်း ပြန်ပါလာတယ်။

ပွဲစားမက ဦးအောင်ဘုန်းညွန့်ကို အကြည့်တွေ၊ မျက်ရိပ်မျက်ကဲတွေနဲ့ မက်ဆွေချပို့ပေးနေတယ်။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့်ဆိုတာကလည်း ခေသူမှမဟုတ်တာ။

ပွဲစားမရဲ့မျက်နှာပေါ်က မက်ဆွေချအိမ်ပွယ်ကို နားလည်ပြီးသား။

“လာပေါင်တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကောင်ကလေး ဗိုက်နာနေပြီ။ ခွင်ဝင်လာပြီမို့ မိမိရရသာ တွယ်လိုက်ပေတော့” ဆိုတဲ့ သဘော။

ကျန်သေးတယ်။ “သူ့အတွက်လည်း မမေ့နဲ့” ဆိုတာလည်း ပါရဲ့။

“ကျွန်တော် တိုက်ခန်းကို အပြတ်ရောင်းချင်လို့ပါ အစ်ကိုကြီး”

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် အံ့အား

သင့်သွားတဲ့ပုံစံ တမင်လုပ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ။ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး”

“ကျွန်တော် အရမ်းဒုက္ခရောက်သွားပြီ အစ်ကိုကြီး။ ညီမလေးကလည်း ငွေထပ်တောင်းနေတယ်။ တိုက်ခန်း ပြန်ရွှေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကြာရင် အတိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော် နစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး အနေနဲ့ တိုက်ခန်းဝယ်လိုက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး လျှော့ပေးပါ့မယ်”

“ငွေလွယ်ရင် ယူလိုက်ပါ။ ဒီမောင်လေးက တကယ်ကို ဒုက္ခရောက်နေရှာလို့ပါ။

တိုက်ခန်းကလည်း အလားအလာကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးအတွက် အရုံးမရှိနိုင်ပါဘူး”

ပွဲစားမက ဝင်လှော်ပေးတယ်။

“ငါ့မှာလည်း ငွေက များများစားစားရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။

ပြီးတော့ ငွေအများကြီး ရင်းနှီးပြီး ကံကောင်းမှမြတ်မယ့် ကိစ္စမျိုး ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် နည်းနည်း အင်ထားလိုက်တယ်။

သနားတော့ သနားတယ်။

လူရွယ် ငိုငိုကျသွားတယ်။

တော်တော်ကြာမှ လေသံပျောလေးနဲ့။

“ကူညီပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော် တစ်ဆယ့်လျှော့ပေးပါ့မယ်”

“ငါ့မှာလည်း တကယ် ငွေမရှိလို့ပါကွာ”

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ထပ်ပြီး အင်လိုက်တယ်။

“ဆယ့်ငါးအထိ လျှော့ပေးမယ်ဗျာ”

ငါ လက်ခံလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ထပ်ပြီး အင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ဇေဝေ ဝေါဖြစ်နေတုန်းမှာ သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သား ပွဲစားမက တစ်ခါ ထပ်ပြီး ဝင်လှော်တယ်။

“ဒီလိုလုပ်ပါ ငါ့မောင်။

အစ်ကိုကြီးဆီမှာလည်း ငွေမရှိဘူးလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးလည်း ဝယ်နိုင်အောင်၊ ငါ့မောင်လည်း ရောင်းဖြစ်အောင် အစ်မ ကြားက ညှိပေးမယ်။

သုံးရာအစိတ်ပဲထားလိုက်”

“ဟာ ... ဒါတော့ မရဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က တစ်လတိုးလည်း ပေးရဦးမယ်။ သိန်းအစိတ်လည်း လျှော့ရဦးမယ်ဆိုရင် အရမ်းကို နစ်နာသွားပြီ။

ကဲ ... ဆယ့်ခွန်အထိ လျှော့ပေးမယ်ဗျာ။

ဒါမှမယူနိုင်ရင်လည်း ကျွန်တော် ဘုရားလူ ရှာတော့မယ်”
ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ပွဲစားမ

ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

ပွဲစားမက မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကနဲ့ ပြောတယ်။

“ယူလိုက်တော့”တဲ့။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ဆက်ပြီး အင်မနေတော့ဘူး။

အလားအလာကောင်းတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ပေါက်ဈေးထက် ဆယ့်ခုနစ်သိန်းလျှော့ရလိုက်တယ်။

တစ်လအတွက် အတိုးခုနစ်သိန်းလည်း ရမှာဆိုတော့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ဆယ့်လေးသိန်း လျှော့ရလိုက်တဲ့သဘော။

ခုချက်ချင်း ပြန်ရောင်းရင် တောင် ၂၄ သိန်းမြတ်နေပြီ။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် သဘောတူလိုက်တယ်။

အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အသစ် ပြင်ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးကြတယ်။

ပေးရန်၊ ရရန်တွေ တွက်ချက် ရှင်းလင်းတယ်။ ငွေချေတယ်။

“ကျွန်တော် အရေးတကြီး သွားစရာတစ်ခုရှိလို့ ပြန်လာမှပဲ နာမည်ပြောင်းကိစ္စဆက်လုပ်ပေးပါမယ်”

“အေးပါကွာ။ မင်း ပြန်လာမှ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ တိုက်ခန်းပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်တွေနဲ့ တိုက်ခန်းသေ့ သူ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ မပေါ့ပါးစရာ အကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး။

လူရွယ်က ပွဲစားမကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပွဲခပေးပြီး ပြန်သွားတယ်။

လူရွယ်ထွက်သွားတာနဲ့ ပွဲစားမက ဦးအောင်ဘုန်းညွန့့် လက်ဖြန့်လိုက်ပြန်တယ်။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ပွဲစားမလက်ထဲ ငွေစက္ကူတစ်ထုပ် ထည့်ပေးလိုက်ရပြန်တယ်။

“ဒါကိုတော့ ပွဲခခေါ်မလား အရောင်းအဝယ်ဖြစ်အောင် သူ့လူကိုယ့်မက်သားလုပ်၊ ချွန်တွန်းပင့်ခခေါ်မလား။

ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်ကြပေတော့။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့် ကတော့ (x x x) အိမ်ရာ၊ မြေဥယျာဉ် တိုက်ခန်းအမှတ်(x x) ပုံပတ်သက်

တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သူ့ရဲ့
မီးခံသေတ္တာထဲ ပစ်ထည့်လိုက်
ပြီဖြစ်ပါတယ်။

ခြောက်

အကွက်တွေက စောဖေ
ကြိုတင် စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း
ကွက်တိပါပဲ။

စောဖေက သူရဲ့ကစားပွဲကို
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ အဆုံးသတ်
လိုက်တယ်။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာ။

ဦးအောင်ဘုန်းညွန့်ကို တိုက်

ခန်း လိမ်ရောင်းတဲ့ ပုံစံအတိုင်း
ကျန်တဲ့အပေါင်ခံသူ နှစ်ဦးကို
လည်း လိမ်ရောင်းပြီး ရိုက်စား
ကောက်ထည့်လုပ်လိုက်တယ်။

လအနည်းငယ်ကြာမှ ဦး
အောင်ဘုန်းညွန့်တို့ သုံးဦးစလုံး
ဟာ သူတို့ကို စာရွက်စာတမ်း
အတု၊ သဘာအတုတွေနဲ့ တိုက်
ခန်း လိမ်ရောင်းသွားမှန်း သိလိုက်
ကြရတယ်။

သူတို့ဟာ သက်ဆိုင်ရာ ရဲ့
စခန်းတွေသွားပြီး ပထမ သတင်း
ပေး တိုက်ချက်ဖွင့်ကြတယ်။

ဒီတော့မှ ...

လှပတဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်
ကွက်၊

သေသပ်ပီရိတဲ့ သရုပ်
ဆောင်မှုတွေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လိမ်
လည်သွားသူဟာ

နာမည်ကြီး အလိမ်ဝိဇ္ဇာ ဖိုး
တွမ်တီး စောဖေဆိုတာ သိလိုက်
ကြရပါတော့တယ်။

မောင်မှိုင်းညို(ချောင်းဦး)

True

အမှတ် ၁၀၉၊

ခုတိယထပ် (၃၄လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတား၊ ဗိုလ်မှူး၊ ဖုန်း ၀၉၅၁၉၆၃၃၁

Email : True.megazine@gmail.com

၁၃၀ မြန်မာ

အိမ်ခြံ
မြေလှ

အပွေ့

အနိဋ္ဌာရုံများ

ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ မူလတိုင်းတရားရုံးအနေဖြင့် အမှုအမှတ်အသစ်ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်၍ စစ်ဆေးစီရင် သုံးပါးဆိုင် အမိန့်ရှိနေပါသော်လည်း တိုင်းတရားရုံးမှအပ်ဝရမ်းလာသည့်အတွက် အိမ်ရှင်မိသားစုအနေဖြင့် မိမိတို့ လူ့အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးမှုနှင့် အခက်အခဲများအား လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် များမှတစ်ဆင့် ပြည်ထောင်စုအဆင့်ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများထံ အသနားခံစာ တင်ပြခဲ့ကြောင်း သိရှိရ သည်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခုလို ဗဟိုအမိန့်ရှိရုံသာနဲ့ တိုင်းတရားရုံးက အပ်ဝရမ်းလာတာကို ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီး ဝန်ကြီးချုပ်ဆီ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ကလည်း ဝါတွင်းကာလ၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အိမ်က နှင်ထုတ်ဖို့သူအနေနဲ့ ခွင့်မပြုပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။

ဥပဒေလောက ဥပဒေအဝန်းအဝိုင်းက မဟုတ်တဲ့ သာမန်ပြည်သူတွေအနေနဲ့ အပ်ဝရမ်းဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကွဲ နားစိမ်းနေမယ်တင်လို့ အကျဉ်းချုပ်တင်ပြလိုပါတယ်။ အပ်ဝရမ်းဆိုတာ 'မြေအစရှိသည်တို့ ကို လက်ရောက်လွှဲအပ်ပေးစေရန် ဘီလစ်သို့ဆင့်သည့် အမိန့်ဝရမ်းစာ' ဖြစ်ပါတယ်။ တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ အမိန့် ၂၁ နည်းဥပဒေ ၃၅ အရ အမိန့်ဝရမ်းစာထုတ်ဆင့် ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ တရားရုံးက တရားရုံးဝန် ထမ်း ဘီလစ်ထံ ထုတ်ဆင့်တဲ့ အမိန့်ဝရမ်းစာဖြစ်ပါတယ်။

အထက်မှာပါရှိတဲ့ သတင်းစာအရ အမှုကို တိုင်းတရားရုံးမှာ အသစ်ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်စစ်ဆေးဖို့ ဗဟို (ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်) စုံညီ ခုံရုံးက အမိန့်ချမှတ်ထားပြီးဖြစ်လို့ အဲဒီအမိန့်အရ အမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် စစ်ဆေးဖို့သာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအမိန့်ရှိနေပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက အပ်ဝရမ်းတုတ်ဆင့်

တာဟာ နည်းလမ်းမကျဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဘီးလစ်ရုံးအဖွဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အပ်ဝရမ်းနဲ့အတူ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ရောက်လာတဲ့အခါမှာလည်း သတင်းမှာပါရှိသလို အပ်ဝရမ်းပါအတိုင်း အတည်ပြုဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ ရောက်လာလို့ လစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား ပြုလုပ်လိုစတဲ့ မဇ္ဈိမရာ လုပ်ရပ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အထက်ပါ သတင်းအရ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ဝန်ကြီးချုပ်ဆီ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ကလည်း ဝါတွင်းကာလ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အိမ်ကနင်ထုတ်ဖို့ သူ့အနေနဲ့ ခွင့်မပြုပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ (ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သိရတာလို့တော့ မပါရှိပါ။) ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာတော့ ဝါတွင်းကာလ ကြီးမှာ အိမ်ပေါ်က နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ဆင်ခြေဖုံးဒေသမဟုတ်တဲ့ လူနေထူထပ်တဲ့ မြို့နယ်တစ်ခုမှာ အမှန်တကယ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။

ကံဆိုးတဲ့ အမှုသည်ဟာတရားမမှုနှင့် နှစ်မှုရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်။ တရားမကြောင်းအရ အပြန်အလှန်စွဲဆိုကြတဲ့ အမှုများဖြစ်ပါတယ်။ သူ့က တရားလိုအဖြစ်စွဲဆိုတဲ့ အမှုက ပထမအယူခံအဆင့်မှာ သာရှိသေးပြီး တရားပြိုင်အဖြစ်စွဲဆိုခံရတဲ့ အမှုအတွက် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ (၂၀) အရ အထူးအယူခံလွှာ တင်သွင်းတားဆဲကာလမှာ နေအိမ်ပေါ်မှာ နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြန်အလှန်စွဲဆိုကြတဲ့ အမှုများမှာ တရားလိုနဲ့ တရားပြိုင်များဟာ တူကြပါတယ်။ အမှု ဖြစ်အခြင်းအရာလည်း တူပါတယ်။ အချင်းဖြစ်အိမ်၊ မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ရောက်ရလို့မူ၊ အမွေပုံခွဲဝေ လို့မူစတဲ့ စွဲဆိုပုံခြင်းသာ ကွဲပြားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြန်အလှန်စွဲဆိုကြတဲ့ အမှုများအပြီးသတ် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုရသေးမီ နေအိမ်ပေါ်မှ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့အကြောင်းနဲ့ အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုရသေးမီများကိုတော့ ဒီဆောင်းပါးမှာ ရေးသားဖော်ပြရန် မသင့်လျော်လို့ မရေးတော့ပါဘူး။ နေအိမ်ပေါ်မှ နှင်ထုတ်ရာမှာ တာဝန်ရှိသူများရဲ့ လုပ်ဆောင်ပုံများကိုသာ တင်ပြလိုပါတယ်။

ယခင်တိုင်းတရားရုံးမှ အမှုရှုံးသူကို နေအိမ်မှ နှင်ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ယခင်တိုင်းအေးချမ်းသာယာရေး ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီထံ လုံခြုံရေးတောင်းခံကြောင်း သိရတဲ့ အချိန်ကစပြီး အပြန်အလှန်စွဲဆိုထားကြတဲ့ အမှုများ အပြီးသတ်စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုရသေးတဲ့အတွက် နေအိမ်မှ အင်အားသုံးဖယ်ရှားခြင်း မပြုသေးဘဲ သက်ဆိုင်ရာ အမှုများ အပြီးသတ်စီရင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် အချိန်အထိ ဆိုင်းငံ့ပေးထားဖို့ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်နဲ့ ယခုပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်တို့ထံမှ အထူးအယူခံလွှာ လက်ခံထားတဲ့ ဝင်စာအမှတ်နဲ့ ရက်စွဲများကိုပါ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံလွှာတင်ထားဆဲဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် အမှုတွဲကို တောင်းခံခြင်း မရှိသေးလို့ ဆိုင်းငံ့ဖို့ မလိုဘူးဆိုပြီး တင်ပြချက်ကို ပယ်ချခဲ့ပါတယ်။ ထိုစဉ်က တ-အ-ဖ- တိုင်းပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ လုံခြုံရေးပေးကာ အင်အားသုံး၍ နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးမယ့် အစီအစဉ်ကို အတည်ပြုပေးသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ထားဖို့ ကြောင်း

ကျိုးပြည့်စုံစွာ တင်ပြအသနားခံခဲ့သလို အစိုးရအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပြီးနောက် တိုင်းဒေသကြီး လွှတ်တော် ဝန်ကြီးချုပ် တိုင်းဒေသကြီး တရားလွှတ်တော် တရားသူကြီးချုပ်တို့ထံ ထပ်မံတင်ပြအသနားခံခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ဒီလိုနဲ့ နေအိမ်ပေါ်မှ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

အထက်ဖော်ပြပါ ကံဆိုးသူ အမှုသည်အနေနဲ့ အသနားခံတင်ပြရာမှာ အပြန်အလှန်စွဲဆိုတဲ့အမှုများ အပြီးသက် စီရင်ဆုံးဖြတ်ချင်း မပြုရသေးတဲ့ အချက်အပြင် နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရမယ့်အချိန်ကာလဟာ ဝါတွင်းကာလ ဖြစ်နေပါကြောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးများအနေနဲ့ ဝါတွင်းကာလမှာ နေအိမ်ပြောင်း ရွှေ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်လေ့မရှိကြောင်း၊ ဘာသာ၊ သာသနာ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ဘူးလို့ဆိုရင် တောင် ဝါတွင်းကာလများမှာ နေအိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုကြသည့်အချက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးများ အလေးအနက် ယုံကြည်ကာ အစဉ်အဆက် ကျင့်သုံးကြစမြဲ ဖြစ်တဲ့၏။ ထုံးတမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါကြောင်း မဖြစ်မနေ ဖယ်ရှားပေးရမည်ဆိုပါကလည်း ဝါတွင်းလွန်မြောက်၊ ဝါကျွတ်ချိန်ရောက်မှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် စီမံဆောင်ရွက်ပေးပါရန်လည်း အသနားခံတင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိတ်တင်ပြချက်ဟာလည်း ပယ်ချခံရ ပြန်ကာ ဝါတွင်းကာလမှာပဲ နေအိမ်မှ ဝရမ်းထုတ်ဆင့် နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဝါတွင်းကာလများမှာ ရဟန်းသံဃာတော်များပင် ဝါဆိုဝါကပ်မယ့်ဒေသမှာ အခြားအရပ်ဒေသများသို့ ကြွချီခြင်းမပြုကြပါဘူး။ ဝါတွင်းကာလမှာ ကျေးငှက်များပင်လျှင် အသိုက်အမြုံမဖျက်ကြ၊ မပြောင်းကြဘူးဆိုတဲ့ အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးတမ်းများဟာလည်း လေးစားအသိအပုတ်ပြု မခံရတော့ဘဲ မျက်ကွယ်ပြုခံခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဝါတွင်းကာလမှာ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ ရဲတပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ အင်အားများနဲ့ တရားရုံး ဘီးလစ်အဖွဲ့ တာဝန်ရှိသူများ လာရောက်ကာ နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဝရမ်းလာရောက် ပေးအပ်တဲ့အချိန်နဲ့ နေအိမ်က ဖယ်ရှားပေးရမယ့်အချိန်ဟာ (၁၁) ရက်သာရှိပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူနေထူထပ်တဲ့ မြို့နယ်တစ်ခုမှာ ဝါတွင်းကာလမှာ (၁၁) ရက်တာ အချိန်အတွင်း အိမ်ငှားနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့မှာနေတဲ့ သာမန်ပြည်သူတွေ မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အမှန် တကယ်လည်း အိမ်ငှားလို့မရခဲ့ပါဘူး။ အိမ်ဝယ်နိုင်တဲ့ နေအင်အားလည်းမရှိတော့ ဖယ်ရှားခံခဲ့ရတဲ့ မိသားစုဝင်များဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ယခုအချိန်အထိ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရှိရာ မန္တလေး၊ နေပြည်တော်နဲ့ ဒဂုံမြို့သစ်များမှာ တကွတပြားစီ ခိုလှုံနေကြရပါတယ်။

တရားရုံးဘီးလစ်အဖွဲ့အနေနဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ ရဲတပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ အင်အားတွေနဲ့ အင်အားသုံးဖယ်ရှားဖို့ လာရောက်ခဲ့ကြပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာ အင်အားသုံးခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကံဆိုး သူ အမှုသည် မိသားစုဟာ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်သနားခံလို့မရတဲ့အခါမှာ ကံကိုပဲ ပုံချပြီး ခါးသီးမှာ ကြည်းစရာ လူမှုဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းရင်စည်းခံခဲ့ကြပါတယ်။ လူမှုရေးအရ ဆုံးရှုံးနစ်နာရတဲ့ကြားနာ နောက်ထပ် အရှက်တကွဲ ခံစားရတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ကြတာပါ။

ဝါတွင်းကာလဖြစ်နေလို့ ရက်ပိုင်းလောက်လေး ဆိုင်းငံ့ပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် အသနားခံတင်ပြပါလျက် မအောင်မြင်တဲ့အခါမှာ ကံဆိုးသူအမှုသည်မိသားစုဟာအိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နီးစပ်ရာ အသိမိတ်ဆွေများထံမှာ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ကြိုတင်ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့ကြတာပါ။

ဘီးလစ်ရုံးအဖွဲ့ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ထဲမှာ အင်အားသုံးဖယ်ရှားဖို့ မလိုတော့ဘဲ ကြိုတင် ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့ကြတာပါ။ ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရရှိမယ့် တရားနိုင်ဟာ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာပြီး ဘီးလစ်ရုံးအဖွဲ့က တက္ကစီကားနဲ့ ရောက်လာကြပါတယ်။ အိမ်ရှင်အမှုသည်ရဲ့ သမီးတစ်ဦးတည်းအိမ်ကို တံခါးဖွင့် စောင့်နေခဲ့တာပါ။ ဘီးလစ်အဖွဲ့ရောက်လာတော့ အိမ်ကို အသင့်ဖွင့်ထားပါကြောင်း ပစ္စည်းများ လည်း အားလုံးရွှေ့ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ တရားရုံးရဲ့ အမိန့်ကိုနာခံတဲ့အနေနဲ့ အိမ်ကို နောင်ယုတ်ဟန်တားမှုမရှိဘဲ ပေးအပ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်ဟာ အထူးအယူခံ ဝင်ရောက် ထားဆဲအမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အိမ်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြတာကို အသိအမှတ်ပြု မှတ်တမ်းတင်ပေးထားဖို့ အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက တောင်းဆိုပါတယ်။ နောင်အခါကျမှ မပြောလို့၊ မတင်ပြလို့ မသိရတာပါဆိုတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် တင်ပြတောင်းဆိုခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘီးလစ်အဖွဲ့ တာဝန်ခံ ဒု-ဦးစီးမှူးက ပြောချင်ရင် အမိန့်ထုတ်ပေးတဲ့ တရားသူကြီးကို သွားပြော။ ဒီမှာလာမပြောနဲ့လို့ မောက်မောက်မာမာ ပြောဆိုဆက်ဆံ ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက လူအများပိုင်းအုံကြည့်နေကြလို့ ရက်လည်းရှက် အကျယ် အကျယ် ပြဿနာလည်း မဖြစ်စေချင်တဲ့အတွက် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ မိသားစုဝင်များမှာ အမျိုးသမီးများသာရှိကြပြီး အိမ်ရှိပစ္စည်းများကို ကြိုတင်ပြောင်းရွှေ့ထားရာမှာ ရုတ် တရက် ဖြုတ်သိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့တဲ့ ဘုရားစင်၊ နတ်စင်၊ ဘုရားရုပ်ပုံတော်ကားချပ်နဲ့ ဘုရားစင်သုံး နတ်စင်သုံး ပစ္စည်းအချို့ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

ဘီးလစ်ရုံးအဖွဲ့ နေအိမ်တွင်း ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြပြီးနောက်မှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိသူအချို့ရဲ့ သတင်း ပေးချက်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘုရားစင်၊ နတ်စင်များကို ဘီးလစ်အဖွဲ့က ဖြိုဖျက်ချပြီး ဘုရားစင်၊ ဘုရားကား နတ်စင်နဲ့ အသုံးအဆောင်များကို လမ်းမအမှိုက်ပုံမှာ စွန့်ပစ်ထားကြောင်း ဘုရား ရုပ်ပုံတော်ကားချပ်ကြီးမှာ အမှိုက်ပုံပေါ်မှာ ရှုမြင်မကောင်းအောင် မလျော်မတင့်မတယ် ရှုမြင်နေရ ကြောင်း အမှုသည် မိန်းကလေး သိရှိခဲ့ရပါတယ်။ သတင်းအရ သွားကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း ရထားတဲ့ သတင်းအတိုင်း ဘုရားစင်၊ နတ်စင်၊ ဘုရား ရုပ်ပုံတော်ကားချပ်များဟာ အမှိုက်ပုံမှာ အမြင်မတော် မဖွယ်မရာရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ လူနေထူထပ်ပြီး လူသွားလူလာလည်းများ၊ အခြားဘာသာဝင်များ လည်း အများအပြားရှိနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာဝတ်ပြုကိုးကွယ်ရာအသုံးအဆောင်များဘုရားရုပ်ပုံတော် ကားချပ်များကို မဖွယ်မရာစွန့်ပစ်ထားခြင်းဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ ဝမ်းနည်းကျေကွဲ ဖွယ်ရာ စိတ်မသက်မသာ နာကျင်ခံစားစရာဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားများပင် ဖြတ်သန်းသွားလာလေ့ရှိတဲ့

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူမြင်ကွင်းမှာ ဒီလိုမအပ်မလျှော် မဆင်မခြင်ပြုမူခြင်းဟာ ဝန်ထမ်းကောင်းပီသတဲ့ အပြုအမူမဟုတ်သလို လူများစုကြီးရဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သာသနာကို တမင်စော်ကားရာရောက်နေပါတယ်။ အဲဒီမအပ်မလျှော် မဖွယ်မရာ မြင်ကွင်းကို အမှုသည် မိန်းကလေးက ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ လန့်ချီပြီး ကြာမြင့်စွာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ တစ်လလောက်ကြာမှ အိမ်ကို လက်ရောက်ရသူ တရားလိုရဲ့သားက အမှိုက်ပုံက ဘုရားစင်၊ နတ်စင်တွေကို အမှိုက်ပုံကနေ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ ပြောင်းရွှေ့လိုက်တဲ့နေရာက အိမ်ရှေ့မြောင်းဖုံးပေါ်ကို ရွှေထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကိုလည်း အမှုသည် မိန်းကလေးက ဓာတ်ပုံရိုက်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဓာတ်ပုံအထောက်အထားနဲ့တကွ သာသနာရေးဦးစီးဌာန တိုင်းသံဃာ့ဝန်ဆောင် အဖွဲ့အစရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းများကို တင်ပြတိုင်တန်းခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်အထိ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူဆောင်ရွက်တာမျိုးတော့ မတွေ့ရသေးပါဘူး။

အပ်ဝရမ်း (မြေအစရှိသည်တို့ကို လက်ရောက်လွှဲအပ်ပေးစေရန် ဘီးလစ်သို့ ဆင့်သည့် အမိန့်ဝရမ်းစာ) ကို တရားမကို ခဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်းဥပဒေ ၃၅ အရ တရားမပုံစံ ၇၅ ဖြင့် ထုတ်ပေးတာဖြစ်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါတယ်။ ‘မရွှေ့မပြောင်း ပေးအပ်ရန်အတွက် ဒီဂရီဖြစ်လျှင် ၎င်းပစ္စည်းကို ရထိုက်သူ (သို့) ၎င်းက ခန့်အပ်ထားသူကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည်။ အကယ်၍ ၎င်းပစ္စည်းပေါ်မှ ထွက်သွားသည်လျက် မထွက်ဘဲ ငြင်းဆန်သူရှိက ဖယ်ရှား၍ ပေးအပ်ရမည်’ လို့ပါရှိတဲ့အတွက် လုံခြုံရေးရယူကာ အင်အားသုံးဖယ်ရှားရမယ့်ကိစ္စဟာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပေါ်မှ ထွက်သွားသင့်လျက် မထွက်ဘဲ ငြင်းဆန်သူနဲ့သာ သက်ဆိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ တရားရုံးအနေနဲ့ ဝရမ်းအမိန့်ကို ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ အမိန့်ကို နာခံကာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပေါ်မှ ထွက်ခွာပေးမည်ဆိုလျှင်တော့ အဲဒီလုံခြုံရေးအင်အားတွေ ရယူကာ ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုလို့ မဖြစ်ဘူးလားလို့ စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ တရားရုံးရသူအနေနဲ့ အမှုရုံးလို့ ဆုံးရှုံးနစ်နာရတဲ့အပြင် ရပ်ရွာထဲမှာ အတင်းအကြပ် အင်အားသုံးပြု ဖယ်ရှားခံရပြန်တဲ့အတွက် အရှက်ရစရာ လူဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ တရားမပုံစံ ၇၅ အမိန့်ဝရမ်းစာမှာလည်း ဒီဂရီအရ လိုက်နာအပ်လျက် ၎င်းပစ္စည်းမှ မထွက်မသွား ငြင်းဆန်သူတို့ကို သင်က ဖယ်ထုတ်ပိုင်စေရမည်လို့ ပါရှိတဲ့အတွက် အမိန့်ဝရမ်းကို ငြင်းဆန်သူကိုသာ အင်အားသုံးဖယ်ထုတ်ရမှာဖြစ်ပြီး အမိန့်ကို နာခံလိုက်နာသူကို အင်အားသုံးဖယ်ရှားဖို့ မလိုဘူးလို့ ထင်မိတာဖြစ်ပါတယ်။

နေအိမ်က ဖယ်ရှားစေတဲ့ကိစ္စမှာ ဘီးလစ်အဖွဲ့နဲ့အတူ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးစသူတွေ ပါဝင်လာတာ လိုအပ်ချက်အရ ပါလာတာလို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ပါဝင်ပတ်သက်စေတာတော့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်ရှိ အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့များဟာ ပရဟိတ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ အထူးသဖြင့် မီးလောင်ကျွမ်းမှု ဖြစ်ပွားလျှင် ငြိမ်းသတ်ပေး

ရမယ့် အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပါတယ်။ အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းများ၊ ဘာသာသာသနာနဲ့ ဆိုင်တဲ့လုပ်ငန်းများ၊ နိုင်ငံတော်က သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေကြီးရက်ကြီးများမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်တာ သင့်လျော်ပေမယ့် လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း အကျိုးစီးပွားကို အကြောင်းပြု ဖြစ်ပွားတဲ့ တရားမမှုများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခုလို နေအိမ်က ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးမှာ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များရဲ့ အင်အားကို အသုံးပြုတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ကိုလိုနီခေတ်က ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တဲ့ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေမှာ မြန်မာလူမျိုးများ လေးစားလိုက်နာကျင့်သုံး ခဲ့ကြမြဲဖြစ်တဲ့ ဝါတွင်းကာလမှာ နေအိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မလုပ်ကြတဲ့ ရိုးစလေထုံးတမ်းကို ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်း ထားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါတွင်းကာလမှာ နေအိမ်များမှ အင်အားသုံး ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်ခြင်းမပြုရ ဆိုတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုး ပါရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂ နည်း၊ ဥပဒေ ၂၆ မှာ Stay of Execution 'ဇာရီများ ဆိုင်ငံခြင်းနဲ့ပတ်သက်၍ တရားရုံးဖြစ်သူက ဇာရီပြုလုပ်ခြင်း ရပ်ဆိုင်းထား သင့်ကြောင်းနှင့် လုံလောက်သော အကြောင်းပြသက တရားရုံးသည် သင့်တော်သည့် အချိန်အထိ ရပ် ဆိုင်းထားရန် အမိန့်ချနိုင်သည်လို့ တွေ့ရပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ဥပဒေကျွမ်းကျင်တဲ့ ဥပဒေပညာရှင် မဟုတ်လို့ သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိမရှိ တပ်အပ်သောချာ မသိပေမယ့် အဲဒီဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဝါတွင်းကာလည်း ဖြစ်၊ (၁၁) ရက်တာကာလအတွင်း နေအိမ်အသစ်ရှာဖွေဖို့လည်း များစွာအခက်အခဲရှိမှာဖြစ်လို့ ရက်ပိုင်း လပိုင်းမျှသော ကာလတစ်ခုကို ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်လို့ ငဲ့ညှာစွာ ထောက်ထားဆုံးဖြတ်ကာ ဆိုင်းငံ့မိန့်ချမှတ်ပေးဖို့ မသင့်ပေဘူးလားလို့ တွေးကြည့်မိပါတယ်။

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့ထုတ် The Voice ဂျာနယ်ပါ ဆောင်းပါးမှာ 'ဒီနယ်ချဲ့ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ (ဥပဒေ အမှတ် ၅ ၁၉၀၈) ခုနှစ်ကို သုံးစွဲပြီး တိုက်ဖြို၊ မြေလှ၊ အမွေလုတဲ့ ပုဂ္ဂလိက တရားမ အငြင်းပွားမှုများကို နှစ်ပေါင်း ၁၀၃ နှစ်ကြာအောင် စီရင်နေရတာပဲ မဟုတ်ပါလား' လို့ ရေးထားပါတယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေမှာ နိုင်ငံသားများရဲ့ မူလအခွင့်အရေး (Fundamental Rights) လူ့အခွင့်အရေး (Human Rights) နေအိမ်ဥပစာ လုံခြုံမှုအခွင့်အရေး (The Privacy and Security of home) များနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို အလေးအနက် ပြဋ္ဌာန်း ထားပါတယ်။ အဲဒီပြဋ္ဌာန်းချက်များပါမှုများနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀၆ နှစ် ကိုလိုနီခေတ်က ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တဲ့ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ ဆီလျော်ညီညွတ်မှုရှိမရှိ တတ်သိနားလည်ကျွမ်းကျင် နှံ့စပ်တဲ့ ပညာရှင်များ စိစစ်လေ့လာသုံးသပ်သင့်ပြီ ထင်ပါတယ်။

သိုးယောင်ဆောင်သော ဝံဗုလွေများ

ထောင်မှူးမေမေ

ရုံးထုတ်ပေးသည့် လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားလို့ ထောင်ထဲကို ပြန်ဝင်လာစဉ်မှာပဲ အိမ်ဆောင်ဝက ဆီးကြိုပြောနေသည့် စကားများကြောင့် ရင်ဝအမောစို့သွားရပြန်တယ်။

“ဆရာမ ... ဆရာမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... နိုင်နိုင်”

အဆောင်ထဲကနေ အပြေးတဝိုင်းထွက်လာနေသည့် တပ်သားမနိုင်နိုင်က ကျွန်မကိုဆီးကြို

သတင်းပို့နေခြင်းဖြစ်တယ်။

“ဟို ... အပြင်ဘက်ကလသားရွယ် ကလေးငယ်ကို ထောင်ထဲ ခေါ်သွင်းချင်လို့တဲ့။ ထောင်စာတွေ့တဲ့ အကျဉ်းသူက ဂျီကျနေတယ်။ အဲဒါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အပြင်မှာရှိနေတဲ့ ကလေးကို ထောင်ထဲ သွင်းချင်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာမ။ သူ့အမေကြီးနဲ့ ကလေးပဲ အိမ်မှာကျန်နေခဲ့တော့ ကလေးကလဲ ငယ်

သေးတယ်။ နို့မဖြတ်သေးဘူး။ အပြင်မှာ ကလေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်။ ကလေးကို သူ့အမေဆီကို ထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် လာပို့နေတယ်။ အဲဒါ ... သူကလဲ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ အထဲသွင်းဖို့ချည်းပြောဆို ဂျီကျနေလို့ပါ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလဲ ငါထောင်ပိုင်လေးဆီ သတင်းသွားပို့လိုက်ဦးမယ်။ နင် ခဏစောင့်

နေလို့ ကြည့်ပြောထားလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်မလည်း ထောင်ဘူးဝတ်ခါးကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းဆီကို ပုတ်ပူဖီးတိုက် အပြေးသွားသတင်းပို့ခဲ့တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့များ အပြင်မှာ အေးအေးလူလူရှိတဲ့ ကလေးကိုများ ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်အောင် လာသွင်းကြတာလဲ။ အပြင်မှာကော သူ့ကို ထိန်းသိမ်းပေးမယ့်လူမရှိကြလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အပြင်မှာရှိနေတဲ့ သူအမေကြီးကလည်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အသွားကြီးဆိုတော့ ကလေးတွေယူဝစွတွေ မလုပ်နိုင်အကိုင်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“သူအဖေ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“သူ့အဖေက သေသွားပြီ ဆရာ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ... သတ်ပစ်ခဲ့တာလေ”

“ဟေ ...”
ထောင်ပိုင်လေးမှာ ကျွန်မ

ပြောလိုက်သည် အဖြေကြောင့် အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်သွားလောက်အောင် အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“ဒါဆို ကလေးက ဘယ်အရွယ်မို့လဲ”

“အခါလည် သားလေးပါ”

ထောင်ပိုင်လေးက စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် တစ်ချက်တွေဝေသွားခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲမှာ ရှိနိုင်သည့် ကလေးအရွယ်မှာ ငါးနှစ်သားထိ လက်ခံထားရှိနိုင်သဖြင့် ယခုလို လသားအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပေ။

“ကဲ ... ကဲ လက်ခံပေးလိုက်။ ကလေးကလည်း ငယ်သေးတော့ မိဘနဲ့အတူရှိနေမှ အဆင်ပြေမှာ ဒါပေမဲ့ ကလေးကိုတော့ ငါးနှစ်ထိပဲ ထားလို့ရမယ်နော်။ သေချာနားလည်အောင်ရှင်းပြလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်မလည်း ထောင်ပိုင်လေးထဲမှ လက်ခံ သဘောတူကြောင်း ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အမျိုးသမီး

ဆောင်ထဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။

“နိုင်နိုင်ရေ ... ကလေးကို အထဲသွင်းဖို့ ထောင်ဝင်စာရုံးကတစ်ဆင့် တရားဝင်လျှောက်လွှာရေးသားပြီး အထဲသွင်းခိုင်းလိုက်နော်”

ကျွန်မလည်း ကလေးငယ်ကို ဆောင်ထဲသွင်းခွင့်ရအောင် စာပေးစာယူဌာနမှတဆင့် လိုအပ်သည့် လျှောက်လွှာ ရေးသားပြီး အထဲသွင်းခွင့်ပြုရန် တပ်သားမလေး နိုင်နိုင်ကို တာဝန်ပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

တပ်သားမလေး နိုင်နိုင်က ပြင်ပမှ ကလေးငယ်ကို ချိပိုးယူလာပြီး အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ကသာ အိမ်ထောင်မရှိ အပျိုကြီးဘဝမို့ ခုလိုချစ်စဖွယ် ကလေးငယ်လေးတွေကိုမြင်လျှင် ချစ်ခင်ယုယ ကလူကျီစယ်ချင်တာပဲ။

ကလေးငယ်မှာ ဝဝကံကံ ချစ်စရာ တိတိတာတာအမူအယာများကို လုပ်ပြတတ်သဖြင့် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှ အကူသူများမှာ သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေကြတယ်။ တပ်သားမလေး နိုင်နိုင် အဆောင်ထဲကလေးယူ

လာသည်နှင့် ကလေးအမေ အကျဉ်းသူကို ခေါ်ခိုင်းလိုက် တယ်။

အကျဉ်းသူကတော့ မိမိ သားလေးနှင့် အမှုစဖြစ်ကတည်း က ကွဲကွာနေခဲ့တာကြောင့် လွမ်း ဆွတ်တစ်ဖန်ဖြင့် ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ ဖြစ်နေရှာတယ်။ အကျဉ်းသူမ လေးရဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် အရင်းခံ စိတ်ကပဲ မိခင်တစ် ယောက်၏ မေတ္တာစိတ်ပေါက် ဖွားလာခဲ့ဟန်တူတယ်။

“ကဲ ရော ခင်သန်း အေး နင့်ကလေးကို သေခေ ချာချာ ဂရုစိုက်ထိန်းနော်။ နင့် ကလေးကို ညဘက်သူများတွေ အိပ်ချိန်မှာ ပြဿနာမဖြစ်အောင် သေချာ ဂရုစိုက်ထိန်းထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မသားလေးကို ကျွန်မနဲ့အတူ နေထိုင်ခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးလို့ အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေး ... အေး ငါတို့က လူမှုရေးအရ နင့်အခက်အခဲကို ကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးသလို နင့် ဘက်ကလဲ ထောင်စည်းကမ်း ဥပဒေနဲ့ညီအောင် နေထိုင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ။

စိတ်ချပါရှင်”

“နေ့စမ်းပါဦး။ နင့်လူ သတ်မှုက ထောင်ဘယ်လောက် ကျနေတာလဲ”

“ခုနစ်နှစ်ပါ”

“အင်း ... ခုနစ်နှစ်ဆိုပေ မယ့် လျော့ရက်စည်းမျဉ်းအရ ဆို ရင်တော့ ငါးနှစ်လောက်ပဲ နေ ရမှာဆိုတော့ နင့်လွတ်ချိန်မှာ ကလေးနဲ့အတူ တစ်ပါတည်း လွတ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

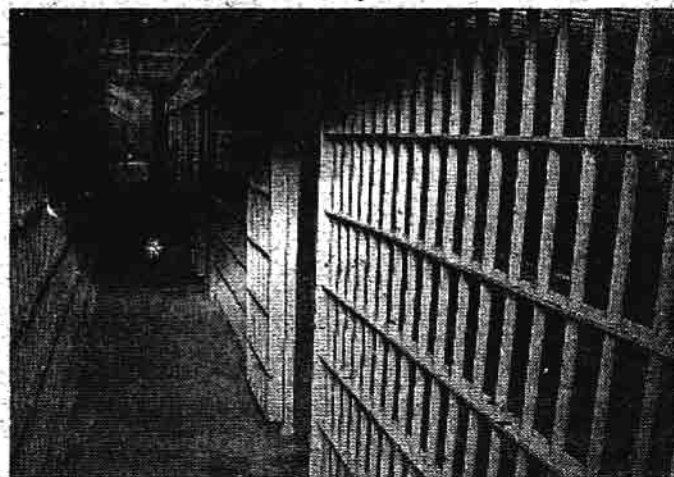
“ဒါနဲ့ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်လင်သားအပေါ် ဓားနဲ့ထိုး သတ်ပြီး ထောင်ကျလာရအောင် စိတ်နာကျဉ်းစရာ ရှိခဲ့လို့လား”

“ရှိခဲ့ပါပြီကော ဆရာမ

ရယ် လင်ဆိုးမယားတဖားဖား ဆိုတဲ့ စကားဟာသိပ်မှန်တာပဲ။ ဒင်းရဲ့ ဆိုးယွမ်းရက်စက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ တစ်ခါတည်း ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်ပြီး မိုက်ဇာတ် သိမ်းပေးလိုက်တာပဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦးအေ ညည်း တို့အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်လမ်း လေးက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း လို့ အစအဆုံး ပြောပြစမ်းပါဦး အေ”

ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို အကျဉ်းသူ ခင်သန်းအေးက လည်း လက်ခံသဘောတူသည့် အလား ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဝင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကလေးကိုနှိတ်က လျက် သူမ၏ အဖြစ်သနားဇာတ်

ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေတယ်။

တကယ်တော့ သူမ၏ပင် ကိုယ်စရိုက်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပုံစံ ဖြစ်နေသော် လည်း လင်ကုန်ရှုံး၍ တစ်သက် လုံး မှောက်ခွဲရလေသောအခါ သည်းခံမှုအတိုင်းအတာ လွန်ကဲ လွန်းသဖြင့်သာ ဓားဖြင့်ရက်ရက် စက်စက် ထိုးသတ်ရသည်အထိ ခွန်အားတို့ရှိလာခဲ့ဟန်တူတယ်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်တာက လွိုင်သာယာ မြို့နယ်ထဲမှာပါ။ ကျွန်မအဖေ ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့သားအမိ လည်း ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင် တတ်နဲ့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေခဲ့ တယ်။ အဖေခေါင်းချခဲ့တဲ့ ရွာမှာ ပဲနေချင်ပေမယ့် သားအမိနှစ်ဦး စားဝတ်နေရေးက ရှိသေးတော့ ရှိတဲ့ လယ်နဲ့ ခြံကို ရောင်းပြီး ရန်ကုန် တက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်မှာတ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း ရှိ တော့ လွိုင်သာယာမြို့နယ်ထဲမှာ သင့်တင့်တဲ့ခြံပြန်ဝယ် နေထိုင်ကြ တယ်။ ကျွန်မကတော့ အထည် ချုပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်ရမလား

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သူငယ်ချင်း အဆက်အသွယ် ရှာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ် မလာပါဘူး။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။ နောက်ဆုံး စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ တစ် လသုံးသောင်းနဲ့ အလုပ်ဝင် လုပ် ခဲ့တယ်။ အမေကလည်း အိမ်စ ရိတ်ကာမိအောင် အိမ်ရှေ့မှာ မုန့် ဟင်းခါးချက်ရောင်းငွေရှာတယ်။

ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ဦး တည်းတော့ စာရေးသောက်ရေး၊ နေထိုင်ရေးပါ အဆင်ပြေနေပါ တယ်။ ကျွန်မကလည်း မနက် ၃ နာရီလောက် အိမ်ထွက်ပြီး စတိုးဆိုင်သွားရတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စတိုးဆိုင်က လည်း အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတော့

လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတယ်။

ကျွန်မစတိုးဆိုင်ကို လမ်း လျှောက်သွားတဲ့အခါ လမ်းထိပ် နားက ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီဂိတ် လေးရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွား တယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူနဲ့ကျွန်မ ဆုံ တွေ့ကြတယ် ဆိုရမလားပဲ။ ကျွန်မ ဆိုင်ကိုသွားတိုင်း ဆိုင် ကယ် ကယ်ရီဆွဲနေတဲ့ ဂိတ်မှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ထိုင်ပြီး စူးရဲတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကျွန်မကို အမြဲစိုက် ကြည့်နေတတ်တယ်။

အစပထမတော့ ကျွန်မ လည်း သိပ်သတိမထားပါဘူး။ ကျွန်မညနေပိုင်း ပြန်ချိန်ဆိုလည်း ဆိုင်ရှေ့နားမှာ ဆိုင်ကယ်လူစောင့် သလိုလို မယောင်မလည်လုပ်နေ ကြဆိုတော့ သတိထားမိလာ တယ်။

နောက် လူချင်းမျက်မှန် တန်းမိတဲ့အချိန် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် လောက်မှာ သူက ကျွန်မကိုချစ် စကားတွေ ဖွင့်ပြောလာတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မိန်းမတို့ အိမ်ရှေ့ပေးလို့မရဆိုသလို ဆိုင် တင်ခံသလို မူတူတူလုပ်နေသေး တယ်။

သူကတော့ ကျွန်မအပေါ်

အရူးအမူးချစ်နေလို့လား မသိပါ
ဘူး။ ဇွတ်ကြီးအတင်းလိုက် နားပူ
နားဆာ လုပ်နေတော့တာပဲ။
ကျွန်မလည်း စိတ်အသိမှာ သာ
ယာချင်သလိုလို ရစ်မူးချင်သလို
လို ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာနေရတော့
ဇွတ်မှိတ်ချစ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။

ကျွန်မတို့ ချစ်သက်တမ်း
လေး တစ်နှစ်အကြာမှာပဲ နှစ်ဦး
သဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့ကြ
တယ်။ သူ့မိဘတွေကတော့ သူ
သား လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ရ
အောင် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးတယ်။
ခုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
တစ်အိုး တစ်အိမ်ထူထောင်ခဲ့ကြ
ပြီး သူက နံနက်ပိုင်း ကယ်ရီဆွဲ
ထွက်တာနဲ့ ကျွန်မကို စတိုးဆိုင်
အရင်ပို့ပေးတယ်။

သူက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကယ်
ဆွဲနေတာဆိုတော့ အနားပေးစရာ
မလိုဘူး။ ဒီတော့ တစ်နေ့ လေး
ငါးထောင်လောက်ရလျှင် အိမ်
ပြန်နားတယ်။ ညနေပိုင်း ကျွန်မ
ပြန်ချိန်ရောက်ရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့
လာကြိုပေးတယ်။

ကဲ ... သာယာတဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးလေးမှာ ဘယ်
လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ။

သည်းခံမှု
အတိုင်းအတာ
လွန်ကဲလွန်း
သဖြင့်သာ
စားပြု
ဂုဏ်ဂုဏ်
စကိစကိ
ထိုးသတ်
ရဲသည့် အထိ
ခွန်အားတို့
ဂြိုဟ်နဂါး
တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာက တစ်
သမတ်တည်းမရှိဘဲ ပြောင်းလဲ
လာတော့ သာယာတဲ့ဘဝ အိမ်
ထောင်ရေးလေး ယိုယွင်းဖြိုကွဲ
ပျက်လာတော့တယ်။

အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ကိုယ်
ဝန်ရှိလာတဲ့ အချိန်မှာလည်း သွား
ရလာရ ပင်ပန်းလွန်းတယ်ဆိုပြီး
စတိုးဆိုင်အလုပ်က ထွက်လိုက်
ရတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း
လစာနဲ့ ရှာဖွေကျွေးနေတယ်။
စောစောပိုင်းတော့ ဟုတ်နေ
သလိုပဲ။

နောက်ပိုင်းအပေါင်း အသင်း
စုံလာတာကတစ်ကြောင်း၊ ဆိုင်
ကယ်ဆွဲရတာ ပင်ပန်းလို့ဆိုတဲ့
အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ နေ့စဉ်
တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့နေရာ
က တဖြည်းဖြည်း လွန်ကဲလာ
တယ်။ ဆိုင်ကယ်ဆွဲရာက ပြန်
လာရင် မူးလာတိုင်းပြဿနာ ရှာ
တော့တာပဲ။

ကျွန်မလည်း အမေ့စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကြိတ်
မှိတ်သည်းခံနေတယ်။ ကိုယ်ချင်း
ချစ်ကြိုက်လို့ လက်ထပ်ပေါင်း
သင်း နေထိုင်လာပြီးမှ ဗွေဖောက်
လာတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်

မှာလဲ။

ပိုဆိုးတာက ကျွန်မသား
လေးမွေးပြီးနောက်ပိုင်း အိမ်ကို
ပြန်မလာဘဲ အရက်ဆိုင်တကာ
လှည့်သောက်နေတော့တာပဲ။ သူ
ဆွဲလို့ရတဲ့ ကယ်ရီခကလည်း သူ
သောက်တာနဲ့ ကုန်တာ များ
တယ်။ အိမ်စရိတ်ကို မှန်မှန်ရှာ
မပေးတဲ့အပြင် အရက်မူးပြန်လာ
တိုင်း ကျွန်မကို ပြဿနာရှာ ရိုက်
မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်တယ်။

ကျွန်မမှာ ကလေးတစ်ဖက်
အမွေဆိုင်ပိုင်းကုရတာနဲ့ တစ်ဖက်
ဆိုတော့ အားရတယ် မရှိဘူး။
သူ့ဆီကငွေလေးနဲ့ ခြိုးခြံချွေတာ
စားနေထိုင်ကြရတယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မလည်း
အကြိမ်ကြိမ်သည်းခံနေပေမယ့်
ဒင်းက ပိုပြီးတော့ရောင့်တက်လာ
တယ်။ ကျွန်မကို နှိပ်စက်ရုံမက

ဘူး။ တစ်အိမ်လုံးစာ သူတစ်
ယောက်တည်း ရှာဖွေကျွေးနေရ
သယောင် မြည်တွန်တောက်တီး
ပြောဆို နေသေးတယ်။

အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေက
တော့ ကျွန်မလည်း ကလေးက
ကိုယ်ပူပြီး အဖျားတက်နေလို့ သူ
ပြန်လာမှ ဆေးခန်းသွားပြမယ်ဆို
ပြီး စောင့်နေတယ်။ ဒင်းက ပြန်
လာတော့လည်း အရက်မူးပြီး
ဒယီးဒယိုင် ပြန်လာနေတယ်။

ကျွန်မလည်း ကလေးနို့
တိုက်သိပ်နေရာက သူထမင်းစား
ဖို့ နောက်ဖေးဝင် ထမင်းပွဲသွား
ပြင်ဖို့လုပ်ပေးနေတယ်။ ကျွန်မ
ဟင်းချိုပုဂံ မီးဖိုပေါ်တွင် တင်နွေး
ပြီး ပူပူလေးသောက်ရအောင် စား
ပွဲပေါ်တင်ပေးတယ်။ သူကထုံးစံ
အတိုင်း ဟင်းမကောင်းလို့ဆိုပြီး
ပြဿနာ ရှာတော့တယ်။

သူနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်
တစ်ခွန်း အချေအတင်ပြောဆို
နေကြရင်း သူက ရုတ်တရက်
ပူလောင်နေတဲ့ဟင်းချိုပုဂံနဲ့ ကျွန်မ
ကိုလောင်းချတယ်။ ကျွန်မပေါင်
တွေပူလောင်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာကို
ကြိတ်မှိတ်ခံရင်း ကြောင်အိမ်ပေါ်
က စတီးစားနဲ့ ဒေါသပေါက်ကွဲ
ပြီးထိုးလိုက်တော့တယ်။ သူလည်း
ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်မယ်လို့ မထင်ဝဲ
ဝမ်းဗိုက်မှာ မားထိုးဒဏ်ရာတို့တွေ
ပိုက်ထားရင်းက သေဆုံးသွား
တယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်မလည်း
ခံရတာများလာတော့ မခံနိုင်တဲ့
အဆုံး ကြောက်ကွဲခတ်လိုက်တာ
ပါ။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ထောင်မှာ
အတွင်းထောင်ဝင်စာ တွေတဲ့နေ့
ဖြစ်တယ်။ ထောင်ထဲမှာရှိနေ
သည့် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရသူ
အကျဉ်းသားများ အမှုရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းနေဆဲ အချုပ်တရားခံများ
အားလုံးကို ယောက်ျားဆောင်နှင့်
မိန်းမဆောင် သီးသန့်တွေဆုံပေး
ခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလို တွေ့ဆုံနိုင်ခွင့်ရသူ

ကတော့ လင်နှင့် မယား၊ သားနှင့် အမိ၊ ဖခင်နှင့် သမီး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်းများကို အမှုတစ်ခု ဖြင့်ထောင်ထဲကို ရောက်လာကြ သည့် အနိက်အတွဲမှာ ဆုံတွေ့ပေး ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ထောင်ထဲကို ရောက်လာမှ အပြင်တက်ကထောင်ဝင်စာ လာ တွေ့စဉ် ပြေပြချက်အရ မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရှိနေပါလား ဆိုသည်ကို ကြားသိလာပြီး အတွင်းက ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံ ရက်မှာ တွေ့ဆုံနိုင်အောင်သတင်း ပို့ကြပါတယ်။

များသောအားဖြင့် အတွင်း ထောင်ဝင်စာ တွေ့လို့သူများ သည် မိမိတို့နေထိုင်သော အိပ် ဆောင်စုမှ အိပ်ဆောင်မှူးထံမည် သို့ တော်စပ်သည် မည်သည့်အိပ် ဆောင်တွင်ရှိသည်ကို စာဖြင့်ရေး သား တင်ပြရပါတယ်။

ယောက်ျားဆောင် အိပ် ဆောင်မှူးမှ မိန်းမလူတစ်ဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးထံ စာဖြင့်အကျိုး အကြောင်းဖော်ပြပြီး လူစာရင်း ကိုပေးရပါတယ်။ အဲဒီလူစာရင်း ထဲမှာ အကျဉ်းသူ၊ အချုပ်သူများ ရှိ မရှိကို အမျိုးသမီးဆောင်မှ

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ
အတွင်း
ထောင်ဝင်စာ
တွေ့သွားမည့်
အမျိုးသမီး
များသည်
ရပ်ထဲရွာထဲ
အပြည်နေထိုင်
သွားကြသလို
မျိုး ဖီးငါးငါးပြင်
ဆင်ဝတ်စားထား
ကြသည်မှာ
လက်လက်ထနေကြ
တယ်။

ရှာဖွေပေးပြီး ရှိနေပါက တွေ့ဆုံ မေးမြန်းပြီး ပြန်ကြားရပါတယ်။

အဲသလိုနှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိ နှိုင်းပြီးသွားသည့်အခါ တနင်္ဂနွေ နေ့တွင် အတွင်းထောင်ဝင်စာကို တွေ့ခွင့်ပေးခဲ့တယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အတွင်း ထောင်ဝင်စာ တွေ့သွားမည့် အမျိုးသမီးများသည် ရပ်ထဲရွာထဲ အလှူပွဲနေပွဲထိုင် သွားကြသလို မျိုး ဖီးငါးငါးပြင်ဆင်ဝတ်စားထား ကြသည်မှာ လက်လက်ထနေကြ တယ်။

ဟုတ်မှာပေါ့လေ ကွဲကွာနေ ကြရတဲ့ ကာလတွေကြာညောင်း နေတော့လည်း သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့သလိုရင်ခုန်သံ စည်း ချက်မှန်မှန်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားလို့နေ ကြမှာပေါ့။ ဟိုကလင်တော်မောင် မြင်ရင် ငါ့မိန်းမကို မတွေ့မမြင်ရ တာကြာလို့လားမသိဘူး။ ပိုချော လာတယ် ပိုလှလာတယ်နဲ့ ရွှန်း ဝေအောင် ချီးမွန်းလိုမဆုံးကြဘူး။

အမှန်တော့ လူချင်းမဆုံတွေ့ ကြရတာကြာတော့ အသားချင်း မထိရထောင် ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ နဲ့လေး ရှူခွင့်ရနေတာကိုပဲ ကျေ နပ် နှစ်သိမ့်နေကြတာပါ။ ခွဲခွာနေ

ရတဲ့အချိန်တွေကို တွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အောင့်အည်း မြို့သိပ်နေရတာပါ။

ခုလိုမျိုး အတွင်းထောင်ဝင်စာလေးပေးတွေ့လိုက်တော့ မြင်သာမြင် မကြင်ရပေမယ့် ဖြေသာသေးတယ်လေ။ မိန်းမကလည်း ယောက်ျားကြိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်ကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးနှင့် အချိန်ကုန်ဆုံး သွားကြရတာပဲ။

ကျွန်မတို့ကတော့ ဂျူတီအားမရတဲ့ တနင်္ဂနွေအပတ်မျိုးနဲ့ ကြုံကြိုက်ရင်လက်အောက်ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ကြီးကြပ် ဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးဆောင်က အချုပ်သူ၊ အကျဉ်းသူတွေကို ထောင်ဝင်စာရုံထဲခေါ်

သွားပြီး အတွင်းထောင်ဝင်စာပြပေးရပါတယ်။

ဒီလိုအတွင်း ထောင်ဝင်စာပြသည့်အခါ ယောက်ျားတွေကို အတွင်းထောင်ဝင်စာရုံထဲမှာထားပြီး အမျိုးသမီးတွေကို အပြင်ထောင်ဝင်စာရုံဘက်ကနေသီးခြားခွဲထိုင်ထားစေပါတယ်။ အပြင်ဧည့်သည်တွေ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ ကြသလိုမျိုး သံဇကောခြားပြီး ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟဲ့ ... နိုင်နိုင် ဟိုတစ်ယောက် သံဇကောကြားကနေတာ စာသွင်းနေတာလဲ သွားကြည့်စမ်း”

ကျွန်မမှာ ထောင်ဝင်ရုံထဲက အမျိုးသမီးများကို အလစ်

မပေးရုံဘဲ မျက်လုံးဒေါက် ထောက်ကြည့်နေကြရင်ခက်မယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မလက်အောက်ဝန်ထမ်းတွေကို အချိန်နှင့် တပြေးညီစောင့်ကြည့် နိုင်အောင် ကြိတ်မတ် ဆော်သြနေရတယ်။ သူတို့ကလည်း ယုံလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဝန်ထမ်းမလစ်နဲ့ လစ်တာနဲ့ မဟုတ်တာ လုပ်ချင်ကြတဲ့လူစားတွေ။

ထောင်ဝင်စာရုံထဲ မှာတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် တွေ့ဆုံစကားပြောနေသံတွေ ဆူညံပွက်လောထနေတယ်။ တစ်ဦးကလည်း တစ်ဦးကို ထောင်ထဲမှာ နေထိုင်ကောင်းအောင်နေဖို့ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ တခုတ်တရမှာလိုမှာ။

တချို့ကလည်း မိန်းမ မျက်

နာအလှပြင်ထားတာကို ကြည့်
မဝ၊ ရှုမဝနိုင်သလို တရှိက် မက်
မက်တစ်မိမိမိကြည့်လို့ မဆုံးနိုင်
အောင် ဖြစ်နေတယ်။ အပြင်ဘက်
က ထောင်ဝင်စာပေးတွေ့သလို
ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်မဟုတ်ဘဲ နာရီ
ဝက်လောက် ပေးတွေ့တာဖြစ်လို့
အချိန်အားရနေတယ်။

ကျွန်မလည်း လက်ကနာရီ
လေးတကြည့်ကြည့်နဲ့ အချိန်ကို
မှတ်၊ ထောင်ထဲမှာ အစကနဦး
ရောက်နေတဲ့ သားကနောက်မှ
ရောက်လာတဲ့အခေါ်ကို ထောင်ထဲ
မှာ ပြန်တွေ့ရတော့ စားစရာတွေ
ယူလာပြီးပေးနေတယ်။

“ကလင် ... ကလင် ...
ကလင်”

ကျွန်မထောင်ဝင်စာ အချိန်
စေ့ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်
တယ်။ အတွင်းထဲက ထောင်ဝင်
စာတွေ့သူ ယောက်ျားများကို
အမျိုးသမီးများ ဘက်မှပေးသော
ထောင်ဝင်စာထုပ်ကို ဝန်ထမ်း
တွေက သေချာမှတ်ပြီးပေးနေ
တယ်။ အပြင်ဘက်က အမျိုး
သမီးတွေကိုပေးမယ့် ထောင်ဝင်
စာထုပ်ကိုလည်း အမျိုးသမီး ဝန်
ထမ်းတွေက လက်ခံယူနေကြ

တယ်။

ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲကစားပွဲ
မှာထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့လွတ်
မည့်လူ အကျဉ်းသူများ၏ထောင်
ကျဝရမ်းထဲမှ လျှော့ရက် ကတ်
ပြားတွေကို ထုတ်ယူပြီး ထောင်
ပိုင်ကျန်ရက်တင်တောင်းဖို့ ပြင်
ဆင်နေတယ်။

ကျွန်မစားပွဲရှေ့မှာ အရိပ်
တစ်ခု ထိုးကျလာနေလို့ ခေါင်း
မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ
တွေ့မြင် လိုက်ရတာကတော့
ထောင်ပုံစံအဝတ်အစား မဟုတ်
ဘဲ ယောဂီရောင် ဝတ်စုံဖြင့်
အကျဉ်းသူတစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်။

“အမေကြီး ... ဘာကိစ္စ
ရှိလို့လဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဘုတ်
တိုက်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“အမေကြီးက ထောင်
ဘယ်လောက်ကျခဲ့လို့လဲ”

“တစ်နှစ်ပါ”

“ခု ... ထောင်ထဲနေသေး
လား ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှစ်လကျော်နေပါပြီ”

“အမေကြီး နာမည်နဲ့အဘ
အမည်ပြောပါဦး”

“ခင်မေ (အဘ) ဦးဘိုးအေ

ပါ”

ကျွန်မ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေ
သည့် ကျန်ရက်တောင်းခံမည့်
ထောင်ကျဝရမ်းများကို တစ်
စောင်ချင်းဖတ်ရှု ရှာဖွေနေတယ်။
တွေ့ပါပြီ ထောင်ကျဝရမ်းပေါ်က
ဖြစ်မှုဖြစ်ဒဏ်ကို ကြည့်လိုက်
တော့ ခိုးမှုအားပေးမှုနှင့် ထောင်
တစ်နှစ်ကျခံနေရတာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

“အမေကြီး အသက်
အရွယ် ဝတ်ပုံစားပုံကြည့်ပြီး ဘာ
ဖြစ်လို့ ခိုးမှု အားပေးမှုဖြစ်
ရတာလဲဟင်”

“အင်း ... အိမ်ကကောင်
အောင်မြတ်ကြောင့်ပေါ့ကွယ်”

“ရှင် ... ဘယ်လို အိမ်က
ကောင် အောင်မြတ်ကြောင့်လဲ”

“ဒင်းက အမေသားပါပဲ။

ဒင်းခိုးယူလာတဲ့ ဗစ္စည်းကို အမေ
က ထူခွဲ ရောင်းချပေးမိတာ
ကြောင့် ကြံရာပါဆိုပြီး ထောင်ကျ
လာတာပဲ”

“အမေက အမေသားကို
ဒီလိုသူများဥစ္စာပစ္စည်း ခိုးဝှက်နေ
တာကို မဆုံးမဘူးလား”

“အစကတော့ ဆုံးမပါ
တယ်။ နောက်တော့ သူရှာဖွေရ

လာသမျှနှင့် အမေတို့သားအမိ စား
ဝတ်နေရေး ရပ်တည်နေရတော့
အမေလည်း လက်ခံသင့်ခံမိနေ
တာပေါ့။”

“အမေလည်း ဘုရား ...
တရား လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား
ဗုဒ္ဓဟောကြားတဲ့ ငါးပါးသီလကို
လိုခြံအောင် ထိန်းသိမ်းခိုင်းပြီး ဆုံး
မသွန်သင်ရမှာ မဟုတ်လား။”

“ဟီး ... ဟီး ... အမေ
လည်း ဒီယောဂီဝတ်စုံကြီးကို
အရေခြံပြီးဝတ်ထားတာပါ။ ငယ်
ငယ်လေးထဲက စာမတတ်ပေ
မတတ်ဆိုတော့ ဘေးလူတွေ
သနားအောင် ယောဂီဝတ်စုံဝတ်
ပြီး လိုက်တောင်းရမ်းစားနေခဲ့
တာပါ။”

“ရှင်”

ကျွန်မနှုတ်က အံ့ဩထိတ်
လန့်ပြီး အာမေဋိတ်သံတောင်
ထွက်သွားမိတယ်။ ကြည့်စမ်းပါ
ဦး။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ
စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေစေဖို့
သင်္ကန်းအရေခြံလိုခြံ၊ ယောဂီ
ရောင်ဆောင်လိုဆောင်နဲ့ တကယ်
ဘာသာရေးစစ်စစ်တွေမှ မဟုတ်
ဘဲ။

ကိုယ့်မိသားစု စားဝတ်နေ

ထောင်ကျလာ
ကတည်းက
ပုတီးပေးတာ
မြောက်မြောက်
စိပ်ဟန့်ပြုပြီး
ပုံစံ အင်္ကျီ
လှည့်တောင်
မဝတ်ဘဲ
ဘာသာရေးကို
ပေးပေးစားစား
ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်
နေသည့်
ယောဂီဝတ်
အင်္ကျီအင်္ကျီ
အင်္ကျီအင်္ကျီ

ရေး ပြေလည်စေဖို့ ယောဂီရောင်
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး လမ်း
တကာလှည့်လည် ပိုက်ဆံအလှူ
ခံနေသယောင်ယောင် လုပ်စားနေ
ခဲ့ကြတာပါ။ အမှန်တော့ မျောက်
ပြဆန်တောင်းသလိုပါပဲ။

ကျွန်မယောဂီဝတ် အင်္ကျီ
သူ ဒေါ်ခင်မေကိုမြင်ပြီး တစ်ခါ
တုန်းက မြို့ထဲ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်
သွားရင်း ယောဂီဝတ်စုံဝတ်ထား
တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို
သတိရသွားတယ်။

အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးဟာ
လည်း လမ်းတကာလှည့်ပြီး လူ
စုဝေးဝေးတွေရင် လက်ဝါးလေး
ဖြန့်လို့ အလှူခံသလိုလို၊ တောင်း
ရမ်းသလိုလို လုပ်နေတယ်။ အမိ
ကကတော့ သူဝတ်စားထားတဲ့
ယောဂီဝတ်စုံကိုမြင်ပြီး ဘုရား
ဝေယျာဝစ္စအတွက် အလှူလိုက်ခံ
တယ်ပဲမှတ်မှာ။

ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားချိန်
ရောက်တဲ့အခါ ထမင်းဆိုင်
ကောင်းကောင်းဝင်ပြီး တောင်းရ
လာသည့်ငွေများဖြင့် ဆိတ်သား
ဟင်းနဲ့ ပလုတ်ပလောင်း အားရ
ပါးရစားနေတာကို မြင်ရတယ်။
တချို့ မရှိဆင်းရဲသားတွေတောင်

ဝယ်မစားနိုင်တဲ့ ဟင်းကို သူမက
ဝယ်စားသောက်နေနိုင်တယ်။

ဒီလိုယောဂီအရေဖြူနဲ့ ဖြူထဲ
လှည့်လည်ငွေတောင်းပြီး ရရှိလာ
သည့် အကြွေကျပ်တန်ကို ဖြူပေါ်
က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင် နှစ်
ဆယ်လျှော့နဲ့ အကြွေတောင် လဲ
ပေးသေးတယ်။ ဘယ်လောက်
သူ့လုပ်ငန်းက ဝင်ငွေဖြောင့်သလဲ
ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်ရော။

ခုလည်းထောင်ထဲမှ အနေ
ချောင်အောင် ထောင်ကျလာက
တည်းက ပုတီးလေးတ ဖြောက်
ဖြောက်စိပ်ဟန်ဖြူပြီး ပုံစံ အင်္ကျီ
လုံချည်တောင် မဝတ်ဘဲ ဘာသာ
ရေးကို လေးလေးစားစား ကိုး
ကွယ် ဆည်းကပ်နေသည့်ယောဂီ
ဝတ်အကျဉ်းသူ ဒေါ်ခင်မေကို
စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးကြည့်
တော့မှပဲ ခိုးမှုအားပေး ကူညီမှုနှင့်
ထောင်တစ်နှစ်ကျမှန်း သိတော့
တယ်။

အကြောင်းမသိ သူတွေ
တော့ အသက်အရွယ်ကလည်း
ကြီး အပြင်ဘက်ထောင်ဝင်စာ
တောင် လာတွေ့ဖော်မရရှာတဲ့
အကျဉ်းသူမကြီးကို ယောဂီရောင်
ဝတ်စုံနှင့် မြင်တွေ့လျှင် ကိုယ်

ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သနားပြီး ပေး
ကမ်းထောက်ပံ့ကြမှာ မလွဲပါ
ဘူး။

ခုတော့ ကျွန်မလည်း မျက်
မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံဘူးခဲသူဆိုတော့ ဒီ
အကျဉ်းသူမကြီးဟာလည်း ယော
ဂီရောင်ဝတ်စုံ အရေဖြူနဲ့ ဖိုးတွမ်
တီး လုပ်စားနေမှန်း သဘော
ပေါက်လိုက်တော့တယ်။

“အမေကြီးအနေနဲ့ ရိုးရိုး
သားသား တောင်းရမ်းစားရင်
လည်း ရှုသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဘာ
သာရေးအရေဖြူပြီး မဟုတ်တာ
လုပ်နေရတာလဲ”

“ဆရာမရယ် ... ဒီလိုမှ
ဝတ်စားမထားရင် လူတွေက သူ
တောင်းစားမထင်ပြီး ငွေမပေးချင်
ကြဘူး။ ဒီလိုယောဂီလေး ဝတ်

ပုတီးလေးလက်က ကိုင်ထားမှ
စေတနာသဒ္ဓါပိုပြီး ပေးကမ်းစွန့်
ကြချင်ကြတာလေ”

“အင်း... အမေကြီးပြော
တော့ ဟုတ်တော့နေတာပဲ သူ
များတကာတွေ ဘာသာရေး ရှိ
သေ ကိုင်းရှိုင်းတဲ့လူတွေဟာ
အမေကြီးတို့လို ဘာသာရေး
အယောင်ဆောင်ပြီး ပိုက်ဆံလိုက်
တောင်းရမ်းနေတာ မြင်တော့
သိက္ခာကျကုန်တာပေါ့”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး
ဆရာမရေ ကျွန်မတို့မှာ မှီခိုစရာ
လဲမရှိတော့ ငွေရလွယ်မယ့် ဖြတ်
လမ်းကိုပဲ ဒီပုံစံဝတ်ပြီး ရှာဖွေစား
သောက်နေရတယ်”

“ဒါနဲ့ စောစောပြောတဲ့
အိမ်ကကောင် အောင်မြတ်က ရှာ

မကျွေးဘူးလား”

“ဘယ် ရှာကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒင်းလည်း တူတူထောင်ကျနေတာလေ”

“ရှင် ... အမေ့သားပါထောင်ကျနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အမြင်မှာ ရှိတုန်းကတော့ ညကြီးမိုးချုပ်လူခြေတိတ်ချိန် ပြန်လာပြီဆို အထုပ်နဲ့အထည်နဲ့ ရွှေတွေ ငွေတွေ တောင်ပါလာသေး”

“အင်း ... အမေကြီးက သားခိုးလို့ကလို့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့ခိုးဈေးမှာ ထုခွဲရောင်းချတော့ အမှုတွဲဖြစ်တာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

“ဒီလိုပေါ့ ဆရာမရယ်။ ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာတော့လည်း ဂါတ်မကြောက်၊ ထောင်မကြောက် လုပ်စားနေရတာပဲ”

“ကဲ ... ကဲ အမေကြီးတရားကိုသာနာနေရရင် ဂျာအေးသူအမေ ရိုက်သလိုပဲနေမှာ ခုကျန်ရက်တင် တောင်းပြီးသွားရင် မကြာခင် လွတ်တော့မယ်နော်။ ဒါနဲ့ အမေကြီးတို့ သားအမိရဲ့ ငတက်ပြား ဇာတ်လမ်းလေးစိတ်ဝင်စားလို့ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟိုက ... သူ့ခိုးကြီး ငတက်ပြားက ခိုးဝှက်ပြီး မရှိခဏဘုရားတောင်တည်ပြီး လှူနိုင်တာ။ ကျွန်မသားတစ်ဖက်လပ် အောင်မြတ်ကတော့ ဝေးပါသေးတယ်။ ထောင်ပဲခဏခဏကျနေတာပဲ အဖက်တင်တယ် ဒီလိုဆရာမရေ”

ဟု အစချီလျက်ယောက်ျားရောင်ဝတ်စုံနှင့် အကျဉ်းသူ ဒေါ်ခင်မေတစ်ယောက် သူမဘဝဇာတ်လမ်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေခဲ့တယ်။

ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့တွေက တောမှာနေကြတာဆိုတော့ သူ့အဖေကိုအေးမောင်က လယ်ကူလီလုပ်တော့ လယ်ထဲကတဲအိမ်လေးမှာ နေဖို့လယ်ရှင်က ခွင့်ပြုထားတယ်။

လယ်တဲလေးမှာ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ကျွန်မက လယ်ထွန်လိုက် ပျိုးနုတ်လိုက် လက်ခစားလုပ်ပြီး စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေအောင် ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြရတယ်။

သားလေး တစ်ယောက်ပဲ

ထွန်းကားပြီး သားကို ကျောင်းမပို့နိုင်တော့ မိဘတွေနဲ့ အတူတူနေပြီး လယ်ထဲမှာ နွားကျောင်းလိုက်၊ ဖားရှာ၊ ငါးရှာလုပ်နေခဲ့တယ်။ သားလေးက ခုနစ်နှစ်သားလောက်ပဲရှိသေးတယ်။

လယ်နားက သစ်ပင်တွေပေါ်တက်လိုတက်၊ ချောင်းစပ်မှာ ငါးမျှားလိုက်နဲ့ ရွာထဲက ကလေးရွယ်တူတွေနဲ့ ဆော့ကစားနေကြတယ်။ ကလေးတစ်သိုက်နဲ့ ဆော့ကစားနေရင်း တစ်နေ့မှာသစ်ပင်ပေါ်တက်ဆော့ရာက သစ်ကိုင်းထိုးမိလို့ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ သွေးချင်းချင်းနီနေတယ်။

ကျွန်မ ယောက်ျားလည်း ကလေးကို ချီပိုးပြီး ရွာကတိုက်နယ်ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပြတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဆေးထည့်ပတ်တီးစီးပေးပြီး အနာကျက်သွားပေမယ့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်သွားတယ်။ အမေမွေးတုန်းက မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း အကောင်းပကတိကနေ ကလေးချင်း အဆော့လွန်တော့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်စီးသွားတယ်။

ရွာထဲက ကလေးချင်းဆော့ကစားနေကြရင်း ဘယ်သူက ဖေ

လိုက်တယ် မသိပါဘူး။တစ်ဖက်
လပ် အောင်မြတ်ရယ်လို့ နာမည်
ကို တွင်ရောပဲ။ လူကလည်း
ကလေးသာသာ အရွယ်တွေဆို
တော့ ဆော့လိုက်တာလည်း လွန်
ပါရော။

အဲ ... ကျွန်မတို့မိသားစု
ဘဝကဆိုးချင်လာတော့ သူအဖေ
ကိုအေးမောင် လယ်ထဲမှာ လယ်
ထွန်နေရင်း မြွေကိုက်လို့သေပါ
ရော။ ခုလိုယောက်ျားဖြစ်သူက
ရုတ်တရက် မြွေကိုက်သေတော့
ကျွန်မတို့သားအမိ ခိုကိုးရာမဲ့
တော့တာပေါ့။

လယ်ရှင်တွေကလည်း
လယ်ထဲမှာ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် မရှိ
တော့လို့ တခြား သူရင်းငှားတစ်
ယောက်ကို ငှားရတော့တာပေါ့။
ကျွန်မလည်း နဂိုကတည်းက
လယ်ထဲမှာလိုက်ပြီး ပျိုးနုတ်
လိုက်၊ ကောက်စိုက်လိုက်အစစ
လိုက်လုပ်နေပေမယ့် သားအမိ
နှစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးက
မပြေလည်နိုင်ဘူးလေ။

နောက်ဆုံး မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့
ကျွန်မ အစ်မကြီးတွေဆီ ခိုကပ်
နေပြီးတော့ တစ်ခုခုလုပ်ကိုင် စား
မယ်ဆိုပြီး တက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သားလေးအောင်မြတ်
အသက်ကလည်း ဆယ်နှစ်ဝန်း
ကျင်ရှိနေပြီ။ သူလည်းမြို့ပေါ်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး
ဝင်လုပ်နေရှာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာမရယ် အလုပ်
ကမြဲတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ တစ်
ဆိုင်ဝင်လုပ်လိုက်-ပြဿနာဖြစ်ပြီး
အလုပ်ပြုတ်လာလိုက်နဲ့ ခဏ
ခဏ ဆိုင်တကာပြောင်းလုပ်နေရ
တယ်။ အလုပ်ကလည်း မပြုတ်
ပဲနေမလား တော်ကြာ ဆိုင်က
ပစ္စည်း ဆိုင်ရှင်လစ်တာနဲ့ ခိုး
ရောင်းနေတော့ ဆိုင်ရှင်တွေက
ဖမ်းမိပြီး အလုပ်ကထုတ်ပစ်တာ
ပေါ့။ ဒီလို အလုပ်ပြုတ်တာ
လည်း မဆန်းပါဘူးလေ။ ဘာ

ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကမွေးက
တည်းက စောရန်ကွတ်နဲ့ ယှဉ်
ပြီးမွေးလာခဲ့တာလေ။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မသား အောင်
မြတ်ဟာ ပစ္စည်းခိုးမှု မကြာခဏ
ကျူးလွန်နေရာက တဖြည်းဖြည်း
အဆင်မြင့်လာတယ်။ ညဘက်
သူများတွေ အိပ်ချိန်မှာ သူက
မအိပ်ပဲ ရပ်ကွက်ထဲကို ဗီဒီယို
သွားကြည့်သလိုလို ထွက်သွား
နေတယ်။

ပစ္စည်း သေးသေးမွှားမွှား
တွေကို ခိုးတဲ့အစားမဟုတ်တော့
ပဲ ထုထည်ကြီးတဲ့ တီဗွီတို့၊
အောက်စကတို့ကအစ လူခြေ
တိတ်ချိန်ဆို အိမ်ပြန်လာပြီး သယ်
လာခဲ့တာပဲ။

နုဏမရှင်းပြနိုင်တော့ ဖောက်
ထွင်းခိုးယူမှုနဲ့ အဖမ်းခံတော့တာ
ပဲ။

အဲဒီလို ဖမ်းမိသွားလို့
ထောင်ထဲမှာ ရောက်သွားလိုက်
ပြန်လွတ်လာလိုက် တစ်ခါပြန်ခိုး
လိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေတော့
တာပဲ။ သူထောင်ထဲရောက်သွား
တဲ့အခါ ကျွန်မမှာ ရှာဖွေကျွေး
မွေးမယ့်လူမရှိတော့ ခိုးလာတဲ့
ပစ္စည်းကို ထုခွဲရောင်းချလို့ရတဲ့
ငွေလေးသုံးစွဲ စားသောက်နေရ
တယ်။

သူကလည်း ခိုးရာပါ
နုကွတ် ပါလာတော့ မခိုးရမနေ
နိုင်ပေါင်ဖြစ်လာလို့ လူလစ်တာနဲ့
အိမ်တွေထဲဝင်ခိုးနေတာပဲ။ သူ့ကို
ဘယ်လိုမှ ဆုံးမလို့မရနိုင်တော့
လည်း လွတ်ထားရတော့တယ်။
အံ့ထူးသဖြင့် လပြည့် လကွယ်ည
မျိုးတွေဆို သူစိတ်တွေဟာဂဏှာ
မငြိမ် ဖြစ်လာတတ်တယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မကလည်း
သူခိုး အားပေးအားမြှောက်လုပ်
ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူခိုး
လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူခိုးဈေး
နှိမ်ခံပြီး ထုခွဲရောင်းချခဲ့တယ်။
ဟုတ်တယ်လေ တော်ကြာသက်
ဆိုင်ရာက အိမ်လာရှာရင် ခိုးထုပ်
ခိုးထည်နဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ်
ဖမ်းမိသွားရင် မခက်ပါလား။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသား
ခိုးလာတဲ့ ပစ္စည်းရောင်းစားပစ်
တာပဲ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်

နေတာပေါ့။ သူက အကြိမ်ကြိမ်
ခိုးမှုတွေကို ကျူးလွန်နေပေမယ့်
ဖမ်းမိမိလို့လား။ ပိုင်ရှင်တွေကပဲ
ရဲစခန်းမှာ သွားအမှုမဖွင့်လိုလား
မသိဘူး။ တစ်ခါမှ ထောင်ထဲကို
မရောက်ဘူး။

သူကလည်း အရွယ်လေး
ရောက်လာလို့လား မသိဘူး။ ပို
အတင့်ရဲတယ်။ အိမ်တစ်အိမ်ထဲ
ကို ဝင်ခိုးတော့မယ်ဆို အဲဒီအိမ်
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ညဦးပိုင်းထဲက
အိမ်အခြေအနေ၊ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်
ကို လေ့လာအကဲခတ်ပြီး ညဉ့်
နက်လောက်မှ အိမ်ရိပ်ခိုပြီး ဝင်ခိုး
တော့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း ခိုးမှုတွေ
အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားလာတော့
သက်ဆိုင်ရာက စီမံချက်ချပြီး
စောင့်ဖမ်းတော့မှပဲ မိသွားတော့
တာပဲ။ လက်ထဲမှာ ခိုးလာတဲ့
ပစ္စည်းကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ဂဃ

သူကထောင်ထဲက တော်
တော်နဲ့ မထွက်လာနိုင်ပြန်တော့
ကျွန်မမှာရှိတဲ့ငွေလေး ကုန်သွား
ပြီဆို ဈေးထဲ မယောင်မလည်
သွားလိုက်၊ လက်ဖြန့်တောင်းစား
နေလိုက်နဲ့ ဘဝ ရုန်းကန်နေရ
တယ်။

ကြာတော့လူတွေက ကျွန်မ
ကို ခဏခဏ လိုက်တောင်းနေ
တဲ့ သူတောင်းစားမထင်ပြီး ပေး
ကမ်းစွန့်ကြဲမှု မရှိကြတော့ဘူး။
ဒီတော့ အဟောင်းတန်းက ယော
ဂီထမီနဲ့ အင်္ကျီဖြူကို ဝယ်ဝတ်
ဆင်ပြီး ဘူတာတို့ ကားဂိတ်တို့မှာ
လှည့်တောင်းနေရတာပေါ့။

နောက်ဆုံးအခေါက် သူ
ထောင်က လွတ်လာပြီး မကြာပါ
ဘူး။ ညဘက်ကြီး ဘယ်အိမ်က
တိရိစ္ဆာန်ကို ခိုးလာတယ်မှသိဘူး။
ကျွန်မလည်း နောက်နေ့မနက်
သူခိုးဈေးသွားရောင်းတာ ရဲစောင့်
ဖမ်းတာခံရပြီး သားအမိ နှစ်
ယောက်စလုံး ထောင်ထဲတူတူ
ဝင်ခဲ့ရတော့တာပဲ။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့
ဘဝကလည်း ထောင်ထဲသံသရာ
မှာပဲ လည်ပတ်နေရသူတွေဆို
တော့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ထောင်
ထဲကို ဂျူတီဝင်လာရတာ မိုးချုပ်
တော့မှပဲ ထောင်အပြင်ဘက်ကို
ရောက်ရတယ်။

ဒီတော့ ဘယ်ကိုမှ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် လျှောက်မသွားရ

တဲ့ ဘဝပဲ။ ပြင်ပကမိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ သားရေး
နားရေးကိစ္စတွေကိုတောင်မရောက်
နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝအတွက်လူမှု
ရေး အသိစိတ် ဓာတ်ကင်းဝေးနေ
ခဲ့တယ်။ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်
လောက်ပဲ အနားရတာဆိုတော့
လည်ဖို့ ပတ်ဖို့ အချိန်မအားနိုင်
ဘူး။

နေ့တစ်ရက် ထောင်ထဲက
အကျဉ်းသူ အချုပ်သူတွေနဲ့ဒွေး
ရောယှက်တင် ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံနေရတာ မဟုတ်လား။
သူတို့တွေရဲ့ ကောင်းမွန်တွေကိုပဲ
မျှဝေခံစား နေကြရတာလေ။
သူတို့တွေရဲ့ လိုအပ်တဲ့ ကွက်လပ်
လေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနေရ
တာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံ ပျင်းရိလာရင်
ထောင်ထဲလှည့်လည် ကြည့်ရှုစစ်
ဆေးလိုက်၊ သူတို့တွေနဲ့ စကား
ဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုလိုက်နဲ့ အချိန်တွေကို
ကုန်ဆုံးနေရတာပဲ။ သူတို့
အကြောင်းလေးတွေ မေးမြန်းစပ်စု
ကြည့်လိုက်နဲ့ ကြံဖန် အချိန်ဖြုန်း
နေရတယ်။

ထောင်ထဲမှာက လူစုံ၊
စရိုက်စုံဆိုတော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး
မသင့်မတင့်ဖြစ်ပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်
ပွားမှု မပေါ်ပေါက်အောင် ထိန်း
သိမ်း စောင့်ရှောက်နေရတယ်။
အားလုံးက ထောင်ကျလာတဲ့သူ
တွေဆိုတော့ 'ဇ' ရှိတဲ့ လူကများ
တယ်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေး
အမွှား ပြဿနာလေးကအကြီး

ကြီးမားမားထိ ဖြစ်လာတတ်ကြ
တယ်။ များသောအားဖြင့် သူတို့
ပစ္စည်း အစိုးခံရလို့ တိုင်တာ၊
တောတာများတယ်။

သိတယ်မဟုတ်လား။ ငတို့
မအုပ်စုတွေကလည်း နည်းနည်း
လေးလူလစ်လိုက်တာနဲ့ ခိုးတော့
ဝှက်တော့တာပဲ။ တချို့အကျဉ်း
သူတွေဆို မိမိတာဝန်ကျတဲ့ လုပ်
ငန်းခွင်ထဲမှာ အလုပ်သွား လုပ်
နေတုန်း အိမ်ကလာတဲ့ ထောင်
ဝင်စာထုပ်ကို အိပ်ဆောင် ခန်းထဲ
မှာ ချိတ်ထားပြီး သိမ်းထားပေ
မယ့် ပြန်လာရင်မရှိတော့ဘူး။

ဒီအခါမှာ ကျွန်မတို့ ဝန်
ထမ်းတွေပဲ ဦးနှောက်စားတော့
တယ်။ ပစ္စည်းကို မည်သူမည်ဝါ
မှန်းမသိတော့ ဟိုလူ စွပ်စွဲရဦးနိုး၊
အရေးယူရဦးနိုးနဲ့ ခေါင်းသိပ်စား
တယ်။ သူခိုးအုပ်စုတွေဆိုတာက
လည်း ဝိုက်။ ဂဏာတွေရှိတော့
ဘယ်အုပ်စုခိုးမှန်းစဉ်းစားရ ခက်
ခဲတော့ ဖြေရှင်းဖို့မလွယ်ဘူး။

ဒါကြောင့် အလုပ်သွားလုပ်
နေသူတွေရဲ့ ပစ္စည်းမပျောက်မရှု
ရအောင် အိပ်ဆောင်ကင်းချစောင့်
ခိုင်းရတယ်။ မိန်းမသားတွေချည်း
စုဝေးထားတဲ့ နေရာမျိုးဆိုတော့

သူထင်ရမလို့ ငါ့ထင်ရမလို့နဲ့ ဖြေ
ရှင်းရခက်တယ်။

တစ်ခါတလေ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး အစာမကြေဖြစ်ပြီး ဆို
စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေရင်း နင်
ပဲငဆေဖြစ်ပြီး စကားများခိုက်ရန်
ဖြစ်ပွားတာမျိုးကလည်း ခဏ
ခဏပဲ။ နားဝင်အောင် ပြောဆို
ဆုံးမလို့လက်သင့်ခံရင်ခံ မခံလို့
ကတော့ တုတ်နဲ့ ဆုံးမရတာ
လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ သိပ်
လွန်ကဲလာရင်တော့ တိုက်ခန်း
လွှတ်ထဲထည့် သော့ခတ်ပြီး တစ်
ယောက်တည်း ပစ်ထားရတာပဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်
ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပြဿနာ ပွေလီ
ရှုပ်ထွေးတဲ့နေရာဒေသပဲ။ လူလူ
ချင်း စောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းနေရ
တာဆိုတော့ ပြဿနာမျိုးစုံကိုပဲ
ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းနေရတယ်။

ကျွန်မအဖို့တော့ ထောင်ဝန်
ထမ်း ဝင်လုပ်မိတာမှာပြီဆိုပြီး
အကြိမ်ကြိမ် နောင်တနေမိတယ်။
ကိုယ့်မှာက အဖေသေဆုံးသွား
တော့ နေအိမ်လှိုင်းခန်းဖယ်ပေးရ
တော့မှာပါလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်
ကြောင့်ကျစ်တိန်နဲ့ ဇွတ်မှိတ်ဝင်
လုပ်ခဲ့ရတယ်။

ဒီလိုပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ နဖူး
တွေ့ ဒူးတွေကြုံရတော့မှပဲ ငိုချင်
စိတ်ကိုပေါက်ရောပဲ။ ပြဿနာ
တစ်ခုဖြစ်ပြီးဆိုတာနဲ့ မီးခိုးကြွက်
လျှောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်
တော့ ဂျာအေးသူအမေ ရိုက်ဆို
သလို သူ့လွဲချ ငါ့လွဲချနဲ့ မရေ
မရာ အဆုံးသတ်သွားရတာချည်း
ပဲ။

ဒီနေ့လည်း နေ့လည်တန်း
ပိတ်ချိန်မှ အပြင်ဘက် ထမင်း
စားပြန်သွားခဲ့တယ်။ တာဝန်ချိန်
စေ့လို့ ထောင်ထဲပြန်ဝင်လာတာနဲ့
ပြဿနာတစ်ခုက ဆီးကြိုနေ
တော့တယ်။ မိန်းမချင်း အိုးစာ
မွေးနေလို့တဲ့။

ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပေါက်ပေါက်
ရှာရှာ ဘယ်နှယ်မိန်းမအချင်းချင်း
အိုးစား မွေးနေတယ်ဆိုတော့
တော်တော် အရှက်နည်းတဲ့ ဟာ
မတွေ့ ရုံးခန်းထဲကို ခေါ်စစ်မေး
ကြည့်လိုက်တော့မှ ဘောပြား
မောင်ငွေနဲ့ ငှက်ပျောချစ်လေး
ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေ။

“ဟဲ့ ... ကောင်မ မောင်
ငွေ နင်တို့နှစ်ယောက် နေ့လည်
နေခင်းကြီးတောင် အရှက်မ
ဆက်ဆံနေကြရလား။”

“အလကား သက်သက် မဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲကြတာပါ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူက အလကား စွပ်စွဲမှာလား ဟုတ်လို့ ကျော်ပုတ်လို့ ပေါ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“တကယ်ပါ ဆရာမမယ့် ကျွန်တော့်ဘေးအန္တရာယ် စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေး ဗာရာ မနင်းကို ခေါ်မေးကြည့်ပါ”

“ဟဲ့ ... တစ်ယောက် မနင်းကို သွားခေါ်စမ်း”

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးဆွဲကိုင်ထားပြီး ရုံးခန်းဗာရာတစ်ယောက်ကို အဆောင်ထဲ လွှတ်လိုက်တယ်။ မကြာမီ အသားညိုညိုတုတ်

တုတ်ခဲခဲနှင့် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်မှ ဗာရာမနင်း ဆိုသူ ရောက်လာတယ်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း ဒီ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“အိပ်ဆောင်ထဲမှာ စောင်ခြုံပြီး နှစ်ယောက်ဖက်အိပ်နေကြတာပဲ”

“နင်တို့ နှစ်ယောက်က နေ့ခင်းကြီး ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ စောင်ခြုံအိပ်နေရတာလဲ”

“ချစ်လေးက နေ့လည် အလုပ်အကိုင်ပေးထားတုန်း ငှက်ဖျားတက်ပြီး ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာနေလို့ သူ့ကို ဖက်ပြီးစောင်ခြုံပေးထားတာပါ”

“ဟုတ်လား ချစ်လေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မက ငှက်ဖျားအခံရှိတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အအေးမိပြီးငှက်ဖျား ပြန်ထချင်လာလို့ပါ”

“ကဲ ... ကဲ သွားကြတော့ နင်တို့ဟာက လူမြင်ကောင်းအောင် နေကြထိုင်ကြ အိပ်ဆောင်ထဲမှာဆိုပြီး မဖွယ်မရာ လုပ်မဖန်မကြံနဲ့ မောင်ငွေ နော် ညည်းကြပ်ကြပ်သတိထားနေ နင့်သတင်းက မိုးမွန်အောင် ကြားနေတယ်။ နောက်တစ်ခါဆို တိုက်ထဲပို့ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ကျွန်မပြောသာပြော နေရတယ်။ ဒီဘောပြားဆိုတဲ့ နှစ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းဟာမတွေက အပြင်မှာ

တော့ မသိဘူး။ ထောင်ထဲရောက် ပြီဆို သူတို့ကိုယ်သူတို့ယောက်ျား ရင့်ကြီးတွေလို့များ မှတ်နေလား မသိဘူး။ အချစ်တော်ထားရတာ နဲ့။ အချစ်တော် ဖွဲ့ရတာနဲ့ ချစ်နေ တာပဲ။

ဒီကြားထဲ တစ်ယောက်ထဲ ကို ဘောပြားနှစ်ယောက်ဝိုင်းလှ နေကြရင်းနဲ့ တုတ်တပြက်ဓား တပြက် ဖြစ်ကြတာလည်းအကြိမ် ကြိမ်ပဲ။ မိန်းမထောင်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ကင်းကွာ နေကြ ရသူတွေဆိုတော့ ယောက်ျားနဲ့ စစ်စစ်-မဟုတ်တောင် ယောက်ျား နဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရှိရတာကိုပဲ အာသာဖြေနေကြရတာ။

ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲမှာ ပြဿနာ တစ်ခုဖြေရှင်းပေးပြီး သွားလို့စိတ် ပြေလက်ပျောက် အိပ်ဆောင်ဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အိပ်ဆောင် ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့အလုပ် လုပ်နေတယ်။ လုပ်မှာပေါ့လေ တစ်ဖက် နံရံခြားနေရာက ယောက်ျားတွေကြားအောင် မသံ ပေးပြီး ဆိုနေတာနေမှာပေါ့။ သူ တို့ရဲ့ ဆိုဟန်ဆိုပေါက်လေးတွေ ဟာ နားဝင်ပီချိုနေနေပါလျက် ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းတော့

အဆိုတော်စစ်စစ် မဖြစ်ခဲ့ပဲ စင် တင် အဆိုတော်ဘဝနဲ့ပဲ ကျေနပ် နေရတယ်။

သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝကို စိတ်ရင်းစေတနာအမှန်နဲ့ စင်တင် ပွဲထုတ်ပေးမယ်ဆိုလျှင် နိုင်ငံ ကျော် အဆိုတော်ကြီးတွေများ ဖြစ်မလားပဲ။ တကယ်ဆိုဟန်ဆို ပေါက်တွေက စိုးစန္ဒာထွန်းဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးကို သီဆိုနေရင် လူ မမြင်ရလျှင် တကယ်စိုးစန္ဒာထွန်း အတိုင်းပဲ။

ခုတော့ ဘဝကနည်းခဲ့ကြ လို့ စင်တင်တေးဂီတမှ သီချင်း သီဆိုကာ ဖျော်ဖြေရင်း ပန်းကုံး စွပ်လာမယ့် ဘဲနာဘဲအိုကြီးတွေ ရဲ့ရုမ္မာစိုင်းဝေနေတဲ့ အကြည့်စူး စူးအောက်မှာ ဘဝတွေနှိမ်းကြေ ခဲ့ကြရတယ်။

လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဖြစ် ချင်တိုင်း မဖြစ်လာကြသည့်အခါ မှာ ဖြစ်သလိုဘဝကို ရေစန့် မျှော ကြရင်း လမ်းမှားရောက်ပြီး ထောင်ထဲဝင်လာကြရတဲ့ သူတွေ ဒုနဲ့ ဒေးပဲ။ သူတို့ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ကွဲချော်သွားလို့ လမ်းမှား ကို လျှောက်ရင်းပိုးဖလံမျိုး မီးကို တိုးရတဲ့ ဘဝမှာပဲ ကျင်လည်

ကျက်စားနေကြရတယ်။

တကယ်တော့သူတို့ရဲ့ အပြု ရောင်ဘဝလေးကို ဆေးရောင် ဆိုးပေးနေတဲ့ မနုဿမုဆိုးတွေရဲ့ ကျိုးသွင်းလှည့်ဖြားရာ နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက် သွားခဲ့ကြတာပဲဖြစ်တယ်။ အမှန် တော့ သိုးယောင်ဆောင် ထားတဲ့ ဝံပုလွေလိုလူမျိုးတွေရဲ့ ကောက် ကျစ်ယုတ်မာမှုကို ထိန်းသိမ်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် လူအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုပေါ်ပေါက် လာမလားဆိုတာ စောင့် ကြည့် ရင်း ရင်မော နေရဦးမှာပါပဲလေ။

ထောင်မှူးမေ

နှစ်ဘဝရဲ့မိခင်

ရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး (ဦးစိုး)

(၁)

စာရေးသူတို့ မိသားစုမိတ္တီလာမှာ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးသူက သင်တန်းသွားတွေကို သင်ခန်းစာတွေ ဆက်လက်သင်ကြားပို့ချပေးပါတယ်။ ဇနီးသည်ကလည်း သင်တန်းကျောင်းမှာ ဈေးပြန်ရောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို လှုပ်ရှားသွားလာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို နှစ်ထားကြလို့ ဆုံးပါးသွားတဲ့ သားလေးကို ခဏလေး သတိမရပေမယ့် လုံချည်အစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ကျောင်းသားလေးကို မြင်တွေ့တိုင်း သူ့ကို သတိရပါတယ်။ “အော်-ငါ့သားလေး သာရှိရင် ဒီအချိန်ဆိုရင် (၈) တန်းဖြေပြီးပြီ။ စာမေးပွဲအောင်ရင် (၉)တန်းတက်ရတော့မယ်”

လို့ သတိရ တမ်းတမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဘယ်ဘဝရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါ။ စာရေးသူတို့ မိသားစုယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်လို့ မိတ္တီလာပြည်သူ့ဆေးရုံပေါ်မှာ တက်ရောက်ကုသနေကြရတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်နီးနားက မိတ်ဆွေတွေက အိမ်ကိုလာပြီး စောင့်ရှောက်ပေးကြပါတယ်။ ညဆိုရင် စာရေးသူတို့ အိမ်မှာလာပြီး အိပ်ပေးကြပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ သားလေးရှိတဲ့ အချိန်တုန်းက မိဘတွေကို ကူပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လျှပ်စစ်မီးဖို (Hot Plate) နဲ့ ချက်ပြုတ်ပေးပါတယ်။ စာရေးသူတို့ အိမ်မှာလာအိပ်ပေးခဲ့ကြသူတွေက “ည-ညမှာ မီးဖိုချောင်ထဲက လျှပ်စစ်မီးဖို (Hot Plate) ကို ဖွင့်/ပိတ်တဲ့အသံတွေက တောက်တောက်နဲ့ အသံ

တွေ ကြားတယ်” လို့ ပြောပြပါတယ်။ ကြာတော့ မအိပ်ရဲတော့ဘဲ ပြန်သွားကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တချို့က ကိုယ့်အိမ်က မိဘ၊ သားသမီး၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမထဲက တစ်ယောက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ရင် သူက အရိပ်အယောင်နဲ့ ဒါမှမဟုတ်ရင် အသံလဲပေးပြီး ချောက်လှန်မှာကို စိုးရိမ်ကြပါတယ်။ စာရေးသူတို့ကတော့ ဆုံးပါးသွားတဲ့ သားလေးကို မမြင်ရလိုက်လို့ သူက အရိပ်အယောင်ပြတာ၊ အသံလဲပေးတာကို မြင်လို့၊ တွေ့လို့၊ ကြားလို့ကြပါတယ်။ သားလေးရှိစဉ်က ညအချိန်မှာ သူအိပ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ သူအိပ်ယာခင်းပေး၊ ခြင်ထောင်ထောင်ပေးထားပြီး၊ ထူးထူးခြားခြား ဘာများမြင်တွေ့ရမလဲတာကို တစ်နေရာက ဆောင့်

ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း ဘာမှ မထူးခြားခဲ့ပါ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့်လည်း သားဖြစ်သူကို သိပ်စွဲလန်းနေတဲ့ ဇနီးသည်စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြုလုပ်ပေးရတာပါ။

စာရေးသူတို့ သားလေး ဆုံးပါးသွားပြီး ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးတရားနာပြုလုပ်ပေးမယ့်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ စာရေးသူတို့ မိသားစုက ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးလို့ ကိုယ်တိုင် အမျှအတန်းမဝေရသေးပါ။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်လပြည့်တဲ့ရက်မှာ လလည်ဆွမ်းကျွေးဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ စာရေးသူတို့ သားလေးရှိစဉ် အခါက နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာဆိုရင် သံဃာတော်များကို ပင့်ဆောင်ပြီး ဆွမ်းကျွေး တရားနာပါတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစု အားလုံးကို မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးမွေးပြီး အလှူအတန်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူတို့ မိသားစုက နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင်း အလှူအတန်းကို ပထမအကြိမ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တတိယ အကြိမ်မြောက်

မှာတော့ အလှူအတန်း မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ အလှူအတန်းပြုလုပ်ရင် နောက်နှစ်တွေမှာလည်း နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင်း (၃) နှစ်ဆက်တိုက် ပြုလုပ်ရတယ်။ အဲဒီလို (၃) နှစ်ဆက်တိုက် အလှူအတန်း မလုပ်ရင် ခိုက်တတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စာရေးသူတို့ မိသားစု ကားတိုက်ခံရတာလား။ တိုက်ဆိုင်တာလား ဆိုတာတော့ မသိပါ။ စာရေးသူတို့ မိသားစုကတော့ တကယ်ပဲ သေဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပါ။

သားလေးအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမည့် မတိုင်မီ အကြိုနေ့မှာ အိမ်နီးနားချင်းများက လာရော့ဤဝိုင်းဝန်း ကူညီ

လုပ်ကိုင်ပေးကြပါတယ်။ ညနေပိုင်းမှာ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ကို မိုးပြဒယ်ကြီးနဲ့ ချက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြပါတယ်။ မိုးပြဒယ်ကြီးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးသူက ယောင်းမကြီးနဲ့မွှေပေးပါတယ်။ ညအချိန်မှာ လာကူလုပ်ပေးကြတဲ့ သူတွေက သူတို့အိမ်တွေကို ပြန်အိပ်ကြပါတယ်။ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ စာရေးသူတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ စာရေးသူက မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် မိုးပြဒယ်ကြီးကို တောက်လျှောက်မွှေပေးနေရပါတယ်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်တဲ့ အချိန်မှာ စာရေးသူလည်း မတ်တပ်ရပ်ပြီး မွှေပေးနေရတာ ညောင်းလာလို့ တန်းလျားပေါ်မှာ ခဏထိုင်ပြီး

မှိန်းနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ “ဝုန်း” ဆိုတဲ့ အသံကိုကြားရလို့ ကမန်းက တန်းထပြီးကြည့် လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှမတွေ့ရပါ။ စာရေးသူက မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် မိုးပြဒယ်အိုး အဖုံးကိုခွေးတစ်ကောင်ကောင်များ နှုတ်သီးနဲ့ထိုးပြီးလာဖွင့်တာလားလားလို့ အစကထင်မိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုထဲမှာလည်း မီးခဲတွေရှိတယ်။ မီးဖိုကလည်း မြင့်တယ်။ မိုးပြဒယ်ကြီးကလည်း စောက်နက်ပြီး မြင့်တယ်ဆိုတော့ ခွေးက ဘယ်လိုမှ လာဖွင့်လို့ မရနိုင်ပါ။ ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူက အဖုံးကို လာဖွင့်တာဖြစ်နိုင်လဲ စဉ်းစားကြည့်တော့ စကန္တ ဆုံးပါးသွားတဲ့ သားလေးအဖေဖြစ်တဲ့ စာရေးသူကို လာနှုတ်ဆက်တာလို့ ထင်မြင်ယူဆခဲ့ပါတယ်။ စာရေးသူက သားလေးကို ရင်နင့်စွာနဲ့ပဲ “သားလေးရေ...အမျှ...အမျှ...အမျှ” လို့ အမျှအတန်း ဝေလိုက်ပြီး နောက်ဘဝကျရင် အဖေတို့ မိသားစုဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူတို့ မိသားစု

မော်တော်ယာဉ် Accident ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကဆိုရင် ဇနီးသည်က အသက် (၃၄)နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဆုံးပါးသွားတဲ့ သားလေးကို သူမဆီမှာ ပြန်ဝင်စားစေချင်လို့ စာရေးသူကို “အစ်ကို ကျွန်မသားလေးကို ကျွန်မသိပ်သတိရတာပဲ။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ပြန်ဝင်စားအောင် ဝိညာဉ်ဆရာတွေဆီကို သွားပြီး မေးဦးမယ်” လို့ ပြောလာပါတယ်။

စာရေးသူက ဇနီးသည်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ မထင်လို့ “ညီမရယ် မင်းက သားသမီး ထပ်ရရင်တောင် မင်းသားလေး ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ မဖြစ်နိုင်လို့ မသွားပါနဲ့” ပြောပြီး တားချင်ပေမယ့်လည်း ရင်နှစ်သည်ချာ သားဆုံးလို့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး သနားလို့ မတားရက်တော့ပါ။

စာရေးသူက ဇနီးဖြစ်သူကို “ကဲ ဒါဆိုရင် ညီမသိပ်သွားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ သွားပါ။ အစ်ကိုကတော့ သင်တန်းရှိနေလို့ပါလို့ ညီမသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို လိုက်မပို့ပါရစေနဲ့” လို့

သာ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မကတော့ သွားမှာပဲ အစ်ကို လိုက်မပို့ပါနဲ့။ အော်ရအောင် အသိ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်သွားပါမယ်”

“ဒီမှာ ညီမတို့မိသားစုက ခရီးထွက်ကြလို့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြံတွေ့ခဲ့ရပြီးပြီနော်။ သတိထားပြီး သွားပါ” လို့ စာရေးသူက သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

(၂)

စာရေးသူရဲ့ မိသားစုက ပထမဦးဆုံး ဘယ်ကိုသွားလဲဆိုတော့ မန္တလေးတိုင်းမှာရှိတဲ့ မြို့သားမြို့လက်ညှိုးထိုး အရပ်က ဆရာတစ်ဦးဆီကို သွားပါတယ်။ သူမ ပြန်လာတော့ အထူးအကြောင်းသိအောင် မေးကြည့်ပါတယ်။

“ကဲ ညီမ ဘာထူးလဲ အစ်ကိုက စိတ်ဝင်စားလို့ မေးပြဦးလား”

“ဆရာပြောတယ်။ ကျွန်မသွားတော့ ကျွန်မနဲ့အတူတူပါလာတယ်တဲ့။ သားလေးက ကျွန်မတို့ဆီ ပြန်လာမှာလို့ ဆိုတာက ပြောပါတယ်။ မိသားစုက

ညောင်ပင်ကြီး တစ်ဝိုက်အောက်မှာ ရုက္ခဆိုင်းနတ်မင်းကြီးကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး သားလေးကို ပြန်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးပါလို့ တောင်းခံရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာလည်း ကန်တော့ပွဲပေးပြီး တောင်းရမယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ စာရေးသူ ကြည့်ရတာ မယုံသလို ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ “အစ်ကို ဆရာက မှာလိုက်သေးတယ်။ သားလေးကို ပြန်လာစေချင်ရင် သူလုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ပါတဲ့” ထပ်ပြောလာပါတယ်။

“အေးပါ အေးပါ အစ်ကိုတို့သားလေးသာ အစ်ကိုတို့ဆီကို တကယ်ပြန်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပါမယ်။ ကဲ ဘာကစလုပ်ရမှာလဲ ပြောမှာသာ ပြောပါ” လို့ စာရေးသူက အခုချက်ချင်းပဲ ထပြီးလုပ်တော့မယ့် ပုံစံမျိုးပြောတော့။ နေ့သည်က အားရကျေနပ်သွားပြီး “ကျွန်မတို့က မိတ္တီလာမြို့ ဒီဘက်လမ်းမှာ ဖောင်တော်ဦးဘုရားရှိတယ်။ ဘုရားနားမှာ ညောင်ပင်ကြီးရှိတယ်” လို့ ပြောလိုက်ရာ

“ဘဝကို
ကျွန်မ
သားလေးကို
ကျွန်မ သိပ်
သတိရတာပဲ။
ကျွန်မတို့
ဆီမှာ ပြန်
ဝင်စားတော့
မိညီ
ဆရာတော်ဆီကို
သွားပြီး
မေးဦးမယ်”

စာရေးသူက “အစ်ကိုတွေ့တယ်တွေ့တယ်။ အစ်ကိုရေးကို စက်ဘီးစီးပြီး သွားတိုင်း တွေ့ပါတယ်” လို့ ဝင်ထောက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“အစ်ကို တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးဆီကို သွားမယ်။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးက ရုက္ခဆိုင်းနတ်မင်းကြီးကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး သားလေးကို ပြန်တောင်းရပါမယ်။ အိမ်မှာ ကန်တော့ပွဲပေးဖို့ ကတော့ အစ်ကိုတို့ မီးရထားသင်တန်းက ဆရာ ဦးဟုတ်က နတ် အကြောင်းသိလို့ ဆရာကို အကူအညီတောင်းရပါမယ်” လို့ သူမရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြရာ။ စာရေးသူက “ဒါဆိုရင် အစ်ကိုတို့ နက်ဖြန်ကြရင် လုပ်ငန်းစမယ်။ ဖောင်တော်ဦးဘုရားကို သွားကြမယ်။ ညီမက လိုအပ်တာတွေကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါ” လို့ ပြောထားလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ စာရေးသူတို့ ဖောင်တော်ဦးဘုရားကို သွားပြီး ဘုရားကို အရင်ဖူးပြီး သားလေးပြန်လာအောင် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဆုတောင်းပြီး

“နတ်ဇေယျနိ”
 ကျိ ကျနိမ
 သားဇေး
 အခြေအနေကျိ
 သွားဇေး
 ချင်ဂျပါ”

BURMESE CLASSIC

မှ ဆောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကန်
 တော့ပွဲနဲ့ ရုက္ခစိုး နတ်မင်းကြီးကို
 စိတ်ထဲက ရည်မှန်း ကန်တော့ပါ
 တယ်။ ကန်တော့ပြီးနောက် သား
 လေးအမြန်ဆုံး ပြန်လာနိုင်အောင်
 ဆောင်မ ကြည့်ရှု ဖေးမပေးပါလို့
 နှုတ်က ပြောကာ သားလေးကို
 ပြန်လည် တောင်းခံရပါတယ်။
 ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးက “အေး
 မင်းတို့သားလေးက တစ်နေ့ကျ
 ရင် မင်းတို့ဆီ ပြန်လာနိုင်အောင်
 ငါဆောင်ကြဉ်းပေးမယ်” လို့ ပြန်
 ပြီး ပြောလိုက်လားဆိုတာတော့
 စာရေးသူတို့ မကြားနိုင်ပါ။

စာရေးသူတို့ အိမ်ပြန်
 ရောက်ချိန်မှာ ဆရာဦးဟုတ်က
 ကန်တော့ပွဲနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ နတ်
 မင်းကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ရွတ်ဖတ်
 သဇ္ဈယ်ပါတယ်။ စာရေးသူတို့
 က ဆရာ တိုင်ပေးတဲ့အတိုင်း
 လိုက်ဆိုကာ ကန်တော့ပြီး သား
 လေးပြန်လာဖို့ ဆုတောင်းရပါ
 တယ်။ အားလုံးဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့
 အချိန်မှာ ဆရာဟုတ်က “ဆရာ
 တို့ သားလေးက ဆရာတို့ဆီကို
 ပြန်လာမှာပါ” လို့ ပြောလိုက်ရာ
 တကယ်ပဲ ပြန်လာပါစေလို့ ဆု
 တောင်းမိခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူဇနီးသည်က ဆုံး
 ပါးသွားတဲ့ သားလေး ပြန်လာ
 အောင် သူမရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်
 ဆောင်ပြီးသွားလို့ စိတ်ကျေနပ်
 သွားပြီလို့ ထင်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါ
 ပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ဇနီးသည်က
 မမျှော်လင့်ဘဲ “အစ်ကိုကျွန်မ
 ကြို့ပင်ကောက်ကို သွားချင်
 တယ်” လို့ လာပြောတော့ အံ့သြ
 သွားပြီး “ကြို့ပင်ကောက်မှာ
 ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ ဘာသွားလုပ်
 မှာလဲ” လို့ စာရေးသူက မေး
 လိုက်ပါတယ်။ ဇနီးသည်က
 “ကြို့ပင်ကောက်ဘူတာမှာ အစ်
 ကိုရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ
 တပည့်တွေ ရှိမှာပါ။ မရှိရင်
 လည်း ရပါတယ်။ ကျွန်မက
 “နတ်လေချွန်” ကို ကျွန်မသား
 လေး အခြေအနေကို သွားမေး
 ချင်လို့ပါ” ပြောပြပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့ ဇနီးသည်က
 ကြို့ပင်ကောက်ကို ထပ်သွားမယ်
 ဆိုလို့ စိတ်ပျက်သွားပြီး “ညီမ
 ကလည်းကွာ မြစ်သားကိုလည်း
 သွားပြီးပြီပဲ။ ထပ်သွားဦးမလို့
 လား။ မိတ္တီလာက ကြို့ပင်
 ကောက်ကို သွားမယ်ဆိုရင်
 ကုန်ရောက်ရင် ပြည်သက်ထို

ဆက်သွားရဦးမယ် ခရီးပန်းပါ
မယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ဇနီးသည်က “အစ်ကိုက
လည်း ကျွန်မသားလေး ဘယ်
ဘဝရောက်နေလဲ ဆိုတာ သိပ်
သိချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့
ကျွန်မကတော့ သွားမှာပဲ” လို့
ပြောလာပါတယ်။ စာရေးသူက
စိတ်မရှည်တော့ဘဲ “ကဲ ဒီ
လောက်တောင် သွားချင်ရင်သွား
ကွာ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့ ဇနီးသည်က
သူမသွားမယ်လို့ ပြောထားတဲ့
အတိုင်း တကယ်ပဲ ကြို့ပင်
ကောက်မြို့ကို ခရီးထွက်သွားပါ
တယ်။ သားဖြစ်တဲ့သူက သူရဲ့
အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံ
ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီးပြီ။ အမေ
ကလည်း သားစိတ်နဲ့ အခုလို
လျှောက်သွားနေလို့ တစ်ခုခု ထပ်
ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြတာကိုမှ လက်မခံတာဘဲ
သူကုသိုလ်ကံပဲ ရှိပါစေတော့လို့
စိတ်လျှော့ ထားလိုက်ပါတော့
တယ်။

(၃)

စာရေးသူရဲ့ဇနီးဟာ သုံး
လေးရက်ကြာတော့ ကတိုက်က
ရိုက်နဲ့ မိတ္ထီလာကို ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ခရီးပန်း
လာပုံ ရပါတယ်။ စာရေးသူက
ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ သိချင်တာ
ကို မေးကြည့်ပါတယ်။

“ကဲ မင်းအခု ကြို့ပင်
ကောက်ကိုသွားတာ မင်းရဲ့သား
အကြောင်းဘာတွေ သိခဲ့ရလဲ
ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ သားလေးက
မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဝိညာဉ်ဘဝမှာ

ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်”

“မင်းရဲ့ သားလေးက
ဝိညာဉ်ဘဝမှာပဲ ရှိသေးတယ်ဆို
ရင် သူရဲ့ ဝိညာဉ်က မင်းဆီမှာ
ဝင်စားလို့ရတာပေါ့။ အဲဒီတော့
မင်းက ဘာမှမလုပ်ဘဲ မင်းသား
လေး ပြန်ဝင်စားလာမည့်ရက်ကို
ပဲ စောင့်နေပေါ့” လို့ တမင်
တကာ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ
လိုပြောလိုက်တာကို စာရေးသူရဲ့
ဇနီးက ဘဝင်မကျဘဲ “အစ်ကို
ကလည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်
စောင့်နေလို့ ရမလား။ ကျွန်မ
သမီးလေးတွေကို ကျွေးမွေးပြုစု

ရဦးမယ်လဲ” ပြောလာတော့။
 စာရေးသူက လိုချင်တဲ့အချက်ကို
 ရသွားလို့ “အေး ညီမကိုအစ်ကို
 ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပါပဲ။
 သားလေးကို မင်းသိပ်ချစ်သလို
 အစ်ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်။ ဒါ
 ပေမယ့် ကံတရားကြောင့် ဘဝ
 ခြားသွားခဲ့ပါပြီ။ သားလေးက
 ဘယ်ဘဝရောက်နေလဲ ဆိုတာ
 လဲ မသိ။ အစ်ကိုမိသားစုဆီမှာ
 ပြန်ဝင်စားမှာလား မဝင်စားဘူး
 ဆိုတာလည်း မသိ။ တကယ်လို့
 အစ်ကိုတို့နဲ့ ရေစက်မကုန်လို့ ပြန်
 ငှက်စားမယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်
 အချိန်ဘယ်ကာလကျမှ ပြန်ဝင်
 စားမယ်ဆိုတာလဲ မသိ။ အဲဒီလို
 မရေရာ မသေချာတာတွေကို
 မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေရင် ဟိုဟို
 ဒီဒီ လျှောက်သွားနေရင် အချိန်
 တွေ ကုန်ပြီး အလုပ်တွေပျက်
 တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ အစ်
 ကို ပြောခဲ့သလိုပဲ ရေစက်မကုန်
 ရင် ပြန်ဆုံကြမှာကွယ်နော်ညီမ”
 လို့ ပြောပြပြီး ဇနီးသည်ကို နှစ်
 သိမ်းပေးလိုက်ရာ စာရေးသူရဲ့ဇနီး
 သည်က ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ
 တိတ်ဆိတ်နေလို့ စာရေးသူပြော
 တာတွေကို လက်ခံသွားပြီလို့

BURMESE CLASSIC

ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့
 မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေက
 စီးကျနေလို့ စာရေးသူက ဝံ့ယု
 ယယနဲ့ သုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။
 စာရေးသူက အဲဒီလိုပြော
 ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း စာရေးသူရဲ့
 ဇနီးသည်က ဘယ်ကိုမှမသွား
 တော့ဘဲ သင်တန်းကျောင်းမှာ
 ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဆက်
 လုပ်ပြီး သမီးလေးတွေကို ကျွေး
 မွေးပြုစုရင်း အချိန်တွေကို ကုန်
 လွန်စေခဲ့ပါတယ်။ စာရေးသူတို့
 မိသားစု ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီး (၂)
 နှစ်ခန့်အကြာမှာ စာရေးသူအနေနဲ့
 မိခင်ဌာနဖြစ်တဲ့ မီးရထားဌာနကို
 ပြန်ပြောင်းဖို့ အိမ်ရှိရပါတယ်။ စာ
 ရေးသူ မိတ္ထီလာမြို့မဟိုပို့ဆောင်
 ဆက်သွယ်ရေး ကျောင်းကလာ

ရောက်ရှိချိန်က သားလေးတစ်
 ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ပါ
 လာပါတယ်။ မိတ္ထီလာမှာ သမီး
 လေးတစ်ဦးထပ်မွေးဖွားပြီး သား
 လေးတစ်ဦး ဆုံးပါးသွားလို့ ပြန်
 ပြောင်းရမည့် အချိန်မှာ သမီး
 လေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။
 ပြန်ပြောင်းရမယ်ဆိုတော့ သား
 လေးမပါလာလို့ သတိရပြီး စိတ်
 မကောင်း ဖြစ်ရပြန်တယ်။

စာရေးသူအနေနဲ့သင်တန်း
 ကျောင်းက ဆရာငြိမ်းလို အနုသ
 ထွက် မထွက်ရလို့ တော်သေး
 တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း သား
 လည်းဆုံး ကိုယ်လည်းဒဏ်ရာ
 ဒဏ်ချက်တွေ ရခဲ့ပါတယ်။
 တရားသဘောနဲ့ ကြည့်မယ်ဆို
 ရင် ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်ပြီး ပျက်
 ချိန်တန်ရင် မိတ္ထီလာမှာပဲနေနေ၊
 ဘယ်အရပ်မှာနေနေ ပျက်မှာပဲ
 လေလို့ ပြေသိမ့်ရပါတယ်။ စာ
 ရေးသူက မီးရထားတိုင်းအမှတ်
 (၅) နယ်မြေဖြစ်တဲ့ မကွေးတိုင်း
 တောင်တွင်းကြီး ဌာနချုပ်ကို
 ပြောင်းရပါတယ်။ ပျဉ်းမနား-
 တောင်တွင်းကြီး-ကျောက်ပန်း
 တောင်း-ကြီးနီလမ်းပိုင်းမှာရှိတဲ့
 ဘူတာတွေက ရုံပိုင်တွေ၊ လုံ

ထမ်းတွေ၊ လက်မှတ်စစ်တွေ၊
ဂါတ်ဗိုလ်တွေကို ကြီးကြပ်ရပါ
တယ်။ တောင်တွင်းကြီးမှာလည်း
သိပ်အကြာကြီး မနေရဘဲတစ်နှစ်
ခန့် တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီးချိန်မှာ
ရာထူးတိုးလို့ ရန်ကုန် မီးရထား
ရုံးချုပ်ကို ပြောင်းရပါတယ်။ ထူး
ခြားတာကတော့ စာရေးသူရဲ့
ဇနီးသည်ဟာ နောက်ထပ်
ကလေးတစ်ဦးကို ဝမ်းနဲ့ လွယ်
ထားရပါပြီ။

ဇနီးသည်မှာ ကိုယ်ဝန်လွယ်
ထားရပြီ ဆိုတာသိတော့ မိတ္တီ
လာမြို့မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့သား
လေး ပြန်ဝင်စားပြီလားလို့ မှန်း
ဆဲပြီး ဝမ်းသာကြရပါတယ်။
ယောက်ျားလေးလား ဒါမှမဟုတ်
ရင် မိန်းကလေးလားဆိုတာ ရန်
ကုန်ရောက်မှပဲ Ultrasoundရိုက်
ကြည့်မှ သိနိုင်ပါမယ်။ ဇနီး
သည်ကတော့ သားလေးဖြစ်ပါ
စေလို့ ဘုရားရှေ့မှာ အကြိမ်ကြိမ်
ဆုတောင်းနေပါတယ်။ စာရေး
သူကလည်း ဇနီးသည် စိတ်ချမ်း
သာရအောင် မျှော်လင့်တောင်းတ
ခဲ့တာတွေ ပြည့်စေချင်ပါတယ်။

စာရေးသူတို့ ရန်ကုန်
ရောက်ပြီး ဇနီးသည် ကိုယ်ဝန်ကို

Ultrasoundရိုက်လို့ရတဲ့အချိန်မှာ
သွားရိုက်ပြီး အဖြေကို သိရတဲ့
အချိန်မှာ ဇနီးသည်ခမျာ အလွှက်
သည်းလွှက် ဝမ်းသာပြီး “အစ်
ကိုရေ အစ်ကိုရေ ယောက်ျား
လေးတဲ့၊ ယောက်ျားလေးတဲ့
ကျွန်မသားလေး လာပြန်ဝင်စား
တာ ဖြစ်မှာပဲ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာ
တာပဲ” ပြောရင်း မျက်ရည်များ
ပင် ဝဲလာတာကို မြင်ရပါတယ်။
စာရေးသူက “ညီမသားလေးကို
ချောချောမောမော မွေးဖွားနိုင်
အောင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်
ပါ” လို့ ပြောလိုက်ရာ “ကျွန်မ
သားလေးကို ဂျမခါနာ ဆေးရုံမှာ
သွားမွေးပါမယ်” လို့ ကြံပြော
လာပါတယ်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၁
ရက်နေ့မှာ အငယ်ဆုံးသားလေး
ကို ချောမောစွာနဲ့ မွေးဖွားနိုင်
ခဲ့ပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ ဇနီးက
မိတ္တီလာမြို့မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့
သားအပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ မိခင်
တစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာနဲ့ အခုမွေးဖွား
တဲ့ သားလေးအပေါ် ထားတဲ့
မိခင်တစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာ၊ အဲဒီ
မေတ္တာနှစ်သွယ်ကို ပေါင်းပြီး
သားလေးအပေါ်မှာ ချစ်ရပါ

တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သမီးတွေက
အမေက အမေ့သားကို ပိုချစ်တာ
ပါလို့ ပြောလာကြပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့ဇနီး မွေးဖွားတဲ့
ကလေးဟာ သေဆုံးသွားတဲ့
သားလေးပြန်ဝင်စားတာလား ဆို
တာ ဘာမှအရိပ်လက္ခဏာမတွေ့
ရသေးပါ။ ဒါပေမယ့် စကား
ပြောတတ်တဲ့ အရွယ်ကြံတော့
မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောလာပါတယ်။

“အမေ အမေတို့ နောက်
ကို ကျွန်တော်က မီးသတ်ကား
ကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့တာ မောလိုက်
တာ” တဲ့

တကယ်ပဲ စာရေးသူတို့
နောက်ကို လိုက်ခဲ့တာလား။
ကလေးမို့လို့ ထင်မိထင်ရာ
လျှောက်ပြောတာလားတော့ မသိ
ပါ။ နောက်ပိုင်းကြံတော့ ဘာမှ
မပြောတော့ပါ။ ပြန်ဝင်စားတဲ့
ကလေးဆိုရင်တော့ စာရေးသူရဲ့
ဇနီးသည်က “နှစ်ဘဝရဲ့မိခင်”
တစ်ဦးလို့ ဆိုရပေမည် မဟုတ်
ပါလား။

ရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး
(ငြိမ်း)